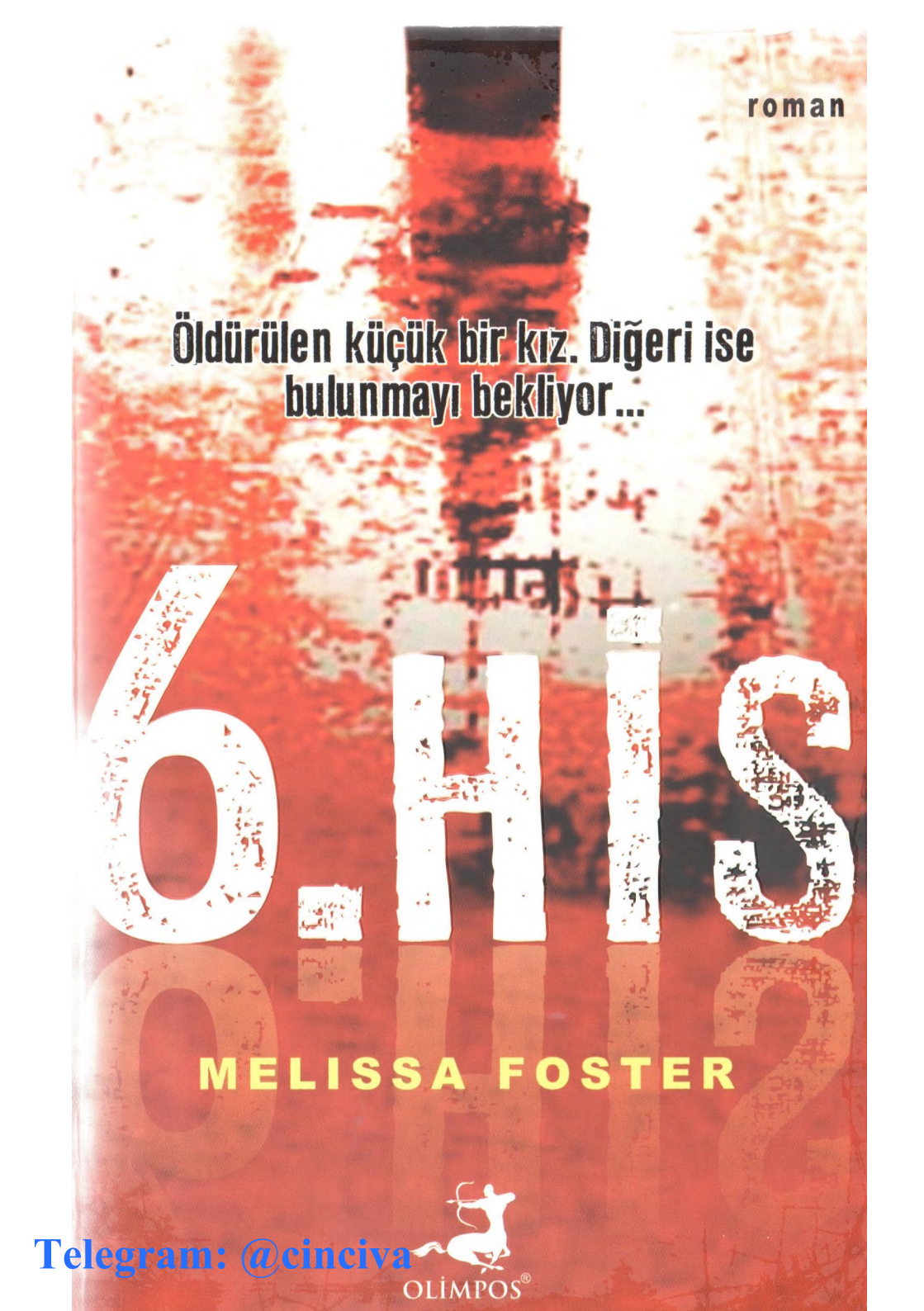

Telegram: @cinciva

6. HİS

MELISSA FOSTER

Dokuz yıl önce Molly Tanner'in geleceği görme yetisi kalabalık Philadelphia şehrinde şahit olduğu bir kız çocuğunun kaçırılması olayının ardından son viteste hareket etmeye başlar. İki gün sonra kızın cesedi bulunduğunda Molly'nin hayatı alt üst olur. Olacaklarla ilgili zihninde beliren görüntüleri umursamayışından dolayı duyduğu suçluluk onu yiyip bitirerek eşiyle de arasına kara kedi gibi girer. Molly ailesiyle beraber şehrin ona hatırlattıklarından kaçarak Maryland'ın Boyd isimli sakin bir kasabasına yerleşir. Ancak Boyd tahmin ettiği gibi sakin ve güvenli bir kasaba mıdır yoksa bu kaçış ölümcül sırlar ve olaylara mı gebedir?

Bir Amazon Best Seller olan 6. His iki aydan fazla bir süre boyunca ilk 100 arasında yer aldı. Melissa Foster'ın her ebeveynin kâbusu olan bir konuyu ele aldığı romanı daha pek çok listede ise 2011'in en iyi ilk 100 kitabı arasına girdi. Foster'ın diğer eserleri de 2011'in en çok satılanları arasında ve onlar da bol ödüllü.

ISBN 978-605-5433-59-8

Telegram: @cinciya

20 TL

6. HİS

Melissa Foster

Orijinal adı: Chasing Amanda

© 2011, Melissa Foster

Sertifika No: 13718

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Haklan Ajansı aracılığıyla Grup Yayıncılık ve Dış Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğal Ulamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Işıl Artış

Çeviri: Selin Yurdakul

Redaksiyon: Ayşen Büyükdoğan

Bilgisayar Uygulama: Deniz Karatağ

Kapak Tasarım: Mehmet Akif Atasoy

Kapak Baskı: Çetin Ofset

Tel: (212)629 00 10

ISBN: 978-605-5433-59-8
Baskı: Mart 2012

YENİ GÜVEN MATBAA MÜCELLÎT
Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi C Blok - No: 210
Topkapı / İSTANBUL
Tel: (0212)567 69 20
www.yenigiiven.com

OLİMPOS YAYINLARI

E6 Blok B 163 No: 95 Esenler/İstanbul
Tel: (0212) 438 02 20 (pbx) Fax: (0212) 43 8 20 09
www.olimposyayinlari.cominfo@olimposyayinlari.com

Olimpos Yayınlan, Grup Yayıncılığın tescilli markasıdır.

Telegram: @cinciva

6. HIS

MELISSA FOSTER

Telegram: @cinciva

Bir

Molly kocasını öperek uğurladı, kolonyal evlerinin kapısını kapattı ve kulaklarında yankılanan sessizliği dinledi. Amanda'nın ölümünün üzerinden sekiz yıl geçmiş, Molly ve ailesi Philadelphia'nın acı veren hatıralarından kaçıp sessiz ve sakin Boyds, Maryland'e taşınalı tam sekiz yıl olmuştu. Molly, sabahın sessizliğinde şehrin hiç kesilmeyen gürültüsünü özlediğini fark etti. Oğlu Erik'in altı hafta önce okul için evden ayrılmasından beri içindeki bu özlem daha da güçlenmişti. Çıplak ayaklarıyla seramik zeminde yavaş yavaş ilerleyip mutfağa geldi ve pencerenin önünde durup neşeli Rottweiler'ı Stealth'ı ve oyuncu siyah labradoru Trigger'ı izledi. Molly bir an için onların bu tasasız ve umursamaz hayatlarına imrenerek baktı ve sonra dönüp buzdolabının kapağındaki takvimi tutan kocaman mıknatısın üzerindeki yazıyı okudu. *Kimse görmeyecekmiş gibi dans et!* Takvim, Molly'nin ayın üçüncü Perşembesi'ne kargacık burgacık yazısıyla not aldığı *Yurttaşlar Derneği Toplantısı* dışında tamamen boştu. Molly her günün ayrı bir yapılacak işler

Telegram: @cinciva

ve görevler listesiyle, Erik'in ders programı ve Cole'un önemli toplantılarıyla dolu olduğu zamanları hatırlayınca derin bir iç çekti. Sekiz yıl önce, akıl sağlığını korumak için sakin ve hatta neredeyse sıkıcı bir hayat tarzına ihtiyaç duymuştu. Şimdi ise o zamanlar her şeyden bu kadar uzaklaşmamış olsa hayatı nasıl olurdu diye merak ediyordu. Erik küçükken, mutfakta hiç çekinmeden, neşeyle Susam Sokağı'nın şarkılarıyla dans ettikleri günleri hatırlayınca Molly, çekingen gözlerle bir kez daha mıknatısa baktı. O günleri düşünürken yüzüne bir gülümseme yayılıvermişti. Aradan çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordu kendini. Kaşlarını kaldırıp kurabiye kavanozuna uzanmak üzere olan bir çocuk gibi boş mutfağa hızlıca bir göz attı ve aniden, dansla en ufak bir ilgisi olmayan tuhaf hareketler yaparak oradan oraya sallanmaya başladı. İyice saçmaladığını düşünmeye başladığı sırada telefon çaldı. "Evet, tabii," dedi Molly mıknatısa bakarak ve telefonu açtı.

"Selam annecik, neler yapıyorsun?" Molly, Erik'in kendisine "anne" yerine "annecik" dediğini duyunca gülümsedi. On iki yaşındayken Erik, Molly'ye birden bire, yardıma ihtiyacı olduğu ya da keyfi yerinde olduğu zamanlarda "annecik" diye seslenmeye başlamıştı. Öfkeli, korkmuş ya da üzgün olduğu zamanlarda ve Molly onu yaramazlık yaptığı için Erik Michael Tanner şeklinde çağırdığında ise sadece "anne" derdi. Molly bunu onun olgunlaşmasının bir işareti olarak değerlendirmişti.

Az önce yaptığı tuhaf dansı düşününce Molly kıpkırmızı oldu. "Pek bir şey yok. Sen iyi misin?" Bir an için annelik becerileri konusunda kendinden şüphe etmişti. Philadelphia'dan taşınmalarından hemen önce Molly'nin, Erik'e annelik etmek

Telegram: @cinciva

şöyle dursun, kendine bile bakamadığı bir dönem olmuştu. O Amanda'nın başına gelenlerle başa çıkmaya çalışırken Cole, Erik'e hem annelik hem de babalık yapmak durumunda kalmıştı. Şimdi aradan geçen bunca yıldan sonra bile içini kaplayan bu anlık kaygı, Molly'yi bu konuda tetikte tutmaya yetiyordu.

"Evet, çok iyiyim. Bir konuda senin fikrini almak istemiştim. Hani şu kız var ya, Jenna? Bir süredir onunla çok zaman geçiriyoruz ve eee, şey, o eskiden okulun aşağısındaki çocukla takılırdı ve

"Ve sen de onun arkadaşı olduğun için Jenna'yla takılmaya devam edip etmemek konusunda karar veremiyorsun. Öyle mi?"

Erik derin bir oh çekti. "Evet, aynen öyle."

Bu Molly için yeni bir durum değildi. Erik'e en başından beri, dizindeki sıyrıklardan yaşadığı ayrılıklara kadar her konuda o yardımcı olmuştu. Küçükken Erik, gönül işlerini konuşmak istediğinde, sanki temiz hava konuşmasını kolaylaştıracakmış gibi Molly'yi kolundan çekiştirerek evden dışarı sürüklerdi. Molly onun konuşurken bakışlarını yere çevirişini, düşünürken dört yaşından beri yaptığı gibi alt dudağını ısırışını ve konu hakkındaki düşüncelerini öğrendikten sonra aldığı derin ve rahatlamış nefese eşlik eden tedirgin ve çarpık gülümsemesini gözünde canlandırabiliyordu. Molly Erik'le konuşmaya devam ederken onu yüzünde bu gülümsemeyle hayal etti. Ona basitçe diğer çocukla olan ilişkisini ve Jenna'dan ne kadar hoşlandığını sordu ve kafasındaki planlarla ilgili genel bir fikir edinmeye çalıştı. Erik bu konuda pek emin değildi ama ondan "gerçekten hoşlanıyordu işte."

Telegram: @cinciva

"Tamam o zaman. Bu durumda kısaca, diğer çocukla olan arkadaşlığımın, Jenna'yla görüşmeye devam ederek onu üzmem karşısındaki değerine mi karar vermem gerekiyor? Erik'in kafasının karıştığı sesinden anlaşılıyordu.

"Evet, en azından bana sorarsan, öyle. Onun için başka birini üzmene değer mi ve diğer çocukla olan arkadaşlığın onu umursamanı gerektirecek kadar iyi mi?" Molly söylediği ikinci cümlenin kulağa ne kadar soğuk geldiğini düşününce sözlerini aceleyle düzeltti. "İşin özü karma Erik. Sen olsan onu umursar miydin? Düşünmen gereken konu bu. Kendini onun yerine koy. Ayrılıkları onlar için üzücü müydü? Birbirlerine aşık mıydılar yoksa aralarındaki sadece kısa süreli bir şey miydi?"

"Evet. Tamam."

Molly bu cevabın ne anlama geldiğini biliyordu. *Bu hiç kolay değil ve o yüzden bunu şimdi düşünmek istemiyorum.* "Düşünüp halledersin," dedi Molly. "Bunun dışında her şey yolunda mı?"

"Sanırım öyle. Sağol annecik, işleri benim için biraz daha zorlaştırdığın için," dedi Erik gülerek. "Gitmem lazım. Beş dakika sonra kampüsün diğer ucunda dersim var. Seni seviyorum."

Molly ona cevap veremeden telefon kapandı. Artık büyüyüp genç bir adama dönüşmüş olan ve annesinin peşinde dolaşıp her sözünü tutmaya çalışmak yerine onunla sadece konuşmaya ihtiyaç duyan oğluna sarılmak istedi Molly. Genç bir adama annelik etmenin, küçük bir oğlana annelik etmekten tamamen farklı kuralları olduğunu ve telefonun yüzüne kapatılmasına üzülmemenin de bu işin gereklerinden biri olduğunu hatırlayınca birden o eski güzel günler geldi aklına. Okul projeleri yapmayı, gezilerde Erik'e eşlik etmeyi, futbol maçlarında fotoğraf çekmeyi ve Erik

Telegram: @cinciva

onun "Hadi Erik! İşte benim oğlum!" diye bağırmasından utandığı için ondan yapmasını istediği gibi saha kenarında sessiz olmaya çalışarak beklemeyi özlemişti. Molly Erik'in bir daha asla dönmeyeceği çocukluğunun özlemiyle, gençliğe -ve anneliğe- eşlik eden zorlukları düşünüp gülümsedi ve koşu kıyafetlerini giymek için üst kata çıktı.

Molly son zamanlarda Philadelphia'dan ayrılıp taşraya taşınmak konusunda doğru karar verip vermediklerini düşünmeye başlamıştı. Zihnini meşgul eden bu düşünceleri, her seferinde Amanda'nın acı veren hatıraları izliyordu. Dokuz yıl önce Molly, günler şöyle dursun bir saati bile atlatıp atlatamayacağından emin olamıyordu. Amanda'nın ölümünden sonra bir depresyon uçurumuna sürüklenmiş, sessiz kalmanın verdiği suçluluk duygusuyla adeta çepeçevre sarmalanmış, gerçekler karşısında donup kalmıştı. Sadece konuşmuş, gördüklerini Cole'dan başka binlerine de anlatmış olsaydı, belki de onu kurtarabilirdi. O korkunç öğleden sonranın anılan peşini bırakmıyor, kâbuslar bu ruhsal ıstıraptan kurtulma ümitlerini tamamen yok ediyordu. Yemek yiyemiyordu, uyumak söz konusu bile değildi. Sonunda işini kaybetmesi sürpriz olmamıştı çünkü işe gelip giderken yaptığı yolculuk ve kalabalık yolların gürültüsü, onu geçmek bilmeyen bir paniğe sürüklüyor, gördüğü her çocuğa yüzünde bir korku belirtisi arayarak, her yetişkine gözlerinde yalan ve kötülük yakalamaya çalışarak bakmasına neden olan saplantılı bir isteğe yol açıyordu. Her çığlık atan çocuk ona Amanda'yı hatırlatarak kontrol edemediği, içler acısı bir tepki vermesine neden oluyor, anne babalar, çocuklarını *Bunun senin ebeveynin olduğundan emin misin?* diye sorup duran bu deli kadından uzaklaştırmak

Telegram: @cinciva

zorunda kalıyordu. Molly, Amanda'nın kaçırıldığını anladığında yaşadığı korkunç acıyı tekrar anımsadı.

Serin bir Ekim akşamıydı. Molly elleri kollan dolu halde Walmart'tan çıkmıştı. Küçük bir kızın iki araba ilerideki siyah minivandan gelen çığlıklarını duymazdan gelmeye çalışarak arabasının bagajını açıp elindeki poşetleri arabanın arkasına atmış ve sürücü koltuğuna yerleşip penceresini açmıştı. Kulağı sağır edici çığlıklar hâlâ devam ediyordu. Molly park yerinden geri geri çıkıp minivanın arka tamponunun yanından yavaşça geçerken çocuğun babası, küçük kızı minivanın içinde tutmak için büyük bir çaba sarf ediyor, küçük kızın kollan ve bacakları kontrolsüzce sağa sola savruluyordu. Sinirli babanın gözleri birden Molly'nin olduğu yöne çevrilmişti.

"İstediği oyuncak bebeği alamadı," demişti adam dişlerini sıkarak.

Molly adama baktığının farkında bile değildi. Adamın açıklaması üzerine utançla oradan uzaklaşmış ve park yerindeki adamın küçük kızın babası değil, Amanda'yı kaçıran kişi, yani onun katili olduğunu bu olaydan tam üç gün sonra, Amanda'nın yüzünü gazetenin ilk sayfasında gördükten ve kâbuslarıyla adamın yüzünü bir araya getirdikten sonra, anlamıştı.

Molly bütün bunları tekrar hatırlayınca birden ürperdi. Yaşadığı travma sonrası stresi anlaması, normal tepkiler vermeyi tekrar öğrenmesi ve kendine olan güvenini geri kazanması yıllar almıştı. Başarısızlığı kabullenmeye ve yola devam etmeye küçük adımlarla başlamıştı. Yapabileceğinin en iyisini yaptın, demişti terapisti ona ve Molly sonunda kendini toparlamaya başlamış ve yavaş yavaş hayatına devam etmeyi başarabilmişti. Onu üzen bu

Telegram: @cinciva

hatıraları kafasından atıp yaşadığı bu kâbusla nasıl başa çıktığım kendine bir kez daha hatırlattı Molly. Yıllardır, bir daha asla o paniklemiş, kaygılı hale dönmeyeceği konusunda kendine hep güvenmişti ama yaşananları hatırladığı böyle zamanlarda, bu konudan çok da emin olamıyordu. Kendini kaybetmemek için terapistinin ona öğrettiği kaygıyla başa çıkma tekniklerini uygulamaya karar verdi. Kendi kendine, işin başından beri ne kadar çok yol aldığını hatırlattı ve Amanda'nın ölümünün kendi suçu olmadığını bir kez daha yüksek sesle tekrarladı. *Evet,* diye geçirdi aklından, *Boyds'a taşınmak doğru karardı.* Erik okuldaki çocuklara ve komşulara hızla kendini sevdirmiş ve Cole da geçiş sürecinde hiç zorluk çekmeden yakınlardaki bir muayenehanede çalışmaya başlamıştı. Çoğu sakininin birlikte büyüdüğü ve hâlâ terk etmediği küçük çiftçi kasabası Boyds'taki yakın bağlar Molly'nin çok hoşuna gitmişti.

Boyds Presbiteryan Kilisesi'nin park yeri, Molly'ye sanki her zaman kilisedeymiş gibi gelen Papaz Lett'in korvet arabası dışında tamamen boştu. Molly güneşe doğru döndü ve her bir kasının yanarak kendine geldiğini hissederek vücudunu esnetti. Kollarını başının üzerinde birleştirip gerindi ve onu bekleyen günü ve kendini meşgul etmek için neler yapabileceğini düşünerek derin bir nefes aldı. Molly, günlerini doldurmaktan öte bir anlam taşımayan gündelik işlerden bir kaçış sağlayan bu sabah koşusunu her gün dört gözle bekliyordu.

Molly bacaklarını esnetmek için son bir kez eğildi. Başını neredeyse bacaklarının arasına kadar eğerken atkuyruğu yaptığı upuzun, kestane rengi saçları yere doğru savruldu. Kulağına belli belirsiz bir tıkırtı geldi. Molly bakışlarını sesin geldiği yöne

Telegram: @cinciva

çevirdi ama baş aşağı dururken olağandışı bir şey göremedi. Dönüp arkasındaki beyaz, eskimiş, ahşap kiliseye bir göz attı. Molly eliyle güneşin gözüne girmesini engelleyerek yanından hızla geçen mavi kuşa baktı. *Mavi kuş, mavi kuş, dön evine. Kanatların artık huzur getirmiyor bize.* Molly kafasının içinde annesinin tatlı sesini duyunca birden irkildi. *Harika*, dedi iç çekerek. Annesi hayatı boyunca sık sık, Molly'nin somut uyanlar olduğunu sonradan anladığı rastlantısal sözler söylemişti. Molly'nin annesi, Molly kendini bildi bileli geleceği görebiliyordu ve Molly kendisinin de aynı yeteneğe sahip olduğunu fark ettiğinde bunun normal olduğunu düşünmüştü. Bu sarsıcı deneyime o da annesi gibi Bilmeler adını vermişti. Şimdi, gözlerini yeteneğine kapatabilmek, bu yeteneği üzerine bulaşmış bir pislik gibi yıkayıp yok edebilmek için her şeyini verirdi. Amanda'dan önce Molly'nin gördüğü görüntüler kıyıya vuran dalgaların altındaki bir kumsal gibi, saniyeler içinde değişen bulanık lekeler ve biçimlerle dolu, anlaşılması zor ve düzensizdi. Amanda'nın ölümü Molly'nin hayatını, gördüklerinin netliği ve sıklığı da dahil olmak üzere her açıdan değiştirmişti. Molly, Erik'in büyüme sürecinde çoğu annenin yaptığı gibi çocuğunun başarılarıyla ilgilenip, ona hak ettiği değeri verememişti. Molly için sadece Amanda'dan öncesi ve Amanda'dan sonrası vardı.

Molly, Papaz Lett'in kilisenin önündeki gölgede tek başına durduğunu fark etti. Upuzun kolları iki yanında gevşekçe sallanıyordu. Molly Boyds'a yeni taşındığında böyle küçük bir kasabanın bir kadın rahibi olmasını son derece ilginç ve ilerici bulmuştu. Şimdi, Papaz Lett'in boynunu uzatıp arkasındaki mısır tarlalarına bakışını izlerken, onun yerinde başka kimseyi hayal

Telegram: @cinciva

edemiyordu. Papaz Lett biraz soğuk biriydi ve erkeksi tavırları vardı ama bunlar Molly'yi rahatsız etmiyordu. Molly, Papaz Lett'e kısa sürede güvenmiş, Philadelphia'da başına gelen felaketle ilgili ona içini dökmüştü ve o da Molly'nin zihnindeki kaosu temizlemek için kilisede kendisini ayda birkaç kez ziyaret etmesi konusunda ona destek olmuş ve sabır göstermişti. Papaz Lett, yaptıkları şeye bu adı veriyordu. *Kaosu temizlemek.* Her insanın, hayatta yaptıkları ya da yapmadıkları yüzünden aklının karışık olduğunu ve insanın hayatına üretken ve sağlıklı olarak devam edebilmesi için önce bu karmaşayı çözmesi gerektiğini söylemişti. Molly yıllar içinde gittikçe seyrekleşen bu ziyaretleri hatırlayınca gülümsedi.

"Papaz Lett!" diye seslendi Molly el sallayarak.

Papaz Lett başını Molly'nin olduğu yöne doğru çevirdi. Ellerini cebine daldırdı, omuzları düştü ve sert bir hareketle başını kaldırıp hızla kilisenin kapısından içeri girdi.

Molly onun acelesi olabileceğini ya da dikkatinin dağınık olduğunu düşünerek bu soğuk sayılabilecek davranışının üzerinde durmadı. Her sabah yaptığı gibi, park yerinden çıkıp White Ground Caddesi'ne doğru ilerledi ve Boyds'un tarihi kısmından geçen beş kilometreljk ıssız ve bakımsız yolda koşmaya devam etti.

İlk bir kilometreyi hızlı ve güçlü bir tempoyla koşarak Erik ve son kız arkadaş sorunuyla ilgili endişeleri kafasından atmaya çalıştı. Ciğerleri aldığı her nefesle biraz daha genişlerken Molly, dikkatini sonbaharın yakıcı soğuğuna odakladı ve sonunda yere vuran ayaklarının tanıdık ritmi onu sakinleştirip yavaşlattıkça ritmini bulmaya başladı.

Telegram: @cinciva

6. His

Bedeni onu her sabah şaşırtıyordu. Kırk iki yaşındaydı ve hâlâ hiçbir sorun yaşamadan kilometrelerce koşabiliyordu. Ama onu asıl şaşırtan koşabilmesi değil, içindeki doymak bilmez koşma arzusu ve koşarken hissettiği kendine güven duygusuydu. Terapisti belki de haklı olarak, koşmanın Molly için geçmişinden kaçmayı temsil edip etmediğini merak etmişti. Aslında Molly bu iki konu arasında bir benzerlik göremiyordu. Molly Amanda'dan önce formunu korumak için koşardı; Amanda'dan sonra ise koşmak aklını toplamasına yardımcı olan bir faaliyet haline gelmişti. İşyerindeki sorumlulukları olmayınca Molly'nin zihni Amanda'yla ilgili düşüncelerle dolup taşmıştı. Koşmanın ona sağladığı kendi düşüncelerinden kaçma fırsatını her gün dört gözle bekliyordu.

Yol boyunca uzanan yüksek meşe ağaçlarının ağırbaşlı dallarının oluşturduğu görüntü, Molly'ye göre dünyadaki en güzel manzaraydı. Yoldaki her deliği ve çukuru, geyiklerin ana cadde olarak kullandığı bölgeleri ve hatta Hannah Slate'in çiftliğinin yakınındaki virajın arkasında kalan, güneşin en güzel parladığı noktayı bile biliyordu. Asfalt yol yavaş yavaş bitip yerini toprak ve çakıla bırakırken Molly adımlarını yavaşlattı ve güneşli sonbahar gününün kokusunu içine çekti. Tüm bedeni rahatlamıştı.

Molly hava sıcaklığındaki değişikliği önce hayal ettiğini sandı. Kalp atışları gittikçe hızlanan adımlarına eşlik ediyordu. Birkaç saniye içinde etrafındaki hava buz gibi oldu. Tüyleri diken diken olmuş, sırtından aşağı doğru tüm bedeni ürpermişti. Yutkundu. Soğukkanlı sakinliğinin yerini, gelmekte olanın kaçınılmazlığı karşısında kapıldığı dehşet almıştı.

Koşudan kalan, alnındaki ter damlalarının yerini soğuk terler

Telegram: @cinciva

almaya başladı. Molly eliyle kaşının üzerindeki teri sildi. Şortu ve kolsuz tişörtü terden üzerine yapışmıştı. Görüşü bulanıklaşırken kulaklarına ürkütücü bir sessizlik, ağzına bir asit tadı yayıldı. Her nefes, hava alabilmek için verdiği bir mücadeleydi sanki. Ayakları hareket etmez oldu. Hayır! Şimdi olmaz! Molly gözlerini kapatıp başında hissettiği basıncı azaltmayı denedi. Kaçış yoktu. Olmakta olduğunu bildiği şeye karşı kendini korumak için ellerini yumruk yapıp başına götürdü. Zihnini bir sis kaplamıştı. Bacakları gittikçe güçsüzleşiyordu. Oradan geçen biri Molly'nin vücudunun titreyip sarsılışını görse onun bir nöbet geçirdiğini sanırdı. Oradan geçen biri, nöbetle Bilmeler'i birbirinden ayıramazdı. Ama Molly ayırabiliyordu.

Molly yıllar sonra Bilmeler'in onu kontrol etmesine hâlâ izin verdiği için kendisine çok kızıyordu ama onu durduracak gücü yoktu. Kendini bir kukla gibi hissediyordu. Görüntüler zihninde ardı ardına görünüp kaybolmaya başladı: *Karanlık gölgelerle çevrili, mağara gibi bir oda; bir köşeye büzüşmüş, korkmuş ve titreyen, küçük bir kız çocuğu; küflenmiş, nemli toprağın kokusu.*

Molly yere yığılıp korku ve çaresizlikle bağırdı. "Hayır!" Toprağın ve çakıl taşlarının ortasında, aklı karmakarışık, bedeni hareket edemeyecek kadar yorgun, öylece yatıyor, içinde korku ve inkâr dolu bir savaş kopuyordu. Bilmeler'in ona gösterdiklerinin yarattığı korku ve gördüklerini tüm gücüyle reddetme isteği. Gerçekliğe incecik bir iplikle bağlıydı sanki artık; nefes borusu açılıp havayı ciğerlerine iletmeyi reddediyordu. Bacakları tir tir titrerken Molly sendeleyerek ayağa kalktı, eliyle boğazını sıkıca kavrayıp ciğerlerine biraz hava gitmesi için çaresizce çırpındı. Arkasını dönüp bir insan, ona yardım edebilecek herhangi bir

Telegram: @cinciva

şey aradı. Sonunda zorlukla, acı veren bir nefes almayı başardı. Molly ıssız yoldan uzaklaşıp hemen köşe başındaki açıklığa gitmek için kendini zorladı. Zihni ona bir kez daha küçük kızın görüntülerini gösterdi ve sonra birden bu görüntüler bildiği birininkilerle, Amanda'nın görüntüleriyle değişti. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, o tanıdık ağırlık gelip bir kez daha Molly'nin boğazına çöküverdi.

Nefes al, nefes al, nefes al. Molly sendeleyerek ilerledi. *Bu benim suçum değil.* Bu cümle kafasının içinde yankılanıp duruyordu. Bu Görüntüler artık onun bir parçasıydı. Molly ormanın sonuna bir göz attı. Birbirine dolanmış dallar ve devrilmiş ağaçlar çok sık, yerdeki çalılar acımasız görünüyordu. Molly dikkatini toplayamıyordu. Zihni bulanık, vücudu çok güçsüzdü. Aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Topallayarak yoldan yukarı çıktı. White Ground'un Old Bucklodge Sokağı'yla kesiştiği noktaya geldiğinde, Bilmeler onu bir kez daha ele geçirmeden önce Hannah'nın evine varabilmek için hızlandı.

Adrenalin damarlarına yayılırken o güne kadar hiç olmadığı kadar hızlı koştu Molly. Tepeye hızla tırmandı ve Hannah'nın yaşadığı eski, kırmızı çiftlik eviyle arasındaki son yarım kilometreyi rüzgâr gibi koşarak geçti. Etraftaki hava birden, sanki başka bir aleme geçmiş gibi hafifledi. Kuşlar cıvıldıyor, atlar çayırda hoplayıp zıplıyordu. Her şey tekrar normale dönmüştü. Hannah, av köpeklerinden biriyle, sarkık kahverengi kulakları ve siyah beyaz gövdesinin orta yerinde küçük kahverengi bir lekesi olan tazısıyla dışarıdaydı.

"Hey, Molly!" diye seslendi Hannah ona el sallayarak.

Telegram: @cinciva

Molly sol tarafını tutup çekiştirdi; biraz önce bir anda içini kaplayan enerji onu aynı hızla terk etmişti. Elini hafifçe kaldırıp gevşekçe salladı ve yaşadıklarına inanamayarak kendini Hannah'nın bahçesindeki çimlerin üzerine bıraktı.

Hannah koşarak yanına geldi. "Molly, sen iyi misin? Hayalet görmüş gibisin." Yanına çömelip Molly'nin elini tuttu. "Molly?"

Hannah'nın yıllarca çiftlikte çalışmaktan sertleşmiş, büyük ve nasırlı elini elinde hissetmek, Molly'yi biraz olsun rahatlatmıştı.

"Molly, ne oldu?" Hannah'nın sesi telaşlı ve endişeliydi.

Molly'nin Hannah'nın kollarına sığınmaya, başka bir insanın verdiği güveni hissetmeye ihtiyacı vardı. Elle tutulabilir olanın ötesine geçebildiğini ona nasıl söyleyebilirdi? Bilmeler'i bir sır olarak saklamak onun için tam bir işkenceydi. Korku ve stres, kaçmak için fırsat kollayan, karantinadaki kuduz bir hayvan gibiydi içinde. Ama ona bundan söz etmeyecekti. Molly Bilmeler'in çoğu insanın sahip olduğu ve anladığı bir şey olmadığını yıllar önce öğrenmişti. İnsanlar onun başkalarının yaşamını görebilme yeteneğinden korkuyor ya da onun bir deli ya da ilgi çekme peşindeki biri olduğuna karar vererek gördüklerini tamamen yok sayıyordu. Molly küçüklüğünden beri, olaylarla ilgili ona sadece onu deli edecek kadar bilgi ve detay sağlayan bu yetersiz yetenekle birlikte yaşamıştı. Bazı insanlar, gördükleri görüntüleri bir hediye olarak değerlendiriyordu. Molly ise kendini zihninin tutsağı olarak görüyordu. Bu psişik yetenek de, kestane rengi gözleri ve sol kalçasındaki doğum lekesi gibi onun bir parçasıydı.

Telegram: @cinciva

"Biraz fazla koşmuşum," diyebildi Molly. Görüntülerin zihninden çıkıp gitmesi için içinden yalvarıp duruyordu. Yine başlamak üzereydi ve Molly'nin bunu kontrol etmesi mümkün değildi. İçinden mantrasını tekrarlamaya başladı. İyiyim. *Bu benim hatam değil.*

"Tanrım, Molly," dedi Hannah Molly'nin toz toprak içindeki bacaklarına ve tişörtüne bakarak.

"Takılıp bir çukura düştüm," diye yalan söyledi Molly.

Hannah yüzünü buruşturdu. Altmış yaşında olmasına rağmen içinde hiçbir gri tutam bulunmayan kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Molly emekleyerek dizlerinin üzerinde doğruldu, Hannah ayağa kalkması için ona yardım etti. "Molly, sanırım seni eve götürsem daha iyi olacak. Bu halde koşamazsın. Cole evde mi?"

"Arabam kilisede," dedi Molly dalgın bir sesle. "Cole işte." Kendini tuhaf hissediyordu. Bacaklarının taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı sanki.

Hannah onu arabasına taşıyıp yolcu koltuğuna oturttu. "Ben de kiliseye gidiyordum zaten."

Hannah arabayı sürerken Molly göğsündeki ağırlığın kalktığım hissedebiliyordu. Yavaş yavaş kendine gelmeye başlamıştı. Aklına gelen ilk mantıklı düşünce işten eve döndüğünde Cole'un onu muayene edebileceğiydi. Bir doktorla evli olmanın bazı avantajları vardı. Molly'nin aklına gelen ikinci düşünce ise eğer bir kez daha aklını kaybediyorsa, Cole'un bunu öğrenmesini istemediğiydi.

Molly, White Ground Caddesi'ne döndüklerinde gördüğü araba kalabalığı karşısında şaşırdı. "Neler oluyor?" diye sordu

Telegram: @cinciva

sıkışık trafiği işaret ederek. "Bugün cenaze mi vardı?" Sorduğu soru, sevilen birini son yolculuğuna uğurlarken olması gerektiği gibi giyinmemiş olan kalabalığın kıyafetlerine bakınca anlamsız kalıyordu.

"Ah, Molly, keşke öyle olsaydı. Çok daha kötü. Bildiğini sanıyordum." Hannah'nın yüzü gergindi. "Celia ve Mark Porter'ın kızı Tracey, dün akşam Germantown Macera Parkı'nda kaybolmuş. Herkes onu aramak için toplandı. Berbat bir durum bu, zavallı küçük kız."

Duydukları Molly'yi derinden sarsmış, içi birden tekrar korku ve dehşetle dolmuştu. Amanda. Panik, göğsünden bedenine yayılıyordu. Gördüğü görüntülerin eski hatıralar olabileceği yönündeki ümitleri yerle bir olmuştu. Molly bir kez daha tavşan deliğine girme düşüncesi karşısında dehşete kapılıyor ama bunu yapmazsa olacak olanlar da onu eşit derecede korkutuyordu.

Telegram: @cinciva

İki

Tracey'nin küçük bedeni titriyordu. Sıyrılıp yaralanmış dizlerini göğsüne doğru çekerken yüzünü buruşturdu. Her zaman dikkatle toplanmış olan saçları kirlenip sertleşmiş, alnına ve yanaklarına yapışmıştı. Elini yavaşça kaldırdı ve yapış yapış olmuş saçlarını yüzünden çekti. Yaptığı her dikkatli hareket, ona yalnız olmadığını bir kez daha anımsatan, ne kadar çaresiz olduğunu düşündüren ve gözyaşlarını daha da artıran acı verici bir uyarıydı sanki. Tuzlu gözyaşları yüzündeki taze sıyrıkların üzerinden usulca süzülürken canı yanıyordu. Tracey ağlayıp ses çıkarmamak için gözlerini sımsıkı kapadı ama şu anda içindeki kirli ve yırtık bir şiltenin üzerinde büzüşmüş, korku içinde ve titreyerek oturduğu bu ufacık odaya gelişini ve geçirdiği korku dolu geceyi kafasından çıkarmayı bir türlü beceremiyordu.

Karanlık odada onu kaçıran kişiyi hayal meyal görebiliyor, yavaş ve düzenli nefesinin sesini dinliyordu. Bakışlarını derme çatma bir masanın üzerinde tek başına duran ve odaya sivri dişli korkunç gölgeler yayan muma çevirdi. Havadaki küflü toprak

Telegram: @cinciva

kokusu midesini bulandırıyordu. Kusmamak için kendini zor tutarak çevresini incelemeye başladı. Üzerinde konserve yiyecekler, piller ve ne olduğunu anlayamadığı başka bir şey duran acemice yapılmış tahta raflar gördü. Gözleri, kirli duvara çaprazlamasına yaslanmış ve tek kaçış yolunu kapayan çarpık tahtaya takıldı. Tracey o tahta olmasa da oradan kaçmasının imkânsız olduğunu biliyordu. Odadan çıkmayı başarsa bile, onu buraya getiren daracık, eğri büğrü geçitlerin içinde yolunu bulamazdı. Tracey ayrıca, yedi yaşında bir çocuk olarak bir yetişkinden koşarak kaçamayacağını biliyordu.

Tüm bedeni, üzerinde karıncalar dolaşıyormuş gibi birden ürperdi. Titriyordu. Tracey, onu boş vaatler ve yalanlarla kandırıp buraya getiren kişiyi düşündükçe hissettiği korkunun, dışarı çıkmak için uğraşıp duran sesini yutmaya çalışırken, bacaklarını iyice kendine doğru çekti. Bacaklarındaki acı ve içindeki korku yüzünden gözleri yaşlarla dolmuştu, Şiltenin üzerinde diğer tarafa dönmek isterken belli belirsiz bir sürtünme sesi çıkardı Tracey. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atmaya başladı, eliyle istemsizce ağzını kapattı -ama çok geçti. İçindeki korkunun sesi, titreyen dudaklarından kaçmayı başarmıştı bile.

Onu kaçıran kişi uyandı.

Telegram: @cinciva

Üç

Molly aramalara katılmadan önce mutlaka Papaz Lett'le konuşmak istiyordu. Duygularım boşaltmaya, kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı ve Papaz Lett, bugüne kadar ona zihnini kötülüklerden temizlemesinde her zaman yardımcı olmayı başarmıştı. Papaz Lett, Boyds'ta Amanda'yı bilen tek kişiydi ve Molly, ihtiyacı olduğunda sırtını yaslayabileceği böyle biri olduğu için mutluydu. Kalabalığın içinde ilerledi ve birkaç dakikada bir arkasına dönüp bakarak mezarlığa doğru ilerleyen Papaz Lett'i gördü. "Papaz Lett!" diye seslendi Molly, Papaz Lett'in adımlarının hızlandığını görünce. Neredeyse koşar adımlarla tepeyi tırmanıyordu. "Papaz Lett! Bekleyin, sizinle konuşmam lazım -"

Papaz Lett gözden kaybolmuştu. Molly hemen arkasından onun içine dalıp kaybolduğu tarlaya ulaştı ve kurumuş mısır püsküllerini elleriyle yolundan çekerek birkaç adım ilerledi. Ekinlerin, Ekim ayında hâlâ burada olmalarına bir anlam verememişti. Boyds'ta hasat genellikle Eylül sonunda olurdu. "Papaz Lett?"

Telegram: @cinciva

diye seslendi Molly. Cevap yoktu. Ne kurumuş otlarda bir hareket, ne de aceleyle ilerleyen ayakların altında kırılan yaprak ve dalların hışırtısı vardı. Aşağıdaki çimenlikte toplanmış kalabalığın sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Macera Parkı'nın çimleri Tracey'yi arayan gönüllülerle doluydu. Alışılmadık şekilde boş duran oyun alanı ürkütücü derece sessizdi. Molly tehlikeli sularda yüzdüğünün farkındaydı ve içinde dolaşıp duran duygularla başa çıkabilecek kadar güçlü kalabilmeyi ümit ediyordu. Celia Porter'ı düşündü. Gönüllülerden oluşan kalabalığa, kızı Tracey'nin kaybolmasının kendi suçu olduğunu söylediği sırada Celia'nın yüzündeki ifadeyi hatırlayınca Molly birden ürperdi.

"Tracey bir kez daha saklambaç oynamak istedi. Bu en sevdiği oyundur. Emma'yı hemen buldum. Ona doğru koşunca gülmeye başladı ve ikimiz bir dakika kadar etrafta koştuk. Sonra Tracey'yi aramaya başladık. Onu bulduk. Geminin diğer tarafında, uzun otların arasındaydı. Ama...ortada bir terslik vardı. Onu bulmuştuk ama o her zamanki gibi değildi." Celia burnunu kolunun kenarına sildi. "Anlamalıydım. Sessiz ve üzgün görünüyordu ama beni Emma'yla gülerken görüp kıskandığını falan düşündüm."

"Ama onu buldunuz mu? Parkta kaybolmadı mı yani? Onu bulduğunuzda yaralı mıydı?" diye sordu gönüllülerden biri kafası karışmış halde.

"Hayır," dedi Celia. "Yaralı değildi. O sadece

Mark Porter araya girdi. "Ödü kopmuştu. Olan buydu. O otların arasında bir şeyler oldu ve bizim bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz bile yok."

Telegram: @cinciva

Molly suçluluk duygusunun Celia'yı yiyip bitirdiğini, omuzlarını çökerttiğini görebiliyordu.

"Emma da ben de ona nesi olduğunu sorduk. Bize öylece baktı. Ve biz de düşündük ki -"

Mark uzanıp ona sarıldı ve Celia anlatmaya devam etti. "Tracey'yi bulduktan sonra onlara artık gitmemiz gerektiğini söyledim. Kızlarla o gün neler yapacağımızı ve Cadılar bayramında ne olmak istediklerini konuşuyordum ki Emma'nın saçı elbisesinin askısına sıkıştı. Birkaç dakika bununla ilgilendim." Kocası onu kendine doğru iyice çekti ve gözlerine onu yüreklendirmeye çalışır gibi baktı. "Park yerine geldiğimizde Tracey'nin elini tutmak için elimi uzattım ama o yoktu. Onun hâlâ Emma'yla ikimiz yüzünden üzgün olduğunu düşündüm. Surat asmasını dikkate almamamın işleri daha da kötüleştirdiğine karar verdim." Celia başını çevirdi. "Ve ona seslenmeye başladım."

"Ona seslenerek her yeri arayıp durdum. Kaydıraklara, geminin altına, kalenin iki yanındaki küçük oyun evlerinin içine baktım. Onun orada olduğunu ama benden saklandığını düşünüyordum." Celia'nın gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. "Ona seslendim durdum. Saklambaç oynadığımız sırada banklardan birinde bir kadın oturuyordu. Bana Tracey'yi otlara doğru yürürken gördüğünü söyledi. Tracey'ye iyi olup olmadığını sormuş ve o da evet der gibi başını sallamış," dedi Celia. "Anlamalıydım." Celia'nın bedeni güneşin altındaki bir mum gibi eriyip kocasının kucağına yığıldı. Celia gönüllülere bakarak, ağlamaklı bir sesle konuştu. "Benim suçum!" dedi hıçkırarak, "benden saklandığım sandım."

Telegram: @cinciva

Onun suçu! Molly kendi kendine kızdı. *Onun suçu değil! Onu alan hangi lanet olası hasta pislikse onun suçu bu!* Molly bir çift küçük ayağın araziye girip ilerlediğini gösteren bir iz, herhangi bir ipucu arayarak etrafına bakındı. İçini kaplayan huzursuzluğu, tekrar içine dolan o eski duyguları dikkate almamaya çalıştı. Durdu, gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendi kendine ne kadar yol aldığını hatırlattı. *Kaygıyla başa çıkma yöntemleri.* Arkasını dönüp gönüllülerin korku ve endişe dolu yüzlerine baktı. İçlerinden birinin Tracey'yi kaçıran kişi olup olmadığını, yardım etmek için gelmiş gibi görünmesine rağmen aslında polisin ve gönüllülerin bulduğu ipuçlarını öğrenmek için orada bulunup bulunmadığını düşündü. Bazı gönüllüler ellerindeki sopalarla toprağın içindeki öbekleri dürtüp duruyordu. Molly birden onların bir ceset arıyor olabileceklerini fark etti ve uzun süredir zihninin derinliklerinde saklanan bütün korku dolu düşünceler, aniden tekrar serbest kaldı. Molly kendi içine dönüp mantrasını tekrarlamaya, kendi kendine, Amanda'ya olanların onun suçu olmadığını söylemeye başladı. Ve sonra rahatladı. *Tracey ölmedi! Onu canlı gördüm ben.*

Birkaç dakikada bir gruptan birileri Tracey'ye sesleniyor ve her seferinde kalabalık bir an için susup dinliyordu. Aramanın ortasında umut dolu bir sessizlik.

Sarı polis şeritleriyle parçalara ayrılmış arazi bir labirenti andırıyordu. Polis bulgulan henüz halka açıklamamıştı. Gönüllülerin Tracey'nin kaybolduğu yerde dolaşıp durmasına izin vermelerine bakılırsa her yere bakmış ama herhangi bir ipucu bulamamış olmalıydılar.

Molly arazinin ormanla birleştiği, dikenlerin ağaçlara ve ça-

Telegram: @cinciva

lılara karıştığı noktaya kadar ilerledi. Ormanın sıklığı tehditkâr ve kasvetliydi.

Serin sonbahar rüzgârı, gönüllülerin seslerini ve ayaklarının altındaki otların hışırtısını ona taşıyordu. Molly sağ ayağını dikkatle kaldırdı ve güneşli kısımdan çıkıp ağaçların gölgesine geçti.

Orman onu çağırıyordu. Dikkatle bir adım attı. Vücudunda hafif bir karıncalanma hissediyordu. İçinde görünmez bir balon gibi göğüs kafesini sıkıştıran bunaltıcı bir his vardı. Hızla inip çıkan göğsüne vuran buz gibi hava nefes alıp vermesini güçleştiriyordu. Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştı ama bir şekilde bunun Bilmeler'in bir parçası olduğunu biliyordu. Ve Tracey'yi bulmak için her şeye rağmen devam etmeye kararlıydı. Dikkatli adımlarla ilerledi. Etrafını birden soğuk toprak ve ıslak taşların, güneşin bir dokunuşu için yalvaran, fırtınada ıslanmış bir yatağın kokusu kapladı. Molly bayılacak gibi olunca yere eğilip kollarını dizlerine dayadı ve başını önüne eğdi.

Kahretsin, hadi ama! Açık olun, diye söylendi içinden. *Bunu bana bir kez daha yapamazsınız!* Onu ele geçiren bu lanete sövüp saymaya başladı. *Kahretsin! Ya bana daha fazlasını verin ya da defolup gidin!* Gördüklerinin anlaşılmaz olması onu deli ediyordu. Gözleri, çaresizlik ve öfkeden yaşlarla dolmuştu. Molly dikkatini toplamak ve yıllar önce gözden kaçırdığı işaretleri bu kez yakalayabilmek için kendini zorladı.

Molly gözlerini yerden kaldırdığında uzakta Hannah'yı gördü. Hannah hafifçe öne doğru eğilmiş, yerdeki yaprakları temizliyor gibi görünüyordu. Doğrulup hızla sağa sola baktı. Ağaç dallarını ve çalıları kısa bir süre eşeleyerek dolaştıktan sonra

Telegram: @cinciva

bulunduğu ortamı iyi tanımasından kaynaklandığı rahatlıkla anlaşılan bir çeviklikle geri döndü. Elindeki uzun dalı yere birkaç kez sapladıktan sonra düşük omuzlarıyla tekrar doğruldu.

Hannah arkasından yaklaşan bir gönüllünün omzuna dokunmasıyla irkildi. Birden doğrulunca elindeki sopa yere düştü. Hannah, araştırdığı yeri saklamaya çalışırmış gibi bir iki adım geri gitti. Birkaç dakika konuştular. Gönüllü Hannah'nın sopasını aldı ve ikisi birlikte Molly'nin yanından geçip parka geri döndüler.

"Hemen dönüyor musun?" diye sordu Molly Hannah'ya.

"Bazı şeyleri olduğu gibi bırakmak en iyisidir," dedi Hannah.

Hannah'nın sözüyle aklı karışan Molly tekrar ormana dönüp kendini yaklaşmakta olan sıkıntılı hisse hazırladı. Kararlı adımlarla ilerledikçe içindeki sıkıntı da azalıyordu sanki. Artık sadece biraz rahatsız ve sersemlemiş hissediyordu kendini. Kırık dalların üzerinden atlayıp sık ve dikenli çalıların arasından geçerek ormanın içlerine doğru ilerledi. Ayağı takılıp sendeleyince küçük bir ağaca tutundu. Avcunda bir acı hissetti. *Lanet olsun'.* Sımsıkı kenetlediği dişlerinin arasından nefes almaya çalışarak yarasına baktı. Kesik derindi. Bileğinden aşağı kan damlıyordu. Yara T şeklindeydi.

Papaz Lett, büyümüş otların arasından geçip Perkinson Evi'ne doğru ilerlerken ağzının içinde mırıldandı. "Burada olsan iyi olur. Lütfen, Tanrım, bu sefer sorun çıkmasın." Güneş daha yeni batmıştı. Gökyüzünde birkaç gri bulut vardı ve serin hava Papaz Lett'in yüzüne çarpıyordu. Yolun ortasında, geçen arabaların tekerlek izlerinin arasındaki toprak sonsuza dek gidiyor

Telegram: @cinciva

gibiydi. Yolun iki yanında diz boyunda otlar yükseliyordu. Papaz Lett, başı önünde ama çevresinde olanların da farkında, yalnız olduğundan emin, yürüyordu. Örgü beresinin altından çıkan koyu renk saçlarının uçları omuzlarının hemen altından bir C harfi şeklinde dışarı kıvrılıyordu. Ceketinin cebine soktuğu sol elinde, açılmış bir ay çekirdeği paketini can simidi gibi tutuyordu Papaz Lett. Hâlâ sürüyor olması gereken arama çalışmasını düşününce yanakları utançla kızardı. Molly'yi düşündükçe içini kaplayan suçluluk duygusunu bir türlü bastıramıyordu. Ona seslendiğini duymuş, hatta ona doğru koştuğunu görmüştü ama Molly'yle sohbet etmek için durursa -ki Molly'yle sohbet hiçbir zaman kısa sürmezdi- zamanı kalmayacağından korkmuştu. *Elimden geleni yapıyorum,* dedi içinden.

Perkinson Evi, stratejik olarak ağaçlandırılmış bir tepenin üzerine inşa edilmiş ve devasa karaağaç ve meşelerin ardına ustalıkla saklanmıştı. Ana yoldan evin sadece tek bir kulesi görülebiliyordu ve onu görmek için de ağaçların yapraksız olduğu dönemde yolun doğru yerinde olmak gerekirdi. Evin bahçesi, üzerine baraj yapılmadan ve insan yapımı baraj gölü tüm vadiyi üzerindeki birkaç evle birlikte yutmadan önce Ten Mile Deresi olan bölgeye doğru hafifçe alçalıyordu. Birçok kasaba sakini, evin yirmi yedi yıl önce, ailenin evin ölümcül lanetinden kurtulmayı başaran tek üyesi olduğu söylenen Chet Perkinson tarafından Papaz Lett'e emanet edildiğini bilmek şöyle dursun, evin varlığından bile haberdar değildi.

Papaz Lett, patikanın tren raylarına doğru kıvrılıp kısa bir süreliğine yoldan göründüğü noktada sık ormanın içine daldı. Gece gezintilerinde hep olduğu gibi yorgunluk ve pişmanlık tüm bedenini sarmıştı.

Telegram: @cinciva

6. His

Evsizler ve meraklı gençlerin etrafta olması ihtimaline karşı Papaz Lett karşısında duran bu Viktoryen eve dikkatle yaklaştı. Yalnız olduğundan emin olana kadar ormanın kenarında bekledi. Sessizce ormandan çıkıp yapraklarla kaplı çimenliğe geçerken açık kalmış panjurlara, evin kabarmış ahşap kaplamalarına ve üst katın güneşte gizemli bir şekilde parlayan kırık sol penceresine baktı.

Sarmaşık kaplı taş yoldan ilerlerken az sonra karşılaşacaklarını düşünüp derin bir iç çekti. İkinci katta çöken, tırabzanları dökülmüş girişteki merdivenler tamir bekliyordu. Yüksek ağaçların yanında cüce gibi kalan Papaz Lett dönüp evin yanından dolaşan patikadan aşağı doğru indi ve hızla evin arkasındaki bodrum kapısına yöneldi. Havada ıslak yaprakların ağır kokusu vardı. Papaz Lett eski ahşap kapıların üzerindeki yaprakları aceleyle temizledi. Kulağına kırılan dalların sesi geldi. Başını yana çevirip dinledi. *Sincaplar.*

Ahşap kapıların önüne çömelince dizleri ıslak ve nemli toprağa saplandı. Kalın ceketinin altında terlemişti. Bir kez daha etrafına bakındıktan sonra boynunda asılı duran anahtarı çıkardı ve ahşap kapıları kapalı tutan kalın zincirin kilidini açtı.

Kapıları açar açmaz soğuk ve nemli bir hava Papaz Lett'in yüzüne çarptı. Daracık, taş merdivenlerden geçip kapkara bodruma indi. Her yer küf kokuyordu. Çakmağını çakıp her şeyin yerli yerinde durduğunu görünce rahat bir nefes aldı. Küçücük odanın kirli duvarlarını görünce içini bir kez daha suçluluk duygusu kapladı. *Tanrım, lütfen beni bağışla*, diye yalvardı içinden.

İçerideki karanlığa ve sessizliğe alışınca içini klostrofobik bir his kapladı. Odanın bir köşesindeki adi, metal raf ünitesini odanın ortasına taşırken raflardaki eski tenekeler ve raflara atıl-

Telegram: @cinciva

mış duran birkaç alet, soğuk metalin üzerinde birbirine çarpıp tıngırdadı. Bozuk kontrplak tabakayı kaydırarak kirli duvardan ayırıp raf ünitesine dayadı. Pastor Lett, soğuk havaya rağmen terliyor, elli yedi yaşında olduğunu geçirdiği her gün yeniden fark ediyordu. Kontrplağın ona tek başına taşıyamayacağı kadar ağır geleceği günleri düşününce içini bir sıkıntı kapladı.

Eğilip başını göğsüne doğru çekti ve elle kazılmış deliğin içinden yavaş adımlarla, bir yetmiş beşlik boyuyla rahatlıkla ayakta durabildiği diğer odaya geçti.

Sehpanın üzerinde küçük pilli fenerler duruyordu. Yerde yan yatmış, kullanılmamış bir mum vardı. Kirli duvardaki girintiye bir şilte sokuşturulmuş, kenarına aceleyle krem rengi bir yorgan atılmıştı. Duvardan birkaç santim uzakta, yamuk duran eski ve lekeli bir koltuk vardı. Oda sessiz, çok sessizdi. Papaz Lett'in kalbi küt küt atıyordu. Koltuğun arkasındaki siyah deliğe doğru bakıp tatlı bir sesle seslendi. "Tatlım, orada mısın?"

Papaz Lett, endişeyle çıkıp boş odaları dolaştı ve hızlı adımlarla tekrar büyük odaya döndü. Kontrplakla rafları tekrar yerine yerleştirip yüzünde gergin bir ifadeyle raftaki teneke kutularla aletleri hızlıca düzeltti. Bodrumdan çıktı ve kapıyı ağır zincirle sımsıkı kapatıp kilitledi.

Papaz Lett. telaşlı adımlarla arka bahçeden geçti. Üst kattaki yatak odalarından birinin penceresinin önünde hareket eden gölgeyi görünce başım kaldırıp yukarı baktı. Söylenerek anahtarlarını çıkarttı ve arka verandadan mutfağa açılan kalın tahta kapıyı açtı. *Yakaladım seni.*

"Ah, kahretsin!" Molly spaghetti tenceresini sıcak ocağın üzerinden kaldırırken elini acıtınca yüzünü buruşturdu.

Telegram: @cinciva

"Bebeğim, onu ben alayım," dedi mutfağa girip onu gören Cole. "Eline ne oldu?"

Molly beyaz mutfak sandalyesine oturup arkasına yaslandı ve elini bacağına dayadı. "Çağrı cihazını mı kaybettin?" diye sordu öfkeyle. "Bütün öğleden sonra sana ulaşmaya çalıştım."

"Hayır. Hastalar, işler, ortalık yangın yeri gibiydi. Yanıma almayı unutmuş olmalıyım." Cole tencereyi ocağa geri koyup Molly'nin önünde diz çöktü. "Özür dilerim bebeğim. Ne oldu?" Molly'nin bandajlı elini alıp öptü. "Eline bir bakayım." Bandajı açtı. "Köpekler nerede?"

Molly köpeklerinin kaçtığını neredeyse unutmuştu. Omuz silkti. "Yine parmaklıklardan atladılar. Onları sonra bulur getiririm." Bezgin halde tekrar arkasına yaslandı, Cole'un güzel siyah saçlarına baktı ve öfkesi hemen dinmeye başladı. "Berbat bir gün geçirdim," dedi iç çekerek. "Aslında berbat değildi ama en azından korkunç ve akıl karıştırıcıydı!" Gazeteleri gördün mü? Kaybolan kız hakkındaki haberleri?"

Cole Molly'ye hızlıca bir bakış attı. "Bu sabah gazete okumaya zamanım olmadı. Geç kalıyordum, hatırlıyor musun?" Elindeki bandajla uğraşırken bakışları ciddileşmişti. Kızla ilgili ne dedin?"

Molly Cole'a Tracey'nin kayboluşunu anlattı. "Bugün anne ve babasıyla tanıştım ve arama çalışmalarına katıldım. Elimi de o sırada kestim."

"Evet, elin," dedi Cole Molly'nın elini düşünceli gözlerle incelerken. "Birkaç dikiş atmak gerekebilir."

Molly elini hızla geri çekti. "Ne? Hayır! Birkaç dikişe ihtiyacım yok benim. Kendi kendine iyileşir!" Molly'nin kendiyle bir

Telegram: @cinciva

ilgisi olsun olmasın her türlü iğneden ödü kopardı. “Erik’in başını tezgâha çarptığı günü hatırlamıyor musun? Dikiş atılması gerekmişti ve ben iğneyi gördüğümde neredeyse bayılıyordum!” diye haykırdı Molly. Odadan çıkması gerekmişti ve yeterince güçlü olamadığı ve kendisine ihtiyacı varken Erik’in yanında bulunamadığı için kendini hâlâ suçlu hissediyordu. Tabii Amanda’nın ölümünden sonraki iki yıl içinde de durum değişmemişti. “Hiç sanmıyorum.” Molly inatla başını iki yana salladı.

“Tatlım, şu kesiğe bak! Bunu yapmayı nasıl becerdin?” Cole ayağa kalkıp sağ eli belinde durdu ve sol eliyle saçlarını düzeltti. Bu endişeli hareket yirmi bir yıldır hâlâ Molly’nin kalbini yerinden çıkarcasına çarptırmayı başarıyordu.

"Bir kütüğe takılıp düştüm,” dedi Molly utanarak ve elini tekrar sardı. Ayağa kalkıp bu tanıdık adama sokuldu. Tıraş losyonunun kokusu yerini uzun bir iş gününden sonra bir erkeğin sahip olduğu o kendine has kokuya, gücün kokusuna bırakmıştı. *Kokuna bayılıyorum,* diye geçirdi içinden Molly. Cole, yıllar içinde gittikçe gelişen kaslı kolları ve göğsüyle onu sıkıca sardı. Molly içinden son birkaç saati hiç yaşamamış olmayı, gözlerini açtığında hepsinin kötü bir rüya olduğunu fark etmeyi diledi.

“Mol, sen iyi olduğuna emin misin?” diye sordu Cole.

Molly geriye doğru çekilip başını kaldırdı. Gözlerindeki endişeli bakışın da etkisiyle farkında bile olmadan tuttuğu yaşlar birden gözlerinden süzülmeye başladı.

“Ah, Mol.” Cole onu tekrar kendine doğru çekip saçlarını okşadı. “O Amanda değil, bebeğim. O değil. İyi olacaksın.”

“Bu aynı en kötü kâbusumu tekrar yaşamak gibi,” dedi Molly ama aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. En kötü kâbusu

Telegram: @cinciva

Erik'in kaybolması olurdu. Molly, Tracey kendi çocuğu olmadığı için Tanrı'ya şükretti. Bu arada, acı çekenin başka biri olduğunu düşünerek rahatlamanın bir tür günah olduğundan da emindi.

Cole ona nazikçe kaygıyla başa çıkma yöntemlerini ve kaybolan bu kızın Amanda olmadığını hatırlattı. "Mol, arama çalışmalarına katılman güvenli olmayabilir. Polis daha kızı kaçıran kişi bir seri katil mi, tecavüzcü mü yoksa daha kötü bir şey mi, onu bile bilmiyor."

Molly Cole'un asıl anlatmak istediği ama fazla kibar olduğu için söyleyemediği şeyi biliyordu: Aramalara katılması güvenli değildi çünkü Molly duygularını kontrol edemeyebilirdi. Başını çevirdi.

Cole Molly'nin Erik'in yanında olamadığı zamanları telafi etmek için nasıl uğraştığı ve ona karşı hâlâ oldukça aşırı korumacı davrandığıyla ilgili şakalar yaparak havayı biraz yumuşatmaya çalıştı. "Hakkında kötü bir rüya gördüğün için onu aramanın üzerinden daha sadece birkaç gün geçti, öyle değil mi?" Cole Molly'yi yanağından öpüp oturma odasına geçti.

Molly Cole'un arkasından baktı. Tracey'nin ortadan kayboluşunu böylece bir kenara atabilmesine kızmıştı. Rahatlamak için derin bir nefes aldı ve hızlı adımlarla Yurttaşlar Derneği hesabından Boyds kasabası sakinlerine Tracey'yi arama çalışmalarıyla ilgili bir e-posta gönderdiği bilgisayarının başına döndü. Hesabını daha önce kontrol etmediği için kendi kendine kızdı. Şimdiden Tracey'nin ortadan kayboluşuyla ilgili üç mesaj gelmişti.

Beş dakika sonra spagettiyi tabaklara koyup oturma odasına geçti ve Cole'un yanma gidip elini hafifçe omzuna koydu

Telegram: @cinciva

Molly. “Yemek hazır, gelsene.” Ona dokununca bir gece önce kollarında nasıl kaybolduğunu hatırlayıp ürperdi. Erik üniversite için evden ayrıldığından beri, aşk hayatları tekrar alevlenmiş, ikisi de adeta aşık ergenlere dönmüşlerdi.

“Geliyorum.” Cole yavaş adımlarla mutfağa gelip masaya oturdu. “Peki, başka ne var?” Çatalını eline alıp Molly’nin yüzüne baktı. “Sanırım eline dikiş attırmayacaksın, öyle değil mi?”

Molly dudaklarını büzüp çarpık bir gülümsemeyle baktı ve evet der gibi başını yana eğdi. ‘“Peki, başka ne var?’ derken ne demek istedin?”

“Bu işin devamı da var. Duruma bakılırsa...” dedi Cole ve bir an duraksadı. Eliyle saçını düzeltip başını çevirdi. Molly endişe içinde Cole’un sözlerini tamamlamasını bekledi. Lafı nereye getireceğini anlamıştı. “Bu Amanda’yla ilgili öyle değil mi?”

Molly tabağındaki spagettiyi çatalına dolarken dikkatle sosun içindeki küçük domates parçalarına bakıyordu. Ne zaman biraz heyecanlansa, bir konuda endişelense ya da kendine olan güvenini biraz olsun kaybetse Cole konuyu mutlaka Amanda’ya bağlıyordu. Sözlerindeki bu suçlayıcı tonu duymaktan nefret ediyordu Molly ama ona gerçeği söyleyemeyeceğini de biliyordu. Suçluluk duygusu onu adeta yiyip bitiriyordu. “Sadece bir histi, hepsi bu.” Molly ormana girdiği sırada üzerinde hissettiği basıncı ya da koşarken gördüğü görüntüleri Cole’a anlatabilirdi. Cole onun gerçekten bir şeyler gördüğüne hiçbir zaman tam olarak inanmamıştı ve Molly, onun kendisini Amanda’yla ilgili gördüklerini anlattığında olduğu gibi hemen damgalayıp bir hasta gibi görmesinden korkuyordu. Bir fizikçi olarak Cole paranormal olaylara değil somut gerçeklere, elle tutulur verilere inanırdı.

Telegram: @cinciva

"Hepsi bu mu? Başka bir şey yok mu?" diye sordu Cole.

"Yok," dedi Molly, içindeki ona her şeyi anlatma arzusunu bastırmaya çalışarak. Düşüncelerini kendine saklamak zorunda olmak onu üzüyordu. "Erik'i aramalıyım," dedi Molly. Birden masadan kalkıp dolu tabağını tezgâhın üzerine bıraktı ve gerçekleri ağzından kaçırmadan mutfaktan çıktı.

"Tabii ki var."

Molly çıktıktan sonra arkasından gazetenin hışırtısı ve tabağa vuran çatalın sesi duyuldu.

Molly hızlı adımlarla üst kata çıktı. Erik'i arama arzusunun yerini öfke almıştı. Cole'un haklı olduğunu, duygularını kontrol edemeyebileceğim biliyordu. Arama çalışmalarını Hannah'yı gördüğü ana kadar zihninde geriye doğru adım adım canlandırdı. Onun aramayı bırakıp birden geri dönmesi aklına takılmıştı. Perdeleri açıp pencereden dışarı, batan güneşe baktı. Arazilerinin ötesindeki geniş ormanlara doğru bakarken Stealth ve Trigger'ın ortadan kayboluşunun ona evden çıkıp araştırma yapmak için harika bir fırsat tanıdığını fark etti.

Fenerini ve not defterini kapıp baskılı kumaştan sırt çantasına atarken kalbi hızla atıyordu. *Bunu Amanda için yapacağım* diye geçirdi içinden. Montunu sırtına atıp merdivenlerden sessizce aşağı süzüldü. Oturma odasından televizyon sesi geldiğini duyunca odanın etrafından dolaştı ve girişteki masadan arabasının anahtarlarını aldı. "Tatlım," diye seslendi Cole'a, "Stealth ve Trigger'ı aramaya çıkıyorum." Aklına gelmişken köpeklerin duvarda asılı duran tasmalarını da aldı ve hızla kapıdan çıktı.

Cole kapının kapanırken çıkardığı sesi duyunca karısının ondan ne sakladığını düşünerek kaygılandı. Dokuz yıl öncesini, 12 Ekim sabahını hatırladı.

Telegram: @cinciva

Molly sabaha kadar sık sık uyanarak uyumuştu. Sonunda uyandığında korku içindeydi ve titriyordu. Günler önce park yerinde gördüğü küçük bir kızla ilgili rüyasını Cole'a endişeyle anlatmıştı. Rüyadaki kız korkudan çılgına dönmüş halde ağlıyor ve çığlıklar atıyordu. Cole ona bunun yorulan bilinçaltının ürünü olduğunu söylemiş ve olayın üzerinde fazla durmadan hayatına devam etmişti. Ertesi sabah Molly yine yatakta bir o yana bir bu yana dönüp durmuş, uyandığında yatakta doğrulup dosdoğru karşıya bakarak gözyaşlarına boğulmuştu. Gördüğü kâbusu kendinden geçmiş bir halde anlatmış, küçük kızın bedenini yakan acıyı, adamın vücudundan, yaralı çocuğun üzerine çıkarken damlayan terin ve bayat kolonyanın kokusunu, bıçağın kılıfından çıkışını ve havada süzülüp çocuğun göğsüne saplanırkenki pırıltısını ayrıntılarıyla tarif etmişti. Cole bir kez daha duruma mantıklı bir açıklama getirmişti. Bunlar sadece onun bilinçaltı korkularıydı. Bir baba ve kızı arasında geçen gergin bir ana tanıklık etmişti ve zihni ona oyunlar oynuyordu.

Cole daha sonra işlerine her sabah yaptığı gibi devam etmişti ve Molly böyle davrandığı için ona çok öfkelenmiş, onu kendisine değer vermemekle ve inanmamakla suçlamıştı. Cole, bu olayın üzerinden daha iki saat bile geçmemişken gazeteyi eline alıp "Amanda Curtis'in cesedi bulundu." haberini gördüğünde eşinin gerçekten de yıllardır iddia ettiği gibi bir çeşit altıncı hissinin, gücünün ya da duyu ötesi algılarının olup olmadığını düşünmüştü.

Cole bu hatıraları hemen bilinçaltının derinliklerine gömdü. Ailelerini dağılmanın eşiğine getiren bu çalkantılı yılları ve eşinin elinde ortaya çıkan "T" harfini tekrar hatırlamak istemiyordu.

Telegram: @cinciva

Dört

Tracey korku içinde ve titreyerek büyük bir taşın üzerinde oturuyordu. İçerideki hava ağır ve soğuktu. Tracey kesik kesik nefes alabiliyordu, kıyafetleri yırtılmıştı. Pislik içindeki odanın diğer ucundaki uzun boylu kadını gözetlerken elinden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordu. Tracey korkuyla titredi. *Umarım babam beni bulur. Ya bana çok kızmışsa ve beni aramazsa?* Gözleri yaşlarla dolmuştu.

Yabancı ona bakıp gülümseyince Tracey birden ürperdi. Tüm vücudu kaskatı kesilmiş gözleri kocaman olmuştu. Onu kaçıran kadın yüzünde dostça bir gülümsemeyle Tracey'ye doğru yaklaştı. Güçlü kolları iki yanında sallanarak, uzun adımlarla yürüyordu.

Tracey olduğu yerde kıvrılıp titreyen vücuduyla karanlık köşeye doğru iyice çekildi. Saklanacak bir yer, bir kaçış yolu arayarak etrafına baktı. Yanan mumlar küçük odadaki sehpayı ve bir gece önce üzerinde uyuduğu şilteyi aydınlatıyor, toprak zeminde gölgeler oluşturuyordu. Kadın elini tutmak için ona doğru uzanırken Tracey'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

Telegram: @cinciva

"Dua etme zamanı, Tracey," dedi kadın sakin ve yumuşak bir sesle. "Hadi Anne için kilise kıyafetlerini giy bakalım." Sesi alçak ve hırıltılıydı.

Kadın büyük ve nasırlı elleriyle Tracey'ye dokunur dokunmaz Tracey üzerinde oturduğu taştan kalkıp elini kendisini kaçıran kadından kurtardı ve ağlamaya başladı."

"Hadi ama Tracey, ağlaman işe yaramaz. Burada kimse gelip seni bulamaz. Kimse sesini duyamaz." Kadının sesi sertleşmiş, ciddileşmişti. "Giy şunları. Şimdi." Yüzündeki gülümsemenin yerini öfkeli ve alaycı bir ifade almıştı.

Tracey cılız ve titrek kollarını yavaşça uzatıp kadının elindeki elbiseyi aldı ve göğsüne doğru çekti. Kadının delici gözlerini görmemek için yere bakarak hücreyi andıran odanın köşesine doğru çekildi. *Sen benim annem değilsin! Eve gitmek istiyorum!*

Tracey yüzü kirli duvara dönük dururken kadının gözlerini sırtında hissedebiliyordu. Korkuyla titredi.

Onu kaçıran kadın döndü, rafın birinden bir fotoğraf aldı ve ona uzun uzun baktı. Tracey onun neredeyse fısıldayarak söylediklerini duyabiliyordu. "Başardım, Anne. Kurtardım onu!"

Tracey kirlenmiş giysilerini üzerinden hızla çıkarırken ince kollarıyla ufacık bedenini örtmeye çalışıyordu. Lekeli iç çamaşırı üzerine yapışmıştı. Havadaki kurumuş idrar kokusuna aldırmamaya çalışarak kirli ve sertleşmiş elbiseyi başından geçirdi. Elbiseden havalanan küf kokusu odanın berbat kokusuna karıştı. Tracey burnunu kapatıp ağzından nefes almaya çalışıyordu ki birden midesi bulandı. Dişleri birbirine çarpıyor, tüm bedeni zangır zangır titriyordu. *Buradan nefret ediyorum! Eve gitmek istiyorum!* diye bağırdı içinden.

Telegram: @cinciva

"İşte annesinin kızı," dedi kadın hırıltılı bir sesle.

Gülümsemesi dostçaydı ama Tracey bir kez daha bu oyuna gelmeyecekti. İyi insanlar bir çocuğu alıp ailesinden uzağa götürmezdi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu kadın.

Tracey gözlerini faltaşı gibi açıp telaşla başını iki yana salladı.

Anne ona yaklaştı. Tracey bir kez daha kollarıyla vücudunu kapatmaya çalışarak karanlık köşenin derinliklerine doğru çekildi. Hayır! Hayır! Dokunma bana!

Kadın elini uzatıp Tracey'yi kolundan hafifçe tuttu, yüzünü duvara çevirdi ve elbisesinin fermuarını çekti.

Tracey kadının sert ve soğuk ellerini vücudunda hissedince bağırmak istedi ama dudağını ısırarak kendini tutmaya çalıştı. Çığlık atarsa ceza alırdı ve zaten ceza yerinde yeterince zaman geçirmişti. Buna bir daha dayanabileceğinden emin değildi. Tracey gözlerini sıkıca kapatıp sakinleşmeye çalıştı. Kalbi sanki boğazından çıkacakmış gibi atıyordu.

Kadın Tracey'yi tutup çevirdi,ve Tracey derin bir nefes aldı. Kalp atışları boğazından yukarı, ağzına kadar yükselmişti artık. Güçlükle yutkundu. Korkunun sesi dudaklarından cılız bir inlemeyle dökülüverdi. Cesur görünmeye çalışıyor ama alt dudağı onu ele veriyordu. Alt dudağı iyice dışarı doğru uzadı ve gözlerinden yaşlar dökülmeye başladı. *Ağlama! Ağlama!* Tracey önceki gecenin ilk saatlerini düşünerek hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. *Bu dünyada ağlamış bebeklere yer yok,* demişti onu kaçıran kadın ve Tracey'yi doğruca ceza yerine göndermişti.

Telegram: @cinciva

Kadın Tracey'nin gözlerindeki yaşlara baktı ve "Ağlıyorsun," dedi. "Buna çok yakında bir son vereceksin!" Kadın güçlü elleriyle Tracey'yi sırtından yakaladı ve onu sonu görünmeyen karanlık tünellerden birine doğru itti. "Şimdi kes ağlamayı da Anneyi gururlandır."

Sen benim annem değilsin! Senden nefret ediyorum! diye bağırdı Tracey içinden. *Lütfen canımı yakma.* Ağlamayı kesmek için uğraştı. Çok korkuyordu. Kadın onu itmiyor olsa yürümeye devam bile edemeyecekti neredeyse. Karanlık ve berbat kokan tünelin sonu yoktu sanki. Anne ve babasının onu bulması için içinden sessizce dua etti ve Annenin ona kızların hiçbir kural olmadan saatlerce oynayabileceği eğlenceli yerle ilgili söylediği yalanları pişmanlıkla hatırladı. En çok Annenin ona tünelde söylediklerine kızmıştı. Kadın ona kendi annesinin onu Emma kadar sevmediğini ve Tracey'den kurtulduğu için sevineceğini söylemişti. *Yalancı! Annem beni çok seviyor!* Tracey'nin öfkesi gittikçe çoğalıp korkusunu bastırıyor ama yine de onun yerini tamamen almayı başaramıyordu.

Tracey daha önce birçok kez farkında olmadan yaptığı gibi elini köprücük kemiklerinin arasındaki girintiye, birinci sınıftaki öğretmeni Bayan Tate'in okulun son günü verdiği kolyenin kalp şeklindeki soğuk, metal ucunun eskiden durduğu noktaya götürdü. Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu.

Anne Tracey'yi karanlık geçidin derinliklerine doğru itti. Tracey'nin kalbi hızla çarpıyor, tüm bedeni ürperiyordu. Annesi ve küçük kız kardeşi Emma'yla saklambaç oynamak için yere uzandığı sırada kolyenin kayıp düşüşünü ve Anne'nin kocaman vücudunu hâlâ hissedebiliyordu. Anne'nin gülümseyen yüzünü

Telegram: @cinciva

ve kolyeyi devasa elinde bir ödül gibi tutarak onu kandırmaya çalışmasını hâlâ hatırlıyordu. Tracey, kolyesini geri vereceğini ve hatta Tracey'nin, kendi pırlanta yüzüğünü denemesine izin vereceğini söyleyen Anne'ye inanmıştı. Anne Tracey'yi tünelin derinliklerine doğru itelerken Tracey, anne ve babasının yabancılarla ilgili uyarılarını dinlemediği için kendine kızdı. Gerçi Anne aslında yabancı sayılmazdı. Annesi Emma'yla meşgulken Tracey birçok kez parkta onunla oynamıştı.

Telegram: @cinciva

Beş

Soğuk bir geceydi ve gökyüzünde sadece birkaç yıldız vardı. Molly arabasını Macera Parkı'nın yakınına park etti ve eve dönmemek için kendini ikna etmeye çalışarak çantasını sırtına attı. Oyun alanındaki aletler gecenin karanlığında ürkütücü görünüyordu. Molly koyu renk giysilerinin görünmesini engelleyeceğini umuyordu. Bir an Tracey'yi kaçıran kişinin de aynı şekilde düşünüp düşünmediğini merak etti. *Tracey'yi kaçıran kişi.* Amanda'yı kaçıran kişi hiç yakalanamamıştı. Yüzü, dağınık kahverengi sakallan, koyu renk saçları ve soğuk gözleri hâlâ Molly'nin gözlerinin önündeydi. Çoğu zaman bu görüntüyü terapistinin ona öğrettiği gibi mutlu bir düşünceyle değiştirmeyi becerebiliyordu Molly ama şu anda, karanlıkta, adamın yüzü tekrar gözünün önüne gelmişti. Onun buz gibi bakışlarını ve sesini aklından çıkarmak için çaresizce uğraşırken tüm bedeni ürperdi. İstediği bebeği alamadı, dedi adam arabanın içinden. *Anlamalıydım!* Molly kendine kızdı. *Lanet olsun ki bir şeyler yapmalıydım!* Bu düşünceyi kafasından atabilmek için ormana doğru koşmaya

Telegram: @cinciva

başladı. Molly'y göre gecenin bu saatinde tek başına sokakta ne aradığını bilmeden dolaşmak delilik sayılırdı ama şu anda bunu yapmak zorundaydı. Tracey'yi yüzüstü bırakmayacaktı. Ona bir işaret vermesi ve yönlendirmesi için Bilmeler'e dua etmişti ama Bilmeler ona Tracey'nin korku içindeki görüntüsünden sonra yeni bir şey vermemişti. Bu görüntü Amanda'yı kurtarmasına yetmemişti. Molly'nin ayağı bir çukura girdi. "Kahretsin!" Onu gören ya da duyan biri olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. Ayağını çukurdan kurtarıp oyun alanının yanından geçerek arazinin tepesine, ormanın başladığı noktaya doğru ilerledi. Orman geceleyin tamamen farklı, korkutucu ve çirkin görünüyordu. Molly yere çömelip çantasından el fenerini çıkardı. Dikkat çekmekten korktuğu için yakmasa da feneri elinde tutmak ona biraz olsun güven veriyordu. Bileğindeki ağrı yüzünden bir an durdu ve tekrar yürümeye başladı. "Ya şimdi ya da hiç," diye fısıldadı kendi kendine. Ormanın içine adımını attığı anda bir kez daha göğsünde bir sıkıntı hissetti. Dişlerini sıktı, gözlerini iyice açtı ve bu tuhaf enerji alanının içine dalıp ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Görüşü bulanıklaşmaya başlamıştı. Kalbi göğüs kafesinin içinde öyle hızlı atıyordu ki Molly bayılacağından korktu. Bilmeler oradaydı. Bütün dikkatini toplayıp, dallara bir cankurtaran halatına tutunurmuş gibi asılarak ilerlemeye devam etti. Elindeki feneri o kadar sıkı tutuyordu ki elleri acıyordu. Attığı her adım için mücadele etmesi gerekiyordu Molly'nin. Etrafındakiler üstüne doğru gelmeye başladı ve her yer birden karardı. Molly yere yığıldı. Zihninde bir kız bebeğin görüntüsü parlayıp kayboldu. Bebeğin hâlâ doğum sıvılarıyla kaplı sütü andıran gri teninin kokusunu alabiliyordu. Bebeğin bedeni sertleşmişti. Ölüydü.

Telegram: @cinciva

Molly ölümün, Amanda'yla ilgili rüyalarına her zaman eşlik eden keskin kokusuyla, bir sisin içinde kendine geldi. Çamur ve parçalanmış yapraklarla kaplanmış olan eli bandajın altında kanıyordu. Yere oturup az önce gördüklerine bir anlam vermeye ve mide bulandırıcı kokuyu almadan nefes almaya çalışarak çılgına dönmüş bir halde etrafına bakındı. Etrafındaki sessizlik normal değildi. Buz gibi yerde oturmuş aklını toplamaya çalışırken Molly'nin kalbi hızla atmaya devam ediyordu. Öne doğru güçlükle uzanıp feneri eline aldı, yaktı ve telaşla etrafı tarayarak ayağa kalktı. Bileği elli kiloluk bedeninden yakınırken Molly yüzünü acıyla buruşturdu. Birkaç metre ilerideki çantasını almak için elini uzattı ve hızla geri çekti. Çantasının altındaki zemin sıcaktı. Yaprakların ve toprağın fazlasıyla kuru olması dışında olağandışı başka bir şey dikkatini çekmemişti. Defterini aceleyle çantasından çıkarıp etrafındaki her şeyi, her ağacı, dalı ve çalıyı ayrıntılı olarak çizmeye başladı. Çantasının olduğu yerdeki yapraklan temizlerken orada yalnız olmadığını hissetti. Yüzünü gecenin karanlığına döndü. Amanda'nın katilinin yüzü gözünün önünde görünüp kayboldu. "Kahretsin!" Defterini çantasına atıp çantasını sırtına geçirdi ve fenerle yolunu aydınlatarak bileğindeki ağrıya aldırmadan hızla ormandan çıktı.

Stealth ve Trigger eve girer girmez Molly'nin üzerine atlayarak ona akşam evden çıkışının asıl nedenini hatırlattılar. Molly, Cole'un duyabileceği yükseklikte bir sesle "Nerelerdeydiniz çocuklar? Ormanın her yerinde sizi aradım," dedi. Aceleyle eşya odasına gidip çantasını buzluğun arkasına sakladı. Çamurlu ayakkabılarını çıkarıp bileğinin ayakkabılar olmadan biraz rahatlayıp rahatlamadığını anlamak için ayağını sağa sola çevirdi.

Telegram: @cinciva

Hiçbir rahatlama yoktu. Elini yüzünü yıkadı, bandajını kuruladı ve Cole'un yanına gitti.

Küçücük oturma odasından televizyonun sesi yükseliyordu. Molly'nin üst kattaki yatağından televizyonun sesini duyarak uyanması ve yanına gidip baktığında Cole'u televizyonun karşısında çoktan uyumuş halde bulması alışılmadık bir şey değildi. Cole bu gece uyanıktı. Üzerinde tişörtü ve kot pantolonuyla oturmuş cep telefonuyla konuşuyordu.

"Haberi bile yok," dedi Cole sırıtarak.

Molly sessizce odaya girdi.

Cole "Kapatmalıyım," deyip telefonu kapattı ve dikkatle televizyondaki filmi izlemeye başladı.

"Selam, tatlım," dedi Molly. "Köpekler ne zaman döndü?" Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyor ama beceremiyordu. Cole'un yanma oturup kolunu koltuğun arkasına attı.

Cole gözünü televizyondan ayırmadan öne doğru eğildi. "Bir saat kadar önce."

Molly tedirgin olmuştu. Duvardaki saate bir göz attıktan sonra durumu toparlamak için açıklamaya girişti. "Evin arkasındaki ormanın her yerine baktım. Onları aradım. Sesimi duymamana şaşırdım doğrusu."

Cole ona dönüp gayet iyi bildiği "hı-hı" bakışıyla yüzüne baktı.

"Ormanın o tarafına geçmiş olabilirler diye düşünerek White Ground'a kadar gittim ve onları bir süre de Hoyles Mill Koruma Alanı'nında aradım." Molly, Legacy Uzay Projesi'nin bir parçası olan Hoyles Mill Koruma Alanı'nın Macera Parkı'nın yanından geçip güneye doğru ilerlediğini hatırlıyordu. O bölgeye bir

Telegram: @cinciva

göz atmayı gerçekten de düşünmüştü. Bunu yapmayı önceden *planladığına* göre söylediklerinin gerçekten yalan olmadığını düşünerek kendini avuttu.

Cole Molly'nin bileğini sıcak elleriyle nazikçe tuttu. Parmağını toprak lekeli bandajın üzerinde gezdirdi. "Biliyorsun Mol, istesen seninle gelirdim," dedi. "O ormanda tek başına dolaşman hoşuma gitmiyor."

Cole az önce köpekleri aradığını söylediği ormandan mı söz ediyordu yoksa gerçekte nereye gittiğini biliyor muydu? Ne olursa olsun henüz bu konuyu açmaya hazır değildi Molly. Başını çevirdi. "Biliyorum," dedi tereddüt ederek. "Bugünün stresi aklımı başımdan almıştı ve köpekler için de çok endişelenmiştim."

"Hı-hı," dedi Cole. Molly'nin elini bıraktı ve tekrar televizyona döndü.

Molly ona gerçekleri anlatmak istiyordu. Ona yalan söylemekten nefret ediyordu ama sezgileri yüzünden onu küçümsemesini de istemiyordu. Söyleyeceklerini tahmin edebiliyordu: *Senin Bilmeler sandığın şey aslında sadece Amanda'yla ilgili bastırılmış kaygılarından ve bu konuda bir şeyler yapma arzundan kaynaklanıyor.* Ya da benzer bir bilimsel açıklama.

Cole yüzünde endişe ve öfke karışımı bir ifadeyle Molly'ye döndü. "Bebeğim kendini tehlikeye atmaya devam edemezsin." Ciddileşmişti. "Ormana hiç gitmemeliydin. Burada benimle birlikte kalmalıydın." Cole kolunu Molly'nin omzuna atıp onu kendine doğru çekti. "Sonunda kendini yaralayıp koşamaz hale geleceksin ve işte o zaman çok üzüleceksin," dedi sevgi dolu ve endişeli bir sesle. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi de görü-

Telegram: @cinciva

nüyordu ama neyse ki Molly'nin öfke olduğunu düşündüğü his gözlerinde dağılıp gitmişti.

Molly ona doğru iyice sokuldu. "Biliyorum," dedi. "Ama gitmek zorundaydım." Gerçek buydu.

Telegram: @cinciva

Altı

Papaz Lett, kollarındaki çiziklere bir göz attıktan sonra sonbahar olduğu için uzun kollu giyebileceğini düşünüp rahat bir nefes aldı. Geçen gece yaşananlar ve devamındaki kovalamacanın ardından yorgun düşmüştü. Çocuğu yakalayıp sakinleştirmesi saatlerini almış, sonunda bunu yapmayı başardığındaysa bedeni yeteri kadar hızlı hareket edememişti. Çocuğun bir daha kaçmamasını sağlamanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bodrumdan eve girişi engellemenin çok zor olmayacağını zaten biliyordu. Onun canını sıkan bunu yapmak için harcayacağı enerjiydi. Perkinson Evi'ne göz kulak olduğu ve bodrumu kullandığı bütün o yıllar boyunca hiç kimse koltuğun arkasındaki girişi bulamamıştı. Nasıl bu kadar özensiz olabilirim diye geçirdi içinden. Buna o kadar uzun zamandır devam ediyordu ki artık yaptıkları ona zevk vermekten uzaklaşmış, onun için nefret ettiği bir göreve dönüşmüştü.

Çocuğun evden çıkmayı başarıp yola inebileceğini düşününce içini büyük bir korku kapladı. Olabilecekleri düşünmek bile

Telegram: @cinciva

kalp atışlarını hızlandırmaya yetmişti. Her ihtimale karşı pencereleri ve kapıları tahtalarla kapatacaktı ve kapılan da dışarıdan kilitleyecekti. Ne yapacağına karar verince kalp atışları tekrar sakinleşti. *Zaten çocuğu o kadar korkuttum ki bir daha kesinlikle böyle bir şey yapmaz,* diye geçirdi içinden Papaz Lett. Çocuk bir daha eve girmeyi başarsa bile bu kez kaçması imkânsız olacaktı. Papaz Lett, yaptığı plandan memnun, ıslık çalarak banyoya doğru ilerledi.

Molly yatakta bütün gece sağa sola dönüp durdu. Gündüz olanlar bedenini ve zihnini oldukça kötü etkilemişti. Sıkıntı içinde, Tracey'yi düşünerek uyandı ve içinden onun yeni Amanda olmasına izin vermeyeceğine söz verdi. Yatağın kenarında oturdu. Cole'un en sevdiği tişörtü beline dolanmış, uyurken giydiği şortu rahatsız bir şekilde kalçasında toplanmıştı. Kalkmak için doğrulduğu sırada bileğine bir ağrı saplandı. Molly elinin tersiyle gözlerini silecek oldu ama bu kez de bandaj gözkapağını çizdi. Çalar saatin radyosu çalmaya başlayınca Molly derin bir iç çekip uyandırmak için Cole'a döndü.

Cole yatakta dönüp kollarını arkadan Molly'nin beline doladı. Molly üzülerek Cole'un ellerinin arasından kurtulup kalktı. Cole onun Tracey'nin bulunmasına yardım etme planlarını duysa bunu kesinlikle onaylamazdı. Molly Tracey'nin Amanda olmadığını biliyordu ama Tracey'yi bulabilirse bunun bir şekilde Amanda için yaptıkları -ya da yapmadıklarını- telafi etmesini sağlayacağını düşünüyordu. *Belki de aklımı kaybediyorum,* diye düşündü Molly. ''Hadi ama, Cole. Geç kalacaksın," dedi ve topallayarak banyoya gitti.

"Bileğin hâlâ kötü mü?" diye sordu Cole.

Telegram: @cinciva

"Pek sayılmaz," diye yalan söyledi Molly. Cole'un ona koşmamasını söyleyeceğini biliyordu. Aslında kendisi de koşmayı başarabileceğini pek sanmıyordu ama Molly ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmazdı. Bileğinin düzelmesini umarak sabahki işlerine devam etti.

Banyonun kapısında Cole'la göz göze geldiler. "Her adımda biraz daha iyileşiyor," dedi Molly neşeli olmasına çalıştığı bir sesle.

"Hıı-hı," dedi Cole. "Aptallık etme, Mol. Acıyorsa koşma." Üzerinde dar boxer şortu ile banyoda dururken çok uykulu ve seksi görünüyordu. Kırk üç yaşında hâlâ Molly'nin nefesini kesmeyi başarıyordu. Molly birlikte geçirdikleri ilk geceyi hatırladı. Sonunda birbirlerine kavuşmuş olmanın heyecanıyla saatlerce birlikte olduktan sonra ertesi günün tamamını yatakta bir şeyler okuyarak, konuşarak ve pinekleyerek geçirmişlerdi.

Molly arkasını dönüp ayağını yatağın kenarına koydu ve bileğini sararak koşmak için hazırlanmaya başladı.

"Molly," Cole kollarını bir kez daha Molly'nin beline dolayıp yüzünü kendine doğru çevirdi ve onu kendine doğru çekti. "Üzerine gidersen sonra pişman olacaksın. Tendonit olduğun zamanı hatırlamıyor musun? Sonunda aylarca koşamamak seni ne kadar üzmüştü."

"Evet, hatırlıyorum," diye cevap verdi Molly umduğundan daha ters bir şekilde. "Bu sefer kendimi sakatlamayacağım. Ağrırsa sadece yürürüm." Cole'a bakıp gülümsedi. "Söz veriyorum."

Cole Molly'yi sevgiyle alnından öptü. "Güzel." Banyoya doğru yürüyüp duşu açtı. "Bugün neler yapmayı planlıyorsun?"

Telegram: @cinciva

6. His

Molly yalan söylemesi gerekeceğini düşününce birden gerginleşti. Her şeyi düşünmüş, gazeteleri tarayıp Tracey'yle ilgili yeni haberleri okumak, ormana bir göz atmak, karakola uğramak ve hatta belki de el ilanları dağıtmak için gereken bütün zamanı en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştı. Kocasının bugün yapacaklarını onaylamayacağım bilmesine rağmen Molly sonunda bir programı olduğu için heyecanlıydı.

Kısa bir sessizlikten sonra Cole devanı etti. "Mol?" Bir an sustu. Duştan gelen sese bakılırsa yüzünü yıkıyordu. "O küçük kız için endişelendiğini biliyorum," dedi su sesleri arasından. "Yardım etmeye çalışacak mısın?"

Konuşma sırası Molly'deydi. En azından yalan söylemek zorunda kalmayacaktı. Tişörtünü çekiştirerek odada aşağı yukarı yürüdü. "Ah, beni bilirsin işte," dedi. "Etrafa bakınıp bir şeyler bulmaya çalışacağım." Su sesi kesildi.

Cole belinde açık yeşil bir havlu sarılı halde banyodan çıktı. "Ve?" diye sordu.

Molly başını çevirip Cole'un banyonun buharında ıslanmış güçlü vücuduna, geniş alnının üzerinde dalgalanan saçlarına ve gözlerindeki ciddi ifadeye baktı. Cole her zaman ilgi çekerdi. İster mutlu, ister kızgın ya da uykulu olsun onda her zaman sıra dışı ve ilgi çekici bir şeyler olurdu. Kemikli çenesi, dudağının üzerinden, yanaklarının alt kısmına ve çenesindeki küçük gamzeye kadar suratını saatler içinde kaplayan kirli sakalı yüzünden yüzünün alt yarısının her daim koyu renk görünüşü. Cole bir yere girdiğinde, kadın erkek demeden herkes dönüp ona bakardı. O yumuşak sesiyle konuşurken insanlar, ağzından çıkan her kelimeyi yakalayabilmek için ona yakın olmak isterlerdi. Ama

Telegram: @cinciva

sinirlendiğinde bakışları kararır, Cole her zamankinden daha erkeksi, daha uzun ve yapılı görünürdü. Molly bu bakışların içinde kaybolmak üzereydi ki suçluluk duygusu, içinde gittikçe büyüyen arzuyu bastırmayı başardı. Tracey'yle ilgili hissettiği güçlü hisleri görmezden geliyordu. "Amanda için yapmadığımı, yapamadığımı bu kez başaracağım ve yardım edeceğim."

Cole'un yüzünde acımayla karışık, şefkat dolu bir ifade belirdi. "Mol, Amanda'ya olanlar senin suçun değildi. Üzülmeyi bırak artık." Cole artık bu kötü enerjiyle baş etme alışkanlığım kaybetmişti. Son birkaç yıldır gittikçe azalmışlardı. Cole bu durumun eşine verebileceği zararı biliyor ama artık onlarla uğraşmakta gerçekten zorlanıyordu.

Molly surat asıp başını çevirdi.

"Mol," dedi Cole bir kez daha, "seni anlıyorum. Ben de oradaydım, hatırlamıyor musun? Amanda gitti. Artık onu kurtaramazsın. Tracey Amanda değil."

"Onun Amanda olmadığını biliyorum," dedi Molly sertçe. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Molly Cole'un kendisini anlamasını istiyordu. "Bunu yapmam gerek, Cole. Ona yardım etmek istiyorum."

Cole ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, Molly ama şunu unutma ki senin için endişeleniyorum. Daha yeni yeni normale döndük ve bunları bir kez daha yaşamaya dayanabileceğimizden emin değilim." Molly'nin yanına geldi. "Lütfen, Mol, düşün bunu. Kaçırıldığı sırada orada bile değildin. Bu kızı kurtarmak senin görevin değil. Zaten şu anda bütün lanet kasaba onu arıyor." Cole eliyle bütün Boyds'u gösterir gibi bir hareket yaptı.

Molly onun ilişkileri konusunda haklı olduğunu biliyordu.

Telegram: @cinciva

Amanda'dan sonra kendine olan güvenini kaybetmiş, hiçbir karar veremez, hiçbir işe yaramaz bir insan olmuştu. Cole onu her zaman desteklemiş ve anlayışla karşılamıştı. Onu terapistlere götürmüş, ağlayan bir çocuk sesi karşısında neredeyse panik atak geçirdiği zamanlarda ona sabırla yaklaşmış ve nihayet başka bir çareleri kalmadığını anladığında çalıştığı yerden ayrılmış ve ailesini toplayarak kasabaya taşınmayı kabul etmişti. Molly onun desteği olmasa iyileşmesinin mümkün olmadığını biliyordu ve yaptıkları için ona minnettardı ama şu anda buna ihtiyacı vardı. Bunu yapmak zorundaydı.

Çekingen bir sesle cevap verdi Molly. "Merak etme. Aptalca bir şey yapmayacağım."

"Beni endişelendiren aptalca bir şey yapman değil," dedi Cole. "O berbat inadın. Aklına bir şeyi koyunca peşini asla bırakmıyorsun."

Boyds Kasaba Dükkânı on yıllardır buradaydı ve Molly dükkânın önüne geldiğinde karşılaştığı eski tahta bankın ve her sabah üzerinde oturan üç adamın da bu kadar uzun zamandır burada olduğunu hayal edebiliyordu. Harley Mott, Mac Peterson ve Joe Dillon ya da Molly'nin onlara taktığı isimle Boyds'lu Çocuklar adeta Boyds'un gözü kulağıydı. Altmışlı yaşlarındaki bu üç adam birlikte büyümüşlerdi ve Molly'nin duyduğu hikâyeler doğruysa kasaba sakinleri hakkında çok özel şeyler biliyorlardı.

Molly onları gülerek selamladı. "Selam çocuklar!"

"Selam, kız!" dedi Harley. Molly'nin bu hitap şekline alışması tam iki yılını almıştı. Arkaya yatırdığı kır saçlarıyla oldukça gösterişli görünen bu iri yarı çiftçi Molly'ye bir türlü anlayamadığı bir nedenle her zaman biraz korumacı yaklaşırdı.

Telegram: @cinciva

Molly Washington Post ve Frederick News-Post'u alıp dükkânın önünde incelemeye başladı. Tracey Porter'la ilgili haberler ilk sayfadaydı. "Boyds'lu Kız Hâlâ Kayıp, Cinayete Kurban Gittiği Düşünülüyor." Molly başını iki yana salladı. Tracey'yi bulmuş olmalarını ve Bilmeler'in bu kez yanılmış olmasını umuyordu. Başını kaldırıp Boyds'lu Çocukların yorgun yüzlerine baktı. Molly onların gençliklerinde Boyds'un asi gençleri olarak ün yaptıklarından haberdardı ama bu şöhreti önünde oturan üç babacan tiple bir türlü bir araya getiremiyordu.

"Haberleri okudunuz mu?" dedi Molly gazeteleri onlara doğru çevirip. Boyds'lu Çocukların bakışları birden sertleşti. Genellikle söyleyecek fazla bir şeyi olmayan ve her zaman biraz gergin görünen ufak tefek bir adam olan Mac dudaklarını büzüp başını çevirdi. Harley gözlerini içindeki koyu renk sıvıdan ayırmadan elindeki kahve bardağıyla oynamaya başladı ve ikisinin arasında oturan Joe arkasına doğru yaslanıp iyice geriye çekildi.

Molly yüzünde meraklı bir ifadeyle Harley'ye baktı.

Harley büyük botlarını beton zemine birkaç kez sürtüp kahvesinden koca bir yudum aldı. "Pekala, Molly," dedi cılız bir sesle. "Şöyle ki, ee, bu olay yirmi yıl önce olana gerçekten çok benziyor." Harley dönüp Mac'e baktı. Mac başını sallayıp bakışlarını kaçırdı. "Çok benziyor."

Molly'nin kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. *Bu senin suçun değil.*

Papaz Lett, mavi korvetini dükkânın önüne çekti. Molly her zaman bu arabanın bir papaz için fazla gösterişli olduğunu düşünmüştü. Papaz Lett ise Tanrı'yla konuşuyor diye onun kadar görünmez olması gerekmediğini söylerdi hep. Çocuklar Papaz

Telegram: @cinciva

Lett'in arabasına bayılırdı. Kilisedeki ayinden sonra Papaz Lett sık sık çocukları arabasına alır White Ground Yolunda gezdirirdi. Papaz Lett, çocukların etkinliklerini her zaman destekler, beyzbol maçlarını, jimnastik müsabakalarım takip eder, hatta Kız İzci ve Erkek İzcilerin gezilerine katılırdı.

"Günaydın, Papaz Lett," dedi Molly. Aklı hâlâ Harley'nin söylediklerindeydi. "Bayan Porter nasıl? Yeni bir haber var **mı?"**

Papaz Lett Molly'yi gergin bir şekilde başıyla selamladı. "Molly." Boyds'lu Çocuklara kibirli bir bakış attı ve dükkâna girdi.

Molly Papaz Lett'in tavrına sinirlenmişti. Harley'ye döndü. "Bu da neydi böyle?"

Boyds'lu Çocuklar birbirlerine baktılar. Molly görmezden gelinmekten hiç hoşlanmazdı. Harley ve Joe'nun arasına zorla sıkışıp oturdu. "Sorun değil, siz anlatana kadar burada oturabilirim."

Gregory Peck'i andıran yakışıklılığı ve rahat tavırlarına bakılırsa, eskiden çapkın olduğu belli olan Joe boğazını temizledi ve Harley kahvesinden bir yudum daha aldı. Molly yerinden kımıldamadı.

Papaz Lett, elinde portakal suyu ve kolunun altında bir gazeteyle dükkândan çıktı. Bankta sardalyalar gibi dizilmiş oturan bu dört kişiye bir daha bakmadı. Arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve arkasına bile bakmadan oradan uzaklaştı.

"Tamam çocuklar, dökülün bakalım," dedi Molly. Gergin bir sessizlik oldu. "Nedir Joe?"

Joe başını çevirdi.

Telegram: @cinciva

"Mac?" diye sordu Molly ısrarla.

Mac gözlerini botlarına çevirdi.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Molly öfkeyle. "Harley ?" Sol gözüne çok eskiden yerleşmiş olan seğirmeye aldırmadan, gözlerini Harley'nin gözüne dikip bekledi.

Harley gözlerini kaçırıp eskimiş gömleğinin kenarlarını çekiştirdi, Molly'ye döndü ve fısıldar gibi belli belirsiz bir sesle konuşmaya başladı. "Kate Plummer. O da bundan yirmi yıl önce aynı şekilde ortadan kaybolmuştu." Başını çevirip kaşlarım çatmış duran Joe'ya baktı. Mac sıkıntıyla derin bir iç çekti ve Molly'nin her hareketini izlemiyor olsa gözden kaçıracağı ufak bir hareketle Harley'nin sözlerini onayladı.

"'Aynı şekilde' derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Molly.

"Çocuk yuvasının bahçesinde oynuyordu. Hani şu White Ground'daki kilisenin arkasındaki." Bakışlarını tekrar indirdi ve öfkeli bir sesle devam etti. "Onu hiç bulamadılar."

Molly ayağa fırladı. Duydukları onu çok şaşırtmıştı. Bir kez daha bankta sessizce oturup gözlerini ondan kaçırmaya çalışan üç adama baktı. "Nasıl oldu?"

"Kız öylece kayboldu," diye anlatmaya başladı Harley.

Mac araya girdi. "Burada Boyds'ta, eski Wade çifliğinde yaşıyordu."

"Aynen öyle," dedi Joe. "Plummer'lar perişan oldu," dedi başını iki yana sallayarak. "Kızlarının geri döneceğini ya da bulunacağını umarak beş altı yıl kadar beklediler ama sonunda daha fazla dayanamadılar sanırım." Joe köpük bardaktaki kahvesini elinde sallayıp dikkatle izledi. "Taşındılar, Missouri'ye

Telegram: @cinciva

galiba, kızın annesinin ailesinin memleketine." Mac ve Harley Joe'nun anlattıklarını başlarıyla onayladılar.

Molly sersemlemiş halde dükkânın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu. "O kadar küçük bir bahçede böyle bir şey nasıl olabilir?" Çocuk yuvasının olduğu yöne doğru dönüp bir arabalık park yerinden büyük olmayan bahçeyi gözünde canlandırdı.

Harley sorusunu cevapladı. Bir doğum günü partisi olduğu için parkta birçok çocuk bir arada oynuyordu ve onları izleyen sadece birkaç anne baba vardı. "Hafızam beni yanıltmıyorsa Eylül ayının sonlarına doğruydu."

Mac devam etti. "O yıl Ned'in biçerdöveri bozulduğu için mısır hasadı gecikmişti de Harley Hannah'nın tarlasını hallettikten sonra yardıma gelmişti."

Harley başıyla onayladı. "Evvet, Eylül ayıydı." Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Her neyse, sanırım çocuklar saklambaç oynuyordu ve sonunda herkes arabalara bindiğinde onun kayıp olduğunu fark etmişlerdi."

"Kızın ailesi neredeydi?" diye sordu Molly.

"Bayan Plummer, yani Bonnie hastaydı," dedi Joe. "Kanser olmuştu, biliyor musun? Olay olduğunda bir seneye yakın süredir hastaydı. Ameliyat oldu, kemoterapi gördü. Bilirsin işte, bayağı hastaydı. Bu yüzden Kate'le genelde komşular ilgileniyordu. Diğer çocukların anneleri onu okula bırakır, okuldan sonra göz kulak olur, Kız İzciler toplantılarına falan götürürdü. O zamanlar çocukların anneleri birbirlerine çok bağlıydı."

Molly kızın babasını sordu ve Harley ona Paulie'nin ayın sonunu getirmek için iki işte birden çalıştığını anlattı.

Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı," dedi Harley gittikçe alçalan bir sesle.

Telegram: @cinciva

"Her yerde böyledir zaten. Bir gün oluverir," dedi Molly. Sakin görünmesine rağmen içinde fırtınalar kopuyordu.

"Her neyse," diye başladı tekrar Harley. "Onu aradılar ama hiçbir iz bulamadılar." Harley kahvesini bitirip köpük bardağı elinde sıkıp kırdı.

Mac banktan kalkıp kahve bardağını çöpe attı. Dükkânın önündeki verandanın ucuna kadar gidip diğerlerine arkasını döndü ve tahta sütunlardan birine dayandı.

Joe ayakkabılarıyla betona vurup boğazını temizledi. Harley dönüp ona baktı, Joe Harley'ye ters bir bakış attı. Harley omuz silkti.

Molly hikâyenin devamı olduğunu anlamıştı. "Ne?" Bakışlarını Harley'den Joe'ya ve sonra tekrar Harley'ye çevirdi.

Harley derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Şey," dedi. "Kate'i bulamadılar ama bunu ona kimin yaptığını biliyorlardı."

Uzun ve gergin bir bekleyişin ardından Molly sordu. "Evet... peki kim yapmış?"

Kelimeler Mac'in dudaklarından birden dökülüverdi. "Papaz Lett'in lanet olasıca kardeşi, Rodney."

Molly şaşkına dönmüştü. "Pastor Lett'in abisi mi var? Onu yıllardır tanıyorum ve bir kez bile ondan söz ettiğini duymadım."

"Abisi *vardı.* Rodney," dedi Mac. "O yıl öldü."

Molly Papaz Lett'i, geçmişi arkada bırakma arzusunu, geçmişte olanlara nasıl baktığını düşündü. "Ona ne oldu?"

Joe birden öfkelendi. "O çok şey biliyordu, Molly!" Verandada söylenerek hızlı adımlarla dolaştı. "Lanet olasıca katil."

Telegram: @cinciva

Harley olanları Molly'ye anlatmaya başladı. "Kate'in kayboluşunun üzerinden kısa bir zaman geçmişken bir gazeteci papazı sormak için uğradığında Rodney evin verandasındaymış." Harley anlatırken bir yandan da elini bu hareket yüzünden kalıcı olarak lekelenmişe benzeyen pantolonuna sürüyordu. "Rodney gazetecinin yüzüne bakıp demiş ki, 'Kız karanlık bir yerde. Yaralı değil.'" Harley kendini yorucu bir hikâyeye hazırlıyormuş gibi tekrar banka oturdu. "Bu noktadan sonra olaylar hızla gelişti. Polisler, haberciler, öfkeli kasabalılar evin önünde toplandı." Harley derin bir iç çekti. "Rodney'yi karakola götürdüler. Rodney orada onlara Kate'in annesinin yanında olduğunu söyledi ki bildiğin gibi bu onu annesi Bonnie'nin sonunda gideceği yer olan cennete gitmesi için öldürüp bir yere gömdüğü anlamına geliyordu. Anlarsın ya."

"Bütün bu şeyleri anlattığına göre polisin onu tutuklaması çok normal. Ama madem kızın nerede olduğunu biliyordu, onu neden bulamadılar?" diye sordu Molly.

"Ellerinde adamı hapiste tutmak için yeterli kanıt yoktu. O kalın kafalı polislerin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yok ama o aşağılık herifi bıraktılar!" Mac elindeki kahve bardağını çöpe fırlatıp araya girdi. "Ellerinde kızın karanlık bir yerde olduğunu söyleyen bir adam var ve onlar onu serbest bırakıyorlar."

"Ama onun öldüğünü söylediniz. Peki bu nasıl oldu?" diye sordu Molly.

Üç adam gözlerini kaçırmaya çalışarak sessizce durdu ama Molly inatla cevap bekliyordu.

Harley gözlerini yerden kaldırdı, Molly'nin yüzüne baktı ve başını çevirdi. "Dövülerek öldürüldü," dedi alçak bir sesle. "Bu-

Telegram: @cinciva

rada insanlar küçük bir kızın öldürülmesini, kaçırılmasını ya da öyle şeyleri hoş karşılamaz."

Molly sersemlemişti. "Ama eğer kız o sırada hâlâ hayattaysa, Rodney öldükten sonra onu kimse bulamazdı. Onu döven her kimse yaptığından utanmalı. O zavallı kızın o andan sonra hiçbir şansı kalmamış." Molly'nin sözleri öfke doluydu ama içindeki rahatlama hissi gerçek duygularını ele veriyordu. Amanda'nın ölümünden sonra birçok kez kızının katilini bulmak için gereken cesareti ve ona Kate'i öldüren kişiye yapılanların aynını yapma gücünü bulabilmeyi dilemişti.

Telegram: @cinciva

Yedi

Tracey pislik içindeki duvara değmemek için kollarım iyice kendine doğru çekti. Daracık tünelde ilerlerken kalbi küt küt atıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Önceki geceki olay sırasında mücadele ettiği için cezalandırılacağını biliyordu. Vücudunun titremesini ve gözlerinden sessizce süzülen yaşlan durdurmayı başaramıyordu. Çıplak ayaklarının altındaki zemin soğuk ve ıslaktı. Ağladığını onu kaçıran kişiye belli etmemek için dişlerini sıktı. *Ağlayan kızları cezalandırmak gerekir.* Tracey ileride yanan mumların ışığını gördü. Ceza yerine değil kadının dua yerine gittiğini anlayınca içinde büyük bir rahatlama hissetti.

İçeride üç mum yanıyordu. Önceki gece öğrendiğine göre mumlardan biri kendisini kaçıran kişi için, diğeri onun annesi için ve sonuncusu da kendisi içindi. Anne, bunları Tracey'ye anlatırken ona iyi davranmış ama Tracey ona kendi annesinin nerede olduğunu sorar sormaz birden öfkelenip bağırmaya başlamıştı. *Annemin adını ağzına alma!* Yüzü çarpılmış, gözleri ateş gibi olmuştu. Tracey ona bundan sonra başka soru sormadı.

Tracey kadının peşinden soğuk toprağa diz çöktü. Titremesi-

Telegram: @cinciva

ni durdurabilmek için ellerini sıkıca birbirine bastırdı. İşe yaramadı. Keşke görünmez olabilseydim diye geçirdi içinden.

"İşte Annesinin kızı," dedi kadın. Treacey'ye bir İncil uzatıp ürkütücü bir fısıltıyla konuşmaya başladı. Sesi o kadar kendinden emindi ve kelimeler ağzından o kadar kolay dökülüyordu ki Tracey kendini Pazar Okulu'nda gibi hissetti. "John 8:42. Şeytanın Çocukları. İsa onlara şöyle dedi, 'Eğer Tanrı sizin Babanız olsaydı, beni severdiniz çünkü ben Tanrı'dan geldim ve şimdi buradayım. Ben kendi başıma gelmedim; beni O yolladı. Konuştuğum dili neden rahatlıkla anlayamıyorsunuz? Çünkü söylediklerimi duyamıyorsunuz. Siz babanıza, şeytana aitsiniz ve onun arzularını yerine getirmek istiyorsunuz.'"

Tracey kadının bakışlarını üzerinde hissedince gözlerini mumlardan kaldırmadan bekledi. Yukarı bakmaya cesaret edemiyordu. *Benim babam şeytan değil!* Tracey bir adam gibi kocaman olan bu kadının ondan uzak durmasını istiyordu. Eve gitmek istiyordu. O kadar yorgundu ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Tracey onu kaçıran bu kadından ve söylediklerinden nefret ediyordu. *Artık senin annen benim.* Onun yalanlarından nefret ediyordu. *Eğer yanıma tek başına gelirsen sana kolyeni geri veririm.* Nefesinin çok fazla kuru et yemiş gibi çıkan kokusundan nefret ediyordu Tracey. Kadının olduğu yöne hızlıca bir bakış attı.

"Tanrı'ya ait olanlar Tanrı'nın söylediklerini duyarlar. Sizin duymamanızın nedeni sizin Tanrı'ya ait olmamanız," diye dua etti Anne.

Tracey onun dua ederken söylediklerini dinledikçe öfkeleniyordu. Kafasının içinde annesinin saklambaç oynadıkları sırada onlara seslenişini duydu. "*Tracey Lynn, Emma Elizabeth. Neredesiniz kızlar? Akvaryumdaki bir balıktan daha iyi saklanıyorsunuz!"* Tracey zorlukla yutkundu.

Telegram: @cinciva

Sekiz

Molly kendini zamanda geri gitmiş gibi hissediyordu. Güvende olmak için seçtiği bu küçük ve güzel kasabada tam da kaçtığı şeyin yaşanmış olmasını aklı bir türlü almıyordu. Belki de Cole haklıydı. Belki de gözlerini kapatıp hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitmeli, ne Tracey'yi ne de Amanda'yı düşünmemeliydi. *Bu benim suçum değil.* Molly koşmayı denemek ve biraz araştırma yapmak arasında bir seçim yapmaya çalışarak kilisenin yanından geçti ve sonunda şişmiş bileğiyle koşmaktan vazgeçti. Cole'a verdiği sözü tutacak ve koşacağına yürüyecekti. Tabii Cole'un, yürüyeceği yolu Tracey yüzünden seçtiğini bilmesi gerekmezdi. Molly Hoyles Mili Koruma Alanı'na doğru devam etti.

Molly cep telefonunu arka cebine koydu, çantasını sırtına attı ve iyi gizlenmiş patikada ilerlemeye başladı. Bunca yıldır Boyds'ta yaşamasına rağmen Hoyles Mili Koruma Alanı'na bir kez olsun gitmemiş olması çok garipti. Eline bir sopa alıp patika boyunca yürüdü. Kuş cıvıltıları ve yaprakların kokusu çok

Telegram: @cinciva

dinlendiriciydi. Birden White Ground Caddesi'nden Bilmeler'le karşılaşmadan geçip gidebildiğini fark etti. Bilmelerin üzerindeki etkisinden hiç hoşlanmıyordu ama bir yandan da Tracey'yle ilgili cevaplara ulaşmak istiyordu. White Ground'da yaşadıkları sadece bir rastlantı olabilir mi acaba diye geçirdi içinden. Belki de Cole haklıydı. Belki de Molly başına yeni bir dert açıyordu.

Aradan kısa bir zaman geçmişti ki karşısına bir akarsuyun üzerinden geçen küçük bir köprü çıktı. Molly suya bir taş attı ve taşın suya girerken çıkardığı cılız *plink!* sesini dinleyip gülümsedi. Tracey'yle ilgili ipuçları aramadığını, sadece koşunun yerini tutacak bir yürüyüşe çıktığını söyledi kendi kendine. Eğer buna kendini inandırabilirse, Cole'u da kolaylıkla ikna edebilirdi. Orman sıklaşıyor, yolu takip etmek gittikçe zorlaşıyordu. Molly sarmaşıkların arasından geçerek ormanın derinliklerine doğru ilerledi. Bir saatlik yürüyüşün sonunda bileği ağrımaya başlamıştı ve Bilmeler son derece şaşırtıcı bir şekilde hâlâ ortaya çıkmamıştı.

Molly sonunda bir açıklığa, bir tepenin yamacında, bir mısır tarlasının dibindeki bir çayıra geldi. *Harika,* diye düşündü, *gelip birinin çiftliğinde kayboldum.* Öfkeden deliye dönmüştü. Bütün bir sabahı harcadığı için kendine kızarak küçük tepeyi tırmandı. Tepenin üzerinde çıktığında Kerr Binası'nın arkasını gördü. Boyds Presbiteryan Kilisesi'nin tam arkasındaki bu küçük, beton bina çocuk yuvası olarak kullanılıyordu. Kate'in kaybolduğunu öğrendiği oyun bahçesi bomboş duruyor, salıncaklar rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Molly artık patikayı göremediğini fark edince yanlış yöne gittiğini anlayıp kendi kendine söylendi. *Yoksa yanlış yöne gitmedim mi?* diye geçirdi içinden sonra. Derin

Telegram: @cinciva

bir iç çekti ve mısır tarlasının içinden geçerek tepeden aşağıya, kiliseye doğru inmeye başladı. Birden bir sesle irkildi. Olduğu yerde hareket etmeden durup dinledi. Ses bir kez daha duyuldu. Bir çocuk ağlamasına benziyordu. Molly bağırdı. "Tracey! Sen misin?" Kalbi hızlanmış, ümitle küt küt atıyordu. Cevap gelmedi. Molly sese doğru koştu. "Tracey? Sen misin? Tracey!" Yine cevap yoktu. Küçük bir çocuğun mısırların arasından koşmasını andıran bir hışırtı duydu. Molly'nin boyu mısırlardan daha kısaydı ve ne tarafa bakması gerektiğini anlayamıyordu. "Hey!" diye seslendi. "Bekle, sana yardım edebilirim!" Aceleyle ilerlerken bir tümseğe takıldı ve yere yuvarlandı. Ayağa kalkmayı denedi ama bileğindeki ağrı onu engelliyordu. "Kahretsin!" diye bağırdı. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" Ağrının biraz azalmasını umarak yerden kalkmadan cep telefonunu çıkardı ve aceleyle açtı. Havaya doğru kaldırdı -çekmiyordu! "Lanet olsun! İşe yaramaz alet!" diye bağırdı Molly. "Tracey!" Başım gökyüzüne kaldırdı ve öfkeyle çığlık attı.

Ağlama sesi ve hışırtı kesildi. Ortalık sessizdi. Molly'nin bileği zonkluyordu. Kendini zorlayarak ayağa kalkıp bağırdı. "Tracey? Tracey Porter?" Cevap yoktu. Molly vücuduna yayılan adrenalin sayesinde topallayarak da olsa yürüyebiliyordu. Acı içinde mısır tarlasından çıkıp okulun önündeki park yerine ulaştığı sırada yuva öğretmeni Nelly, Kerr Binası'nın kapısından çıkıyordu.

"Nelly," diye bağırdı Molly el sallayarak. Nelly gözlerini kısıp ona doğru baktı ve yanına geldi.

"Molly," dedi Nelly onu hızlıca bir süzdükten sonra. "Ne oldu sana böyle?"

Telegram: @cinciva

"İnanmayacaksın," dedi Molly. "Mısır tarlasında bir ağlama sesi duydum. Polisi arayabilir misin? Gelip bir baksınlar," dedi aceleyle. "Belki köpeklerini falan da getirebilirler. Belki de bu o küçük kız, Tracey Porter'dır," dedi nefes nefese bir halde.

"Tanrım! Hemen gidip arayayım." Nelly gitmek için döndü ve sonra tekrar arkasını dönüp sordu. "Sen iyi olduğundan emin misin?"

Molly elini sağa sola salladı. "Ben iyiyim! Git hadi! Acele et!" Molly tekrar mısır tarlasına doğru döndü ve içinden Tracey'nin orada, sağlam ve güvende olması için dua etti. Molly topallayarak kırmızı boyalı piknik masasına doğru yürüdü. Eskiden kazınmış olan çocuk isimleri hâlâ masanın üzerinde duruyordu. Çantasını eskimiş bankın üzerine bıraktı ve o an hayatının son yirmi dört saat içinde ne kadar değiştiğinin farkına vardı. Bu sefer çekeceğini umarak cep telefonunu çıkardı ve ihtiyacı olduğunda telefonunun çekmemesine söylenerek Cole'un numarasını çevirdi. Olanları anlattı ve ona çıkışmasını itiraz etmeden dinledi. "Tanrım, Mol. Sana ormandan uzak durmanı söylemiştim!" Bir sessizlik oldu ve Cole dalgın bir sesle devam etti. "Belki de onu bulurlar. Sen iyi misin?"

Molly bileğini ovuşturdu. "Sanırım evet. Umarım onu bulurlar, Cole. Biliyorsun, aradan zaman geçtikçe iş daha da zorlaşıyor ve sonra..." Bundan sonrasını düşünmek bile ona çok zor geliyordu.

"Onu bulacaklar, Mol, endişelenme. Burası küçük bir kasaba, muhtemelen birileri bir şey görmüştür."

Molly Cole'un sesinin birden alçalmasından, az önce söylediklerinin onun için ne anlama geldiğini fark ettiğini anlamış-

Telegram: @cinciva

tı. Tracey konusunda ümidini kaybetmemeye çalışıyordu ama bunun ümitli olmakla ilgisi yoktu. Molly bir şey görmüştü. Amanda'da başarısız olmuştu. Bunu ikisi de biliyorlardı. Bir türlü içinden atamadığı suçluluk duygusu aralarında koca bir uçurum gibiydi.

Nelly'nin telefonundan on beş dakika sonra tarla polis memurlarıyla dolmuştu. Düzenli sıralar oluşturup, bir çocuğun varlığına işaret eden en ufak bir ipucunu bile kaçırmamak için bütün tarlayı taradılar. Üçerli gruplar halinde ormana dağılıp ismini bağırarak Tracey'yi aradılar. Bazıları sadece "Kimse var mı?" diye seslendi.

Memurlar birden tarlanın alt kısmında, Molly'nin düştüğü yerin biraz ilerisinde toplandılar. "Geri çekilin!" diye bağırdı biri. "Biraz geri çekilin!" Ardından bağrışmalar ve bazı hırıltılar duyuldu.

Molly bu kadar uzaktan izlerken kendini çok çaresiz hissediyor, ne olduğunu görmek için koşup yanlarına gitmek istiyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı ama bileğinden baldırına doğru keskin bir ağrı saplandı. Nelly koşarak çocukların başında durduğu Kerr Binası'ndan dışarı çıkıp sordu. "Ne oldu? Bağrışmalar duydum."

"Oradalar," dedi Molly arama grubunun toplandığı bölgeyi işaret ederek. "Bir şey buldular. Ah, Tanrım, Nelly, umarım Tracey'dir! Gidip bak, lütfen!" Nelly kalabalığa doğru koştu. Grup dağılmaya başladığında yolun yarısındaydı. Nelly durup orta yaşlı bir polis memuruyla konuştu. Molly Nelly'nin omuzlarının düştüğünü görebiliyordu. Kendini en kötüsüne hazırladı. Nelly koşarak geri döndü ve nefes nefese bir halde piknik masasının bankına oturdu.

Telegram: @cinciva

"Buldukları..." diye başladı nefes almaya çalışarak. Molly heyecanla bekliyordu.

"Ne? Ne buldular? Onu buldular mı?" diye sordu. Nelly'nin yüzü berbat bir haber getirmiş gibi asıktı.

"Bir tilki ailesi bulmuşlar." Nelly elini Molly'nin dizine koydu. "Çok üzgünüm."

Molly'nin aklı karışmıştı. Dönüp tekrar tarlaya doğru baktı. Birden tamamen çökmüştü. Ümitleri boşa çıkmıştı. Gözyaşları ıslak izler bırakarak yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. "Peki..." diye fısıldadı, "peki ya ağlama sesi?"

"Anne tilki yaralıymış. Duruma bakılırsa bacağı kırıkmış. Senin geldiğini gördüğünde yavrularını güvenli bir yere götürmeye çalışmış olmalı. Duyduğun ağlama sesi de onun yavrularını taşırkenki acı dolu bağrışlarıymış herhalde."

Molly yaşadığı büyük hayal kırıklığıyla çöküp kalmıştı. Nelly'nin söylediklerini duymuyordu bile.

"Onu uyutmak zorunda kalacaklarını söylediler ama yavrulara ne olacağını bilmiyorum." Nelly ayağa kalktı. "Biraz meyve suyu alacağım. Hemen dönerim." Kerr Binası'na doğru birkaç adım attı, durdu ve tekrar Molly'ye döndü "Garip olan ne biliyor musun? Yavru tilkilerden birinin ağzında şu Airhead şekerlemelerinden varmış. Polislerin yaklaştığını görünce yere bırakıp üzerine yatmış." Nelly tarlaya doğru baktı. "Garip, öyle değil mi?"

Molly yaslanmak için piknik masasına doğru eğildi. Etrafındaki her şey fırıl fırıl dönmeye başlamıştı. Ağzına birden elma şekeri tadı geldi.

Molly ayağını yukarı kaldırmış, şişmiş bileğinde bir paket

Telegram: @cinciva

donmuş bezelyeyle bilgisayar başında otururken Cole odadan içeri girdi. Molly dönüp ona bakmadı; söyleyeceklerinden çekiniyordu. "Sana söylemiştim." O konuşurken ağlamaya başlamaktan korkuyordu. Tilkiler yüzünden yaşadığı hayal kırıklığı ve üzüntü hâlâ geçmemişti.

Cole arkasına geçip ellerini omuzlarına koydu ve Molly'yi başından öptü. "Selam," dedi tatlı bir sesle.

Molly başını arkaya çevirip ona baktı.

"Sana bir şey getirdim," dedi Cole elindeki plastik poşeti uzatarak.

Molly hediyelere bayılırdı. En ufak bir hediye, bir kart, hatta havaalanından alınmış bir jeton bile onu mutlu etmeye yeterdi. Onun için önemli olan Cole'un bunu düşünmüş olmasıydı ve Cole her seferinde, ona doğru zamanda, ufak bir şeyler getirmeyi başarırdı.

Molly poşeti alıp elini merakla içine daldırdı. "Bu ne?" Hediyeyi eline aldı, ne olduğunu anladı ve "Ah hayır! Buna bir son vermelisin artık," dedi Cole'a dönüp. Hershey's Gold minyatür şekerlemeler paketini poşetten çıkardı. "Bugün koşamadım bile. Yakında bir inek gibi kocaman olacağım!"

"Ufak bir hediye hoşuna gider diye düşündüm," dedi Cole ve oturma odasına doğru ilerledi. "Ayrıca da," diye seslendi arkasını dönmeden, "onları bir yere koyup her gün bir tane yiyebilirsin."

"Tabii," diye cevap verdi Molly bir kahkaha atarak. "Nasıl olduğunu biliyorsun. Onları kendimden saklayıp, bütün paket bitene kadar iki dakikada bir, bir tane daha yemek için ayağa fırlayacağım." Molly şeker paketini çalışma masasının çekmece-

Telegram: @cinciva

sine koyup kilitledi. "Teşekkür ederim!" diye seslendi Cole'un arkasından.

Molly internette saatlerce "ısı-yayan yüzeyleri" araştırdı ama bir şey bulamadı. Akşam yemeğine inmedi, Cole'a bileğindeki ağrı yüzünden kendi başının çaresine bakmasını söyledi ve köpekleri gezdirme işini de Cole'a bıraktı. Annesinden gelen telefona cevap vermedi ve Erik'i aramayı bir kez daha sonraya bıraktı. Hayal kırıklığına uğramıştı. Yaşadığı bu olayın mantıklı bir açıklaması yok gibi görünüyordu. Sera etkisi, ısı akışı, insan ve doğa, insan eliyle değiştirilen fiziki coğrafya ve geçen hafta olsa kesinlikle ilgilenmeyeceği birçok başka konuda çeşitli yazılar okudu.

Molly sandalyesiyle döndü ve olaya farklı bir açıdan yaklaşmaya karar verdi. Cole'un iş yerindeki kütüphane uzmanından öğrendiği yöntemle kütüphane kayıtlarına girdi. Böyle bakınca mikrofilm arşivler karanlık çağlara aitmiş gibi geliyordu insana. "Kate Plummer" ismini araştırdı ve küçük kızın ortadan kaybolmasıyla ilgili birçok kayıt buldu. Yorulana kadar kayıtları taramaya devam etti. Tek öğrenebildiği, araştırmanın Rodney Lett'in ölümünden kısa bir süre sonra sona ermiş olduğuydu.

Molly sandalyesinde arkasına yaslanıp oturma odasındaki televizyondan gelen sesi dinledi. Birden doğruldu, bir şey bulamadığı için kendine kızarak tekrar dizüstü bilgisayarına döndü ve "Hannah Slate" adını arattı. Dokuz sayfa sonuç bulundu. Karşısına çıkan sonuçları gözden geçirdikten sonra nihayet tanıdığı Hannah Slate'le ilgili bir şey bulmayı başardı Molly. Yerel Haberler ve Olaylar bölümündeki bir Gazete makalesinde binicilikle ilgili konular ve lobi faaliyetlerinde görev aldığından ve

Telegram: @cinciva

Deniz Kuvvetleri Bakanlığı'nda yirmi yılı aşkın bir süre hizmet verdiğinden söz ediliyordu. Yazıda ayrıca Hannah Slate'in yaşadığı "sebebi açıklanmayan travma" nedeniyle hastaneye yattığı ve iyileşerek taburcu edildiğinden de söz ediliyordu. Yazı, Hannah'nın eşinden boşandığı yıl yazılmıştı. Molly, Boyds'a taşındığı ilk zamanlarda Papaz Lett'in isteği üzerine katıldığı dua toplantısını hatırladı. Boşandığı günden beri dua toplantısına katılan Hannah'yla ilk defa orada karşılaşmıştı. Molly o gün o odadan nasıl hemen kaçıp gitmek istediğini hatırlayınca ürperdi. Tanrı'ya son derece öfkeli olduğu bir zamanda karşılaştığı bu dini ortam ona çok fazla gelmişti.

Molly'nin gözleri yorulmuştu. Hannah'nın, Tracey'nin ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olabileceğini düşündüğü için kendine kızdı.

Molly bilgisayarını kapattı ve erimek üzere olan ıslak bezelye poşetini buzluğa koydu. Oturma odasında uyuyakalmış olan Cole'un yanından topallayarak geçti ve yavaş adımlarla merdivenleri tırmandı. Yatağa yattı ve hemen uykuya daldı. Bir saat sonra Cole sıcacık kollarıyla onu bir koza gibi sardığında uyandı. Vücudunu Cole'un vücuduna dayadı ve onun kolları arasında, huzurla uykuya daldı.

Telegram: @cinciva

Dokuz

Molly şafak sökerken sersemlemiş halde, ter içinde ve titreyerek uyandı. Yatağın içinde doğrulup oturdu, kendine gelmek için derin bir nefes aldı ve ciğerlerine hava gidişini sürdürmeye çalıştı. Ağzında şurup gibi şekerli, mide bulandırıcı bir tat vardı. Daha önce de birçok kez yaptığı gibi uzanıp tahta komodinin üzerinden defteriyle kalemini aldı ve zihninde uçuşan görüntüleri hızla çizmeye başladı: *mağara gibi, karanlık bir delik, delikten çıkıp başka karanlık odalara giden yollar*, *şarap kasası büyüklüğünde, çivilerle kapatılmış tahta bir kutu.* Tam Molly biraz rahatlamaya başlamıştı ki zihni tekrar saldırıya uğradı ve tüm vücudu birden sarsıldı. Cole, Molly'nin içinde olduğu zor durumdan habersiz arkasını dönmüş uyuyordu. Molly'nin gözlerinin önünde bir kürek görüntüsü belirdi ve ardından sık ağaçlar her yeri kapladı. Molly, kendini kaybetmek üzereyken her şey birden kayboldu. Molly kendini hem çok yorgun hem de enerjik hissediyordu. Rüyalarla görüntüler arasındaki farkı anlamak Molly'nin tam otuz yılını almıştı. Bir rüya gördükten sonra

Telegram: @cinciva

pencereden dışarıya bakmak her şeyi alıp götürür, geride sadece bir gölge kalırdı. Molly'nin olaylarla ilgili gördüğü görüntüleri ise hiçbir şey silemez, hepsi günlerce zihninde dolaşır durur onu sersemlemiş, çaresiz ve merak içinde bırakırdı.

Bedeni eski haline gelmeye başlarken Molly tekrar yatağa kıvrılıp Cole'a sokuldu. Cole yatakta döndü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı Molly korktuğu zamanlarda sık sık yaptığı gibi ve Cole dönüp ona sarıldı, onun sarılmaya ihtiyacı olduğunu bildiği zamanlarda sık sık yaptığı gibi. Molly uyuyamadan ve elma şekerinin tadını almaksızın yutkunmayı başaramadan, Cole'un kollarının arasında sıcak ve güvende, öylece yattı.

Papaz Lett, Perkinson Evi'nin pencerelerini tahtayla kaplama işini bitirdiğinde güneş doğmak üzereydi. *Bunlar çocuğu içeride tutar,* diye düşündü Papaz Lett. Soğuk gece boyunca çivi çakmaktan kolları ağrımıştı. Sabaha doğru merdivenlerin üzerinde dengesini sağlamakta oldukça zorlanmaya başlamış ve çatı da çiğ yüzünden iyice kayganlaşmıştı. Papaz Lett, merdivenlerden inerken bir yandan da önceki gece olanları düşünüyordu. Bir sorunla karşılaşacağından emin, büyük bir dikkatle bodruma inmiş, içeri girdiğinde çocuğu şiltenin üzerinde çoktan uykuya dalmış halde bulmuştu. Çocuk bir gece önceki itiş kakışın ardından çok yorulmuş olmalıydı. Papaz Lett çocuğun bileklerinde ve kollarındaki morlukları fark edince kendini kötü hissetti. Ona uyarılarını dinlemenin ve tehlikeden uzak durmanın ne kadar önemli olduğunu açıklamıştı. "Seninle ilgilenmem, seni korumam gerektiğini anlayamaz onlar," demişti. Ona elini uzatmış ama çocuktan hiçbir karşılık alamamıştı. Çocuk sadece güvensiz ve korku dolu gözlerle yüzüne bakıyordu. Papaz Lett bu bakışı

Telegram: @cinciva

daha önce de görmüştü ve bu sefer olduğu gibi, daha önceki seferlerde de bu bakışın onu görevinden uzaklaştırmasına izin vermemişti. Arkasını dönüp karanlık odadan çıkmış, kapıyı kilitlemiş, ve yorucu işinin başına geçip saatlerce pencereleri kapatmak ve kapılara yeni kilitler takmakla uğraşmıştı.

Papaz Lett, işini bitirdikten sonra aletlerini özenle düzenledi ve yorgunluktan bitkin bir halde, yüksek otların arasından geçerek tepeden aşağıya, arabasına doğru yürümeye başladı. Neyse ki arabasını köprüden önceki yerleşkeye, gölün yakınında, balıkçıların ve ailelerin arabalarını bıraktığı yere park etmişti. Hırkasını üzerine geçirdi. Dik yakalı kazağı sabahın dondurucu soğuğunda yeteri kadar ısıtmıyordu. Elini poşete daldırıp bir avuç ay çekirdeği aldı ve hepsini ağzına atıp çiğnemeye başladı. Arabasına ulaşmak için geçmesi gereken son üç metre ona neredeyse iki kilometre gibi gelmiş, yaptıkları, kalbinin üzerine bir büyük ağırlık gibi çökmüştü. Papaz Lett bitkin bir halde arabasına yaslandı ve arkasını dönüp Perkinson Evi'ne baktı. Ağaçların arasından görünüp onu ele veren bacalar, gölden eve doğru çıkan patikalar yoktu. Sanki ev orada değilmiş ve hiç var olmamış gibiydi. Tabii Papaz Lett evin varlığından çok memnundu. "Tanrım, yaptıklarım için beni affet," diye fısıldadı alçak sesle ve artık hayatı haline gelen bu kâbustan kaçmak için evine doğru yola çıktı.

Molly karakola yaptığı kısa bir ziyaretle polisin elinde, Tracey'nin ortadan kayboluşuyla bağlantılı herhangi şüpheli bulunmadığını öğrendi. Hatta durum daha da kötüydü; ellerinde herhangi bir gerçek kanıt da yoktu. Görevli memur, Molly'ye her zamanki şu cümleyi tekrarlamış, davaya zarar verebileceği

Telegram: @cinciva

için ona herhangi bir bilgi veremeyeceğini söylemişti ama aslında arama çalışmalarında herhangi bir ilerleme olmadığı belliydi.

Molly karakolda Kate Plummer'la ilgili sorularda sormuştu. Bunun şansını fazla zorlamak olduğunu biliyordu ama yine de denedi. Yerel emniyet görevlilerinin çoğu Kate Plummer davasını bilemeyecek kadar yeniydi ama aralarında davayı hatırlayan ve Molly'yle konuşmaya istekli olan birini bulmayı başarmıştı.

Kısa boylu, şişmanca bir adam rahat adımlarla Molly'ye doğru gelip elini uzattı ve sıkılmış gibi bir sesle kendini tanıttı. "Memur Brown."

Memur Brown asık suratı bir kenara bırakılırsa aynen Pillsbury'nin hamur adamına benziyordu. Molly gülmemeye çalışarak ciddi bir ses tonuyla kendini tanıttı. "Molly Tanner, Boyds Yurttaşlar Derneği Başkanı. Konu sohbetlerimiz sırasında gündeme geldi. Kasaba sakinleri Tracey Porter'ın ortadan kayboluşuyla Kate Plummer olayı arasında bağlantı kurmaya çalışıyorlar. Sizin beni bu konuda biraz aydınlatarak insanların korkularım yatıştırmama yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Memur Brown gözlerini devirip Molly'ye baktı ve eliyle peşinden gelmesini işaret edip yürümeye başladı. Eskimiş gri ve soluk yeşil boyalı bir koridordan geçtiler. Memur Brown birkaç adımda bir dönüp Molly'ye bakıyordu. Ortasında kare şeklinde ufak bir metal masa ve iki metal sandalyenin durduğu küçük bir odaya girdiler. Molly duvarın orta yerinde, iki taraflı olduğundan emin olduğu aynayı görünce biraz şaşırdı. Memur Brown Molly'ye oturması için sandalyeyi gösterdi. Molly'nin aklından

Telegram: @cinciva

geçenleri tahmin etmiş olmalıydı ki, "Burası bizim sorgu odamız," dedi. Tombul elleriyle küçük odayı, duvarları gösterdi. "Hepsi burada oluyor: itiraflar, yalanlar, sorgu hileleri." Yüzünde heyecan ve yorgunluk karışımı tuhaf bir ifade vardı. Pembe yanakları ağzının iki yanından aşağı sarkıyordu. Koridordaki uzun yürüyüş yüzünden nefes nefese kalmıştı. Kahverengi saçları, bir okul çocuğunun, taktığı şapka yüzünden bozulmuş saçları gibi dağınık görünüyordu. Kollarını dışarı fırlamış göbeğinin üzerine yerleştirmiş, atik olması gerektiğini düşünüyormuş gibi davranıyor ama öyle görünmeyi pek beceremiyordu.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Molly ellerini masaya koyup ve gülümsedi. "Muhtemelen iki olay arasında herhangi bir bağlantı yoktur ama Kate'e olanları...ve Rodney Lett'i yeni öğrendim ve şey, olaylar benziyor. Kasabalıların neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum. İnsanlara açıklama yapabilmem için sizden bu konuda biraz bilgi almayı umuyordum."

Molly, aslında Memur Brown'dan, davayla ilgili ayrıntıları kendisiyle paylaşamayacağı hakkındaki uzun konuşmayı duymayı bekliyordu ama o öyle yapmadı. "Pekala, bir bakalım," dedi ve gözlerini tavana çevirip düşünmeye başladı. "Yanlış hatırlamıyorsam yirmi yıl kadar önceydi." Detayları zihninde canlandırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını büzdü. "Tuhaf bir adamdı. Gerçek bir adamdı ama kafası bir çocuğunki gibi çalışırdı."

"Benim duyduklarım da aşağı yukarı bu şekilde," diye onu destekledi Molly.

"Bildiğimiz kadarıyla bir zekâ geriliği yoktu. Sadece biraz

Telegram: @cinciva

yavaştı, o kadar. Yavaş konuşur, yavaş hareket eder, hatta yavaş düşünürdü. Bazen bir soruya cevap vermesi on dakika sürerdi ama sonunda cevap verdiğinde, söylediklerinden yüzde yüz eminmiş gibi görünürdü."

"Kate Plummer'ın kaybolmasından önce kasabada kimse onunla bir sorun yaşamış mıydı?" diye sordu Molly.

"Hayır, hayır, pek sayılmaz." Başını iki yana sallarken çenesi sağa sola sallanıyordu. "Onun hakkında pek bir şey duymadım." Dedektif Brown düşünceli görünüyordu. "Plummer olayına kadar onunla ilgili hiçbir sorun yaşamadık." Başını çevirdi ve sonra tekrar Molly'ye baktı. "Ama sonuçta, kimin tehlikeli olduğu dışarıdan pek anlaşılmıyor, öyle değil mi?"

Molly tarafsız görünmeye çalışarak omuz silkti.

Memur Brown anlatmayı sürdürdü. "Ama kesin olan bir şey vardı. O adam küçük Kate Plummer hakkındaki detayları biliyordu."

"Birilerinin bu konudaki konuşmasına kulak misafiri olmuş olabilir mi? Ya da bu durumun başka bir açıklaması olabilir mi sizce?" diye sordu Molly.

Memur Brown Molly'nin yüzüne şaşırmış gibi baktı. "Bunu o yaptı. O küçük kızı o kaçırdı ve o öldürdü," dedi ve Molly rahatsız olup gözlerini kaçırana kadar ona dik dik baktı.

Bu buz gibi kelimeler Molly'yi sinirlendirmişti; midesi bulanıyordu. *Altı yaşındaki Amanda'nın cesedi* -.

"Papaz Lett," dedi Memur Brown ve ufak bir kahkaha attı. "O bir alemdi. Rodney'nin bir tür altıncı hissi olduğu konusunda ısrar edip durdu."

Molly'nin tüyleri diken diken olmuştu. Kendi kendine

Telegram: @cinciva

Amanda'nın Tracey olmadığım bir kez daha hatırlattı, cesaretini topladı ve sordu. "Altıncı his mi?"

"Bilmiyorum. Bana kalırsa her zamanki işe yaramaz saçmalığı deniyordu. Bilirsiniz işte, abla ortaya çıkar ve küçük kardeşini kurtarmaya çalışır." Memur Brown etrafına bakınıp bir şeylerle oynamaya başladı; bu konuşmadan sıkılmış gibiydi. Sandalyeyi esneterek arkasına yaslandı ve konuşmaya devam etti. "Zaten yanlış hatırlamıyorsam, adamın tanığı da yoktu. Kate kaçırıldığında evde olduğunu söylemişti sanırım. Bu ifadeyi doğrulayan biri çıktığını hatırlamıyorum." Derin bir iç çekti. "İnsanlar ondan korkmaya başlamıştı."

Molly sandalyesinde doğruldu. Kulaklarını kapatıp odadan koşarak çıkmak, bütün duyduklarını unutmak istiyordu ama Memur Brown'ın sesi tekrar duyuldu.

"Onu o gece Papaz Lett buldu ve resmi raporu hazırlamamıza bile fırsat bırakmadan alıp Delaware'e götürdü. Adli tabibi bekleyemeyecek kadar üzgün olduğunu, artık bürokrasiyle uğraşacak hali kalmadığını söyledi." Memur Brown öne doğru eğilip dirseklerini masanın kenarına dayadı. "Bildiğimiz kadarıyla polisi aramış ve dakikalar içinde evden çıkıp gitmiş. O akşam bizi tekrar aradı ve kardeşini ertesi sabah gömeceklerini söyleyerek bu kadar hızlı davrandığı için özür diledi."

"Çok üzülmüş olmalı. Ama böyle olaylarda uygulanması gereken bir protokol yok mu? Yani, o öldürüldüğüne göre, olayla ilgili bir cinayet soruşturması yapılmadı mı?" diye sordu Molly.

"Evet, aslında yapıldı. Evi aradık, parmak izlerini falan aldık ama evin arka tarafındaki kırık pencereden başka bir şey bula-

Telegram: @cinciva

madik. Katillerin eve bu şekilde girdiğini sanıyoruz. Evin içinde birçok çizme izi bulduk ama bu bölgedeki erkeklerin tamamı bu çizmelerden giyer. Elimizde herhangi bir somut ipucu yoktu. Dava öylece kapandı. Aslına bakarsanız kasabalılar işin bu noktada kapanmasına memnun olmuştu. Wilmington Polisi, Lett ailesini soruşturmaya devam etti.

"Peki ya Kate, ona ne oldu?" diye sordu Molly aceleyle. Her şeyi öğrenmek istiyordu.

"Onu aramaya devam ettik. Daha doğrusu Rodney'nin verdiği ipucunu takip ettik. Kızın karanlık ve soğuk bir yerde olduğunu söylemişti. Ormanları, Sugarloaf Dağı'ndaki kayalıkların arasını, patikaları ve tarlaları aradık ama hiçbir şey bulamadık. Birkaç hafta sonra hepimiz onun gittiğine, daha doğrusu öldüğüne ve Rodney'nin ondan kurtulduğuna karar verdik. Kate Plummer olayı kapandı ama dosyası cesedinin bulunduğu güne kadar açık kalacak. Tabii bir gün bulunursa."

"Ama -"

Memur Brown birden ayağa kalktı. "Bayan Tanner, kasabalılara iki olay arasında hiçbir bağlantı olmadığını söyleyin lütfen. Rodney Lett öldü ve gömüldü."

Molly kovulduğunda anlardı.

Molly Kasaba Dükkânı'na girerken kapının üzerindeki çan çaldı. "Hey Jin!" diye seslendi Molly her zamanki gibi ve topallayarak soğutuculara doğru ilerledi. Jin cevap vermedi. Molly küçük dükkânda etrafına bakındı. İçeride dört koridor dolusu ev gereci vardı ama Jin yoktu. Molly dükkânın arkasına doğru yürüyüp tekrar seslendi. "Jin?" Jin ve karısı Edie dükkânı yirmi beş yıldır birlikte işletiyorlardı ve Molly bunca zaman-

Telegram: @cinciva

dır dükkânla onlardan başka kimsenin ilgilendiğini görmemişti. Molly, Jin'iri sorumluluk duygusuna hayrandı ama ona benzemek gibi bir amacı kesinlikle yoktu. Cole geceleri yanında olduğu için mutluydu. Küçükken evde kalıp Erik'le ilgilendiği için daha da mutluydu.

Dükkânın sessizliği onu huzursuz etmişti. Bir şişe su ve bir Power Bar aldı. Jin'e tekrar seslenmeye hazırlandığı sırada depodan bazı fısıltılar geldiğini duydu. Molly'nin kalp atışları birden hızlandı. Camları bira ve şarap reklamlarıyla kaplanmış olan ve hâlâ tek düğmeyle açılan şu kasalardan kullanan dükkân, soygun için kolay bir hedefti. Kasabadaki herkes Jin'in güvenlik ya da alarm sistemi olmadığını biliyordu. O bunlara inanmazdı.

Molly deponun kapısının yanında durdu. "Jin, iyi misin?"

"Hemen geliyorum," diye cevap verdi Jin aceleyle. Kore aksam her zamankinden daha da belirgindi. Molly Edie'nin Korece bir şeyler söylediğini duyunca rahatladı. Jin'in sesi yüksek ve sertti. Molly dönüp kasaya doğru ilerlediği sırada Jin kapıyı açıp sağ elinde bir havluyla dışarı çıktı. Üzerinde incecik belinden kayıp düşmek üzere olan pantolonu vardı, kısacık kesilmiş saçları yana doğru özenle taranmıştı. "Hemen kasaya geçiyorum," dedi sabırsız bir sesle.

"Edie...iyi mi?" diye sordu Molly.

"Ah evet. Çok üzüldü sadece," dedi Jin tezgâhın arkasına geçerken. "Kaybolan küçük kız için endişelendi," dedi.

Molly onların da olanlar hakkında kaygılandığını duyunca biraz rahatlamıştı. "Aileyi tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, hayır. Kızı görmüştüm," dedi Jin sakin ve dalgın bir sesle. "Ama aile tanımıyorum."

Telegram: @cinciva

Molly aldıklarının parasını ödedi. Gitmeye hazırlandığı sırada bir an durdu ve sordu. "Jin, Papaz Lett'in kardeşi Rodney'yi tanıyor muydun?"

Jin Molly'ye baktı ve başını çevirdi. Üzgün görünüyordu. "Ah, evet," dedi. "Rodney biliyorum." Tezgâhın arkasındaki duvarda duran rafları düzenlemeye girişti. "Zavallı Rodney. O kızı öldürmedi." Jin Molly'nin gözlerinin içine uzun uzun baktı.

Molly duyduklarına şaşırmıştı. "Üzgünüm... onun için. Onu ne kadar tanıyordun?" diye sordu.

"Buraya gelirdi. Sürekli buraya gelirdi. Ablası işteyken şura dolaşırdı." Jin tren yolunun olduğu yönü işaret etti ve bir şeyler hatırlamış gibi dönüp dükkânın arka tarafına baktı. "Gelir bizimle konuşurdu. O çok çok zekiydi." 'Zekiydi' derken 'y' harfini ikinci bir i harfi gibi uzattı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Molly. Sonunda Rodney hakkında olumlu bir şeyler duyduğu için mutlu olmuştu. Garip bir şekilde onun için çok üzülmüştü. "Bana ondan söz etsene," dedi çantasını tezgâhın üzerine bırakırken.

"O zeki. O bir şeyler bilirdi," dedi Jin ve kafasını gösterip işaret parmağıyla alnına birkaç kez dokundu. "Bir şeyler hissederdi. Bazen iyi bazen kötü şeyler. Bazen şimdiyle bazen gelecekle ilgili." Jin gözlerini yere çevirdi. "Başım da bu bela soktu."

"Evet, ben de öyle duydum," dedi Molly.

"Buradaki insanlar," dedi Jin ve gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı. "İnsanları çok çabuk yargılıyor. Korkmaktan hoşlanmıyor." Molly'nin gözlerinin içine baktı. "İşleri kendi elleriyle halletmeye çalışıyor," dedi başını iki yana sallayarak. "Çok yazık."

Telegram: @cinciva

Molly içinde suyunun ve Power Bar'ın bulunduğu kâğıt poşeti aldığı sırada dükkânın arkasından gelen sesi duyunca dönüp baktı. Edie onu olduğundan daha da küçük gösteren siyah ve altın renkli uzun kaftanının içinde öylece duruyordu. Kıpkırmızı olmuş gözleriyle Jin'e onu yatakta başka bir kadınla yakalamış gibi öfke, üzüntü ve dehşet dolu bir bakış fırlattı.

"Selam Edie!" dedi neşeli bir sesle Molly, küçücük dükkânı kaplamış olan gergin havayı dağıtmaya çalışarak. "Biz de Jin'le Rodney Lett'ten söz ediyorduk."

"Biliyorum," dedi Edie asık bir yüzle. Jin'e dişlerinin arasından Korece bir şeyler söyledi. Jin cevap vermedi.

"Sen o küçük kızı onun aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Molly Edie'ye dönerek.

Edie başını iki yana sallayarak tezgâhın arkasına, Jin'in yanına geçti. Kendini korumaya çalışıyormuş gibi Jin'in arkasında duruyordu.

"İkiniz de onun masum olduğunu düşünüyorsunuz ama o yine de dövülerek öldürüldü," dedi Molly. Adeta kendi kendine konuşuyordu. Rodney'nin suçlu olup olmadığı konusundaki şüphelerini düşündü. Katil olma ihtimali olan bu adama olan bağlılığına bir anlam veremiyordu. "Onu kimin öldürdüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

Jin öfkelenmişti. "Hayır. Ama bahse varım başına gelecekleri, olmadan önce biliyor o."

"Önce mi?"

"İnsanlar," dedi Jin ve bir an durakladı. "Onu anlamadı." Edie Jin'in arkasından başını uzattı. "Olayları olmadan önce biliyor o." Jin arkasını döndü ve kolunu, ellerini dua eder gibi birleştirmiş olan Edie'nin omzuna attı.

Telegram: @cinciva

"İnsanlar bir sürü şey söyler," diye açıklamaya çalıştı Molly.

Jin başını iki yana salladı. "Bana daha sonra gerçekleşecek olan şeyleri söyledi." Jin'in yüzünde özlem dolu bir bakış görünüp kayboldu. "Rodney kimsenin anlamadığı şeyleri bilirdi. O görebilirdi..."

Edie ağzının içinde mırıldandı. "Onu hiç bulamadılar." Öfkeli gözlerle Molly'ye baktı. "Kızı hiç bulamadılar! Rodney'yi öldürdüler çünkü o biliyor. Kanıt yoktu! Kızı aldı gösteren hiç kanıt yoktu!" Edie ellerini yukarı kaldırıp ayaklarını yere vurarak depoya doğru yürüdü.

"Üzgünüm Jin," dedi Molly. "Onu üzmek istemedim ama o haklı. Kate'e *gerçekte* ne oldu? Onu Rodney mi kaçırıp öldürdü?" diye sordu.

Jin tezgâhın arkasından çıkıp Molly'ye doğru yürüdü ve birkaç santimetre uzağında durdu. Molly tanıştıkları günden beri ilk defa kendini Jin'in yanında rahatsız hissetmişti. Bir adım geriye çekildi. Jin işaret parmağıyla tavanı gösterdi ve sakin ve kendinden emin bir sesle cevap verdi. "O kızı Rodney öldürmedi. Onu Rodney almadı. Ne olduğunu bilmiyorum ama bunu yapan Rodney değildi." Jin sözlerini bitirdikten sonra arkasını dönüp gitti.

Papaz Lett, bir insan bir ritüeli ne kadar sürdürebilir diye geçirdi içinden. Geçen gece Perkinson Evi'nden ayrılırken çocuk öne arkaya sallanıp duruyordu. Çocukla konuşmayı başaramamıştı. Bütün bu olanlar artık ona fazla gelmeye başlamıştı ama Papaz Lett devam etmek zorunda olduğunu hissediyordu. Bu noktadan sonra durmak istese de durabileceğinden emin değildi. Bu onun göreviydi ve bunu yapmaya devam etmek zorundaydı.

Telegram: @cinciva

Kilisenin ön tarafına doğru yaklaşırken Papaz Lett elindeki çekirdek paketini isteksizce bırakıp elini cebinden çıkardı, bir mum yaktı ve her sabah yaptığı gibi dua etmek için diz çöktü. Bugün geç kalmış, güneş o gelene kadar çoktan en tepeye çıkmıştı. Her sabah kalktığı saatte uyanamamıştı Papaz Lett ve kollarıyla bacakları yaptığı iş yüzünden ağrıyordu. Rüyasız bir uykunun ardından zihni tükenmiş haldeydi.

Başını önüne eğip fısıldar gibi alçak bir sesle başladı. "Affet beni Tanrım, günah işledim. Tabii sen bunu zaten biliyorsun," dedi. "Çok uzun yıllardır bir günahkârım ve senden af dilemeye hakkım olmadığını biliyorum ama bunu yine de yapacağım. Lütfen beni affet, Tanrım. O çocuğu çok seviyorum. Bu yaptığımın, o çocuğu orada öyle kapalı tutmamın yanlış olduğunu biliyorum." Kelimeler boğazında düğümleniyordu. Kendini toplamak için bir an durdu ve sonra devam etti. "İnsanlar bunu anlayamaz. Bir işarete ihtiyacım var, Tanrım. Yaptığım şeyi ve bunları neden yaptığımı anladığını gösteren bir işarete ihtiyacım var." Elini başına götürdü, yaşlanmış parmaklarını yorgun gözlerinde gezdirip, böyle yaparak zihnini netleştirebilecekmiş gibi parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu.

Kilisenin kapısının gürültüyle kapandığını duyunca Papaz Lett irkildi. Yerinden fırlayıp ziyaretçisinin söylediklerini duymamış olmasını umarak arkasını döndü. "Molly," dedi şaşkın gözlerle bakarak. "Seni bu saatte kiliseye getiren nedir?" Ceketini düzeltip yüzündeki ifadeyi okumaya çalışarak ona doğru yürüdü.

"Selam, Papaz Lett," dedi Molly. "Ben...ben sadece bir uğrayıp nasıl olduğunuza bakmak istedim." Molly'nin sesindeki kibar ton Papaz Lett'i rahatlatmıştı.

Telegram: @cinciva

Molly topallayarak kendisine doğru ilerlerken Papaz Lett, Molly'nin onun ne kadar bitkin olduğunu görüp görmediğini düşündü. Molly'nin başı Papaz Lett'i inceliyor, ne düşündüğünü anlamaya çalışıyormuş gibi hafifçe yana eğilmişti. Papaz Lett hemen elleriyle yüzünü sildi.

"Ben iyiyim, Molly," dedi sıkıntılı bir sesle. "Porterlar için üzülüyorum tabii ki ama fena değilim. Teşekkür ederim."

Papaz Lett Molly'nin bandajlı bileğini gösterdi. "Koşu kazası mı?" diye sordu.

"Bu mu?" dedi Molly. Ayağım hafifçe yukarı kaldırıp bileğini sağa sola çevirdi.''Evet, öyle sayılır," dedi ve omuz silkti. "Ben de Tracey için endişeleniyorum. Aradan zaman geçtikçe onu bulma şansımız azalıyor. Tanrım bu çok korkunç." Molly bir an durdu. "Ah! Çok üzgünüm!" diye devam etti telaşla.

"Sorun değil, Molly. Eminim O anlar," dedi Papaz Lett gökyüzünü işaret ederek. "Aklında bir şey mi var? Kendini gergin mi hissediyorsun? Konuşmak ister misin?"

"Hayır. Evet," dedi Molly şaşkın bir halde. Gergindi ama konuşursa bu duygularla uğraşmak zorunda kalacağından korktuğu için şu anda bu konudan söz etmek istemiyordu. "Kardeşinizle ilgili, Papaz Lett."

Papaz Lett birden gerilmişti. Rahatsız olduğunu gizlemek için arkasını döndü ve en arkadaki oturma yerine oturdu. Yavaş yavaş nefes alıyor, ne söyleyebileceğini bilemiyordu. Bugünün eninde sonunda gelip çatacağını baştan beri hep düşünmüştü.

"Papaz Lett, iyi misiniz?" diye sordu Molly.

Papaz Lett evet der gibi başını salladı ve zorlukla cevap verdi. "Evet, iyiyim. Sadece yorgunum."

Telegram: @cinciva

"Bütün bu olanlardan sonra yorgun olmanız çok normal. Her şey kardeşinizle ilgili olaya o kadar benziyor ki. Çok üzgünüm."

Papaz Lett gözlerini önündeki tahta sıradan ayırmadan bekledi. Molly'nin Rodney'yle ilgili ne bildiğini merak ediyordu.

"Üzgünüm, kabalık ettim," dedi Molly ellerini dizine koyup. "Bir kardeşiniz olduğunu," diye konuşmaya devam etti. Papaz Lett onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Ve onu kaybettiğinizi daha yeni öğrendim."

Papaz Lett birden gevşedi. Molly'nin bu sözlerinin ardından içindeki korku yerini rahatlamaya bırakmıştı. "Evet, yıllar önce," dedi.

"Biliyorum. Size sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim," dedi Molly.

Molly'nin ses tonundaki rahatlık Papaz Lett'e de yansımıştı. "Teşekkür ederim," dedi. "O özel biriydi."

Molly başını çevirdi ve sonra tekrar Papa.. Lett'in gözlerinin içine bakıp konuşmayı sürdürdü. "Ne kadar zor bir dönem olduğunu hayal bile edemiyorum." Rodney hakkında konuşmanın geçmişi hakkında, Papaz Lett Te daha önce hiç paylaşmadığı konuların açılmasına neden olacağını düşünerek bir an duraksadı. "Size onun hakkında birkaç şey sorabilir miyim?"

Papaz Lett sıraya iyice yerleşti ve hafifçe öksürdü. "Tabii ki."

"Şey, bana onun Kate Plummer'ın ortadan kayboluşuyla ilgili bazı şeyler bildiğini anlattılar. Bu konuda bir bilginiz var mı? Onun bir şeyler bildiğiyle ilgili herhangi bir şey?" diye sordu suçlayıcı olmayan saf bir sesle Molly.

Telegram: @cinciva

"Evet," dedi Papaz Lett ve sanki bu soruyu daha önce de defalarca cevaplamış gibi derin bir iç çekti. "O bir sürü şey bilirdi. Ne yazık ki bu yeteneği aynı zamanda onun şanssızlığı oldu. İnsanlar bunu öğrendi." Kilisenin sağ duvarındaki vitray cama baktı ve kırmızı ve sarıların, kendilerinden çok daha canlı olan yeşiller ve maviler üzerinde nasıl da parlak göründüğünü ilk defa fark etti. Renklerin de aynı hayat gibi karmaşık olduğunu düşünüp hafifçe gülümsedi.

Bir an Molly'ye baktı ama Rodney'den söz ederken doğru söylemediğinin gözlerinden anlaşılacağını bildiği için bakışlarını tekrar yere çevirdi. "Rodney, ben kilisedeyken ya da ayinleri yönetirken hep yaptığı gibi o gün de kasabada dolaşıyor ve gördüğü ya da daha doğrusu bildiği şeyi tekrarlayıp duruyormuş. Sanırım birkaç kişi söylediklerini duymuş ve hemen gidip polise haber vermiş." Papaz Lett, ısrarcı bir ağrıdan kurtulmak ister gibi omuzlarını arkaya doğru attı. "O insanların sadece çocuklarını korumaya çalıştığını uzun zaman önce kabullendim. Çoğu Rodney'yi tanımıyordu bile."

Molly oturduğu yerde hafifçe doğrulup Papaz Lett'in sözlerini başıyla onayladı.

"O dünyanın en kibar çocuğuydu. Bir karıncayı bile incitmezdi. Biraz yavaştı. Bu yüzden yıllarca annemle babamı deli etti," dedi Papaz Lett ve zihninde bir anısı canlanmış gibi bir süre uzaklara baktı. "Annemle babam birkaç yıl önce öldüler. Annem kanserden ve babam da, şey, sanırım üzüntüden. Rodney'yi buraya yirmi beş yıl önce yanımda getirdim. O zaman sadece yirmi bir yaşındaydı."

Rodney'nin yaşını duyunca Molly'nin gözleri merakla açıldı.

Telegram: @cinciva

"Rodney bir...kazaydı denebilir," dedi Papaz Lett ve başını çevirip Molly'ye baktı. "Aramızda on bir yaş vardı."

Molly bir kez daha anlayışlı görünmeye çalışarak başıyla onayladı.

"Kasabalılara bahçe işlerinde falan yardım ederdi ama yardım ettiği bu insanlar bile onu gerçekten tanımayı başaramamıştı. Onlar bunu hayır işi gibi görüyorlardı."

"Papaz Lett," diye konuya girdi Molly. "Ben de bir şeyler... biliyorum denebilir. Ona olanların da bana zaman zaman olanlara benzeyip benzemediğini merak ettim."

Papaz Lett kederli bir gülümsemeyle Molly'ye baktı. *Herkes özel olduğunu düşünür.* "Pekala, ne demek istiyorsun?" diye sordu neşeli bir sesle.

"Bir şeyler görüyorum. Sanırım bunlara öyle deniyor. Bazen sabahın erken saatlerinde, ne uykuda ne de tam olarak uyanık olduğum zamanlarda, bazen de tehlikeli bir şeylerin olduğu ya da yakında olacağı yerlerin yakınındayken," dedi anlaşılmak için yalvaran kahverengi gözleriyle Papaz Lett'e bakarak.

Papaz Lett kabalık etmiş olmamak için ilgileniyormuş gibi davranmaya çalışıyordu. "Devam et," dedi.

"Gördüğüm şeyin gerçek olup olmadığından her zaman emin olamıyorum," dedi ve gözlerini kaçırdı Molly. İtirafı onu utandırmıştı.

"Daha önce Rodney'yle aynı güce sahip birisiyle hiç karşılaşmadım. Belki de Molly, güvensizliklerin ya da geçmişte yaşadıkların bugününü etkiliyordur," dedi Papaz Lett otoriter bir sesle.

"Hayır, böyle olmadığına eminim," diye cevap verdi Molly. Cesareti kırılmıştı.

Telegram: @cinciva

Papaz Lett devam etti. "Rodney küçük bir çocukken bana bir şeyler olacağım söyleyip dururdu. Kötü şeyler olacaktı. O zamanlar bana söylediklerinin üzerinde durmamıştım ama sonra, büyüdükçe ve anlattıklarına gerçekten dikkat etmeye başladıkça,, hepsinin gerçekleşmeye başladığını fark ettim. Anlattıklarıyla olanlar arasındaki bağlantıyı görmezden gelmek mümkün değildi."

Molly rahat bir nefes aldı. Hayal kırıklığı biraz yatışmıştı. "Doğruydu o halde. Rodney olacak olan şeyleri biliyordu."

Papaz Lett başıyla onayladı. "Hiçbir şekilde okumuş ya da gerçekleşeceğini tahmin etmiş olamayacağı felaketler hakkındaki gerçekleri ve detayları biliyordu." Molly'ye dönüp gözlerinin içine baktı. İtiraf etmeye utanıyordu ama kardeşinin hayatının bu gizli kalmış boyutunu bir başkasıyla konuşmak hoşuna gitmişti. "Senin gördüklerinin ya da bildiklerinin gerçek olup olmadığını gerçekten bilmiyorum ama sana şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki Rodney'ninkiler gerçekti. Biraz ürkütücü bir durumdu." Papaz Lett yıllar önce kimsenin anlamadığı ya da anlamak istemediği bir olayı anlatmak üzere derin bir nefes aldı. "Rodney dört yaşındayken, 16 Haziran'da titreyerek ve ağlayarak uyandı. O günü gayet net hatırlıyorum çünkü bu olaydan sonra yıllarca, o ne zaman ağlayarak uyansa tam kırk sekiz saat boyunca oturup kötü bir şey olmaması için dua ettim. Her neyse, evin içinde oradan oraya koşup, bağıra bağıra büyük bir bombanın patlayacağıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. Zavallı çocuk bütün günü ve hatta geceyi dehşet içinde kilerde geçirdi. Tabii ertesi gün, 17 Haziran 1967'de Çin ilk hidrojen bombasını patlattı. Rodney yıllarca evimizi bombalayacaklarından ve hepimizin öleceğin-

Telegram: @cinciva

den korkmuştu." Papaz Lett, Rodney'nin ödü patlamış halde çığlıklar atışını ve anne ve babasının ona hikâyeler uydurmayı kesip sessiz olması için bağırışını hatırlayınca başını çevirdi. Üzücü bir anıydı.

"Yine bir keresinde, Rodney beş yaşında falanken, bir gün aniden ayın yirmisinde, bir adamın ayda yürüyeceğinden söz etmeye başladı. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Sürekli aynı şeyleri tekrarlayıp duruyordu. "Ay yirmi, adam ayda yürü." Bizi deli ediyordu ama sonunda 20 Temmuz 1969'da odaya dalıp bana döndü ve 'Bak işte! Adam ayda yürü ay yirmi!' dedi." Papaz Lett ufak bir kahkaha attı. "O zamanlar televizyonumuz yoktu. Annemle babam televizyonun bütün kötülüklerin anası olduğunu düşünürdü," dedi ve bir kahkaha daha attı söylediği şeyi düşününce. "Rodney böyleydi işte. Bir şey bildiğinde onu gerçekten bilirdi."

Molly'nin içi içine sığmıyordu ama Papaz Lett'in söylediklerinden sonra on ona bu konudan daha fazla söz etmekten vazgeçmişti. Papaz Lett'in onun delinin teki olduğunu düşünmesi şu anda ihtiyacı olan son şeydi. Papaz Lett'in Rodney'nin gördükleri yüzünden çektiği sıkıntıyı düşündü. "Bütün bu yükü tek başına taşımak zorunda kalmak çok zor olmuş olmalı."

Papaz Lett Molly'nin yüzüne baktı. *Nihayet, acıma yerine birazcık anlayış.* "Evet. Zordu," dedi, "ama onu çok seviyordum. Çok fazla seviyordum. İnsanlar anlamadı. Kimse ona yöneltilen suçlamaların ve iddiaların ardına bakmak istemedi." Gittikçe öfkelendiği sesinden belli oluyordu. Oturduğu yerde doğrulup Molly'ye baktı. "Ve şimdi o sanki hiç var olmamış gibi davranıyorlar. Onu dövdüler ve unuttular. Onun da bir insan, bir kardeş,

Telegram: @cinciva

bir evlat olduğunu unuttular. Toplumu bir...canavardan kurtardıklarını sanarak onu dövdüler ve yürüyüp gittiler." Papaz Lett çok sinirlenmişti. "Özür dilerim," dedi. "Onu korumayı beceremedim. Ne başında ne de sonunda." Ayağa kalkıp kendine gelmeye çalıştı. "Molly, Rodney'nin hiçbir anlamı olmayan şeyler söylediği zamanlar da olurdu," dedi Papaz Lett ve tekrar başını çevirip düşüncelere daldı. "Böyle zamanlar da yaşadık. Bazen söyledikleri zavallı kardeşim için işkence olmaktan ve benim de sadece başımı ağrıtmaktan öteye geçmezdi."

Hannah ahırların arasında amaçsızca dolaştı. Tracey'yi arayan gruba yardım ettiği o öğleden sonradan beri içinde bir sıkıntı vardı. Yere dökülmüş nemli yaprakların kokusu ve gönüllülerin, her an Tracey'nin soğuk ve cansız bedeniyle karşılaşabilecek olmanın verdiği gizli paniği yansıtan korku dolu yüzleri birbirine karışmış ve bastırmak için çok uğraştığı anıları tekrar canlandırmıştı. Biliyordu; bu anılar onu her an çılgına çevirebilir ve sırrım açıklayacak noktaya getirebilirdi. Kendi düşüncelerinden kaçabileceğini, yapması gerekeni yapıp hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğini sanmıştı ama düşünceleri büyük bir üzüntüyle birleşerek bir türlü etkisinden kurtulamadığı bir kafa karışıklığına dönüşmüştü. Ve tabii öfkeye. Aldığı her nefeste içindeki öfkenin biraz daha arttığını hissedebiliyordu. Bu öfkenin her şeyin ortaya çıkmasına neden olacağından korkuyordu. Gözlerini kapadı ve elini ahırların sert tahtalarına sürerek zihninde kötü bir korku filminin yeniden gösterimi gibi şaşırtıcı bir netlikle, dönüp duran hatıraları bastırmaya çalıştı. Kavga, gecenin soğuğu, çaresizlik. *Ah, o çaresizlik!* Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladı. Sertleşmiş yün kazağının koluyla,

Telegram: @cinciva

yüzünde neredeyse belli belirsiz çizikler bırakarak yüzünü sildi. Diğerleri bu ince çizikleri fark etmeyebilirdi ama Hannah tenini delip geçen bu sıyrıkları, yaptıklarına karşılık kendisine verilen bir ceza olarak değerlendirmişti. Suçluluk duygusu onu birden öylesine sarsmıştı ki artık yürüyemiyordu bile. Durup atlarına baktı ve kendi boşluğunda ve dünyanın adaletsizliğinde kayboldu. Kendini kötü hissediyordu. Tekrar kendine gelebilmek için yere çömeldi. Appaloosa atı Hunter'a baktı; meraklı gözleri, yaptıkları için onu suçluyordu sanki. Tüm bedeni hıçkırıklarla sarsılırken Hannah eliyle yüzünü kapattı. Kalbi bir kez daha paramparça olmuştu. Bunun yanlış olduğunu biliyordu! Toplumun kurallarına aykırı hareket etmişti ve bu durum onu fazlasıyla endişelendiriyordu. *Ama o benimdi, benim! Onların değildi, onun değildi!* Sert, tahta parmaklıklara dayanıp yere kadar kaydı ve bacakları önünde açık öylece oturdu.

"Lanet olsun, Charlie!" diye bağırdı. At korkmuştu. Hannah elleri acıyana kadar beton zemini yumrukladı, Burnunu sildi ve titremesinin dinmesi için biraz bekledi. Tavana doğru baktı ve fısıldayarak konuştu. "Üzgünüm, bebeğim. Çok ama çok üzgünüm."

Hannah ayağa kalkıp Hunter'ı okşadı, kısa bir süre önce bir arkadaşından aldığı tay Gracie'ye bakıp gülümsedi. "Sizi yanımda götüremem. Bu sefer sessiz olmalıyım." Hannah atlara çoğu zaman insan gibi davranır, dört ayaklı arkadaşlarıyla iki ayaklı arkadaşlarından daha çok zaman geçirirdi. "Ama bakın çocuklar," dedi bir avuç dolusu çiçeği yukarı kaldırarak. "Ona bir hediyem var." Hannah çiçekleri sırt çantasına koyup titrek, küçük bir kahkaha attı. En yakındaki evlerin bile kilometrelerce

Telegram: @cinciva

uzakta olmasından memnun, ahırlarının arkasında uzanan çayırlıkta ilerleyip ormanın içinde gözden kayboldu. Hannah bu yolu o kadar sık gidip geliyordu ki bu yolculuk onun için adeta bir alışkanlık olmuştu. Normalde tarlalarda ve ormanda kendini evinde gibi hissederdi ama bugün, içinde izleniyormuş gibi bir his vardı. Yakalanırsa olacakları düşünerek endişeli gözlerle etrafına bakındı. Bunu düşünmek bile midesini altüst etmişti. *İnsanlar ne düşünür? Nasıl yaşarım?* Gözünün önünde iri yapılı, kaslı kadınların olduğu görüntüler geliyordu. Kısacık kesilmiş, fırça gibi saçları olan kadınlar ona erkeksi tavırlarla bağırıyor, etrafını çeviriyor, onu bir parça et gibi baştan aşağı süzüyordu. Orada yaşlı ve güçsüz, onu dövmelerini ya da hapishanede birbirlerine her ne yapıyorlarsa ondan yapmalarını bekleyerek öylece durduğunu hayal etti Hannah. Ne yaparlarsa yapsınlar, sağ çıkamayacaktı. Başını önüne eğdi. Bütün dünyanın yükünü omuzlarında taşıyordu sanki. *Onu buraya koymak zorundaydım. Başka bir seçeneğim yoktu. Eğer insanlar onun benim yanımda olduğunu öğrenmiş olsalardı, o kesinlikle gelip onu benden alırdı ve Tanrı bilir bana neler yapardı.*

Hannah güçlü olmaya karar verdi. *Ne yapıyorum ben? Gündüz başka, gece ise bambaşka bir hayat yaşıyorum. Zavallı kız. Onu onlardan saklamak zorunda olduğumu anlayamaz.* Hannah ellerini kot pantolonuna sildi ve etrafındaki ormana bakıp konuştu. "Onu asla bulamayacaklar." Önce tek bir çekingen adım attı, sonra bir ikinci daha. Sonra adımları gittikçe güçlenmeye başladı.

Telegram: @cinciva

On

Tracey bir kez daha karanlık tünellerde sürükleniyordu. Bu sefer nereye götürüldüğünü merak ediyordu ama bütün gün karanlık ve küf kokulu odada, bir şiltenin üzerinde kapalı tutulduktan sonra biraz hareket edebildiği için mutluydu. Anne hep gidiyordu. Anne ona dışarıya gittikleri söylemişti. Dışarı! Tracey bu kelimeyi duyduğunda önce çok heyecanlanmıştı ama hemen ardından, Anne'ye olan güvensizliği bu heyecanı bastırmıştı. Tracey kendisini kaçıran kişinin hızlı ve kararlı adımlarına yetişmeye çalışıyordu. Hızlı yürüyor olmaları onu biraz olsun ümitlendirmişti. Belki de *gerçekten* dışarı çıkıyordu. Belki de anne ve babasına geri götürülüyordu. Eğer dışarı çıkıyorlarsa birileri onları kesinlikle görürdü ve Tracey, anne ve babasının kendisini aradığından emindi. İşte bu kadardı! Eve gitmek üzereydi. Bundan emindi!

"Devam et, Tracey, Anne'nin acelesi var," dedi onu kaçıran kişi.

Anne'nin kendisine kibar davranması Tracey'nin hoşuna git-

Telegram: @cinciva

mişti ve sonunda kıyafetlerini değiştirdiği için eskisi kadar kötü kokmuyor olması da rahatlatıcıydı. Tracey elinden geldiği kadar hızlı yürüyordu. O kokuşmuş şiltenin üzerinde geçirdiği son günden sonra bacaklarındaki ağrı neredeyse dinmişti.

"Dışarı çıkıyoruz, Tracey! Dışarı!" dedi Anne neşeli bir sesle.

Tracey bunun güzel bir gün olacağına inanıyordu. Anne bugün Incil'den parçalar okumamış hatta sabah duası bile etmemişti. Tracey dua yerine gitmediklerini görünce endişelenmiş ama neden gitmediklerini ona soramamıştı.

Tünel gittikçe daralıyordu. Tracey'nin gözlerinde umut dolu gözyaşları birikti. Onu orada tutan kişiyi hayal kırıklığına uğratma korkusuyla akıtmayacaktı bu kez gözyaşlarını. Kirli duvarlara değmemek için kollarını iyice kendine doğru çekti. Anne gittikçe daralan tünelde ancak yan dönerek yürüyebiliyordu. Tracey nefesini tuttu. Duvarların kokusu ona silkinip üzerlerindeki bütün su ve çamuru insana sıçratan ıslanmış, kirli köpek yavrularını hatırlatıyordu.

Ah, Tanrım! Ah, Tanrım! Görüyorum! Tracey'nin kalbi küt küt atıyordu. Dar tünel önce biraz genişleyip sonra yavaş yavaş tekrar daralıyor ve bir araba tekerleği boyutuna geldiğinde hafif bir eğimle dışarı doğru yükseliyordu. Tracey'nin yüzüne bir gülümseme yayıldı. Tünelin sonundaki delikten içeri bir kurtarıcı gibi güneş ışınları süzülüyordu. Parlak ve görkemli güneş! Tracey hoplayıp zıplamak, hemen yukarı tırmanıp o delikten dışarı çıkmak ve anne ve babasının kollarına koşmak istiyordu. Sanki bütün bu olanlar planlanmış bir saklambaç oyunuymuş gibi deliğin sonunda orada, onu bekliyor olacaklarından emindi. Tracey ellerini yumruk yaptı. Kollarını iki yanında kaskatı

Telegram: @cinciva

tutmuş, ayakları üzerinde yaylanarak yürüyor, çığlık atmamak için alt dudağını ısırıyordu. Anne, Tracey'nin önünde durdu ve yüzünde bir gülümsemeyle yukarıdan süzülen güneş ışığına baktı. Birbirlerine çok yakın duruyorlar, Tracey onun hafif metalik, sülfürü andıran kokusunu alabiliyordu. O kadar da kötü değildi. Anne bu sabah yıkanmış ve Tracey'nin yıkanmasına da izin vermişti. Büyük bir kova su, biraz topraklanmış havlular ve küçük bir sabun kullanmışlardı. Tracey, üzerinde kıyafetleri yokken kendisini görmemesi için, yıkanırken Anne'ye arkasını dönmüştü. Emma'yla temizlenme oyunu oynadıklarını hayal etmişti ama zaten Anne'nin onu izlediğini de pek sanmıyordu. Anne o sırada günlüğünün üzerine kapaklanmış, konsantre olmuş bir halde hızlı hızlı bir şeyler yazıyordu. Tracey'nin kendi annesi de günlük tutardı. Annesi, yani *gerçek* annesi, Tracey ve Emma'ya her zaman günlük tutmanın aklını başında tutmasına yardımcı olduğunu söylerdi. Tracey bunun anlamını bilmiyordu ama çok kızdığı zamanlarda annenin onlara daha az bağırmasına yardımcı olduğu anlamına geldiğini düşünüyordu. Bazen anneleri gerçekten kızdığında ona kadar sayar, kızlara odalarına gitmelerini söyler ve gidip günlüğüne bir şeyler yazardı. Tracey bir gün o günlükte yazanları okumayı gerçekten istiyordu. O ve Emma'nın bazen ne kadar yaramaz olduğunu yazıp yazmadığını merak ediyordu. Belki de uslu durdukları zamanları da yazmıştı. Annesini düşünmek Tracey'yi üzmüştü. Kendi kendine bir söz verdi. Eğer gerçek annesine geri dönebilirse bir daha asla yaramazlık etmeyecekti. *Beni duyuyor musun, Tanrım?* diye geçirdi içinden ve onun kendisini duyduğunu umarak içeri süzülen ışık huzmesine baktı.

Telegram: @cinciva

Onu kaçıran kişi sessizdi. Dönüp Tracey'ye baktı. Tracey'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzını sımsıkı kapadı. Anne'nin gülümsediğini görünce Tracey'nin içi birden bir rahatlık ve heyecanla ürperdi. Anne tekrar arkasını döndü ve deliğe doğru tırmanmaya başladı. Geçit onu sarmalamıştı sanki. Tracey Anne'nin o daracık delikten geçebileceğinden emin değildi ama tünelin sonundan, Anne'nin kıpırdayıp duran kocaman bedeninin etrafından içeri ışık sızıyordu. Tracey yere eğildi ve onun ardından hevesle tırmanmaya başladı. Toprak soğuk ve nemliydi ve taytından geçip dizlerine ulaşıyordu ama bu Tracey'nin umurunda değildi. O eve gidiyordu!

Tünelin üstüne yaklaştığında Anne elini uzatıp Tracey'nin elini sıkıca tuttu ve onu sertçe yukarı, yerin üstüne çekti. Tracey temiz havadan derin bir nefes çekti; sevinç gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Tüm bedeni rahatlamıştı. Anne üzerlerine bulaşan toprağı dökmek için devasa ellerini kot pantolonuna vurdu. Çıkan ses Tracey'yi korkutmuştu. Birden irkildi ve geriye doğru bir adım attı. Neredeyse tekrar tünele düşecekken korkuyla haykırdı.

"Hey!" diye bağırdı Anne. "Dikkat et!".

Anne Tracey'yi cılız kolundan sıkıca tuttu ve sertçe toprak zemine doğru çekti. Tracey içgüdüsel olarak başını aşağı eğip geri çekildi. Kirpiklerinin arasından Anne'ye hızlı bir bakış attı ve gözlerinde endişe ve hatta belki de anlayış görünce şaşırdı. "Ben...Ben üzgünüm," dedi Tracey fısıldar gibi alçak sesle.

Anne Tracey'nin elini bıraktı ve eğilip dizlerindeki toprağı temizledi. Tracey gözleri fal taşı gibi açılmış, hiç hareket etmeden öylece durup etrafına baktı. İç içe geçmiş upuzun dikenli

Telegram: @cinciva

dallarıyla bir böğürtlen, üzerlerinde bir çatı oluşturmuştu. Boşluklardan sızan ışık, tepelerinde renkli bir çatı oluşturuyordu.

Anne ayağa kalkıp Tracey'den uzaklaştı. Böğürtlenlerden oluşmuş bu tuhaf odanın ortasında durup ellerini iki yana açtı ve sonra Tracey'ye doğru uzanıp onu hızla kendine doğru çekti. Tracey birden irkildi. Geri çekilmemek için kendini zor tutuyordu. Anne'nin ona dokunmasından nefret ediyordu. Ne olacağından emin otamayarak, korkuyla gözlerini kapattı.

"Bu sence de harika değil mi, Tracey?" diye fısıldadı Anne. "Sonunda dışarıdayız! Baksana ne kadar da güzel bir gün!" Tracey'yi bırakıp ellerini iki yanında açtı ve saçları uçuşarak kendi etrafında döndü.

Tracey Bayan Tate'in onlara tehlikede olduklarında yapmalarını söylediği gibi kaçıp çığlık atsa mı diye geçirdi içinden ama ya kaçmayı başaramazsa ve Anne onu tekrar o karanlık odaya götürürse ne olacaktı? Ya onu kaçıran kişi yaramazlık yaptığı için ona zarar verirse? Tracey küçük zihninde yeni bir plan yaptı. Annesi ona başı dertte olduğunda bir yetişkin bulmasını öğütlemişti. Anne'nin peşinden ormana gitmemiş olmayı nasıl da isterdi ama artık yaptıklarını geri alamazdı. Onunla parkta gülüp oynayan bu kadının onu çalacağını bilemezdi ya. Hareketsizce durup planı üzerinde düşünmeye başladı. Anne onu bu böğürtlenin dışına çıkardığında ve başka insanlar gördüklerinde Tracey doğruca bir yetişkine doğru koşacak ve yardım isteyecekti. Haykıracak ve yardım etmeleri için ısrar edecekti. Anne istediği kadar onun annesi gibi davransın, aslında değildi. *O annesi DEĞİLDİ!*

Anne kendi etrafında dönmeyi kesip Tracey'ye baktı ve gülümsedi.

Telegram: @cinciva

"Neredeyiz?" diye sordu Tracey alçak sesle. Yüksek sesle konuşursa Anne'nin tekrar kötüleşeceğinden ve onu yine yerin altına götüreceğinden korkuyordu.

Anne, Tracey'nin asıl annesinin, Tracey cevabı belli olan sorular sorduğunda yüzlerce kez yaptığı gibi gözlerini devirerek ona baktı ve "Tabii ki dışarıdayız," dedi.

Tracey yedi yaşındaki kafasında yankılanan "hadi ya!" 'yı zorlukla bastırıp sessizce Anne'ye baktı.

"Buraya zaman zaman egzersiz yapmaya ya da sadece bir şeyler okumaya gelirim. Bir keresinde, bir geyik ailesinin tam şurada oynadığını görmüştüm," dedi Anne uzaktaki bir çalılığı göstererek.

Tracey tanıdık bir şeyler arayarak etrafına bakındı. Bir park yeri, oyun parkı, insanlar. Ümitleri kısa sürede tükendi. Başını kaldırıp dalların arasından gökyüzüne baktı. Bir ışık huzmesinin tam altında durduğu sırada tepelerinde birkaç kuşun dönerek uçtuğunu gördü. Birlikte, belli bir düzen içinde değil, rastgele daireler çizerek neredeyse birbirlerine doğru uçuyorlardı. Tracey birkaç kez göz kırptı ve gördüğü kuşların aslında gökyüzünde uçan uçaklar olduğunu fark etti. Bunlar şimdiye kadar gördüğü en ufak uçaklardı. Duyduğu tuhaf sesin ne olduğunu ayırt etmeyi başarınca yüzüne bir gülümseme yayıldı: Bir vınlama. Bu ses baştan beri hep oradaydı ama Tracey onu duyamayacak kadar kötü durumdaydı. Tracey duyduğu bu vınlamaya konsantre oldu ve onu kafasında iki ayrı sese ayırdı. Bir mmm ve bir rrr. Sesler farklı yüksekliklerde duyuluyor, bazısı çok yüksek, uzaktan gelen bazıları ise daha yumuşak vınlıyordu.

Tracey gökyüzünü işaret etmek üzereydi ki elini telaşla in-

Telegram: @cinciva

dirdi. Uçaklar insan demekti ve Tracey Anne'nin, yakınlarda insanlar olduğunu öğrendiği takdirde kendisini o berbat yere geri götüreceğini biliyordu. Göz ucuyla Anne'yi izleyerek küçük açıklıkta birkaç adım attı. Burası da Tracey ve Anne'nin uyuduğu mağaradan daha büyük değildi. Tracey babasının ona boyuyla ilgili söylediklerini hatırladı. İnsanın boyu kollarının uzunluğu kadar olurdu. Anne yerde oturmuş başka bir yöne bakarak elindeki sopalarla oynuyordu. Tracey iki yana iyice açtı ama böğürtlenden odanın iki yanına da değecek kadar büyük değildi. *Bahse varım ben, Emma ve anne, üçümüz yan yana durup el ele tutuşsak iki tarafa da değeriz.* Tracey bir uçtan diğerine değmek için kendisinden kaç tane gerektiğini hesaplamaya karar verdi. Ellerini açtı ve parmak uçlarının olduğu noktaya kadar yavaş yavaş ilerledi. Durduğu yeri karıştırdığına karar verip tekrar böğürtlenin kenarına gitti ve baştan başladı. Parmaklarını uzattı, sonra hızlı hızlı parmaklarının durduğu noktaya gitti ve o anda Anne'nin kahkahasıyla irkildi. Şaşırmış olmasına rağmen Tracey de güldü. Dışarıda olmak güzeldi. Anne ayağa kalkıp Tracey'nin yanma geldi.

"Uzat kollarını Tracey," dedi yumuşak bir sesle.

Tracey gülümsedi ve kollarını uzattı. Bu sırada uçakların sesleri duyulmaz olmuştu ama Tracey, böğürtlenin bir ucundan diğer ucuna geçmenin ne kadar tuttuğunu hesaplamakla o kadar meşguldü ki uçakları tamamen unutmuştu. Parmak uçları Anne'ninkilere yaklaştı.

"Parmak uçlarını benimkilerin üzerine koy, Tracey," dedi Anne. "Bakalım iki tarafa birden değebilecek kadar uzun muyuz."

Telegram: @cinciva

Tracey parmaklarını Anne'ninkilere değinceye kadar iyice uzattı. Anne gülümsedi, Tracey ona karşılık verdi.

"Hayır, olmadı! dedi Anne. "Burası bizim için bir malikâne sayılır. Bizim yerimiz bu kadar büyük değil, öyle değil mi?"

Anne konuşurken Tracey tekrar büyük bir üzüntüye kapıldı. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği aklına gelmişti. Son birkaç gecedir üzerinde uyuduğu kokuşmuş şilteyi, ceza yerinin iğrenç kokusunu ve en kötüsü de eve gitmediğini düşündü. *Bizim yerimizden söz ediyor*, diye geçirdi içinden Tracey. Her yanı ürpermeye, alt dudağı titremeye başlamıştı. Tracey çılgına dönmüş bir halde çaresizce etrafına bakındı. *Onun yerinin benim yerim olmasını istemiyorum. Ben eve gitmek istiyorum!* Tracey ellerini indirip başını yukarı dikti ve boş gökyüzünde uçak aramaya başladı. Seslerini duymayı, bir şekilde dış dünyayla bir bağlantı bulmayı umarak dinledi. Adımlarının orman yüzeyinde çıkardığı sesten ve onu kapalı tutan kişinin nefes alış verişinden başka hiçbir ses duymuyordu. Omuzları çöktü, başı birden önüne düştü. Eskiden beyaz olan ama artık çamurlanıp kirlenmiş, üzerinde durduğu toprak yüzünden kıpkırmızı olmuş olan spor ayakkabılarına baktı. Birden içini bir umut kapladı. Yere baktı. Kırmızı toprak! Zemin, arkadaşı Cindy'nin arka bahçesindeki toprağa benziyordu. Cindy Boyds'taki kilisenin yakınında yaşıyordu. Tracey'nin annesi o ve Cindy ne zaman çıplak ayaklarla eve girip o kırmızı çamuru eve taşısalar çok kızardı. Tracey dönerek ağaçların arkasında ne olduğunu görmeye çalıştı. Cindy'nin evi görünürlerde yoktu. Tracey geriye doğru birkaç adım attı ama sırtı dikenli böğürtlenlere değdi. Bir anda "Ah," deyiverdi dalgınlıkla ve onu kaçıran kadın dönüp ona baktı. Tra-

Telegram: @cinciva

cey ağzını hemen kapatıp ağlamamak için kendini zorladı. Yere çöktü, dizlerine sarıldı ve ileri geri sallanmaya başladı.

Anne ona doğru yaklaşıp Tracey'nin ayaklarının dibinde durdu. Tracey sallanmayı bıraktı. Başını kaldırmadı. Anne tepesinde dikilirken gözlerini yerden ayırmadan bekledi. Anne Tracey'nin yanına oturdu ve Tracey birden korkuyla ağlamaya başladı.

"Ağlamana gerek yok, Tracey," dedi Anne sakin ve düz bir sesle. "Ben seni kurtardım."

Güneş ormanın orta yerinden batana kadar, Tracey'ye saatler gibi gelen uzun bir süre boyunca orada hiç konuşmadan öylece oturdular. Sonunda onu kaçıran kadın Tracey'nin yüzüne bakıp artık *eve* dönme vaktinin geldiğini söyledi.

O yere geri dönemem, bunu yapamam! Tracey yerinden kalkmak yerine ıslak toprağın üzerinde büzülüp sessizce durdu.

"Tracey," diye üsteledi Anne. "Gitmemiz gerekiyor. Şimdi!"

Tracey korkudan donup kalmıştı. Anne onu kolundan tutup sertçe çekerek ayağa kaldırdı.

"Yürü, Tracey," diye emretti. Tracey'yi yerdeki deliğe doğru arkasından itti. Tracey kendini arkaya doğru bırakarak onu engellemeye, topuklarını yere - saplayarak toprakta kaymasını engellemeye çalıştı. Elini arkaya doğru sallayıp Anne'nin kot pantolonunu yakaladı.

"Hayır!" diye bağırdı Tracey. "Hayır! Yapamam!" Anne'ye tekmeler atıp tırmalıyor, ona bütün gücüyle vuruyordu.

Onu kaçıran kişi Tracey'nin bir böğürtlen dalına takılmış olan tişörtünü tutup yırtarak takıldığı yerden ayırdı ve Tracey'yi karanlık deliğin içine doğru sertçe sürükledi.

Telegram: @cinciva

"Bırak beni!" diye haykırdı Tracey. Anne'nin üzerine doğru atlayıp göğüs kafesine yumruklar savurmaya başladı. Anne iki büklüm oldu ama Tracey'in kolunu sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

"Seni küçük piç kurusu!" diye bağırdı Anne Tracey'ye. Gözleri soğukkanlı bir hayvanınki gibi vahşileşmişti.

Tracey'nin korkusu öfkeye dönüşmüş, ailesinden alınmış olmanın hayal kırıklığı ve çaresizliğiyle tüm bedeni enerji ve güçle dolmuştu. Tracey otuz kiloluk ufacık vücudunun bütün gücüyle karşı koyup çığlık atmaya başladı. "Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!" Anne'nin elinden kurtuldu ve delikten yukarı, gittikçe uzaklaşan ışığa doğru sürünerek tırmanmaya çalıştı ama Anne onu bileğinden tutup tek hamlede geri çekiverdi. "Hayır! Eve gitmek istiyorum!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı Tracey. Tırnaklarını soğuk ve nemli toprağa geçirip tutunmaya çalışarak Anne'nin yüzüne tekmeler savurdu. "Oraya geri dönmüyorum!" Tracey kolunun çekiştirilip arkasında büküldüğünü hissetti.

Dehşet dolu çığlıkları, tünelin toprak duvarlarını aşıp dışarı ulaşamıyordu.

Telegram: @cinciva

On Bir

Molly, üzerine gri bir kazak ve dizlerinde farklı kumaşlardan yamalar olan, en sevdiği kot pantolonunu geçirdi. Bu geceyi dört gözle bekliyordu. Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyunca Cole'un eve gece için özellikle erken geldiğini düşünüp sevindi.

"Selam, tatlım," diye seslendi neşeli bir sesle. "Bu gece için hazırlanıyorum."

"Bu gece mi?" diye sordu Cole ve odaya girdi. "Ne var bu gece? Ben çok yorgunum." Ellerini iki yana açıp kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Ayakları yatağın ayakucundan aşağı sarkıyor, elleri neredeyse kocaman yatağın kenarlarına kadar uzanıyordu. Kırış kırış olmuş doktor önlüğü hafifçe yukarı sıvanmış, karnının son derece baştan çıkarıcı bir kısmı açığa çıkmıştı.

Molly gidip yatağa, Cole'un yanına oturdu ve parmaklarını sertleşmiş yanaklarında, alnında ve gözlerinin yanındaki narin ve yumuşak bölgede gezdirdi. Yüzünün aynı anda hem bir çocuğun masumiyetine hem de bir erkeğin çekiciliğine sahip olduğunu düşünüp gülümsedi.

Telegram: @cinciva

"Mmm," dedi Cole. "Bu harika. Bütün gece böyle kalsak olmaz mı?" diye sordu.

"Hı-hı," diye cevap verdi Molly. Ayağa kalktı, bir iç çekti ve devam etti. "Hayır hayır, olmaz." Dönüp aynaya baktı, elini saçına götürüp saçlarını karıştırdı ve memnuniyetsiz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu.

"Ama neden?"

"Gitmemiz lazım. Bu gece Newton Carr, Boyds Negro Okulu'nda Boyds'un tarihi hakkında konuşacak. Unuttun mu?" Molly ellerini beline koydu. "Hatırlamıyor musun? Konuşmuştuk." Molly, Cole'un işte bir sünger gibiyken her öğleden sonra hastaneden ayrılır ayrılmaz birden bir eleğe dönüşen beynine alışmıştı artık.

"Gerçekten gitmek zorunda mıyız?" dedi Cole yüzünü buruşturup mızmızlanarak. Yataktan kalkıp Molly'ye doğru yürüdü, ellerini beline dolayıp kocaman koyu renk gözleriyle gözlerinin içine baktı. "Eğer evde kalmama izin verirsen sana Japon yemeği ısmarlayıp ayaklarına masaj yaparım," dedi tatlı bir sesle.

"Tatlım!" Molly Gülümsedi. "Ben gitmek istiyorum. Daha önce yaptığı konuşmaları beğenmiştik, hatırlamıyor musun? Ayrıca da bükere oraya gittikten sonra konuşmaları hep beğeniyorsun."

Cole yüzünde gitmesem-olmaz-mı ifadesiyle bir kez daha Molly'ye baktı.

"Hadi ama. Eğer benimle gelirsen sana Japon yemeği alacağım ve ayaklarına masaj yapacağım," dedi Molly ısrarcı bir sesle.

Cole gülümsedi ve duşa doğru ilerlerken Molly'ye cevap verdi. "Bana borcun var."

Telegram: @cinciva

Molly kıs kıs gülüyordu. “Evet tabii, biliyorum.”

Cole duş yaparken Molly ona Papaz Lett’in kardeşini, kardeşinin Kate Plummer’ın ortadan kayboluşuyla ilgisini ve zamansız ölümünü anlattı. Anlatacakları bitince susup bir cevap bekleyerek banyodan gelen sesi dinledi. Su sesi kesildi, ardından yere düşen birkaç damlanın şıpırtısı duyuldu. “Papaz Lett, Rodney’nin kızla ilgili bir şeyler bildiğini anlattı,” dedi Molly ve bir an tereddüt ettikten sonra devam etti. “Sanırım o da benim gibiymiş.” Devam edip etmemeye karar veremeyerek gözlerini kapattı ama kendini tutamıyor, düşüncelerini Cole’la paylaşmak istiyordu. “Onun suçlu olduğunu sanmıyorum.”

Cole belinde kalın havlusu, sağa sola dağılmış koyu renk saçlarıyla vücudundan buharlar çıkarak geldi. “Benim gibi derken ne demek istedin, Mol? Ve suçlu değil derken de?” diye sordu ciddi bir sesle.

Molly gözlerini yere indirdi. “Biliyorsun,” dedi yatağın kenarından sarkıttığı ayağını ileri geri sallayarak, utana sıkıla. “Benim gibi işte. On bir Eylül’den önce olan gibi. Hatırlıyor musun?” Başım kaldırıp Cole’a baktı ve gözlerinde uçaklar binaya çarpmadan önce gördüğü görüntüleri, yaşadığı korkuyu ve olay olduktan sonra yaşadığı dehşet dolu şaşkınlığı gördü.

“Evet, hatırlıyorum,” dedi Cole derin bir iç çekerek ve geçip Molly’nin yanma oturdu. “Bebeğim, bunu neden yapıyorsun? Neden bu işe burnunu sokuyorsun?” Elini şefkatle Molly’nin dizine koydu.

“Buna mecburum. Neden bilmiyorum,” dedi Molly ve bu konuda ne kadar kararlı olduğunu anlatmak için doğruca Cole’un gözlerinin içine baktı. “Olanlarla ilgili bir şeyler gördüm.” Ke-

Telegram: @cinciva

limeler düşünmeye fırsatı olmadan ağzından dökülüvermişti. "Kıvrılmış, yerde yatan küçük bir kız gördüm ve bir de...şu yer altı mağaralarına benzeyen şeyler vardı. Bir kütüğün üzerinde oturan bir kadın gördüm." Molly dönüp komodinin çekmecesinde duran rüya defterini çıkardı. "Hepsi burada," deyip defteri Cole'a uzattı. Cole defteri almadı. Molly defteri ona doğru salladı. "Al şunu! Göreceksin."

Cole sonunda inanmaz gözlerle bakarak Molly'nin uzattığı defteri aldı.

"Ve şuna bir bak Cole," dedi elindeki bandajı açarken. "Mükemmel çizilmiş bir T harfi."

Cole çizgi gibi düzleşmiş kaşları ve gözlerinde Molly için üzülüyormuş gibi sevgi ve acıma dolu bir ifadeyle bakmaya devam ediyordu.

"Cole! Ne düşündüğünü biliyorum," diye üsteledi Molly çalışarak. "Bak şuna! Bu bir T harfi, Tracey'nin T'si!" dedi kendinden emin bir sesle.

"Her şey rastlantı olabilir," dedi Cole ve Molly'nin gözlerindeki umut dolu ışığın söndüğünü görünce birden bunun onun için ne kadar önemli olduğunu fark etti. "Tamam tamam, sen ciddisin ve bazı şeyler biliyor da olabilirsin. Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Kolunu Molly'nin omzuna dolayıp onu kendine doğru çekti ve başından öptü. "Benim için önemli olan tek şey sensin. Geri kalanlar sadece çevremizdekiler." Molly'yi bırakıp giyinmek için ayağa kalktı. "Hadi gidip şu Newton'ı dinleyelim."

Molly her adımda neşeyle yaylanarak keyifle merdivenlerden indi. Cole'un defteri açıp bakmadığının farkına bile varmamış.

Telegram: @cinciva

sonunda kendisine inanmaya başlamış olabileceğini düşünerek mutlu olmuştu.

Newton Can-, ilk defa bir topluluk önünde konuşacak olan bir okul çocuğunu andırıyordu. Yetmiş yedi yaşındaki Newton'ın cildi çikolata gibi koyu renk, tereyağı gibi yumuşacıktı. Eşi Betty ise onun tam tersi, bembeyaz ve buruş buruştu. Newton insanlarla göz göze gelmekten kaçınarak önlerinde duruyor elindeki kâğıtlarla oynuyordu. Elleri kâğıtlarla cebi arasında sürekli gidip geliyordu. Kısa kesilmiş, sık ve yer yer iyice beyazlaşmış kır saçları, küçük çerçeveli gözlükleri ve telaşlı sayılabilecek davranışları, onun kibar ve tatlı dilli karakterini birebir yansıtıyordu. Bu yaşta bir adam için oldukça iyi görünüyordu. Küçük teriyerini her sabah yürüyüşe çıkarmanın işe yaradığı belliydi. Newton, Boyds'un gayrı resmi tarihçisi sayılırdı ve Boyds'la ilgili her ayrıntıyı özenle saklardı ama son olaylarla ilgili fikrini öğrenmek kolay olmayacaktı.

Newton Boyds Yurttaşlar Derneği'nin kurucularından biriydi, tek başına Boyds Marc Tren İstasyonunu kapanmaktan kurtarmıştı ve kesinlikle kasabanın en bilgili yerel tarihçisiydi. Hayatı boyunca White Ground Yolu'ndaki ünlü Boyalı Hanımlar evlerinden birinde yaşamıştı. Önünde kilometrelerce uzanan arazi yolu evden uzaklaştırır, Newton ve eşinin evine tam bir mahremiyet katardı. Newton'ın Viktoryen eviyle aynı renk ve tarzda inşa edilmiş olan garajı kutular ve dosyalarla doluydu. Dosyalarda, şimdiye kadar Boyds'ta gerçekleşen her olayla, Boyds sakinleriyle ve bir şekilde Boyds'u ilgilendiren her olayla ilgili bir sürü şey bulabilirdiniz. Newton bu dosyaları her zaman güncel tutmaya özen gösterirdi ve muhtemelen bütün bunları aynı za-

Telegram: @cinciva

manda hafızasında da tutabilen tek kişiydi. Adam Boyds'la ilgili yürüyen bir ansiklopedi gibiydi ama yine de mütevazılığından tuttuğu kayıtların önemini büyütmemeye çalışıyordu.

Güneş batarken Newton, White Ground Yolu'nun az gelişmiş bir kısmına yapılmış olan ve tarihsel olarak Boyds Negro Okulu olarak bilinen tek sınıflık okulun önündeki çimenliğe gelip konuşmasına başladı. Hava serindi ve okul kasvetli görünüyordu. Çoğu altmış yaşın üzerinde olan on iki kasabalı Newton'in bu gece için hazırladığı konuşmayı dinliyordu. 'Boyds'un Gizli Hâzineleri' Newton her zamanki gibi giyinmişti: kahverengi keten pantolon ve çizgili kazak. Konuşurken sağa sola sallanıp duruyor ve Molly'ye sevimli gelen bir şekilde birçok kez 'ee' diye tekliyordu. Yıllardır yaşadığı bu bölge hakkında daha fazla şey öğrenmek Molly'yi çok heyecanlandırmıştı. Birçok demiryolu kasabasında olduğu gibi Boyds da az sayıda binanın oluşturduğu küçük bir çekirdeğin etrafında gelişmişti. Tren istasyonu, postane ve kasaba dükkânı. Bunların dışında kasabanın merkezinde, demiryolunun iki yanında uzanan, Viktoryen dönemden kalma, güzel Boyalı Hanımlar ve etrafında yüz yıl kadar önce dikilmiş devasa gölgeli ağaçların bulunduğu Boyds Presbiteryan Kilisesi yer alıyordu. Bu tarihi merkezin çevresinde son yirmi yılda D.C.'den kuzeye doğru yayılan banliyölere kahramanca karşı koymaya çalışan tek tük çiftlikler sıralanıyordu.

Molly Newton'a baktı. Onun kasabanın bütün sırlarını kafasında taşıdığından emindi ama bunların hiçbirini onunla paylaşmayacağından da hiç şüphesi yoktu. Newton, Pleasant Springs Çiftliği Pansiyonu'nundan söz etmeye başladı. "Takriben 1768 yılında yapılmış olan bu ahşap kır evi Ulusal Tarihi Yerler Listesi'nden de yer almaktadır.

Telegram: @cinciva

"On iki hektara yayılan bahçeler, ağaçlıklar, otlaklar, eee," dedi Newton ve başını elinde sıkıca tuttuğu kâğıttan kaldırıp izleyicilerin arkasındaki araziye doğru baktıktan sonra tekrar başını eğip devam etti. "Kaynaklar, akarsular ve küçük göletlerle, eee, şey, bu küçük ev tek başına ayrı bir dünyadır. On sekizinci yüzyıldan kalma huzur ve sükunet dolu, cennet gibi bir yerdir," diye anlatmayı sürdürdü Newton coşkuyla.

Molly Cole'un elini sıkıp gülümsedi. Cole ona döndü ve yüzünde 'Ne zaman gidebiliriz?' diye soran bir ifadeyle bakıp göz kırptı.

"Bu eşsiz pansiyon, elle ütülenmiş çarşaflan, çiftlikte yapılmış sabunlan, taze çiçekleri ve her ayrıntıya büyük önem veren işletmecileri sayesinde diğerleri arasında hemen öne çıkar," diye devam etti Newton. Sözleri bir pazarlamacınınkileri andırıyordu.

Newton arazinin boyutlarından söz etmeye başladığında Molly'nin zihni hareketlenmeye başladı. Pansiyondan bahçelere, oradan ormana, Papaz Lett'e ve nihayet Rodney'ye geldi. Rodney'nin dövülerek öldürülmüş olması onu çok üzmüştü. Papaz Lett'in evin kapısından girip kardeşini yerde bulduğu anı zihninde canlandırdı. Artık Newton'ın söylediklerini duymuyordu. Düşünceleri zihnine hücum eden görüntülerle meşguldü. Molly, Papaz Lett'in papaz evinden bu nedenle taşınmış olabileceğini düşündü. Bir papaz olmak insanı bir şekilde bu sarsıcı deneyimlere hazırlıyor, inancını korumak için ihtiyacı olan gücü veriyor olabilir mi acaba diye geçirdi içinden. Tanrı'ya olan inancını sorgulamaya geçtiği sırada bandajlı eli birden ısınıp yanmaya başladı. Düşüncelerinden sıyrıldığı anda Newton'ın sesini duydu, "...eski Perkinson Evi. Ee, bir otel olarak yapıl-

Telegram: @cinciva

mıştır ve kayıtlarda hâlâ bu şekilde yer almaktadır. Evet, yanlış hatırlamıyorsam Winderber Oteli. O zamanlar Boyds üç otel, birkaç ev ve tren istasyonundan oluşan bir tatil kasabasıydı."

Molly'nin elindeki kesik yanıyordu sanki. Diğer eliyle bileğini tutup iki büklüm oldu.

"Ne oldu? Sorun ne?" diye fısıldadı Cole, ona doğru eğilip.

Molly'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. "Elimdeki kesik. Çok acıyor." Molly bandajlı elini sallıyor, oturduğu yerde acıyla sallanıyordu. "Dayanamıyorum," dedi bağırmamak için kendini zor tutarak, dişlerinin arasından.

Newton Molly'nin kıpkırmızı olmuş yüzünü ve gözlerinden süzülen yaşları fark etmişti. "Molly, sen iyi misin?"

Molly kendisine çevrilmiş olan on üç çift göze baktı. Titremesini durduramıyor bileğindeki ağrı damarlarından bedenine yayılıyordu. Cole ayağa kalkmış Molly'ye kalkması için yardım etmeye çalışıyordu.

"Ben...benim elimde bir kesik var," dedi sakin olmaya çalışarak. "Sanırım gitmem gerekiyor."

Cole sakindi. Endişelenen kasaba sakinlerine onun iyileşeceğini söyledi ve Molly'nin koluna girip onu arabaya doğru yürütmeye başladı.

Molly bandajlı elini sağlam olanla tutarak birden Cole'un kollarının arasından çıkıp Newton'a döndü ve sordu. "Newton, Perkinson Evi nerede?"

Molly'nin gözlerindeki acıyla sersemlemiş olan Newton bir an sessizce durdu. Neden söz ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. "Ah!" dedi sonunda, yaptığı konuşmayı hatırlayarak. "Gölün yanındaki toprak yolun tepesinde ama oraya gidemezsin. Hayır, hayır," dedi başını iki yana sallayarak. Cole Molly'yi arabaya

Telegram: @cinciva

götürmeye çalışıyordu. “Evle ilgilenen Papaz Lett’in kimsenin değil eve, o toprak yola bile girmemesi konusunda kesin talimatı var.” Newton bir şey arıyormuş gibi sağa sola yürüdü.

Molly tamam der gibi başını salladı ve gitmek için döndü.

Ne kadar rahatladığı Cole’un gözlerinden okunuyordu. Newton’a baktı. “Teşekkür ederiz, Newton. Harika bir konuşmaydı. Gitmek zorunda olduğumuz için çok üzgünüm,” dedi aceleyle ve Molly’yi hızlı adımlarla arabaya götürdü.

Molly arabaya ulaşır ulaşmaz koltuğa yığıldı ve çığlık atmamak için kendini zor tutarak iki büklüm oldu.

Cole Molly'nin elini kendine doğru çekip bandajı açtı. Molly başını çevirdi, bakmaya korkuyordu.

“Nasıl?” diye sordu Molly. Cole cevap vermeyince bir kez daha sordu. “Ne var? Yara nasıl görünüyor?” Konuşmakta zorluk çekiyordu.

“Mol, ne oldu?” diye sordu sonunda Cole faltaşı gibi açılmış gözlerle yüzüne bakarak.

Molly eline baktı. Kesik şişip kıpkırmızı olmuş, acıyla zonklayan T harfi iyice belirginleşmişti. Yara sanki onu suçluyor ya da anlaşılmak için yalvarıyordu.

“Bu sabah böyle değildi, yemin ederim,” dedi. “Ne olmuş böyle?”

Ağrı göz açıp kapatıncaya kadar kaybolup yerini tuhaf bir sızlamaya bıraktı. Şişkinlik ve kızarıklık gözden kayboldu, sızlama geçti -her şey bitmişti.

“Bu da ne?” dedi Cole şaşkınlıkla.

“Hiçbir fikrim yok.” Molly paniğe kapılmıştı. “Ağrı kayboldu. Gitti! Tanrım Cole, neler oluyor?”

Telegram: @cinciva

On İki

Saatler geçmişti ve Tracey hâlâ kendini cansız bir bez bebek gibi hissediyordu. Gözlerini açtı ve onu kaçıran kişinin sol elinde eski bir cep bıçağı, sağ elinde yarısı yontulmuş tahta bir kuşla, ters çevrilmiş bir kütüğün üzerinde otururken buldu.

"Anne kötü kızları sevmez," dedi onu kaçıran kişi yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

Tracey eklemlerinde ve omzundaki büyük ağrıyı artık hissetmez olmuştu. İçinde bulunduğu durumun korkunçluğu onu uyuşturmuştu.

"Şimdi seni ceza yerine göndermem gerekecek," dedi Anne. Kendisini buna mecbur bıraktığı için Tracey'ye kızmış gibiydi. "Seni oraya göndermekten başka seçeneğim yok."

"Hayır," diye fısıldadı Tracey başım iki yana sallayarak. Karşı koyamayacak kadar tükenmişti. Yalvaran gözlerle onu kaçıran kişiye baktı.

"Bana başka seçenek bırakmadan, genç hanım." Elleri dizlerindeydi. "Bu beni senden daha çok üzecek."

Telegram: @cinciva

Tracey, bloktan kopup toprak zemine dökülen ince tahta parçalarına baktı. Onu kaçıran kişinin elindeki bıçağa ve uyuduğu yerde, duvarın kenarına dizilmiş duran diğer tahta kuşlara bir göz attı. Her kuş çaldığı bir çocuğu mu temsil ediyor acaba diye geçirdi içinden. Bakışları tekrar kadının elindeki bıçağa kaydı.

Anne hiçbir şey söylemeden oturup kuşun başını yontmaya devam etti. Kuşun gagası bittiğinde ve kafası belirginleşmeye başladığında ayağa kalkıp tahta kuşu oturduğu kütüğün üzerine yerleştirdi. Tracey'ye döndüğünde bıçak hâlâ elindeydi.

Tracey korkuyla ağzından bir ses kaçırmamak için dişlerini sıktı. Gözleri hâlâ bıçaktaydı. Anne elinde bıçakla Tracey'ye doğru yürüdü. İki eliyle Tracey'ye doğru uzandı. Tracey gözlerini sımsıkı kapatıp geri çekilmeye çalıştı. Anne Tracey'yi nazikçe tutup ayağa kaldırdı ve bir kahkaha attı. "Ne oluyor?" diye sordu sakin bir sesle. Tracey Anne'ye hızlıca bir bakış attı. Anne gözünü dikmiş elindeki bıçağa bakıyordu.

Tracey'nin tüm bedeni sarsılmaya başladı. Geriye doğru eğilerek onu kaçıran kişiden mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalıştı. Kadın onu omuzlarından sımsıkı tutmaya devam ediyordu. Soğuk ve keskin bıçağı görmemek için başını çevirdi. Onu kaçıran kişi sol elini Tracey'nin omzundan çekip bıçağı göz hizasına kaldırdı, elinde sağa sola çevirerek inceledi. Bıçağı yakından incelerken kaşları bir çizgi gibi olmuştu. Sonra kendi kendine "Eh" dedi, omuz silkti ve bıçağı ters çevrilmiş kütüğün üzerine fırlattı. Tracey'ye baktı.

"Hadi gidelim," dedi bezgin ve yorgun bir sesle.

Tracey rahatlamıştı. Onu kaçıran kişi açıklığı kapatan tahtayı kaldırıp karanlık geçitte yürümeye başladı. Tracey kadının

Telegram: @cinciva

peşinden nefes nefese ilerledi. Ceza yerinin girişine yaklaştılar. Tracey'nin ayaklan geri geri gidiyordu sanki. O berbat yere gitmek istemiyordu. Korkudan donup kalmış, hızlı hızlı nefes alıp vererek öylece duruyordu. Kadın Tracey'nin yüzüne bakıp gözlerini devirdi ve Tracey'yi kolundan yakalayıp o kötü odaya doğru itti.

"Hayır!" diye haykırdı Tracey gözleri yaşlar içinde. "Bir daha yapmayacağım! Söz veriyorum! Uslu duracağım!" diye yalvardı ama kadın oralı değildi. "Özür dilerim. Özür dilerim. Lütfen, beni ceza yerine gönderme. Lütfen!"

Anne dua etmeye başladı. Bu Tracey'yi ceza yerinden daha da fazla korkutuyordu. "Hosea 9:7. Onların ceza günleri geldi, Hesap günleri çattı. Bunu bilsin İsrail! Suçunuzun çokluğundan, Düşmanlığınızın büyüklüğü yüzünden, Peygamber aptal, ruhsal insan deli sayıldı."

Kurumuş idrarın, ölü kemirgenlerin ve korkunun mide bulandırıcı kokusu, bulduğu çatlaklardan evin temeline sızan yağmur suyu gibi karanlık odaya yayılıyordu. Tracey taş kesilmiş, hareket etmeden duruyordu. Bir el onu kolunun üst kısmından sıkıca kavradı. Kadın parmaklarını Tracey'nin koluna geçirip sertçe sıktı. Diğer eliyle Tracey'yi arkasından ileri doğru itti.

Tracey kaçıp gitmek istiyor ama ayaklan onu dinlemiyordu. Fenerin ışığı yerde korkunç gölgeler oluşturuyordu. Taşlar ve çakıllarla dolu toprak yol, yine toprağın ortasındaki bir deliğin içinde kayboluyordu-ceza yeri. Tracey bütün çabalarına rağmen kendini tutamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Lütfen! Lütfen! Uslu duracağım!"

Kadın onu arkasından itti. "Hiçbir şeyin değerini bilmiyor-

Telegram: @cinciva

sun!" Sesi yazılı bir metni okuyormuş gibi duygusuz ve monotondu. "Sen şımarık bir piç kurususun. Sana verdiklerimin değerini bilmeyi öğreneceksin!" Konuşurken tüm bedeni sarsılıyordu. "Seni kurtardım ben!" dedi yüzünde ürkütücü bir ifadeyle Tracey'yi şiddetle iterek. Tracey deliğin birkaç santim uzağına düştü. Tırnaklarını toprağa geçirip kendini çekmeye, delikten uzaklaşmaya çalıştı ama başaramadı.

Kadın ayağıyla Tracey'nin bacağına basıp onu engelledi. "Seni o korkunç dünyanın bir parçası olmaktan kurtardım ben! 'Umursamayan insanların' bir parçası olmaktan kurtardım seni!" diye bağırdı onu kaçıran kişi.

Tracey yerde hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ediyordu.

Kadının öfkesi birden azaldı. "Seni kurtaracağım. Mutlu olacaksın," dedi ve hemen ardından sesi tekrar korkunçlaştı. "Sana verilenlerin değerini bilmeyi öğreneceksin." Son kelimeyi Tracey'nin zaten ağrıyan bacağına ayağıyla iyice bastırarak vurguladı. Tracey acıyla inledi.

Kadın bir anda ayağını Tracey'nin bacağından kaldırdı, kolundan kaldırıp onu birkaç santim sürükledi ve deliğin içine attı. Tracey sertçe ayaklarının üzerine indi, dizleri büküldü, dengesini kaybetti ve soğuk toprağın üzerine sırtüstü düştü. Girinti o kadar küçüktü ki Tracey dizlerini iyice kendine doğru çekmek zorunda kalıyor, daracık yerde rahat nefes alamıyordu. Başını kaldırıp deliğin üzerine yerleştirilmiş, dallar ve yapraklardan oluşan ızgaraya baktı ve çaresizlikle tekrar ağlamaya başladı. Izgaranın üzerindeki tahtadan sadece tek bir cılız ışık huzmesi giriyordu daracık odaya. Tracey bacaklarım iyice kendine çekti ve gözlerini başının üzerindeki tahtanın ortasında açılmış golf topu

Telegram: @cinciva

büyüklüğündeki deliğe çevirdi. *Bir hava deliği,* demişti Anne. Tracey, tahtanın üzerine atılan her kürek dolusu toprakla ürperiyordu. Toprağın hava deliğini tıkayacağından korkarak nefesini tuttu ama sonsuza dek oraya kapatılmaktan korktuğu için bir şey söylemedi. Çişi bacaklarının arasından süzülüp önünde toplandı. Hava deliğinden gelen ışık bir görünüp bir kayboluyordu. Tracey toprağın tahta üzerinde çıkardığı gümbürtülere, arada bir duyulan taş seslerine konsantre olmaya çalıştı. *Bir...iki...üç... dört...*Hava deliğinden üzerine topraklar düşmeye başlayınca başını önüne eğip kollarına dayadı. *Beş...altı...yedi...sekiz...dokuz.* Tracey sonunda karanlığın ve sessizliğin içindeydi. Kalbi bir Kızılderili davulu gibi kulaklarında güm güm atıyordu. O kadar korkuyordu ki kalbi gerçekten kırılıp parçalara ayrılacak, göğsünden dökülüp gidecekmiş gibi hissediyordu. Karnı ağrıyordu. Karnı açtı ama sanki midesi taşlarla doluymuş gibiydi. Bütün enerjisi gözyaşlarıyla birlikte yorgun bedeninden akıp gitmiş, Tracey bitkin ve uyuşuk, öylece kalakalmıştı. Yorgunluğa teslim oldu. *Belki de hiç uyanmamak,* diye geçirdi içinde, *burada olmaktan daha kolaydır.*

Telegram: @cinciva

On Üç

Cole eşinin çalkantılı ve dengesiz geçmişine geri dönüyor olabileceğinden endişe ediyordu. Okulun önünde, arabada oturdukları sırada onu gergin ve şaşkın gözlerle inceledi. Molly'nin yaralı elini tekrar sardı, arabayı çalıştırdı ve fazla uzakta olmayan evlerine doğru ilerlemeye başladılar. White Ground Yolu karanlık ve sessizdi. Yol boyunca sokak lambası yoktu ve şemsiyeyi andıran büyük ağaçlar ay ışığını engelliyordu. Cole bir Molly'ye bir önündeki dar yola bakarak, dikkatle ilerledi.

Molly ellerini bacaklarına koymuş titriyordu. Konsantre olmuş şekilde yola bakıyormuş gibi görünüyordu. "Dayan, Mol," dedi Cole içinden eve ya da gerekirse hastaneye ulaşmak için gereken zamanı hesaplayarak.

"Cole, kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi Molly telaşla.

"Neredeyse evdeyiz," dedi Cole ve hafifçe Molly'nin bacağını sıktı.

"Cole." dedi Molly ellerini sağa sola sallayarak. "Colet"

Molly'nin sesinde korku ve dehşet vardı. Cole arabayı Hoy-

Telegram: @cinciva

les Mili Yolu'nun biraz ilerisinde kenara çekti. Molly, orada olduklarından emin olmaya çalışıyormuş gibi ellerini yukarı kaldırmış sağa sola çeviriyor, birbirine dokunduruyordu.

"Aman Tanrım! Cole!" Molly'nin gözlerinden yaşlar fışkırmaya başladı. Çılgına dönmüş gibi yüzüne, önündeki gösterge paneline, kapıya dokunuyordu. "Göremiyorum! Hiçbir şey göremiyorum!" diye haykırdı.

Cole derhal doktor moduna geçti. Ellerini uzatıp Molly'nin yüzünü sertçe kavradı ve gözlerine bakabilmek için başını yukarı kaldırdı. "Molly!" dedi sert bir sesle. "Beni görebiliyor musun? Ne görüyorsun?"

"Seni duyabiliyorum ama sanırım...gidiyor..."

Molly'nin gözleri arkaya doğru kaydı. "Molly! Benimle kal, Mol!" dedi Cole emir verir gibi.

"Ben...hissedemiyorum -" Molly'nin başı arkasındaki koltuk arkalığına düştü.

Cole hemen arabadan dışarı fırladı. Aceleyle bagaja koşup kutuların ve tıbbi başvuru kitaplarını sağa sola savurmaya başladı. "Kahretsin!" diye söylendi elini bir kez daha bagajındaki işe yaramaz döküntüler yığınına daldırırken. "Evet!" İlk yardım çantasını bulmuştu. Plastik kutuyu açıp doğruca Molly'nin oturduğu tarafa koştu ve kapısını açtı. Molly'nin bedeni bir kriz geçiriyormuş gibi sarsılıyordu. "Molly! Beni duyabiliyor musun, Molly?" diye bağırdı Cole. Amonyak paketini açıp ampulü Molly'nin burnunun hemen altında kırdı.

Molly'nin başını hızla arkaya attı. "Elim," dedi cılız bir sesle. Sonra birden bileğini tuttu ve çığlık atmaya başladı. "Cole! Kahretsin! Yanıyor!" Vücudu şiddetle sarsıldı ve sonra birden hareketsizleşti.

Telegram: @cinciva

"Molly!" diye bağırdı Cole. Bir yandan yanaklarına tokat atarak onu kendine getirmeye çalışıyor bir yandan nabzını kontrol ediyordu. Molly nefes alıyordu ama nabzı çok hızlıydı. Cole telaşla tekrar sürücü koltuğuna atladı ve arabayı çalıştırıp hızla hastaneye yöneldi.

Molly'nin nefesi tıkanmaya başlamıştı. "Molly!" diye bağırdı Cole ve uzanıp Molly'nin başının öne düşmesini engellemeye çalıştı. Molly ayaklarını toplamış, koltuğun üzerinde cenin pozisyonu almıştı. "Dayan, bebeğim, dayan," dedi Cole telaşla. Gaza basıp hızla Hannah Slate'in yoluna girdi ve arabayı durdurup telaşla Molly'ye döndü. Molly'nin gözleri hâlâ kapalıydı ama nefes alıp vermesi normale dönmüştü.

"Mol?" Cole'un sesi çok endişeliydi.

Molly gözlerini açtı. Cole hemen Molly'nin elini kendine doğru çekip bandajın üzerinden incelemeye koyuldu. "Molly?" Elini uzatıp kâküllerini kenara itti -ateşi yoktu. Tek parmağını Molly'nin gözlerinin önünde tuttu. Molly'nin gözleri bir rüyadaymış gibi bakıyordu. Cole parmağını sağa sola salladıkça o da takip etmek için başını oynattı. Cole Molly'nin başını sertçe tuttu. "Takip et, Molly," doktor sesiyle. "Parmağımı sadece gözlerinle takip et."

Molly gözlerini kapattı. "Cole?" dedi.

Molly'nin ona ihtiyacı vardı. "Buradayım, Mol," dedi. Neyse ki Molly gözlerindeki yaşları göremiyordu. Boştaki eliyle gözyaşlarını sildi. "Molly, gözlerini aç."

Açtı.

"Parmağımı takip et," dedi Cole ısrarcı bir sesle.

Molly takip etti.

Telegram: @cinciva

Cole ona sıkıca sarıldı.

"Bacaklarım, Cole," diye başladı Molly. "Demin buz gibiydiler ama şimdi normale döndüler." Ellerini oynattı ve sağ elindeki bandaja baktı. T harfi bandajın üstüne çıkmıştı. Elini Cole'a doğru tutup salladı.

Cole öfkeli gözlerle baktı ama onu öfkelendiren Molly değil bilinmeyendi, Başım çevirdi. Dişlerini sıkıyor, burnundan soluyordu. *Ne haltlar dönüyor burada?* Tekrar Molly'ye döndü ve bandajı hızlı hızlı açtı. Yara pembeleşmişti ve iyileşiyordu.

"Bu Bilmeler, Cole," dedi Molly yavaşça. "Burada *bir şeyler* var," diye açıkladı durumu. "Daha doğrusu şurada," dedi ve dönüp arkalarında kalan karanlık yola baktı.

Cole Molly'nin söylediklerine inanamıyordu ama inanamadığı o muydu yoksa olanlar mı, emin değildi.

"Birden neden başladığını anlayamıyorum," dedi Molly sakin bir sesle.

Cole onun yüzüne baktı; bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalıştığı belliydi.

"Perkinson Evi!" Molly ellerini yumruk yaptı ve bir anda söyleyiverdi. "Newton Perkinson Evi'nden söz ederken başladı bu!"

"Ne?" Cole'un iyice aklı karışmıştı. "Bu kadar şeyin arasında neden Perkinson Evi?" Zihni hâlâ gördüklerine mantıklı bir açıklama bulmaya uğraşıyordu.

Molly sorusuna cevap vermedi. "O eve gitmeliyim," dedi kararlı ve heyecanlı bir sesle. "Orada bir şey var -belki bir ipucu. Tracey'yle bir bağlantısı olmalı."

"Molly lütfen." Cole başını iki yana salladı. "Biraz önce

Telegram: @cinciva

gördüklerimizin daha başka, bilimsel bir açıklaması olmadığını nereden biliyoruz?" Cole'un mantıklı, bilimsel bir açıklama bulmaya ihtiyacı vardı. "Bayılmanın bir nedeni olmalı, Molly. Görünüşe göre bir kriz geçirdin sen, bir...şey değil..."

Molly sözünü kesti. "Ne değil Cole? Açıklayamadığın tuhaf ve paranormal bir şey mi değil demek istiyorsun? Kahretsin, üzgünüm ama bana olan bu. Ben hasta değilim! Tanrım!" Molly başını çevirdi. "Beni asırlardır tanıyorsun, Cole. Hiç kriz geçirdiğimi gördün mü?"

Cole dişlerini gıcırdatıyordu.

"Neden bana bir türlü inanamıyorsun?" diye bağırdı Molly.

Cole öfkeli ve endişeli gözlerle Hannah'nın yoluna bakmaya devam ediyordu. "Philly'de değiliz, Molly! Belki de yine aklını kaybediyorsun."

Molly'ye dönüp baktığı sırada onun yüzüne bir tokat isabet etmiş gibi irkilerek geri çekildiğini gördü. Başını çevirdi.

"Bana bak!" Molly Cole'un öfkeli yüzünü çenesinden tutup kendine çevirdi. "Cole, bandajıma bir bak." Elini kaldırıp Cole'un önünde tuttu ve gayet net görülebilen T harfini gösterdi. "Orada olanları *sen* de gördün. Ormanda bir şeyler olmalı ya da...bilmiyorum işte...bir bağlantı...White Ground Yolu'yla ilgili." Sözlerini bitirdiği anda Molly'nin yüzü birden aydınlandı. "Tabii ya, Hannah."

Cole başını çevirdi. Hannah arabaya doğru geliyordu.

Molly'ye bu akşam hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Hannah eline dokunduğu anda zihnine görüntüler hücum etti: *toprakta diz çökmüş bir kadın. Ormanda, tahta bir kutunun üzerine doğru eğiliyor. Kutunun üzerindeki kapak boyunca çiviler var.*

Telegram: @cinciva

Molly hemen elini geri çekip Cole'a eve dönmek istediğini söyledi. Cole Hannah'ya kaba davrandığı için ona kızdı ve eve kadar gergin bir sessizlik içinde geldiler. İlişkileri bir hız treni gibi inişli çıkışlı seyretmeye başlamıştı ve Molly işleri nasıl rayına oturtacağını bilemiyordu.

Çok yorgundu ve sosyal sorumluluklarını yerine getirmediği için kendini suçlu hissediyordu. Çalışma masasına oturup Yurttaşlar Derneği e-posta hesabına girdi. Tahmin ettiği gibi hesapta bir sürü yeni e-posta vardı; tam yirmi yedi tane. Molly derin bir iç çekti. En azından rahat pijama şortu ve Cole'un uzun kollu, büyük gömleğiyle rahatı yerindeydi. Ayaklarını altına topladı ve mesajlara bir göz atıp politikayla ilgili olanları hemen eledi. *Harika, sadece yirmi iki tane kaldı.* Masasının çekmecesinden bir çikolata aldı ve e-postaları tarihlerine göre değil konu başlıklarında yazanlara göre değerlendirerek kendince bir önem sırası oluşturarak okumaya başladı. Kalan enerjisiyle ne kadar yapabilirse o kadar yapacaktı. Geri kalanlar beklemek zorundaydı. Molly odada bir hareket hissedip başını kaldırınca kapıda duran Cole'u gördü. Yüzündeki bu hayal kırıklığına uğramış, zoraki gülümsemeye iyice alışmaya başlamıştı artık.

"E-postalarına mı bakıyorsun?" dedi düz bir sesle Cole.

"Molly omuz silkti. "BYD işleri."

Cole gözlerini devirdi ve yürüyüp gitti.

Molly'nin içine büyük bir üzüntü çökmüştü. Aralarındaki çatlak gittikçe büyüyordu. Molly e-postaları ertesi güne bırakıp Cole'la olan sorunlarını halletmesi gerektiğini biliyordu ama Tracey'ye yardım etmek istediği için özür dilemek ona doğru gelmiyordu. Keşke Amanda'ya yardım edecek cesareti bulabil-

Telegram: @cinciva

miş. olsaydı. *Kahretsin! Cole benim kocam! Bana koşulsuz olarak inanmalı o.* Molly öfkesini kenara itip derin bir nefes aldı ve gözlerini tekrar bilgisayarına çevirdi. Cole ağır adımlarla merdivenleri çıktı ve yatak odası kapısını sertçe çarptı.

Molly Tracey'nin ortadan kaybolmasıyla ilgili yaptığı duyuruya gelen üç yanıt olduğunu fark etti. İlk ikisini okudu. Gözlerini açık tutacaklarına söz veren kasaba sakinlerinden gelen teşekkür notlarıydı bunlar. Üçüncü e-postayı açacağı sırada Stealth ve Trigger birden havlama nöbetine girdiler. Molly onların ön kapıyı tırmaladıklarını duyabiliyordu. Molly bardağını eline alıp ılık sıcak çikolatasından bir yudum içti. Tekrar bilgisayarına döndü ama bu çılgınca havlama nöbetini duymazlıktan gelemiyordu. Kızmıştı. Mutfağa gidip köpekleri bahçeye bıraktı ve tam o anda kapının arka tarafına bantlanmış bir not buldu. Molly tek sayfalık notu öfkeyle aldı ve beyaz kâğıdı açtı. Kâğıtta yazan mesaj tüylerini diken diken etmişti. "ADAMI BULURSAN KIZI DA BULACAKSIN."

Telegram: @cinciva

On Dört

Molly yataktan sıçrayarak uyandı. Her sabah onu karşılayan bu korku dolu ruh haline artık alışmaya başlamıştı. Hemen uzanıp defterini aldı ve gördüğü ve hissettiği korkunç şeyleri karalamaya başladı. O Bilmeler yüzünden serseme dönmüşken Cole hemen yanında hiçbir şeyden habersiz keyifle uyumaya devam ediyordu. Molly onun bu haline her zaman hayranlık duyardı. Cole hemen uykuya dalmakla kalmaz o kadar derin uyurdu ki Molly'nin sürekli tuvalete gidip gelmesi bile onu uyandırmaya yetmezdi. Molly'nin uykusu açılmıştı. Karanlığın içinde kıpkırmızı parlayan saate baktı -sabahın dördü. Yataktan yavaşça çıkıp gri eşofman altını ve Cole'un Cape Cod üstünü üzerine geçirdi.

Merdivenlerden inip eşya odasına giderken Stealth ve Trigger onu takip ediyordu. Bilekli pembe converselerini ayağına geçirip çantasını ve anahtarlarını aldı ve peşinde köpeklerle kapıdan sessizce çıktı. Birden soğuğa çıktığı için -ya da belki de sinirleri yüzünden- ürperdi ve telaşla hemen minibüsüne bindi. Stealth arka koltuğa yerleşti ve Trigger da yere yattı.

Telegram: @cinciva

"Sağ olun çocuklar," dedi Molly onlara bakıp. "Saatin erken olduğunu biliyorum ama benimle gelmeniz gerçekten de işime yarayabilir." Son zamanlarda zihni sürekli Tracey'yle meşgul olmuştu, zihnini boşaltmaya ihtiyacı vardı. Hâlâ uykuda olan kasabanın sokaklarından yavaşça süzüldü, Kasaba Dükkânı'nı ve karanlık içinde öylece duran evleri geçti. *Herkes uyuyor olmalı, bir suçlu için sokaklarda dolaşmanın tam zamanı -kimsenin ruhu duymaz.* Molly ürperdi.

Gölden gelen cılız bir ışık Molly'nin dikkatini çekti. Arabayı kenara çekip köprünün yanına park etti. Köpekler hareketlenmişti.

"Sakin olun, bir şey yok," dedi Molly alçak sesle. Gecenin güzelliği çok etkileyiciydi. Koltuğunu yatırıp ışığın suda ilerleyişini izledi. Işığın geldiği koyda bir hareketlenme oldu. Molly gözlerini kısıp baktı. Bu bir kanoydu. Kano, fıstık şekilli gölde ilerleyip köprüye doğru yaklaştı. *Bir uykusuz daha* diye geçirdi içinden Molly. Kanonun nereye gittiğini merak etmişti. Kano köprünün altında kayboldu, diğer tarafından tekrar çıktı. Kıyı boyunca ilerlerken ardında hafif bir sis bırakıyordu. Molly Boyds'luların çoğunu tanırdı. Bu güzel gecede başka kimin kendisi gibi uyuyamamış olduğunu merak ediyordu. Koltuğunu dikleştirdi, arabayı çalıştırdı ve yavaşça ilerleyip köşeyi döndü. Araba tekrar durduğunda köpekler mızmızlanmaya başladı.

Molly iç çekti. "Tamam, gelin bakalım," dedi ve tasmalarını aldı. Köpekler minibüsten atlayıp gölü yoldan ayıran çimlere doğru hızla ilerledi. Molly olduğu yerden kıyıya yaklaşan kanoyu görebiliyordu. Kano karanlık suları sessizce dalgalandırarak iskeleye yanaştı. Büyük bir ceketi ve şapkası olan biri iskeleye çıktı. Köpekler bir koku almıştı, kıyı boyunca yüksek otlara doğru hızla ilerlemeye başladı-

Telegram: @cinciva

lar. Molly'nin önünde bir tavşan zıpladı. Stealth ve Trigger hemen tavşanın peşine düştüler. Molly tasmalarından sertçe çekince kovalamayı bıraktılar ama yine de her an koşmaya hazırdılar.

Molly fıstık-şekilli göl boyunca ilerleyen bir sokağa saptı. Kano Papaz Lett'in evinin altındaki kıyıdaydı. Papaz Lett Rodney'nin dövülmesinden sonra papaz evinden çıkıp göl kenarındaki bu eve gelmiş olmalıydı. *Ben de olsam öyle yapardım* diye geçirdi içinden. Kanonun içinden çıkan kişi kanoyu sahile çekip büyük ağaçların arasından geçirerek tepeye kadar çıkardı ve üzerine kamuflaj desenli bir branda geçirdi. Molly tam el sallayacaktı ki esrarengiz kişinin kanonun üzerini dallar ve yapraklarla örtmeye çalıştığını fark etti. Yanında köpeklerle hızlı hızlı tepeyi tırmandı. Papaz Lett birinin gecenin bir yarısı gelip kanosunu kullandığını öğrense çılgına dönerdi. Molly köpekleri minibüse sokup Papaz Lett'in evinin olduğu çıkmaz sokağın bitimine kadar ilerledi. Esrarengiz kişinin Papaz Lett'in evinin yan kapısına doğru ilerlediğini gördüğünde şaşırdı. Arabasına dönmek üzereyken bu kişinin kim olduğunu anladı.

Molly telaşla ne yapacağını düşünüyordu. *Ben olduğumu biliyor mu? Öylece arabaya binip gitsem olur mu?* Papaz Lett kapıya yaklaştıkça durumdan kaçmak imkânsızlaştı. Molly biraz tedirgin bir halde penceresini indirdi. Köpekler ayağa kalktı. Tetikteydiler. Stealth hırladı.

"Şşş," dedi Molly ve Stealth yere yatıp kulaklarını dikti.

Molly arkasını döndüğünde Papaz Lett'i gördü. Yorgun görünüyordu, üstü başı kirliydi, Molly onu böyle görmeye alışık değildi. "Selam, Papaz," dedi sabahın bu saati için biraz fazla neşeli bir sesle.

Telegram: @cinciva

"Molly," dedi Papaz Lett.

"Uyuyamadım," diye açıkladı Molly. "Biraz dolaşmak zihnimi boşaltmama yardımcı olur diye düşündüm. Sonra kanoda birini...yani sizi gördüm. Siz olduğunuzu bilmiyordum ve sabah size haber verebilmek için kim olduğunu anlamaya çalışıyordum." Molly kendini geceleyin ortalarda dolaşırken yakalanmış genç bir kız gibi hissediyordu. "Her neyse, işte buradayız," dedi ve çekingen bir kahkaha attı.

"Ben de uyuyamadım," dedi Papaz Lett kelimeleri ağzında geveleyerek. "Bazen kendimi yormak için kürek çekerim."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Pekala, o zaman ben gideyim," dedi Molly tedirgin bir sesle; bu tuhaf durumdan çıkacağı için rahatlamıştı. Papaz Lett'e bakıp bir kez daha gülümsedi ve yoldan arabasına doğru yürürken seslendi. "Umarım biraz uyuyabilirsiniz. Herkes için oldukça stresli bir zaman oldu."

Papaz Lett başıyla onayladı ve Molly arabasını çalıştırıp sokaktan çıktı. Giderken dikiz aynasından bakmaya devam etti. Papaz Lett yolun başında hareket etmeden durmuş arabanın arkasından bakıyordu.

Molly Papaz Lett'i düşünerek yavaşça köprünün üzerinden geçti. Başını uzatıp göle baktı. Koy şimdi sessiz ve hareketsizdi. Köprüyü geçtiği sırada Molly gölün hemen ilerisinde, bir kapıyla kapanmış bir yol olduğunu fark etti. Buradan yüzlerce kez geçmiş olmalıydı ama yolu daha önce fark etmemişti. Güneş battıktan sonra parkları kapatmak için kullanılan kapılara benziyordu yolun kapısı. Üzerinde V şeklinde kesişen iki metal çubuk vardı ve kapı zincirlenip kilitlenmişti. *Perkinson Evi!* Molly biraz ileride kenara çekip arabayı yolun hemen önünde park etti. Sırt çantasından el fenerini çıkardı. O tepe-

Telegram: @cinciva

ye tırmanacak kadar cesur muyum diye geçirdi içinden. Stealth'in havlamasıyla irkildi. Telaşla çevresine bakındı.

"Ne var oğlum?" diye sordu.

Stealth ona cevap verir gibi bir kez daha havladı ve kapıyı tırmalamaya başladı. Molly işte bunun anlamını biliyordu -*Tuvalete gitmeliyim* demek için kullanılan uluslararası işaret!

Stealth'in ihtiyaçları giderildikten sonra köpekler yolda hızlı adımlarla ilerlemeye başladılar. Molly elinde sallanan tasmalarla heyecan içindeki köpeklerine yetişmeye çalışıyor bir yandan da minibüsü yolun orta yerine park ettiği için kendi kendine söyleniyordu. Sadece birkaç dakika için bıraktım, dedi içinden. Köpekler burunlarını yere yapıştırmış bir iz peşinde gibi yaylanarak ilerliyordu. Yolun tepesindeki dönemece geldiklerinde Molly durdu. Yol ormanın karanlığına dalıp kayboluyordu. Molly yürümeye devam etmek için cesaretini toplamaya çalışarak etrafına bakındı. Tren rayları sağında uzanıyordu ama yüksek otlar ve dikenli çalılarla kaplı bu yolun ilerisinde bir ev varmış gibi görünmüyordu. *Burada olmalı* diye düşündü Molly Newton Carr'ın eve çıkan yolla ilgili söylediklerini düşünerek. Yolunu kesen böğürtlenlerin arasından dikkatle geçerek tepeye kadar çıktı ve sonunda muhteşem bir manzarayla karşı karşıya geldi. Sarmaşıklarla kaplanmış, çatısı gökyüzüne değerek tepenin üzerinde bir gözcü gibi bekleyen ev çok büyük görünüyordu. Yıpranmış olmasına rağmen zamansız bir güzelliği vardı. Molly hayranlıkla baktı. Perkinson ailesinin verandada oturup geçip giden trenlerin sesini dinleyerek elma şaraplarını yudumladıklarını hayal edebiliyordu.

Sabahın nemli havası fenerin ışığında gri bir sise dönüşüyor, Molly yere dökülmüş yaprakların arasından çıkan kökleri seç-

Telegram: @cinciva

mekte zorlanıyordu. Ayağı takıldı ama tam zamanında dengesini sağlamayı başardı. Köpekler serbestçe koşabilmek için çekiştiriyor, Molly'yi de peşlerinden sürüklüyorlardı. Tasma Molly'nin bandajlı elinden kaydı. Molly acıyla yüzünü buruşturdu. Köpekler tasmaları arkalarında, sevinçle binanın arkasına doğru kaçtılar.

Molly köpeklerin arkasından nefes nefese koştu. Onları bulduğunda yerde açılmayı bekleyen bir hazine sandığı gibi görünen, yıkık dökük ve zincirli bodrum kapısının önünde durmuş havlıyorlardı. Molly köpekleri tasmalarından yakaladı ve susturmaya çalışarak kapıdan uzaklaştırdı. Bahçenin derinliklerine doğru ilerledikçe ağaçlar seyrekleşmeye başladı ve bir patika orta çıktı. Molly yanında köpeklerle birlikte patikayı takip etti ve bütün yıpranmışlığına rağmen hâlâ son derece zarif ve güzel görünen bir çardağa geldi. Oyma işlemeli direklere dolanmış kurumuş asma salkımları hâlâ görülebiliyordu.

Trigger Molly'yi tekrar bodrum kapısına doğru çekiştirdi. "Yeter, Trig!" diye onu tersledi Molly. Elindeki feneri evin arkasına doğru tutup pencerelere yeni çakıldığı belli olan tahtalara baktı. Trigger'ı çekiştirerek arazinin göle bakan kenarına kadar yürüdü. Omuzlarını geriye atıp köpekleri iki yanında sıkıca tuttu ve kaygan tepeden aşağı inmek için hazırlandı. Aşağıdaki koya doğru yavaş yavaş inmeye başladı. Suya yaklaştıkça ayağının altındaki toprak da gittikçe yumuşuyordu. Köpekler tasmalarının izin verdiği kadar ileriden büyük güçleriyle çekiştiriyor, Molly arkalarında düşmeden ilerlemeye çabalıyordu. Tepenin dibine vardıklarında köpekler heyecanla kıyıyı koklamaya başladılar. Molly derin bir nefes alıp tekrar tepeye tırmandı. Taze ayak izleri çamurun içinde tepeye kadar çıkıp otların arasında kaybolan bir yol oluşturmuştu.

Telegram: @cinciva

On Beş

Tracey uyandı. Üşümüştü ve her yanı ağrıyordu. Yaptığı en ufak bir hareket bile tüm bedenine keskin ağrılar saplanmasına neden oluyordu. Ceza yerinin tepesindeki deliklerden içeri ışık sızıyordu. Tracey dışarı nasıl çıkacağını, hangi tünellerden geçip nereden döneceğini hatırlamaya çalıştı ama yol sanki zihninde paramparça olmuştu. Yüzünü ellerinin arasına gömüp çaresizlik ve öfkeyle ağlamaya başladı.

Yukarıdan gelen ayak seslerini duyunca hemen başını kaldırdı. Gözlerindeki yaşlan sildi, derin bir nefes aldı ve bekledi. Bir gölge gelip ışığın önünde durdu. Tracey 'nin kalbi küt küt atıyordu.

"Tracey, Anne geldi," dedi Anne neşeli bir sesle. "Ceza yerinden çıkmaya hazır mısın? Anne'nin sözünü dinleyip uslu bir kız olmaya karar verdin mi?" diye sordu.

Tracey rahat bir nefes aldı ve çılgınca başını sallamaya başladı. "Evet! Evet! Lütfen!" Heyecandan sesi çatlıyordu. "Lütfen beni çıkar buradan. Uslu duracağım! Söz dinleyeceğim! Artık karşı koymayacağım!" dedi. Gerçekten de böyle düşünüyordu.

Telegram: @cinciva

"Tamam, bir saniye," dedi Anne.

Tracey Anne'nin ayağıyla toprağı temizlediğini duyabiliyordu. Başım ellerinin arasına alıp gözlerini sıkıca kapadı. Gerçekten ceza yerinden kurtarılacağını umarak sessizce bekledi. Delikten üzerine toprak parçalan dökülüyordu. Onu kaçıran kişi deliği kapatan tahtayı kaldırdı ve Tracey onun gülümseyen yüzünü gördü. Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla dolmuştu. Tracey ağlamasının Anne'yi çok kızdırdığını bildiği için gözlerini sımsıkı kapadı ve ağlamasını durdurmak için tüm gücüyle çabaladı. Bütün istediği ceza yerinden çıkmak, Anne'yi mutlu etmek ve uslu bir kız olmaktı.

"Neredeyse geldim tatlım, bir dakika daha dayan," dedi Anne dallardan yapılmış ızgarayı kaldırırken.

Tracey kollarını hevesle Anne'ye doğru uzattı. Hareketsizlikten her yeri ağrıyarak yavaşça ayağa kalktı ve bekledi. Anne onu delikten çekip çıkardı ve Tracey kendini onun sıcak kollarına bırakıp delikten mümkün olduğunca uzağa itti. Onu kaçıran kişinin kollarında huzur bulmuştu. "Özür dilerim, Anne. Uslu duracağıma söz veriyorum!" dedi Tracey ceza yerinden kurtarılmış olmanın verdiği rahatlıkla, gözyaşları arasından.

Anne Tracey'yi nazikçe tutarak geriye doğru çekildi ve yüzünde ciddi bir ifadeyle baktı. 'Tracey, seni oraya kendi iyiliğin için koydum ama bak işte Anne geldi ve seni çıkardı, öyle değil mi?" Tekrar gülümsedi ve Tracey'ye sıkıca sarıldı. "Hadi şimdi bu ıslak ve kokuşmuş kıyafetlerini çıkarıp seni bir güzel yıkayalım, ha?"

Tracey gülümsedi. Ceza yerinden çıkmak onu rahatlatmış, başka bir insanın yanında olmak iyi gelmişti. Hayatta olduğu için mutluydu. Banyoya giderken Anne'nin elini tuttu; tekrar sevgi ve ilgi gördüğü için mutluydu. Ağlamasının yerini kabulleniş almıştı. Yeni hayatını ve yeni annesini kabullenmişti artık.

Telegram: @cinciva

On Altı

Molly dikkatli adımlarla karanlık evin arkasına doğru yaklaştı. Köpekler mızmızlanarak onu bodrum kapısına doğru çekiştirmeye devam ediyordu. Molly'nin eli ayağına dolaşmıştı. Tam köpeklere bağırmak üzereyken yere baktı. Bodrum kapısının altında çok cılız bir ışık huzmesi görünce tüyleri diken diken oldu. Bir saniye sonra ışık gitmişti. Molly korku içinde dondu kaldı. Köpeklerin tasmaları elinden düştü ama köpekler iki yanında beklemeye, onu korumak için tetikte durmaya devam ediyordu. Molly titreyerek eğildi ve kapının altına baktı. Parlak kilide, eskimiş tahta kapıların dökülen boyasına dokundu. Birden Molly'nin gözleri karardı ve zihni birbiri ardına görünüp kaybolan görüntülerle dolmaya başladı: *dövülen bir adam, korkuyla büzülmüş, ilahi söylüyor; aynı adam toprak zeminde bacak bacak üstüne atıp oturmuş ileri geri sallanıyor.* Molly'nin ellerinde giderek artan bir baskı vardı -bir adamın kalın, sert ellerini kendi ellerinde hissediyordu Molly. Titremeye başladı. Bir saniye sonra hepsi geçmişti. Molly korkudan çılgına dönmüş

Telegram: @cinciva

halde köpekleri tasmalarından yakaladı ve ikisini de peşinden sürükleyerek hızlı adımlarla arabasına döndü.

Arabayı çalıştırıp yola çıktığı sırada camdaki park cezasını fark etti. Yorgunluk ve hayal kırıklığıyla gözyaşlarına boğuldu. Karanlık gecenin içinde yüksek sesle söylenerek ilerledi.

Molly kirli kıyafetlerini çıkarıp kurutucudan aldığı temiz tişörtü üzerine geçirirken sakinleşmeye çalışıyordu. Bandajı görünce elindeki yarayı hatırladı. Kirlenmiş bandajı çıkarıp elini temiz bandajla yeniden sardı. Peşinde köpeklerle odasına gidip bilgisayarını açtı ve saati görünce şaşırdı: saat sabahın altı buçuğu olmuştu. Geçirdiği tuhaf geceyi düşünerek dalgın adımlarla mutfağa gidip kendine bir kahve yaptı. Hannah'nın ormanda diz çöktüğü yerdeki toprağın neden ısındığını hâlâ öğrenememişti. Bu sabahki hedefinin o nokta olmasına karar verdi. Tabii önce karakola gidip o lanet park cezasından kurtulmaya çalışacak ve belki biraz da kestirecekti. Yorgunlukla gözlerini ovuşturduğu sırada Cole mutfağa girdi. İşe gitmek için giyinip hazırlanmıştı.

"Uyuyamadın, ha?" diye sordu dalgın bir sesle.

"Hı-hı. Tracey'yi görüp duruyorum. Bu beni deli ediyor."

Cole birden başım çevirip inanmaz gözlerle Molly'ye baktı.

"Ben deli değilim, Cole," dedi Molly öfkeyle. "Köpekleri arabayla dolaşmaya çıkarmıştım ama sonra Papaz Lett'e rastladım. Hem de sabahın dördünde! Kanosuyla koylardan birinden çıkıyordu-Newton Carr'ın söz ettiği Perkinson Evi'nin oradakinden." Cole'un fincanına kahve koyup krema ve tatlandırıcı ekledi ve kendine de bir bardak su aldı.

Cole evin önüne gidip gazeteyi aldı, döndü ve mutfak masasında sessizce oturup gazetesini okudu.

Telegram: @cinciva

"Cole," diye devam etti Molly. "Gördüğüm şeyler hakkında ne düşündüğünü biliyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama şu anda...şey...her şey çok yanlış geliyor." Mutfak tezgâhına dayandı.

Cole gazeteyi indirip Molly'ye baktı. Molly Cole'un yüzündeki ifadenin acıma mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyordu.

"Bebeğim," dedi Cole sonunda. "Ne düşüneceğimi bilemiyorum ama anladığım kadarıyla ortada bir şeyler döndüğüne inanıyorsun. Senin için endişeleniyorum. Philly'deyken terapi çok işe yaramıştı. Belki bunu bir daha deneyebilir ya da Papaz Lett'le konuşabilirsin. O sana daha önce yardım etmeyi başarmıştı."

Molly'nin gördüklerini bir şekilde kanıtlaması gerekiyordu. "Cole, önce bu tuhaf notu aldım ve sonra Perkinson Evi'ne gittim ve orada, bilmiyorum işte, bir şeyler gördüm." Molly bir an durdu ve düşünceli bir sesle devam etti. "O bodrumda bir şey var." Gözlerini ovuşturarak Cole'a baktı. "Sanırım bodrumda *biri* olabilir."

"Molly," dedi Cole alaycı bir sesle. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Cole, dinle beni!" diye üsteledi Molly ve Cole onu yine küçümsemeye başlamadan önce her şeyi söylemiş olması gerekiyormuş gibi hızlı hızlı anlatmaya başladı. Ona sabaha karşı ve bodrum kapısında gördüğü görüntüleri anlattı.

Cole şaşırtıcı bir şekilde alay etmeden, ciddi bir sesle cevap verdi. "Pekala Mol, ne olduğunu bilmiyorum ama duruma bakılırsa sana bir şeyler oluyor." Molly'nin karışmış saçlarına, gözlerinin altındaki koyu renk halkalara baktı. "Belki de sadece çok yor-

Telegram: @cinciva

gunsundur, olamaz mı?" Elini uzatıp Molly'nin masanın üzerinde duran elini tuttu. "Belki de zihnin fazla çalışıyordun Biliyorsun Mol," diye devam etti sesini yumuşatarak Cole. "Rüyalar görmenin nedeni Obsesif Kompülsif rahatsızlığın da *olabilir."*

Molly Cole'a bakıp ters ters sırıttı. Bir yandan da suçu rahatsızlığına attığı için Cole'a içinden söyleniyordu. Bir şeylere inanmak için somut ve sağlam verilere ihtiyacı olan birisi için harika bir günah keçisiydi bu rahatsızlık.

Cole hemen toparlamaya girişti. "Rüyalara kesinlikle onun neden olduğunu söylemiyorum. Sadece böyle olabilir diyorum. Diğer şeyle.,.ee...biliyorsun işte, onunla birleşince olabilir diyorum, hepsi bu." Cole sakince oturup kahvesini yudumlamaya devam etti. Molly'nin dönüp duran zihni için biraz fazla sakin görünüyordu.

"Ben bunu düşünmedim mi sanıyorsun?" diye sordu Molly sertçe. "Onun Amanda olmadığını biliyorum ve sorun sadece rahatsızlığım olsaydı böyle belirgin görüntüler göreceğimi hiç sanmıyorum." Molly birkaç saniye için gazetenin masada duran sayfalarıyla oynadı. "Yani, eğer sorun sadece rahatsızlığım olsaydı o adamın elini ellerimde hissetmez ya da ormanın içinde o kızın varlığını *hissettiğim* o yeri o kadar net görmezdim."

Cole Molly'ye bir doktorun hastasına baktığı gibi baktı. Molly bu bakıştan sıkılmaya başlamıştı artık.

"Onun varlığını *hissetmek* mi? Hadi ama Molly. Belki geçmişte bir şeyler görmüş ya da hâlâ görüyor olabilirsin ama bir şekilde bunların ne anlama geldiğini çözmeliyiz." Yumuşak bir sesle devam etti. "Bunu hep yapıyorsun, biliyorsun. Er ya da geç her şeyin ne anlama geldiğini çözüyorsun."

Telegram: @cinciva

"Ama bu arada her şey için çok geç olabilir! Küçük bir kızın hayatı tehlikede!" dedi Molly bağırarak ve oturduğu sandalyeden kalktı. "Tabii hâlâ hayattaysa."

Suyunu içti ve eskisinden daha kararlı bir sesle konuşmaya başladı. "O hâlâ hayatta. Bunu hissedebiliyorum. Onu bulmak zorundayım." Pencereden arka bahçenin önünde uzanan ormana baktı ve sakin bir sesle devam etti. "Ormandaki şu noktanın neden ısındığını öğrenmeliyim."

"Ne? Hangi ormandaki nokta? Sen neden söz ediyorsun?" diye sordu Cole sertçe. "Senin için endişeleniyorum Molly ama eğer yardım almayı düşünmüyorsan bir daha taşınmayacağımı bilmeni isterim."

Bakışları buz gibiydi. Dikkate alınmayacağı kesin olan bir açıklama daha yapamayacak kadar yorgun olan Molly geri adım attı. "Senden taşınmanı istemiyorum. Sanırını çok yorgunum." Molly merdivenlere yöneldi. "Biraz dinlensem iyi olacak." Cole cevap vermedi. Başım iki yana sallayıp söylenerek kapıdan çıkıp gitti. Molly merdivenlerden çıkarken zihninde Perkinson Evi'nin bodrumuyla ilgili düşünceler uçuşuyordu. *Işık açıktı. Işık kapandı.* Molly yatağa gitmekten vazgeçip odasına yöneldi. Kendini biliyordu, aklına bir şey takıldı mı zihni bir türlü durmak bilmezdi. Nasıl olsa yatsa da dinlenemeyecekti. Çalışma masasına olurdu ve Newton Carr'a bir e-posta yazmaya başladı.

Newton, Perkinson Evi'yle ilgili daha fazla bilgi edinmek istiyorum. Beni bir ara oraya götürebilir misin? Evi görmeyi çok isterim. Molly arkasına yaslanıp biraz düşündü ve sonra hemen yazmaya devam etti. *Evde hâlâ elektrik var mı? Teşekkürler, Molly.*

Telegram: @cinciva

6. His

Hannah'nın sabah için yaptığı planlar içinden atmayı bir türlü başaramadığı rahatsız edici sıkıntı yüzünden aksamıştı. Kendini kafese kapatılmış, özgür kalmak isteyen bir kaplan gibi hissediyordu. Atlar sıkışmış toprağa ayaklarını vurdukça duyulan tanıdık ses Hannah'nın sıkıntısını sadece birkaç saniyeliğine geçirmeye yetiyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve çoğu insanın fazla ağır ya da rahatsız edici bulacağı gübre ve samanların keskin kokusunu içine çekti. Atlarının kokuları Hannah'yı normalde sakinleştirirdi ama bugün içinde nedenini tam olarak anlayamadığı bir sıkıntı vardı. Bir türlü uyanamadığı kötü bir rüyada gibiydi sanki. Zayıf ve adaleli Hunter'ı yerinden çıkarıp ahırın ortasına getirdi ve sevgiyle okşadı. Hunter hazır olduğunu söylemek istermiş gibi başını aşağı yukarı sallıyordu. Hannah yıpranmış deri dizginin gemini ayırıp Hunter'ın ağzına doğru itti. Hunter son birkaç senedir her sabah yaptığı gibi ağızlığı hemen aldı. Hannah başlığı yerleştirdi. Dizginlerini takarken Hunter'ı bağlamazdı, buna gerek yoktu. Birlikte çıktıkları gezintilerden o da en az Hannah kadar keyif alıyor gibi görünüyor, hazırlık aşamasında hiçbir zaman zorluk çıkarmıyordu. Birlikte ahırdan çıkıp Hannah'nın atlarına binmek için özel olarak yaptırdığı bölmeye çıktılar. Hannah Hunter'ın üzerine eyer koymadan çıktı. Onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Öne doğru eğilip yelesini okşadı. Hunter başını keyifle sağa sola salladı. *Gözler, bacaklar, dizginler* diye tekrarladı içinden alışkanlıkla. Gözlerini ormana çevirdi, bacağıyla gitmek istediği yönü gösterdi ve Hunter Hannah'nın onu harekete geçirmesini beklemeden gitmek istediği yere doğru koşmaya başladı.

"Aferin oğlum," dedi Hannah. Birlikte Hannah'nın çiftliğinin arkasındaki ormana doğru dörtnala ilerlediler.

Telegram: @cinciva

Otuz dakika sonra ormandan çıkıp Schaeffer Yolu'na girdiler. Bu tek şeritli köy yolu kasabalılar tarafından genellikle Boyds'un eski kısmından yeni kısmına geçmek için kestirme olarak kullanılıyordu. Hannah ise küçük bir daire çizip tekrar çiftliğine dönen Schaeffer Yolu'nu her zamanki rotası fazla çamurlu olduğunda kullanırdı. Bu yol, küçük uçakların olduğu havaalanına giderken yolun ortasında koşuşan çocuklar ve yirmi kilometreyle giden eski topraklar yüzünden atlar için tehlikeli bir rotaydı. Hannah bunu biliyordu ama yine de bazen ne kadar riskli olursa olsun ata binmesi gereken zamanlar oluyordu. Bugün ise o yoldan geçmeye ihtiyacı vardı çünkü onu görmek istiyordu. Çocuk onu kendine çekiyor, yanına çağırıyordu sanki. Aklına Newton ve yirmi yıl kadar önce ilk tanıştıkları gün geldi.

Hannah çiftliği için hazırladığı eleman ilanını postanenin mantar panosuna asarken Newton panonun hemen önündeki masasında kâğıtları düzenliyordu. Hannah'yı baştan aşağı süzdüğü sırada onun kendisiyle göz göze gelmek için eğildiğini görünce Newton aceleyle gözlerini yere indirmişti.

"Hey selam," demişti Hannah neşeyle. "Siz panolarımızla ilgilenen o harika insan olmalısınız."

"Evet, evet benim," demişti Newton telaşla. "Siz de Bayan State olmalısınız. Williams'ların eski çiftliğini alan ailenin kızı." Gözlerini kaçırmaya devam ediyordu.

"Slate, L ile yazılıyor. Ve adım da Hannah," demişti Hannah elini uzatarak.

"O halde, seninle tanıştığıma memnun oldum Hannah." Newton bir erkeğe göre ufak sayılabilecek elini uzatıp Hannah'nın

Telegram: @cinciva

elini sıkmıştı. El sıkışması çok kibar, erkeksi değil ama sıcaktı. Bütün utangaçlığına rağmen birçok insanda olmayan, arkadaşça bir elektriği vardı. "Newton, Newton Carr," demişti sonunda gözlerini kaldırıp Hannah'ya bakarak.

Bir süre sohbet etmişler ve Hannah, alçakgönüllü ve utangaç tavırları, tatlı karakteriyle kendisine bir şekilde Piglet'i hatırlatan bu adamı son derece ilgi çekici bulmuştu.

"Boyds'taki herkesi tanıyorsunuz herhalde," demişti Hannah ona ve Newton cevap vermişti. "Size bu kasabanın etrafında bir kurdele gibi dolaşacak kadar çok hikâye anlatabilirim. Hannah, zamanın varsa gelip eşim Betty'yle tanışmak ister misin?"

Bu tatlı teklifi kabul eden Hannah o öğleden sonrayı ve sonrasındaki birçok uzun gün ve geceyi Newton ve Betty'yle, onları tanıyarak, kasaba ve kasabadaki insanlarla ilgili hikâyeler dinleyerek geçirmiş ve onlarla gerçek bir dostluk kurmuştu. Newton ve Betty kısa sürede Hannah'nın ailesi gibi olmuştu. Tatillerde birlikte zaman geçiriyor, gerekli durumlarda ona yardımcı oluyorlardı. Newton birçok kez sırf ihtiyacı olduğu için işini gücünü bırakıp Hannah'nın yardımına koşmuştu ve ne zaman hasta olsa ona çorba yapıp götüren Betty, yıllar boyunca Hannah'nın hayvanlarına göz kulak olmuştu.

Doksanlı yılların ortalarındaki kar fırtınası sırasında Newton Harley'yi *her ihtimale karşı* önce onun yolunu açması için ikna etmişti. Charlie onu terk ettiğinde ve Hannah yanında oturacak, paramparça olmuş hayatını tekrar düzene sokması için kendisine yardım edecek ve omzunda ağlamasına izin verecek birisine ihtiyaç duyduğunda da yanında yine Newton vardı. Newton, sırrını uzun yıllar boyunca saklamış ve bu sırra en az kendisi kadar

Telegram: @cinciva

önem vermişti. Dünyanın geri kalanından saklanmasına Newton yardım etmişti. Newton onun birçok açıdan kurtarıcısı sayılırdı.

Düşüncelere dalmış olan Hannah arkasından gelen gürültüyle irkildi. İçinde bir şeyler birden değişmişti. Geçmişin anıları içindeki sıkıntıyı artırmış ama aynı zamanda onu duygusallaştırmıştı da. Tepesinde dönüp duran model uçakların bulunduğu yöne gitmekten vazgeçip yolunu değiştirdi ve asfalt yola geçip çiftliğinin olduğu tarafa yöneldi. Tek şeritli yol sık ağaçların gölgeleri arasından geçerek ilerliyordu. Yer yer zemine ulaşmayı başaran güneş ışınları çok hoş, küçük sıcak bölgeler oluşturmuştu. Çiftliğe yaklaştıkları sırada yağmur çiselemeye başladı. Hannah başını yukarı kaldırıp bulutlara baktı. Uzun zaman önceyi, Charlie'yle ilk zamanlarında birlikte ata bindikleri günleri hatırlamıştı. Bugünkü gibi hafif hafif çiseleyen bir yağmurun altında ata bindikleri sırada kurdukları hayalleri, yaptıkları planları düşündü. Bahçede gülüp oynayan çocuklar, çayırlarda dolaşan midilliler ve değer verdikleri şeylere gözcülük eden köpeklerle ilgili hayaller. Hannah şiddetli bir kahkaha patlattı. "Evet, tabii. Hayaller!" Dizginleri eline alıp Hunter'ı topuklarıyla hızlıca dürttü. Hunter hemen hızlandı.

Hannah'nın hayalleri Charlie'nin bu kadarını kaldıramayacağına karar vermesiyle paramparça olmuştu. Charlie alınganlaşmış, çabuk sinirlenmeye başlamış ve nihayet bir gün Hannah'yı tek başına bırakarak çekip gitmişti. Gidişinden önceki günleri hatırlayınca Hannah'nın midesine bir ağrı saplandı. Charlie sırrını öğrense ne tepki verir, ne kadar öfkelenir diye korkarak geçirdiği günlerin ardından hikâyeleri hızla ve büyük bir öfkeyle sona ermişti. İçindeki üzüntünün etkisi ya da eski anıların alışkanlığıyla, Hannah'nin eli yavaşça karnına doğru kaydı.

Telegram: @cinciva

Molly gözlerini aralayıp çalan telefona baktı. Komodinin üzerindeki saati görmeye çalıştı. Saat öğleden önce on bir otuz yediydi. Molly birazcık kestirmek için iki saat önce sıcak yatağına yatmıştı. Telefona uykulu bir sesle cevap verdi. "Alo?"

"Annecik? Kim o söyle bana?"

"Erik? Kim kim?" diye sordu Molly gülümseyerek. Uykusundan oğlunun enerji dolu sesiyle uyanmak hoşuna gitmişti.

"Diğer oğlun. Benim yerine aradığın şu oğlun," dedi Erik ve bir kahkaha patlattı.

"Ah, onu diyorsun!" dedi Molly, Erik'in üniversite için evden ayrıldığı günden beri sürdürdükleri bu oyunu çok seviyordu. "Şey, yakında oturuyor. Aşağı yukarı senin yaşlarında ve bazen beni *arıyor*."

"Evet evet tabii," dedi Erik ve ciddi bir sesle devam etti. "Her neyse. Anne, yine oluyor."

"Ne oluyor?" diye sordu Molly endişeyle.

"Rüyalar. Biliyorsun işte," dedi Erik ve bir an durdu.

Ne kadar endişeli olduğu Erik'in sesinde anlaşılıyordu. Molly yatakta oturup arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Aklına Erik daha beş yaşındayken bir medyuma yaptığı ziyaretler gelmişti. Arkadaşları eğlenmek için gidiyorlardı ve o da peşlerine takılmıştı. Bir ara medyum Molly'ye dönüp Erik'in de kendisi gibi "bir şeyler görebildiğini" ama genç zihninin gördüklerine anlam veremeyecek kadar dağınık olduğunu söylemişti. Molly yıllarca bunun gerçek olabileceği korkusuyla yaşamıştı. Ona belli etmeden gizli gizli Erik'in anlattığı rüyaları analiz etmişti ama neyse ki ergenlik sırasında gördüğü birkaç tekrarlayan rüya dışında gördükleri genellikle tipik çocukluk rüyalarıydı. Şimdi

Telegram: @cinciva

Molly, Erik'in sırtına bu yükü yüklememesi için Tanrı'ya sessizce dua ediyordu.

"Anlat bana, Erik," dedi.

"Bir adam var, Anne." dedi Erik. Konuşması sakin ama hızlıydı. "Adam karanlıkta, şey, daha doğrusu, genellikle karanlıkta. Sallanıyor -şu bana izlettirdiğin şovdaki otistik çocuk gibi öne arkaya. Son Rise mıydı? Bir şeyler de söylüyor ama ne söylediğini hiç bilmiyorum," dedi Erik, bir an durdu ve sonra devam etti. "Sanırım önemli bir şey söylüyor."

Molly telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki parmaklan bembeyaz olmuştu. "Başka ne gördün?"

"Korkuyorum, Anne. Gördüğüm diğer şeyler beni korkutuyor," dedi fısıldar gibi bir sesle.

"Erik, burada çok önemli bir durum var," dedi Molly ısrarcı bir sesle. Onu üzmek istemiyordu ama onun ne gördüğünü mutlaka öğrenmek zorundaydı. "Lütfen, Erik. Lütfen anlat bana. Yardımın dokunabilir."

Erik derin bir nefes aldı. Molly onun endişeli yüzünü, ağzının sağ tarafının ağzından çıkan her kelimeyle titreyişini ve bir konuya konsantre olduğunda kocaman açılan kahverengi gözlerini hayal etti. Molly onu küçük bir oğlan çocuğu olduğu zamanki endişeli yüzüyle canlandırmıştı gözünde.

"Bir kız gördüm. Gerçekten ödüm patladı," dedi sıkıntılı bir sesle Erik.

"Ah, Erik," dedi Molly. "Çok üzgünüm, tatlım."

"Ne? Anne?" Endişelendikçe sesi de yükseliyordu. "Ne var anlatsana? Kim o kız?"

"Kaybolan şu kızı gördüğünü sanıyorum ama emin değilim."

Telegram: @cinciva

"Ah, harika!" dedi Erik alaycı bir sesle. "Bu korkunç harika, Anne."

Molly ses tonundan onun paniğe kapılmaya başladığını anlayabiliyordu.

"Pekala, tahmin et bakalım -devamı da var. Şu küçük kızın olduğu yer bir çeşit...bunun ne olduğunu bile bilmiyorum," dedi Erik bağırarak ve bir an düşündükten sonra devam etti. "Lanet bir delik! Evet, kız kahrolası yerin altındaki lanet bir delikteydi, Anne!" Erik'in sesi çatladı.

"Erik, dinle beni," dedi Molly. Bir an durup oğlunun nefes alıp verişini dinledi. "Erik, sen muhtemelen -"

"Sakın söyleme, Anne," diye onu uyardı Erik. "Ben *senin gibi* değilim, Anne. Bunun bir *görüntü* ya da öyle bir şey olduğunu söyleyeceğini biliyorum ama değil işte."

"Erik, dinle. Lütfen, telefonu kapatma!" diye yalvardı Molly. "Bu korkunç. O küçük kız birkaç gündür kayıp, Erik," dedi Molly ve onun telefonu kapamamasını umarak gözlerini sıkıca yumdu. "Ben de seninle aynı rüyayı gördüm."

Erik bir şey söylemedi.

"Erik?" diye seslendi Molly çekingen bir sesle.

Cevap yoktu. Molly endişelenmeye başlamıştı.

"Erik!" dedi ısrarla.

"Ne?!" diye cevap verdi Erik sertçe. "Tanrı aşkına, Anne. Sana ne söylememi istiyorsun?" diye bağırdı. "Lanet delikte korkmuş küçük bir kız gördüm ve sen gelmiş benden bunun hakkında konuşmamı istiyorsun."

"Erik, ona yardım edebilirsin. Bu şeylere inanmadığını biliyorum ama ona gerçekten yardım *edebilirsin.* Buna *mecbursun.* Lütfen!" Molly'nin kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu.

Telegram: @cinciva

"Hepsi bu kadar, Anne," diye cevap verdi Erik ve sıkılarak ekledi. "Bu şeylere inanıyorum ben."

Molly rahat bir nefes aldı.

"Ama inanmak istemiyorum," diye devam etti Erik. "Bütün o yıllar boyunca neler yaşadığını, nelerle karşılaştığım görmedim mi sanıyorsun? Her zaman *bildiğin bir şeyler* var senin. Lanet olsun, Anne!" dedi öfkeyle. "Senin gibi olmak istemiyorum!"

Molly kızmıştı. Erik'in sözleri onu yaralamıştı. "Özür dilerim." Gözlerinden akan yaşlan sildi. Erik'in zihnindeki görüntüleri de böyle silebilmeyi isterdi. "Tatlım, bunun senin için zor olduğunu biliyorum ama kızın bulunduğu yeri biliyor musun?"

"Hı-hı, biliyorum sayılır," dedi Erik. Molly Erik'in sesindeki gerilimden gördüklerini açıklamak istemediğini hissedebiliyordu.

"Erik, lütfen," dedi yalvarır gibi bir ses tonuyla.

"Her neyse, tamam o zaman! Ağaçlar vardı ve arkadan çocuk sesleri geliyordu, tamam mı? Ve hayır, tam olarak neresi olduğunu bilmiyorum ama seslere bakılırsa bir parkın, okulun ya da öyle bir saçmalığın yakınlarındaki bir yerdi." Erik derin bir nefes aldı.

Molly bekledi.

"Bir şey daha var. Hannah Slate'i onun üzerine eğilirken gördüğümden neredeyse eminim." Konuşurken dişlerini sıkıyordu. "Neler oluyor, Anne?"

Molly'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Pek sanmıyorum, Erik," dedi oğlunun ve kendisinin korkularını yatıştırmak için. "Eminim önemli bir şey değildir. Hannah kızın arama çalışmalarına katıldı. Bunu görmüş olmalısın."

Telegram: @cinciva

"Adam, Anne; adamı bulmalısın. Sanırım bir yerlerde kapalı kalmış. Dışarı çıkması gerekiyor gibiydi ve sanırım söyledikleri önemliydi."

"Tamam tatlım. Onu bulmak için elimden geleni yapacağım. Ve tabii Amand-Tracey'yi de." Molly biraz daha ileri gitmeye karar verdi. "Erik, kızı gördüğünde bir şey hissettin mi?"

Erik hiç duraksamadan cevap verdi. "Ödüm kopmuş bir halde uyanmış olmaktan başka hiçbir şey hissetmedim. Ama Anne, o adamı bul lütfen. Neden bilmiyorum ama onu geç kalmadan bulman gerçekten önemli."

"Bulacağım. Sana söz veriyorum onu ele geçireceğim!" Molly güldü Erik'in "Tanrı aşkına!" diye bağırdığını duydu ve ekledi. "Gerçekten tatlım. Deneyeceğim ve eğer neler olduğunu anlayabilirsem seni hemen arayıp haber vereceğim."

Erik derin bir nefes aldı. "Tamam." Sesi küçük bir çocukken olduğu gibi yumuşamıştı. "Anne, peki ya o kız...biliyorsun işte... Amanda gibiyse?"

Molly sırtını tekrar yatağın arkasına yasladı. "Değil, Erik," dedi gözlerini kapatıp ve devam etti. "Bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Senin bu...bu yeteneğe sahip olmanı istemezdim." Molly gerçekten üzgündü.

"Evet, her neyse. Çocuğunun da aynı senin gibi olduğuna seviniyorsundur kesin."

Erik'in alaycılığı Molly'yi gülümsetti. Bütün hayatını değiştirebilecek bir olaya bile böylesine olumlu yaklaşabilmesi çok hoştu.

Molly elindeki bandajı çıkarıp basit bir yara izine dönüşmüş olan T harfine dokundu. Nasıl bu kadar çabuk iyileşebildi diye

Telegram: @cinciva

geçirdi içinden ama hayatındaki birçok konu gibi bunu da fazla sorgulamadan kabul etti. Yarayı parmağıyla dürttü, parmaklarını iyice kıvırıp elini yumruk yaptı ve açabildiği kadar açtı. Yara kanamıyordu. Avucundaki deri de elinin geri kalanı kadar dayanıklıydı. T harfi artık onun bir parçası, hâlâ bulunamamış olan küçük kızı hatırlatan kalıcı bir işaret olmuştu sanki.

Molly duşa girdi ve aynadaki yansımasını görünce arkasını döndü. Tanrım, şimdiden anneme benzemişim diye geçirdi içinden. Molly her zaman yaşlanma sürecinden kurtulabileceğini düşünmüştü. Şimdi ise, aynada kendi görüntüsüne bakarken yaşlılığın bir bedene öyle büyük bir tantanayla gelmediğini fark ediyordu. Burada birkaç fazla kilo, şurada daha az kas derken insan bir gün aynada ona yabancı gelen buruşuk bir suratla karşılaşıveriyordu. Molly duştan çıkıp aynaya arkası dönük halde giyinirken zihninde bir yapılacaklar listesi oluşturmaya başladı.

Bilgisayarının başına döndüğünde e-postalarını kontrol etti ve Newton Carr'dan bir mesaj geldiğini gördü.

Selam Molly. Umarım daha iyisindir. Geçen akşam hasta gibiydin. Seni Perkinson Evi'ne götüremem. Perkinson ailesi oraya sadece Papaz Lett'in girmesini istedi. Özür dilerim ama isteklerine saygı göstermeliyim. Ailelerinin birçok üyesi o evde öldü ve evde hayaletler olduğu dedikoduları yüzünden meraklı gençlerle sorunlar yaşadılar. Sana oradan söz etmekten büyük keyif duyarını ama ne yazık ki seni oraya götüremem.

Kendine iyi bak, Newton.

Not: Bildiğim kadarıyla binaya elektrik bağlanmadı.

"Harika," dedi Molly kendi kendine ve keyifsizce arkasına yaslandı. "Hayaletler. Bir bu eksikti."

Telegram: @cinciva

Molly Kasaba Dükkânı'na girdi ve kapının üzerindeki zilin tanıdık sesi duyuldu.

"Selam!" diye seslendi Jin dükkânın arkasından.

Molly kendine bir bardak kahve aldı. "Selam Jin, nasılsın?"

Jin dükkânın ön tarafına geldi. "İyiyim iyiyim, ya sen?"

"Harika. Yorgun."

"Senin için geç bir saat. Ne oldu?" diye sordu Jin.

"Hiç sorma!" dedi Molly ve bir kahkaha attı. "Bütün gece ayaktaydım. Tükenmiş haldeyim!" Molly kahvesinden bir yudum alıp yüzünü buruşturdu.

Jin kahve bardağını işaret edip sordu. "Kahve mi? Peki su?"

"Bugün almayacağım. Bugün biraz sahte enerjiye ihtiyacım var!"

"Koşu yok mu? diye sordu Jin. Molly Jin'in kısa cümlelerine alışkındı.

Dükkânın arka kapısı açılıp kapandı. Molly arkasını döndüğünde Edie'nin sessizce ofise girip kapıyı kapattığını gördü.

"Yarın," dedi Molly dalgın bir sesle. "Önce bileğimin iyileştiğinden emin olmak istiyorum." Molly aldığı kahvenin parasını ödeyip kapıya doğru yöneldi.

"Rodney. O kızı o öldürmedi." Jin'in ses tonu çok ciddiydi. "Bunu o yapmadı."

Rodney'nin adını duyunca Molly'nin omuzları düştü. Arkasını dönüp Jin'e baktı. "Sanırım bu konuda haklı olabilirsin ama bunun ona da zaten bir kardeşini kaybetmiş olan Papaz Lett'e de hiçbir yardımı dokunmaz." Molly dükkândan çıkarken, Hannah ona selam vererek hızlıca yanından geçip dükkâna girdi. Molly dükkânın önündeki eskimiş tahta banka oturdu. Kahve bardağını

Telegram: @cinciva

yere koydu ve arkasına yaslanıp Papaz Lett için duyduğu üzüntüyü düşündü. Boyds'lu Çocukları ve burada o kadar yıl birlikte yaşamanın onlar için ne kadar güzel olduğu düşündü. Önünden geçip giden arabaların uğultusu ve uzaktaki Sugarloaf Dağı'nın görüntüsü Molly'yi sakinleştiriyordu. Banka rahatça yerleşip bugün yapacaklarını planlamaya başladı. Hannah dükkândan hızla çıkıp arabasına bindi ve ona el salladıktan sonra oradan uzaklaştı. Molly de ayağa kalkıp ona el salladı ve gidip arabasına bindiğinde direksiyonundaki büyük harflerle yazılmış notu gördü:

DİZLERİNİN ÜSTÜNE ÇÖK, SIRLAR ORADA

ADAMI BUL, CEVAPLAR ONDA

"Bu da nesi?" diye söylendi Molly öfkeyle. Notu direksiyondan çekip aldı. Birden kolundan göğsüne doğru korkunç bir ağrı saplandı. Molly direksiyonu sıkıca tuttu, sırtını koltuğa yasladı ve gözlerini iyice açtı. Bu seferki görüntü kısa ve etkiliydi. Ardından vücuduna yayılan serinlik Molly'nin tüylerini diken diken etti: *Tracey mumların önünde diz çökmüş. Korku içimle değil, huzurlu. Hemen yanında iri bir kadın dua ediyor. Kadın Tracey'ye dönüyor. Omuz hizasındaki koyu renk saçları, yüzünü çevreliyor.*

Görüntü geldiği gibi hızla kayboldu. Molly'nin bedeni öne doğru sarsıldı, elindeki kahve üzerine döküldü. Molly sıcak kahvenin bacağından aşağı damladığını hissedebiliyordu ama onu silecek gücü yoktu. İçinde hem bir rahatlama hem de korku hissediyordu. Tracey büyük olasılıkla hâlâ hayattaydı ama kadınla ilgili bir şeyler Molly'ye sinir bozucu derecede tanıdık geliyordu.

Telegram: @cinciva

Molly kadınların kendi başlarının çaresine bakmak yerine yardıma ihtiyaçları varmış gibi davranmalarından hiç hoşlanmazdı ama bugünlük bunu kendi de yapacaktı. Şu anda son ihtiyacı olan şey bir park cezasıydı. Bütün cesaretini topladı ve ürkek adımlarla karakolun ön masasındaki erkek memurun yanma yaklaştı. "Özür dilerim," dedi her zamankinden daha alçak bir sesle. "Bir sorum var." Ceza kâğıdını masanın üzerine koydu ve memura doğru eğilip utanmış gibi görünmeye çalışarak alçak sesle derdini anlatmaya başladı. "Geçen gece arabamı yolun kenarına bıraktım çünkü gölün kenarında bir çocuk gördüğümü sandım ve saat çok geçti," diye yalan söyledi. "Gördüğümün gerçekten bir çocuk olup olmadığını anlamak için göle koştum ve biraz ortada dolaşıp, bilirsiniz işte, etrafa bakındım. Arabamın yanına döndüğümde minibüsümün camında bunu buldum." Ceza kâğıdını memura doğru itip telaşla ekledi. "Kaybolan şu küçük kız yüzünden çok endişeliydim. Zaman kaybetmesem daha iyi olur diye düşündüm. O zavallı küçük kızı bulma şansımızı kaçırmak istemedim." Molly memura en tatlı gülümsemesiyle baktı ve omuz silkti. Böyle kadınca bir saçmalıkla uğraştığı için kendinden nefret ediyordu.

"Arabanız orada ne kadar kaldı, Bayan? diye sordu genç memur. Ses tonu bir erkeğinkinden çok Erik'in sesine benziyordu.

"Ah. pek uzun sayılmaz," diye cevap verdi Molly heyecanla. "Koşarak göle indim, etrafta biraz yürüdüm." Molly başını yukarı kaldırıp parmaklarım düşünüyormuş gibi birkaç kez çenesine dokundurdu. "Belki birkaç dakika, onbeş dakika falan -fazla uzun değil." Molly arkasında parmaklarını çaprazlamıştı.

Memur ceza kâğıdım eline alıp ne yapması gerektiğini orada okuyacakmış gibi dikkatle inceledi. Molly onun anne sevgisine

Telegram: @cinciva

hitap etmeyi denemeye karar verdi. Gözlerini masaya indirip sesini tekrar alçalttı. "Benim de bir oğlum var ve biri benim kaybolan oğlumu görmüş olsa durup o mu diye bir baksın isterdim."

Tabii ki," dedi memur nazikçe.

Molly ona baktı. En fazla yirmi üçündeydi. Biraz daha üsteledi. "Bunun için cezalandırılmam gerekmez, öyle değil mi?"

Memur ona şefkat dolu gözlerle baktı. Bu durumdaki annesi olsa nasıl davranacağını düşünüyor gibiydi. Sonunda Molly'ye doğru eğildi ve fısıldadı. "Ne yapabilirim bir bakayım?"

Molly şaşırmıştı. "Ah, çok teşekkür ederim," dedi sevinçle. "Çok kibarsın!" Molly minnet dolu sözlerinin genç memura çocuğuyla gurur duyan bir annenin sözleri gibi geleceğinden emindi. Memur içeri giderken Molly mırıldandı. "Lütfen Tanrım, beni mahçup etme!"

Molly memurun dönmesini endişeyle bekledi. Belki de memurun üstü gelip ona sorumluluk sahibi bir vatandaş olmakla ilgili bir ders verecekti. Memur beş dakika sonra köşede göründüğünde Molly rahatladı. Genç adam masanın arkasına yerleşip Molly'ye doğru eğildi.

"Bayan?"

Molly hemen ona doğru yaklaştı. "Evet?"

"Sorun yok, cezayı hallettim." Başarısıyla gurur duyarak gülümsedi.

Molly o sevinçle az daha el çırpacaktı ki son anda kendini durdurup ellerini birbirine kenetledi. "Harika! Ah çok teşekkür ederim! Gerçekten çok iyisin! Çok teşekkürler!"

"Sorun değil," dedi memur sırıtarak. "Ama bundan sonra arabanızı yolun doğru tarafına park etmeye çalışın lütfen."

"Öyle yapacağım," dedi Molly. "Söz veriyorum."

Telegram: @cinciva

Adam cezayı kenara ayırdı ve sonra tekrar Molly'ye döndü. "Gölü kontrol ettiğiniz için teşekkürler. Kimseyi bulabildiniz mi?" diye sordu merakla.

Molly'nin gülümsemesi birden söndü. "Kimseyi bulamadım. Bir geyik ya da öyle bir şey görmüş olmalıyım. Her yere baktım ama kimseyi göremedim. Çok moralim bozuldu." Molly gitmek için arkasını dönmüştü ki tekrar memura baktı. "Tekrar teşekkürler. Kaybolan kızla ilgili bir haber var mı?"

Memur başını iki yana salladı. "Hayır, ne yazık ki yok ama ümidimizi kaybetmiyoruz. Ve bayan, başınıza bir şey gelmesini hiç istemeyiz. Lütfen bir dahaki sefere şüpheli bir durumla karşılaştığınızda yetkililere haber verin."

Molly başıyla onaylayıp binadan ayrıldı. Çantasının içinde anahtarlarını bulmaya çalışarak yürüdüğü sırada Memur Brown'a çarptı.

"Bayan Tanrıer, sizi burada görmek ne hoş," dedi Memur Brown.

Molly hazırlıksız yakalanmıştı. "N...Nasılsınız?"

"Harikayım ama hâlâ Tracey'yle ilgili bir şey bulamadık," dedi.

Molly omzunun üstünden karakola doğru baktı. Park cezasından söz etmekten utanıyordu. "Biliyorum, biraz önce sorup öğrendim," dedi verdiği bu cevabın Memur Brown'ın arkadaşına içeride ne yaptığımı sormasını engelleyeceğini umarak. "Size çarptığım için özür dilerim! dedi Molly Memur Brown'in koluna dokunarak. Elini tekrar çantasına daldırdı. "Ben de," dedi anahtarlığım çıkarıp sallayarak, "anahtarlarımı arıyordum."

"Sorun değil," dedi Memur Brown meraklı gözlerle gülümseyerek.

Telegram: @cinciva

Molly minibüsüne bindiği sırada, onun bakışlarının üzerinde dolaştığını hissedebiliyordu.

Molly, Macera Parkı'nın park yerinde minibüsünden inip etrafına bakındı. İnsan neler olduğunu bilmese bu parkta kısa bir süre önce bir çocuğun kaybolduğunu tahmin bile edemezdi. Çocuklar oyun aletlerinin üzerinde oynuyor, anneler sohbet ediyor ve çimlerin üzerinden ormana doğru yürürken kimse Molly'nin farkına bile varmıyordu. İnsanın fazla dikkat çekmeden ormandan park yerine ve sonra da tekrar ormana yürümesinin ne kadar kolay olduğunu fark etti Molly. Bu çok kolaydı.

Molly tereddüt etmeden açılıp yere düşmüş olan sarı polis bantlarının üzerinden atladı ve arama sırasında karşılaştığı güç tarafından karşılanmayı bekleyerek ormana girdi. Bunun yerine ormanda onu tertemiz ve huzur dolu bir hava karşıladı. Ormanın derinliklerine doğru yürüdükçe ayağının altında yapraklar kırılıyor, dallar sağa sola savruluyordu. Molly yerdeki kütüklerin üzerinden dikkatle atlayarak ve ona her yönden saldıran dikenli filizlerden kurtulmaya çalışarak ilerledi. Kazağına takılan bir dikenden kurtulmak için uğraştığı sırada Hannah'nın eğildiğini gördüğü ve yerin sıcak olduğu o yere yaklaştığını fark etti. Molly defterini çıkarıp önceki gün çizdiği çizimlere baktı. Tek başına duran yeşil çalının yakınında bir üçgen şeklinde dizilmiş olan üç taşı buldu. O noktanın çok yakınında olduğundan emindi ama ortada oraya ait olmayan, ona farklı gelen bir şeyler vardı. Molly defterini çantasına koyup çantayı yakındaki bir çalının yanına fırlattı. Dikkatle yeri inceledi. Toprağın üzerinde tek bir çiçek duruyordu. Kenarları sararmış, bozulmaya başlamış beyaz bir çuhaçiçeği. Molly hemen çiçeğe doğru uzandı ve altından yükselen ısıyı hissedince çiçeği almadan elini hemen geri çekti.

Telegram: @cinciva

"Güzel çiçek, ha, Bayan Tanrıer?"

Molly korkuyla irkilip kaçmaya ya da saldırmaya hazır arkasını döndü. Memur Brown kocaman elleri pardesüsünün ceplerinde, pis pis sırıtarak birkaç metre uzağında duruyordu.

"Tanrın! Beni korkuttunuz," dedi Molly sertçe.

"Siz de beni korkuttunuz." Molly'ye doğru yürüdü. "Burada ne yapıyorsunuz, Bayan Tanrıer?" Başını kaldırıp çiçeğe doğru baktı. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Ben..." dedi ve kaldı Molly mantıklı bir açıklama bulmaya çalışarak. "Ben Tracey'yle ilgili bir ipucu bulabilir miyim diye bakıyordum." *Evet* diye geçirdi içinden Molly. *Kendine güven.* Molly omuzlarını geriye atıp sırtını dikleştirdi. "Kulağa saçma geldiğini biliyorum ama sanırım bu olayla ilgili cevaplar bu ormanlarda saklı. Yani, Tracey başka nereye gitmiş olabilir ki?"

Memur Brown Molly'nin etrafından dolaşıp ısınan zeminin sadece otuz metre ilerisinde durdu. Arkasını dönüp eğildi. Poposu Molly'nin burnunun dibindeydi. Molly birkaç adım geri çekildi.

Memur Brown tekrar doğrulup Molly'ye döndü ve yerden aldığı çiçeği parmaklarının arasında çevirdi.

"Çok güzel," dedi çiçeği Molly'ye uzatırken.

"E...evet öyle," dedi Molly ve yüzünde şüpheli bir ifadeyle çiçeği aldı. "Birisi düşürmüş olmalı."

"Hmm," dedi Memur Brown başını sallayarak, arkasını döndü ve ısınan noktanın üzerinden yürüdü. Molly şaşkın gözlerle izledi. "Burada ne bulacağınızı düşünüyorsunuz, Bayan Tanrıer?"

Molly yutkundu ve hemen cevap verdi. "Bilmiyorum. Bir patika belki? Ya da bir çeşit ipucu." Memuru o noktadan uzak-

Telegram: @cinciva

taştırmak için sağa doğru birkaç adım attı. “Bana kalırsa Tracey bu yöne gelmiş olmalı. Annesi ve kardeşi karşı tarafa doğru gidiyordu yani park yerine doğru gitmiş olsa onu görürlerdi,” dedi Molly ve omuz silkti. “Bu durumda geriye bir tek orman kalıyor.”

“Ama neden bu orman,” dedi Memur Brown parkın diğer tarafındaki ormanı işaret ederek. “Neden şuradaki değil?”

“Orada olsa onu görürlerdi. Biri onu mutlaka görürdü. Sizce de öyle değil mi?” diye sordu Molly.

“Belki öyle, belki de değil.” Memur Brown Molly’ye iyice yaklaşıp gözlerinin içine baktı.

Molly nefesini tuttu.

“Bayan Tanrıer, çocuk kaçıranların çoğunun olaydan kısa süre sonra olay yerine döndüklerini biliyor muydunuz?”

“Hayır, bilmiyordum,” dedi Molly ve bir adım geriye çekildi. “Öğrendiğim iyi oldu.” Bakışlarım yere çevirdi ve sonra tekrar Memur Brown’in gözlerinin içine baktı. “Memur Brown,” dedi bütün cesaretini toplayarak, “benim bir şüpheli olduğumu düşünmüyorsunuz herhalde?”

“Öyle bir şey söylemedim,” dedi Memur Brown alaycı bir sesle. “Sadece bu sabah karakola gelip bir şey bulunup bulunmadığını sormuş olmanız ve sonra gelip sizi kaçırmanın yaşandığı noktada bulmuş olmam bana ilginç geldi, hepsi bu.” Yerden ince bir dal alıp bir kürdan gibi sararmış dişlerini karıştırmaya başladı. “Şimdi, gerçekten neden buradasınız?” diye sordu.

“Tanrı aşkına,” dedi Molly ve öfkeyle iç çekti. “İpucu arıyorum tamam mı?” Molly biraz geri çekilip yüksek sesle devam etti. “İpuçlarının burada olacağını düşünüyorum. Hangi akla

Telegram: @cinciva

hizmet küçük bir çocuğu kaçırayım ben? Yani hayatıma bir baksanıza. Sizce de çok hoş ve dolu değil mi?"

"Ah, bundan pek emin değilim. Gündüz vakti ormanda dolaşacak zamanı bulabiliyorsunuz," dedi Memur Brown üste çıkarak.

Molly sinirlenmişti. "Hayır! Bu zamanı yaratıyorum. Arada fark var," dedi sertçe. "Buna inanamıyorum. Beni tutuklamak mı istiyosunuz? Ya da belki hiçbir ipucu bulamadığınız için kendinizi kötü hissediyorsunuz ve işi üstüne yıkacak birine ihtiyacınız var. Evet, siz hayal kurmaya devam edin bayım," dedi Molly alaycı bir sesle. "Çünkü benimle Tracey Porter arasında ona yardım etmek istiyor oluşum dışında hiçbir bağlantı yok." Molly ellerini beline koyup devam etti. "Bu arada, bir medyuma danışmayı düşündünüz mü? Kızın nerede olduğunu görebilecek birine?"

Memur Brown ona küçümseyen bir kahkahayla karşılık verdi ve yerdeki yapraklara bir tekme attı. "Ah tabii. Ayrıca Mickey Mouse Kulübünü de davet ettik," dedi kıkırdayarak. "Düşündük ki belki gelip dans ederlerse kızı kaçıran kişi büyülü bir şekilde birden ortaya çıkabilir."

Molly bir an için ona gördüklerinden söz etmeyi düşündü ama yüzündeki gülümsemenin nasıl birden kaybolduğunu görünce bundan hemen vazgeçti. *Kalın kafalı budala.* "Ben ciddiyim Memur Brown," dedi. "Onu bulmanıza yardım edebilecek insanlar var," diye üsteledi. "Tracey'nin zamanı tükeniyor *alınalı* -tabii hâlâ hayattaysa."

"İstatistiksel olarak konuşursak, evet haklısınız. Zamanı tükeniyor," dedi Memur Brown soğuk bir sesle.

Telegram: @cinciva

"Ee? Peki şimdi ne olacak? Onu bulmayı umarak etrafta dolaşıp masum insanları mı suçlayacaksınız? Kelimeler öfkeyle, tane tane dökülüyordu ağzından. "Ah, bu seferki Rodney Lett de ben miyim?" diye sordu ve başını çevirdi. "Sizin günah keçiniz olmayacağım, Memur Brown. Bir tanığım var ve ayrıca kızı arama çalışmalarına katıldım."

"Sakin ol, Molly," dedi ağzındaki dal parçasını yere tüküren Memur Brown. "Sakin ol. Ben sana şüpheli olduğunu söylemiyorum ki. Sadece neden burada olduğunu merak ettiğimi ve çocuk kaçıranların olaydan kısa süre sonra olay yerine döndüğünü anlatıyorum." Memur Brown sırtı dönük öylece duran Molly'ye baktı. "Aynen öyle. Katillerin cinayetten saatler sonra, polisin olayı araştırdığı esnada olay yerinde bulunduğu davalar var."

Molly arkasını döndü. "Ah, umarım şu anda bir cinayeti araştırmıyorsunuzdur," dedi Molly sertçe.

"Tabii," dedi Memur Brown bu sözün fazla üzerinde durmadan. Ormandan çıkmak için arkasını döndü, bir an durup düşündü ve tekrar konuşmaya başladı. "Molly," dedi dönüp Molly'nin yüzüne bile bakmadan. "Bir şey bulursan haber verirsin, öyle değil mi?" Ve yürümeye devam etti.

Molly arkasından seslendi. "Memur Brown!"

Memur Brown dönüp baktı.

"Beni takip mi ediyordunuz Memur Brown?" diye sordu merakla. "Burada olduğumu nereden bildiniz?"

"Aslına bakarsan, karakolun önündeyken sana yetişmek için koştum ama sen gitmiştin. Ben de," dedi, bir an duraksadı ve sağ elini ormanı gösterir gibi salladı, "sanırım evet, seni takip ettim."

Telegram: @cinciva

"Neden?" diye sordu Molly.

Memur Brown ona boş gözlerle, kafası karışmış gibi baktı.

"Yani, karakolun önünde bana neden yetişmek istediniz?" diye sordu.

"Ah!" dedi Memur Brown neşeyle. "Sana Rodney Lett işini araştırdığımı söylemek istemiştim. Delaware'de gömülmüş yani bu işte bir parmağı olması mümkün değil. İki olay arasında bir bağlantı yok." Aldığı haberler onu rahatlatmış gibiydi.

Molly onu başını sallayarak dinledi ve kendini tutamayarak cevap verdi. "Aslına bakarsanız, ben Tracey'yi alanın Rodney Lett olduğundan şüphelenmiyordum. Daha çok Kate'i alan her kimse, onun Tracey'yi de almış olabileceğini düşünüyordum."

"Sana söyledim, Molly, Rodney öldü ve gömüldü."

İyi bir şey yapıyorum, diye içinden bir kez daha tekrarladı Papaz Lett, arabayla Porter'ların evine doğru giderken. Son zamanlarda rolünü kendine sık sık hatırlatması gerekmeye başlamıştı. Son olan olaylar ona kendi yolculuğunu, yıllar önceyi hatırlatmış, eski bir yarayı tekrar kanatmıştı. *Celia acı çekiyor, korku içinde ve muhtemelen kendini suçluyor* diye geçirdi içinden Papaz Lett. *Papaz olarak benim görevim onun acısını dindirmek ve suçluluk duygusunu hafifletmek.*

Polisin Tracey Porter'ı bulmak için yaptıklarını düşününce içini bir öfke kapladı. Ona göre kullanılan sistem hâlâ, yirmi yıl önce Kate Plummer'ın kayboluşunu araştırdıkları zamankinin aynısıydı. Direksiyonu o kadar sıkı tutuyordu ki elleri bembeyaz olmuştu. Aklına Rodney geldi. *Bir insan ona bakıp, onun bir çocuğa zarar verebileceğini nasıl düşünebilir*? Papaz Lett arabasını kenara çektiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. Ona Kate'in

Telegram: @cinciva

kaybolduğunu söylediğinde Rodney'nin korku ve acıyla büzüşen yüzünü hatırladı.

Rodney hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Gözlerindeki yaşlan bir çocuk gibi, yumruk yaptığı tombul elleriyle sildiğini hatırlıyordu ama Papaz Lett'i asıl derinden etkileyen Rodney'nin Kate'in fotoğrafına verdiği tepkiydi. Fotoğrafı gördüğünde bir heykel gibi donup kalmıştı. Fotoğrafı Papaz Lett'in elinden almış ve sanki o anda fotoğraf kâğıdının üzerindeki o resimden onu hissedebiliyormuş gibi Kate Plummer'ın masum gözlerine uzun uzun bakmıştı. "Kız karanlık bir yer," demişti Rodney. O kadardı. Bunu bir açıklama yapmadan, hiç düşünmeden söyleyivermişti. Ya da o zaman Papaz Lett'e öyle gelmişti. Rodney'nin ağzından çıkan bu dört kelime onu dehşete düşürmüştü.

O akşam Papaz Lett Rodney'yi yalnız bırakmak istemiyordu aslında ama kiliseye gitmesi gerekiyordu. Önce işlerini bitirmek zorundaydı. Sonra Rodney'yle ilgileneceğine ve söylediklerini anlamaya çalışacağına söz vermişti kendi kendine -ama çok geç kalmıştı.

Polisten gelen telefonla Rodney'yi evde tek başına bıraktığı için kendi kendine söylenerek karakola koşmuştu. Doğruca sorgu odasına alınmış ve orada, o berbat metal masada, en sevdiği dükkândan şeker çalarken yakalanmış bir çocuk gibi, ne yaptığını bilmeden pişmanlıkla oturan Rodney'yi görmüştü. İçeri girip Rodney'nin korkuyla yalvaran o kocaman koyu renk gözlerini gördüğünde, Papaz Lett çok büyük bir pişmanlık hissi duymuştu içinde. Yanına gidip ona sarılmıştı Papaz Lett ve Rodney onun omzunda hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. "Kız karanlık bir yer," diye tekrarlamıştı Rodney. Rodney'nin neden oraya getirildiğini bi-

Telegram: @cinciva

len Papaz Lett, bu sözleri duyunca birden telaşlanmıştı. Papaz Lett, kilisenin eski bir üyesi olan, Rodney'yi iyi tanıyan ve birçok kez evlerinde akşam yemeğine davet edilmiş olan Memur Katan'ın kardeşini koruyacağını düşünüyor ve ümit ediyordu. Ama ne yazık ki işler umduğu gibi gelişmedi.

Tam bir saçmalık olan sorgu hiçbir işe yaramamış, polisler bir yere varamamıştı.

"Rodney," demişti Memur Katan özür dileyen gözlerle Papaz Lett'e bakarak. "Kate Plummer'ı tanıyor musun?"

Rodney, sandalyesinde ileri geri sallanmaya başlamıştı. Papaz Lett Rodney'nin kendi içine döndüğü zamanlarda yaptığı bu hareketi iyi tanıyordu. Rodney cevap vermişti. "Kız karanlık bir yer. Kız karanlık bir yer."

"Rodney, Kate Plummer'ı tanıyor musun?" diye sormuştu Katan bir kez daha ve Rodney'nin ileri geri sallanmasını onu tanıdığını kabul ettiği şeklinde değerlendirmişti.

"Dur!" diye yalvarmıştı Papaz Lett. "Kızı tanımıyor. Onun sadece bir fotoğrafım gördü o! "Katan, Rodney kızı tanımıyor!" Papaz Lett dehşetle Rodney'ye dönüp yalvarmaya başlamıştı. "Rodney, onlara gerçeği söyle. Onlara Kate'i tanımadığını söyle!" demişti acıyla ama bu doğruyu söylediğinden emin olan ve yetişkin meselelelerinden anlamayan bir çocuktan verdiği cevabı değiştirmesini istemek gibiydi.

Rodney daha da hızlı sallanmaya başlamış, aynı şeyi inatla tekrarlayıp durmuştu. "Kız karanlık bir yer!"

"Rodney, onu nereye koydun? Kız hayatta mı?" diye sormuştu sonra Katan.

Papaz Lett ellerini yumruk yapıp nefes nefese ayağa fırlamış

Telegram: @cinciva

ve Rodney birden sallanmayı kesmişti. Bir an için zihninin derinliklerine dalmış, içeride biraz yüzüp dolaşmış ve nefes nefese bir halde, aklında bir cevapla geri gelmişti. "Acı yok. O anneyle," demişti Rodney.

Katan öfkeyle Rodney'nin üzerine eğilip bağırmıştı. "Anne mi? Kate'in annesi yaşıyor, Rodney. Kanser hastası ama yaşıyor! Ne halt ettin, seni koca aptal?"

Papaz Lett Rodney'yi korumak için Katan'la ikisinin arasına girmişti. "Sakın onu suçlayayım deme. Katan," demişti sertçe.

Odadaki gergin havanın da etkisiyle Rodney ayağa kalkıp Katan'ın önünde dikilmiş, Katan önündeki koca adama bakıp sırtını dikleştirmiş, "Otur, Rodney," demişti emir verir gibi bir sesle.

Rodney başım eğip ona bakmış ve inatçı bir sesle bir kez daha tekrarlamıştı. "Anneyle. Canı yanmıyor. Acı yok!"

Katan bunun, Rodney'nin Kate'i öldürdüğü anlamına geldiğine karar vermişti.

Papaz Lett birden yerinden fırlayıp kollarını Rodney'ye dolamış ve Rodney de bir yabancıdan korkmuş bir çocuk gibi ona yapışmıştı. Papaz Lett, onu Memur Katan'dan korurmuş gibi elini başının arkasına koymuştu. "Rodney, bilmediğin bir şeyi bildiğini söyleme. Memur Katan'ın aklını karıştırıyorsun." Papaz Lett dönüp Memur Katan'a bakmış ve bir kez daha onu ikna etmeye çalışmıştı. "Bildiğini söylediği şeyi bilmiyor o. Sanırım bunu görebiliyorsun."

Rodney göz ucuyla Memur Katan'a bakmış ve "Carla, Rodney yok kötü!" demişti yanaklarından aşağı yaşlar süzülerek.

"Hayır, hayır, Rodney kötü değil," demişti Papaz Lett kesin

Telegram: @cinciva

bir şekilde. O ana kadar tutmayı başardığı gözyaşları birden dökülmeye başlamıştı.

"Kız karanlık bir yer -anneyle," diye fısıldamıştı Rodney.

Papaz Lett, Rodney'yi kollarına almış, kalbi küt küt atarak durumu açıklamaya çalışmıştı. "Bak, Katan. Rodney'yi biliyorsun. Bunu o yapmadı. O..." Papaz Lett bir an duraksamış ve gergin bir sesle devam etmişti anlatmaya. "O bazen bazı şeyleri bilebiliyor." Memur Katan'ın onun deli olduğunu düşünebileceğini ya da ikisini birden tutuklayabileceğini bilmesine rağmen onun merhamet duygusuna ve Rodney'yi tanımasına güvenerek açıklamaya çalışmış, "O olan şeyleri bilebiliyor," demişti utanarak. "Bazen olmadan önce ve bazen de sonra -gerçekten."

"Neden söz ediyorsun sen," demişti Katan ellerini havaya kaldırıp odanın içinde öfkeyle dolaşarak. "Carla, durum hiç iyi değil. Benden ne yapmamı istiyorsun, Carla? Bizim uymamız gereken kurallar var. Biliyorsun, onu hemen burada cinayetten tutuklayabilirim."

"Cinayet mi?" Papaz Lett tekrar ayağa fırlamıştı. "Rodney'nin asla hiç kimseyi incitmeyeceğini sen de gayet iyi biliyorsun."

Odadaki gerginlik büyürken Rodney gidip vahşi bir atmacaya yem olmak üzere olan küçük bir sincap gibi odanın bir köşesine çömelip sinmiş, yerde öylece büzülüp kalmıştı. Sürekli ileri geri sallanıyor ve aynı cümleyi tekrarlıyordu. "Kız karanlık bir yer. Kız karanlık bir yer."

Papaz Lett Rodney'ye dönüp dizlerinin üzerine çökmüş, ellerini onun dizlerine koyup yalvarmıştı. "Rodney, tatlım, buna bir son vermelisin. Senin Kate'e zarar verdiğini düşünüyorlar. Lütfen, böyle söylemeyi bırak. Onlara o kızı tanımadığım söyle."

Telegram: @cinciva

Rodney kocaman masum gözlerle ona bakmış, başım hayır der gibi iki yana sallamış ve parmaklarıyla oynayarak sallanmaya devam etmişti.

"Rodney, tatlım," demişti Papaz Lett. Elini alnına götürüp gözlerini kapamış, derin derin nefes alarak biraz kendine gelmeye çalıştıktan sonra tekrar Rodney'ye dönmüş ve "Güzelim," demişti. "Onlara söylemek zorundasın. Bu iyi değil. Bu kötü. Senin Kate'i incittiğini sanıyorlar."

Rodney başını sallamıştı. "Rodney yok incitmek. Kızın canı acımıyor. Kız anneyle. Kız karanlık bir yer."

Memur Katan onlara bakıp hayretle başını sallamış ve "Carla," diye söze başlamıştı. "Onu eve götürmene izin vereceğim. Ama kesinlikle," demiş ve bir an durup boş ve soğuk odaya baktıktan sonra devam etmişti. "Tekrar ediyorum, kesinlikle onu gözünün önünden ayırma. Onu bu gece ya da yarın sabah buraya tekrar getirmek zorunda kalabilirim." Arkasını döndü "Bu çok... sıra dışı. Rodney'yi tanıyorum ama..." Başını iki yana sallayarak kollarını hafifçe havaya kaldırmış ve ne yapacağını bilemiyormuş gibi öylece iki yanına bırakmıştı.

Eve dönüş yolunda Rodney berbat haldeydi -sürekli sallanıyor, kendini kontrolsüzce sağa sola savuruyordu. Papaz Lett ona Kate hakkında bildiklerini anlatması ve Kate'in nerede olduğunu göstermesi için yalvarmış ama Rodney, Memur Katan'a söylediklerini tekrar etmeye devam etmişti. Söylediklerinin doğruluğundan, en az Papaz Lett'in Tanrı'dan emin olduğu kadar emin görünüyordu. Ama Papaz Lett biliyordu ki, diğer insanlar Rodney'nin söylediklerini, bir delinin saçma sapan sözleri olarak görüyordu. Bir çocuğu öldürebilecek kadar deli birinin.

Telegram: @cinciva

Papaz Lett arabasında oturup pencereden akan trafiği izlemeye ve o korkunç geceyi pişmanlıkla hatırlamaya devam etti. Yüzünü elleriyle kapattı, soğuk, deri koltuğa arkasını yasladı ve Rodney'nin geçirdiği son korkunç anları acıyla hatırladı.

Ona her zaman rahat ve sıcaklık veren oturma odası birdenbire bir bekleme odasına dönüşmüştü sanki. Papaz Lett perdeleri çekip yerde oturan Rodney'nin yanına çökmüştü. Rodney yerde, kendi dünyasındaydı. Gözlerini soğuk, tahta zemindeki küçücük bir lekeye dikmiş, ablasının sıcak dokunuşuna yanıt vermeden, sarsılmış halde öylece duruyordu. Papaz Lett ona polisle konuşmasının ne kadar cesurca bir davranış olduğunu söyledi. İyi bir çocuk olduğunu ve yanlış hiçbir şey yapmadığını söyledi. Kardeşinin gittikçe daha çok kendi sessiz dünyasına çekildiğini gördükçe Papaz Lett, elinden bir şey gelmediği için çaresizlikle kahroluyordu. Rodney'ye kötü örnek mi olmuştu? Ona yeterince destek olamamış mıydı? Suçluluk duygusu karar verme yetisini gölgeliyor, gözlerini yaşlarla dolduruyor, önündeki yolu ve yapması gerekeni görmesini engelliyordu. Rodney yanında sallanıp dururken başını yukarı kaldırıp dua etmişti. Rodney'nin hiç beklemediği anda birden koluna yapışan elinin sıcaklığını hâlâ hatırlıyordu. Rodney'nin çocuksu sesi hâlâ kulaklarındaydı. "Tanrı? Tanrı orada?" diye sormuştu tavanı göstererek Rodney. Papaz Lett ona verdiği cevabı da hatırlıyordu. "Evet, Tanrı orada. Tanrı Carla'yı duyuyor."

Papaz Lett dudaklarını büzüp yumruğunu sertçe direksiyona vurdu. O andan sonra olanları değiştirebilmeyi, o telefonu açmamış olmayı çok isterdi.

Ahizeyi kaldırırken titriyordu. Arayanın Rodney'yi geri ge-

Telegram: @cinciva

tirmesini isteyen Katan olmasından korkuyordu ve öyle olması durumunda kendini bunu yapmaya ikna edebileceğinden de emin değildi. Ama o korkunç gecede onu arayan Katan değildi. Telefondaki derin, hırıltılı sesli bir adamdı. Adam ona Papaz Lett'le derhal özel olarak görüşmesi gerektiğini ve konunun Kate Plummer'la ilgili olduğunu söylemişti. Papaz Lett'in içi birden umutla dolmuş telefondaki adamla evinin hemen karşısındaki kilisede buluşmayı kabul etmişti. Rodney'yi tek başına bırakmak konusunda endişeliydi ama içinde bulunduğu o durumda onu da yanında götürmesi söz konusu olamazdı. Rodney düşmüş geniş omuzlarıyla en sevdiği oyuncağı olan yamyassı olmuş ve lekelenmiş kahverengi tavşanının üzerine kapandı. Rodney'nin ablasıyla birlikte anne babalarının Delaware'deki evinden ayrılıp Boyds'a gelirlerken Rodney'nin yanında getirdiği tek şey, yani sahip olduğu tek varlığı buydu.

Papaz Lett gitmeden önce Rodney'yle yumuşak ve kararlı bir sesle konuşmuş onun üç şeyi anladığından kesinlikle emin olmadan evden ayrılmamıştı: Rodney'nin evde kalması gerekiyordu, telefona cevap vermemeliydi ve polis ne düşünürse düşünsün o, iyi bir insandı. Rodney kendi dünyasından sadece bir anlığına sıyrılıp ona güven dolu gözlerle bakmış ve söylediklerini kendince tekrarlamıştı. "Rodney anladı. Rodney iyi çocuk. Yok dışarısı."

Sokağın karşısındaki karanlık kiliseye doğru ilerlerken Papaz Lett'in içinde büyük bir ferahlık vardı. Polise Rodney'yle kalacağına dair yalan söylemiş olmasının getirdiği suçluluk duygusuna rağmen içi rahattı. Buluşmaya gittiği adamın Kate'i kaçıran kişi olacağını ve suçunu itiraf emek isteyeceğini umu-

Telegram: @cinciva

yordu. Belki de elinde bir ipucu bulunan ve Rodney'nin haksız yere suçlandığını fark etmiş olan biriydi. Papaz Lett kilisede bir saati aşkın süre beklemişti. Kilisenin önündeki küçük cam pencereden evinin görünen kısmına bakmış, içeride bir aşağı bir yukarı endişeyle yürüyüp durmuş ve buz gibi olan havaya rağmen ter içinde kalmıştı. Sonunda arayan kişinin korkup gelmekten vazgeçtiğine karar vermişti. Kiliseden çıkıp tekrar o kurşun rengi, berbat gecenin içinden geçmiş ve Rodney'nin onu bıraktığı yerde, evin arka tarafındaki oturma odasında uyuyakalmış olma ihtimaline karşı eve ön kapıdan girmişti.

"Rodney?" diye seslenmişti boğucu sessizliğe doğru. Heyecanlı bir koşturmaca, neşeli kıkırdamalar, "Carla evde!" diye bağıran biri yoktu. Telaşla oturma odasına koşmuştu. Kardeşinin kan içindeki yerde hareketsiz yattığını gördüğünde neredeyse bayılacaktı. Bacakları titriyor, zorlukla nefes alabiliyordu. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Kardeşinin kumaş gömleği ve koltuk kan içindeydi, oda leş gibi ter kokuyordu. Başı dönmeye başlamıştı Papaz Lett'in. "Hayır!" diye haykırarak kardeşinin yanma kıvrılıp hareketsiz yüzüne sarılmıştı. "Hayır! Rodney, hayır!" Gözyaşları Rodney'nin bakmayan gözlerine damlıyordu. Tavşanının kan lekeli kopmuş kulağı elindeydi. Papaz Lett, kardeşinin ağır bedenini göğsüne bastırmıştı. Tüm ruhu tuzlu gözyaşlarıyla birlikte gözlerinden akıp gidiyordu sanki. O andan sonra bir robot gibi düşünmeden hareket etmeye başlamıştı. Vücudu adrenalinle dolmuş, zihni bomboş ve şoktaydı. Aceleyle Newton' ı aramış ve Newton hemen yardımına koşmuştu. Birlikte Rodney'yi arabanın arka koltuğuna yatırıp üzerine bir battaniye örtmüşlerdi. Papaz Lett aceleyle tekrar içeri girmiş, merdivenleri ikişer ikişer

Telegram: @cinciva

çıkıp odasına gitmiş ve çekmeceleri açıp bir bavula birkaç parça eşya attıktan sonra tekrar aşağı inip Rodney'nin parçalanmış tavşanını kapmıştı. Aceleyle mutfağa gittiğinde kırık pencereyle yerde uzanan çamurlu ayak izlerini fark etmiş ve iyice paniğe kapılmıştı. Telefonu eline bile almadan arka kapıdan çıkıp gitmiş kapıyı ardına kadar açık halde bırakarak oradan kaçmıştı. Onun için değerli olan tek şey tek bir sağlam yeri kalmayana kadar dövülmüş halde arabadaydı ve onunla birlikte Delaware'e gidiyordu. Eve gidiyorlardı, hayatlarının başladığı ve kardeşinin hayatının sona ereceği yere.

Papaz Lett arabasının kapısını itip açtı ve ayaklarını dışarı çıkardı. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğildi. Gözyaşlarını koluna sildi, saçlarını yüzünden çekti, ellerini birleştirip alnına dayadı ve gözlerini sıkıca kapattı. Rodney'nin perişan haldeki bedeninin görüntüsünü zihninden çıkarmayı, bir hızlı tren gibi beynine üşüşen korkunç düşünceleri, o saf nefreti kafasından uzaklaştırmayı denedi. Bu düşünceleri bağışlamaya dönüştürmesi gerektiğini biliyordu. Bağışlamak istiyordu ama içinden çıkıp gelen bu ürkütücü düşünceler bir türlü peşini bırakmıyordu. Nefret etmek, öç almak istiyordu. *Onun bir ailesi, onu seven biri olduğunu ve onu (izleyeceğini bilmiyorlar mıydı?* diye geçirdi içinden belki de bir milyonuncu kez. *Bağışla beni, Tanrım* diye devam etti bu berbat düşüncelerin hemen ardından. Derin bir nefes aldı ve içinde konuşup duran, hiç hoşlanmadığı bu sesi susturmaya çalıştı. *Celia ve Mark'ın yanında olmalıyım* diye düşündü. *Benim yaşadığım acıyı başka hiç kimse yaşamamalı.* Çantasından mendilini çıkarıp gözlerini kuruladı, uzun bacaklarını tekrar arabaya çekti ve kapıyı çekip kapattı. Burnunu

Telegram: @cinciva

sildi. Genzinden gelen, küçük, boğuk bir kahkaha patlattı. "Onlara göstereceğim," dedi. "Kimse *bu* çocuğu benden alamayacak."

Molly çantasını unuttuğu için kendi kendine söylenerek hızlı adımlarla Memur Brown'la karşılaştığı yere döndü. Çantası oraya geldiğinde fırlattığı yerde, bir çalıya takılmış halde duruyordu. Dokungaçları andıran dikenli dalları çantasından ayırmak için birkaç tanesini kırıp yerdeki dikenli yığının içine attı ve sonunda çantasını dallardan kurtarmayı başardı. Çantasını sırtına attığı sırada kırık dalların arasında bir pırıltı gözüne çarptı. Molly önünde parlayan altın zincire doğru uzandı ama eli yanmaya başlamıştı. Elindeki yanma hissine aldırmadan bu değerli objeyi dalların arasından nazikçe kurtarmaya çalıştı. Kolyeyi takıldığı son daldan da kurtarmayı başardığında elindeki acı dayanılmaz bir hal aldı. Diğer eliyle elini tutup söylendi ve kolyeyi yere bıraktı. Avucundaki T harfi kıpkırmızı olup şişmiş, şiddetle yanıyordu. Molly acıya dayanamayarak dizlerinin üzerine çöktü. Çantasını omzundan atıp sol elini içine daldırdı ve çılgına dönmüş bir halde çantasındaki suyu aramaya başladı. Acıyla inleyerek şişeyi bulup çıkardı, kapağım ağzıyla çevirerek açtı ve yanan T harfinin üzerine döktü. Su avucunun içinde ısınmıştı. "Kahretsin!" diye bağırdı ve elindeki suyu yere fırlattı. Çantasını kaptı ve gözünü orada bırakmak istemediği kolyeden ayırmadan yavaşça geri çekildi. Kolyeden uzaklaştıkça acı yavaş yavaş azaldı ve sonunda tamamen yok oldu.

Molly nefes nefese kalmış halde yere yığıldı. Tracey'yle bir bağlantısı olduğundan emin olduğu bu kolyeyi oradan alacaktı. Kendini bilinmeyen bir varlıkla savaşmaya hazırladı. *Bunu*

Telegram: @cinciva

yapabilirsin dedi kendi kendine. Bütün kasları gerilmiş, bedeni etrafında hissedeceği her şeye ve duyacağı her sese karşı tetikte kolyenin olduğu yere doğru ilerledi. Bu sefer yanma hissi yoktu. Kolyeye yaklaştı ve yerden ucunda küçük cılız parmakları andıran ince çıkıntıları olan bir dal aldı. Dalı uzatıp altın rengi zinciri bir an için yakalamayı başardı ama sonra kolye tekrar yere, öncekinden daha uzağa düştü. Molly tuttuğu nefesini verip bir kez daha denedi ama kolyeyi almayı beceremedi. Öfkeyle yere çömeldi. "Gel buraya seni piç kurusu, gel buraya!" dedi dişlerini sıkarak. Dalı sol eliyle tutmak düşündüğünden daha zordu. Dalı kolyenin tepesine getirip tuttu, yavaşça indirdi ve en uzun çıkıntısını zincirin altına sokup kendine doğru çekti ve kaldırdı. Zincir sallanıp duran dalın çıkıntısında asılı duruyordu. Molly dalı gökyüzüne kaldırıp dengede tutmak için ucunu beline dayadı. Altın güneşte parlıyor, ağaçların karanlığı, zincirin halkasına takılmış, düşmeden sallanan küçük altın kalbe huzurlu bir fon oluşturuyordu. Molly gülümsedi. Tüm bedenine coşku dolu bir sıcaklık yayılmıştı. Kolyenin Tracey'ye ait olduğundan emindi. İçini bir heyecan kapladı. Molly yavaşça sola döndü ve minik adımlarla beş metre uzaktaki açıklığa kadar yürüdü. Dalı yere indirdi ve kolyeyi yaprakların ortasına bıraktı. Yüzüne yayılan gülümsemeyi engelleyemiyordu. Bu kadar şanslı olduğuna inanamayarak ormana bir göz attı -yoksa şans değil başka bir şey miydi bu? Kolyeyi eline aldı ve avucundaki T harfi hemen o an soğudu. Molly kolyeyi tutan elini yumruk yaptı ve bu serin, ferahlama hissinin keyfini çıkardı. Gözlerini kapattı ve fısıldadı. "Biliyorum, Tracey." Kolyeyi kot pantolonunun ön cebine attı.

Telegram: @cinciva

On Yedi

Tracey loş odada titreyerek ve kıyafetlerinden gelen idrar kokusu yüzünden midesi bulanarak öylece duruyordu. Anne eğri büğrü kapıdan elinde bir kova sabunlu su ve iki temiz havluyla geldiğinde rahatladı. Tracey temiz havluların pislik içindeki bu küçücük odanın neresinde duruyor olabileceğini merak etti ama bunun üstünde fazla durmadı; yıkanacağı için çok mutluydu. Bir kova sabunlu su da hiç fena değil diye geçirdi içinden. Bir kere ceza yerinden çok daha iyiydi. Ceza yerinin düşüncesi bile Tracey'nin gözlerinin yaşlarla dolmasına yetmişti. Anne'ye arkasını döndü ve *ağlamayacağına* dair kendi kendine söz verdi. Burası sadece farklı bir evdi. Anne'nin elini omzunda hissedince alışkanlıkla dondu kaldı.

Anne onu kendine çevirdi ve yerdeki yığını gösterdi. "Bugün sana yeni kıyafetler getirdim. Gördün mü?"

Tracey'nin içini birden bir rahatlık hissi kapladı; gözleri yaşarmaya başladı. Yeni kıyafetlere bayılırdı o! Bacaklarını ayrı tutmaya çalışarak kıyafetlerin yanma gitti. Islak iç çamaşırı o kadar soğuktu ki bacaklarına değdikçe tenini adeta yakıyordu.

Telegram: @cinciva

"Hadi, tatlım. Alabilirsin," dedi Anne nazikçe. "Onlar senin. Bir bak bakalım. Sanırım seveceksin."

Tracey ıslak kumaşı teninden uzak tutmaya devam ederek dikkatlice yere eğildi. Koyu yeşil renkli, uzun kollu, dik yakalı tişörtü aldı. Temizdi, yeni yıkanmış gibi çiçek kokuyordu. Tracey onu neşeyle diğer kıyafetlerin üzerine koydu ve kalp şeklinde pembe düğmeleri olan parlak sarı bir kazağı yerden aldı. "Ah, Anne!" dedi gülümseyerek. "Buna bayıldım!"

Anne gülümsedi. "Beğeneceğini umuyordum," dedi içten bir sesle. "İmkân bulduğumda sana yeni şeyler almak çok hoşuma gidiyor."

Tracey kazağın üzerinde ufak bir leke olduğunu fark etti ama bir şey söylemedi. Anne'nin kendini kötü hissetmesini istemiyordu, bu gerçekten de çok güzel bir kazaktı ve *onun için* yeniydi. Kazağı da dik yakalının üzerine bırakıp pembe fırfırları olan beyaz çorapları aldı Tracey. "Hep fırfırlı çoraplarım olsun istemiştim!" diye bağırdı neşeyle ve gözlerini yerdeki kot pantolona çevirdi. Pantolonun üzerinde pembe ve yeşil renklerde çiçek desenleri vardı. Tracey kendinden geçmiş, pislik içindeki, ıslak kıyafetlerinin verdiği rahatsızlığı, önceki gece yaşadığı korkuyu ve Anne'nin onu gerçek annesinden çalmış olduğunu çoktan unutmuştu. Heyecanla uzanıp kıyafetlerin yanında duran kahverengi kürklü çizmeleri aldı. Çizmenin bağcıklarının ucunda beyaz ponponlar vardı. Üzerindeki çizikler ve topuğundaki ufak açıklık Tracey'nin umurunda değildi. Sevinçten deliye dönmüştü. Bunlara benzeyen çizmeleri daha önce dergilerde görmüştü. Bütün kıyafetleri ve botları alıp üzerine doğru tutarken kalbi heyecandan küt küt atıyordu. "Ah, Anne!" dedi. "Bunları çok

Telegram: @cinciva

sevdim!" Gerçekten de çok sevmişti. Her küçük kız gibi o da hediyelere bayılırdı. Bu tuhaf, yeni eve nasıl geldiğini bir an için unutup Anne'nin kollarına atladı.

Anne Tracey'ye sıkıca sarılıp onu yanağından öptü. "Tracey," dedi Tracey'nin saçlarını usulca yüzünden çekerken. "Senin mutlu olmanı istiyorum."

Tracey utançla başını önüne eğdi. "Teşekkür ederim, Anne. Kıyafetler getirdiğin ve beni ceza yerinden çıkardığın için." Bunları söylediği sırada midesine bir ağrı saplandı. "Artık uslu duracağım. Söz veriyorum."

Anne onu tekrar kollarının arasına aldı ve Tracey'nin kirli kıyafetlerine aldırmadan onu dizine oturtup neşeyle dizinde hoplattı. Tracey her hoplamayla biraz daha rahatlayarak kahkahalar atıyordu ama birkaç dakika sonra Anne Tracey'yi dizinden indirip sabunla suyun yanına bıraktı.

"Tracey," dedi ona bakarak. "Gidip bize biraz yemek getireceğim. Senin burada kalmam istiyorum."

Tracey birden korkuya kapıldı. *Tek başıma mı? Yine mi?* "Lütfen, Anne. Lütfen ben de seninle geleyim!" diye yalvardı. "Söz veriyorum uslu duracağım. Kaçmayacağım. Bağırmayacağım. Söz veriyorum!" Tracey çılgına dönmüştü.

"Hayır, Tracey, bunun için çok erken. Sen burada kalıp temizlenmelisin. Toksinleri unutma," diye hatırlattı Anne.

Toksinler mi? Tracey hemen ağlamayı kesip başını tamam der gibi salladı. Toksinler Tracey'yi endişelendiriyordu. Neydi onlar ve kendi annesi onu bu konuda neden uyarmamıştı? Belki de o Tracey'yi *sevmiyordu.* Anne toksinler yüzünden geri dönmeyebilirdi belki de. Belki toksinler onu öldürürdü! Tracey

Telegram: @cinciva

Anne'nin yanına koştu. '"Lütfen gitme!" diye yalvardı. "Toksinlerin seni yakalamasını istemiyorum."

Anne diz çöküp Tracey'yi omuzlarından tuttu. "Merak etme, Tracey. Geri döneceğim. Ben ne yapmam gerektiğini biliyorum," dedi. "Sen yıkanmaya başla ve Anne hemen gidip gelecek, tamam mı?"

Tracey sakinleşti. Toksinlerden, yalnız kalmaktan daha çok korkuyordu. "Tamam, Anne," dedi. Alt dudağı titremeye başlamıştı ama Tracey ağlamaması gerektiğini biliyordu. Eliyle ağzını kapatıp omzunu geriye attı. Bunu yapabilirdi! Yapmak zorundaydı. Büyük bir kız olmalıydı ve büyük kızlar ağlamazdı.

"Muhtemelen yıkanman bitene kadar dönmüş olurum," dedi Anne. "Gerçekten çok hızlı gideceğim."

Tracey başıyla onayladı. Dizleri titreyerek ve tırnaklarının tırtık tırtık olmuş uçlarını kemirerek tünele doğru ilerleyen Anne'nin arkasından baktı. Anne arkasını döndü. "Tracey, tatlım," dedi. "Oyun yerini bulmaya çalışma, tamam mı? Etrafta yılanlar ve başka tehlikeli şeyler olabilir. Küçük kızımın başına bir şey gelmesini istemem." Gülümsedi.

Tracey küçücük odanın toprak duvarına yaklaştı. "Tamam," dedi. "Burada duracağım."

Anne odadan çıktığında büyük tahtayla girişi kapattı. Sonra tahtanın ardından pat diye bir ses geldi. Tracey durduğu yerden tahtaya bakıyor, her bir santimini dikkatle inceliyordu. Yalnızdı -gerçekten yalnızdı. Tahtanın hemen altında, yerin düz olmadığı kısımda bir açıklık vardı. Anne nasıl bu tahtanın beni yılanlardan koruyacağını düşünebildi diye geçirdi içinden kaygıyla Traacey. Alt dudağını ısırarak bağırdı. "Anne!" Anne'nin gelip

Telegram: @cinciva

tahtanın altındaki boşluğu doldurmasını istiyordu ama kimse cevap vermedi. Anne gitmişti. Tracey paniğe kapıldı. "Anne!" diye seslendi bir kez daha. Gözleri yaşlarla doldu. Son bir kez daha Anne'yi geri getirmeyi denedi. "Anne!" diye öyle yüksek sesle bağırdı ki tüm bedeni sarsıldı. Cevap yoktu.

Anne buradayken içeri hiçbir yılan girmediğine göre o yokken de girmezler herhalde dedi kendi kendine. Endişelenecek bir şey yoktu, Tracey küçük bir bebek değildi.

Tracey su dolu kovanın yanına yaklaşıp yıkanma bezini ıslattı ve yavaşça titreyen kollarına sürdü. Ilık sabunlu su temiz kokuyordu. Su cildine değdiğinde önce güzel geliyor ama kurumaya başladıkça Tracey'nin tüyleri diken diken oluyordu. Yıkanmaya devam ettikçe suyun rengi kahverengiye döndü. *Iyy!* Tracey yeni kıyafetlerini alırken girişi kapayan tahtaya bakıp dışarıya çıkan yolu bulabilir miyim acaba diye düşündü. Eğer yolunu bulsa kaçıp kurtulabilir miydi? *Hayır! Dışarıdaki toksinlerle dolu dünyayı düşünmeyi kes!* diye azarladı kendi kendini. Dışarıdaki dünyayı düşünmek onu üzüyordu ve üzülmek iyi değildi. *Anne'yle burada kalmak da o kadar kötü olmayacak -tabii uslu durursam.*

Tracey yıkanmayı bitirip yeni kıyafetlerini ve çizmelerini giydiğinde midesi guruldamaya başlamıştı. Kapıdaki tahtaya doğru yürüyüp parmaklarını tahtanın sert yüzeyinde gezdirdi. Labirent gibi tünelleri düşündü. Hangisinin ceza yerine hangisinin dışarıya ya da dua yerine çıktığını hatırlayamayacağını biliyordu. Oda gözüne birden ürkütücü ve tehlikeli görünmeye başladı. İçerideki sessizlik kulakları sağır ediyordu. Tracey kirli şilteye gitti ve kendine doğru çektiği dizlerine titreyen kollarıyla sarılıp

Telegram: @cinciva

çenesini dizine yasladı. Kendi kendine cesur olması gerektiğini söyleyerek ileri geri sallanmaya başladı. Şiltenin üzerine uzanıp gözlerini tahtayla kapatılmış girişe dikti ve Anne'nin dönüşünü beklemeye başladı. Sonunda gözleri ağırlaşmaya başladı ve Tracey bir rüyanın içine daldı.

Tracey kollarını iki yanında sallayarak tünelde tüm hızıyla koşuyor, saçları ayaklarının yere her vuruşunda omuzlarından havalanıyordu. Güneş ışığını göremese de cildi tünelin bayat kokusunun yerini almış olan dışarının havasıyla ürperiyordu. Tünelden dışarı tırmanıp kendini böğürtlen dallarının arasına attı. Etrafa bakındı ve birden yalnız olduğunu fark etti -gerçekten yalnızdı. Anne orada değildi. Korkuyla titreyerek tekrar tünelin girişine döndü. "Anne?'' diye seslendi korkudan çılgıncı dönmüş bir halde. "Anne, neredesin?" Cevap yoktu. Tünelin daracık girişinden aşağı baktı. Bir güç bedenini tünelden uzağa çekip böğürtlen dallarının arasındaki belli belirsiz bir deliğin önüne bıraktı. Tracey delikten sürünerek geçip ormanın içine çıktı. Asmaların ve dalların üzerinden atlayıp çukurların etrafından dolaşarak ve yaprakların arasından geçerek hızlı adımlarla ilerledi. Birden başını yerden kaldırdı. Karşısında bir sürü insan duruyordu; hava seslerle, konuşmalarla ve bağrışmalarla doluydu. Kalabalık gökyüzüne bakıyordu. Tracey gözlerini eliyle güneşten koruyarak başını kaldırdı. Kalabalığa yaklaşıp dikkatlerini çekenin ne olduğunu anlamak için gözlerini kısıp baktı. Tam o anda o tanıdık, huzur veren sesi duydu. "Tracey! " Tracey sevinçle arkasını döndü. Dışarıdaki insanlar onu görmeden, tüm gücüyle Anne 'nin güven dolu kollarına koştu. "Anne!"

Telegram: @cinciva

On Sekiz

Molly bulduğu kolyeyi vermek üzere kararlı bir şekilde karakola doğru yola çıktı. Kolyeyi görünce ormanı bir daha ve bu kez daha büyük bir dikkatle aramaya karar vereceklerini ve bu durumun kendisinin Tracey Porter'ın ortadan kayboluşuyla bir ilgisi olmadığını kanıtlayacağını umuyordu. Memur Brown'la karşılaşmalarını ve yaptıkları can sıkıcı sohbeti düşündü. Şüpheli mi? Lütfen! Karakola gelmeden önceki son dönemece vardığında kolyeyi polise vermesinin Memur Brown'ın onun şüpheli olduğu yönündeki tahminlerini destekleyeceğini fark edip arabayı yavaşlattı. Memur Brown kolyeyi ona karşı kullanabilirdi. Molly kararsız kalmıştı ve kararsızlıktan nefret ederdi. Tuhaf bir şekilde kolyenin Tracey'ye ait olduğundan emindi. Tam o anda çalan cep telefonunun sesiyle irkildi. Minibüsü yolun kenarına çekip çantasının içindeki telefonunu arayıp buldu. "Efendim?" dedi aceleyle.

"Selam, bebeğim," dedi Cole çapkın bir sesle.

"Selam!" Molly Cole'un neşeli sesini duyunca gülümsedi.

Telegram: @cinciva

"Daha iyi misin? Biraz kendine gelebildin mi?" diye sordu Cole.

"Tanrıya şükür ki evet. Hem de nasıl!"

"Bu iyi sanırım, ha? Neyin peşindesin?"

Molly o kadar heyecanlıydı ki anlatmaya nereden başlayacağım bilemiyordu. "Pekala, buna inanmayacaksın," dedi ve Cole'a bir çırpıda bütün olanları anlattı.

"Ne yaptım dedin sen?" diye sordu Cole kızgın bir sesle.

Bu öfkeli karşılık Molly'nin biraz cesaretini kırmıştı. Sıkıntıyla dudağını ısırdı. "Her neyse, ben, ee, kolye bende." Cebini yokladı; kolye cebinde kıvrılmış, sapasağlam duruyordu.

"Bu inanılmaz, Molly, gerçekten...inanılmaz." Cole bir an durdu. "Erik'in de mi bir şeyler gördüğünü düşünüyorsun?" diye sordu endişe ve hayret dolu bir sesle.

"Evet, olabilir, bilmiyorum." Molly Erik'in yaşıyor olabileceği acıyı düşününce derin bir iç çekti. Gördüğünün masum bir rüya mı yoksa bir işaret ya da bir mesaj mı olduğunu bilememek işkence gibiydi. "Cole lütfen ona bu konudan söz etme. İnsanların bilmesini istediğini sanmıyorum."

"Ben onun babasıyım, Molly."

Cole'un bozulduğu ses tonundan belliydi. "Sen de benim koçanısın ve olaylarla ilgili bir şeyler gördüğümü sana söylemeye karar vermem kaç yılımı aldı?" Molly bir an durdu. "Ve bana hâlâ inanmıyorsun," diye ekledi üzgün bir sesle.

"Ona bir şey söylemem," dedi Cole utanmış gibi bir sesle ve devam etti. "Ama kahretsin Molly, onun da senin gibi de -" dedi ve ne söylemek üzere olduğunu fark edince düzelterek devam etti. "Senin gibi her şeyi kafaya takmasını istemiyorum."

Telegram: @cinciva

Düzeltmesi işe yaramamış, Molly ağzından kaçırmak üzere olduğu şeyi anlamıştı. Gururunu bir kenara bırakıp konuşmaya devam etti. "Biliyorum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Her şeyi kafasına takacak ya da takmayacak. Bu şey olduğunda onun ne düşündüğünü ya da ne hisettiğini kontrol edemezsin. Sana söylüyorum Cole, bu...Bilmeler...insanı ele geçiriyor. Ondan kaçmak mümkün değil."

"Öyle diyorsan," diye homurdandı Cole.

"Ne?" Molly sinirlenmeye başlamıştı. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Sanırım bunu gerçekten anlamıyorum. Ben bir şeylerle uğraşırken hiçbir şey, *ama hiçbir şey* dikkatimi dağıtamaz

"Aynen öyle!" dedi Molly Cole'un cümlesini bitirmesini beklemeden. "Ben de bunu anlatmaya çalışıyorum işte. Sen kendi hayatında olanlarla ilgileniyorsun, ben de kendi hayatımdakilerle. Ve ne yazık ki, benim hayatımda olup bitenler kontrol edemediğim bir şekilde zaman zaman görüntüler şeklinde kendini gösteriyor. Beynimden içeri sızıyorlar. Bunu öylece kapatamıyorum. Ne düşünürsem düşüneyim o her zaman orada."

"Üzgünüm. Bu sadece..." Cole bir an durdu. Molly bekledi; bu konuda konuşmanın onun için zor olduğunu biliyordu. "Ne zaman bu işlerle ilgileneceğini hiç bilemiyorum ve bu şey seni ben dahil her şeyden uzaklaştırıyor."

Molly iç çekti. Ne anlatmaya çalıştığını biliyordu ve haklıydı da.

"Bunun kulağa bencil pisliğin tekiymişim gibi geldiğinin farkındayım ama Mol, senin gecenin bir yarısı ormana gitmen beni endişelendiriyor. Başına bir şey gelmesinden, tuhaf güçlere ve

Telegram: @cinciva

göremediğim diğer şeylere yem olmandan korkuyorum." Cole bir an duraksadı. Molly telefonu kulağına sıkıca bastırıp Cole'un nefes alıp vermesini dinledi. "Ve kahretsin Molly, evliliğimiz bu lanet şeye nasıl dayanacak? Amanda'yı zar zor atlattık zaten! Arkama yaslanıp sadece izlemem mi gerekiyor? Öylece beklemeli miyim? Peki ya sonra? Bir gün Memur Bilmemkimden bir telefon gelecek ve adam bana diyecek ki 'Bil bakalım ne oldu? O haklıymış. Katili gerçekten de buldu -ama bu kez kurban kendisi.'" Molly konuşmasından onun konuşurken bir yandan da elini saçında gezdirerek hızlı hızlı yürüdüğünü duyabiliyordu.

Molly ona verebileceği tek cevabı verdi. "Biliyorum ve bunun için üzgünüm." Ona sezgilerinin -ya da gördüklerinin- peşinden gitmeyeceğine dair söz veremezdi. Bu her hafta Erik'i aramayacağına söz verip yine de aramasından farksızdı. Yıllarca bu görüntüler karşısında çaresiz kalmıştı. Amanda'da başarısız olmuştu ve şimdi aynı hatayı bir kez daha yaparsa kendini asla affetmezdi. Amanda'nın tatlı yüzü, cesedini bulduklarında gazetede çıkan saçları çene hizasında kesilmiş, kameraya doğru hafifçe eğilmiş fotoğrafındaki haliyle gözünün önüne geldi. Molly Tracey'ye elinden gelen her şekilde yardım etmek istiyordu. Günün birinde bir çocuğu kurtarmakla evliliğini kurtarmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacağı daha önce hiç aklına gelmemişti. "Seni seviyorum, Cole," dedi Cole'un kendisini anlayacağım umarak.

"Şey," diye söze başladı Cole üstelemekten vazgeçerek. "Seni ben seçtim, yani bu durumda başka bir seçeneğim yok sanırım."

Molly üzülmüştü. *Başka bir seçenek mil* Bu sözün üzerinde

Telegram: @cinciva

durmamaya karar verip çekingen bir sesle sordu. “Peki o zaman kolyeyi ne yapayım?”

“Ne demek istiyorsun? Polise ver tabii ki. Bırak bununla onlar uğraşsınlar.”

“Ah hayır...bunu yapamam. Eğer kolyeyi polise verirsem benim bir şüpheli olduğumu düşünürler.”

“Adaleti engellemek ya da öyle bir şeyden tutuklanabilirsin Molly.”

“Biliyorum ama ya beni içeri atar, bir günah keçisi yaparlarsa. Bilmiyorum, Cole. Sence gerçekten kolyeyi onlara vermeli miyim?”

"Molly!” dedi Cole öfkeyle. “Nasıl olsa ne istiyorsan onu yapacaksın. Neden bana soruyorsun ki?”

Molly’nin verecek bir cevabı yoktu. Gergin bir sessizliğin ardından Cole can alıcı noktaya geldi. “Ya kolyeyi onlara vermezsen ve kolye davanın çözülmesini sağlayacak tek ipucuysa? Senin onu geri vermeyecek kadar bencil olman yüzünden kızı bulamazlarsa kendini berbat hissedersin.”

“Bencil mi? Bencil! Böyle mi düşünüyorsun?” diye haykırdı Molly telefona.

“Bunu kimin için yapıyorsun, Molly? Tracey için mi? Amanda için mi ? Yoksa bunu kendin için, beyninin Amanda'yı senin öldürdüğüne inanan o sapkın kısmını iyileştirmek için mi yapıyorsun?”

Cole'un sözleri çok can yakıcıydı ama bu sözlerdeki doğruluk payı Molly'yi daha da çok üzüyordu. Bunu kimin için yaptığım gerçekten de bilmiyordu Molly ama bunu umursamıyordu da. Devam edecekti. “Bir gün, Cole. bütün ihtiyacım olan sadece bir gün. Kolye sayesinde daha fazla bilgi alabilirim. Yarın,

Telegram: @cinciva

onu doğruca karakola götüreceğim. Söz veriyorum." Molly'nin Cole'un onayına ihtiyacı yoktu ama yanlış olduğunu bildiği bir şey yapmanın verdiği suçluluk duygusunu hafifletmek için onun onayını duymak istiyordu. Telefon kapandı.

Molly eve gitmeyi planlıyordu ama anlık bir fikir değişikliğiyle Hannah'nın çiftliğine gitmeye karar verdi. Kocaman soya fasulyesi tarlalarının yanından geçmek gergin gününe bir huzur katmıştı. Pencereleri açtı. Hafifçe esen rüzgâr sabahın stresini alıp götürüyordu. Harley'nin çiftliğinin önünden geçerken evinin önünde, kamyonetinin yanında duran Harley'ye el salladı ama Harley ona karşılık vermek yerine onu yol boyunca boş gözlerle takip etti. Molly'nin tüm neşesi birden kaçmıştı.

Molly Harley'nin rahatsız edici bakışlarının etkisini üzerinden atmaya çalışarak minibüsünü Hannah'nın evinin önüne park etti ve dışarı çıktı. "Hannah?" diye seslendi ama cevap yoktu. Molly'nin Saint Bernard ve Danua kırması olduğunu tahmin ettiği büyük, uzun tüylü siyah bir köpek ve daha yaşlı görünen bir av köpeği zıplayarak üzerine doğru geldi. "Selam, çocuklar," dedi Molly köpeklerin başım okşayarak. "Anneniz nerede?" Ahıra girdiğinde atlar hareketlendi; belli ki havuç ve şeker almayı umuyorlardı. Molly atların yanaklarını okşadı.

"Hannah?" diye seslendi bir kez daha. Köpekler sahiplerinin adını duyunca kulaklarını merakla havaya dikti. Molly eyerlerin durduğu odaya başını uzatıp melodik bir sesle seslendi. "Hannah?" Peşinde köpeklerle garaja gitti. Hannah'nın arabası oradaydı. Molly dönüp tarlalara doğru baktı ama Hannah görünürlerde yoktu. Atlar dışarıdaki otlağın arka kısmına, ormana bakan çitlerin arkasına toplanmıştı.

Telegram: @cinciva

"Molly!"

Molly arkasını dönüp leş gibi pantolonu ve gömleğiyle öylece dikilen Pete'i görünce rahatladı. Pete onbeş yıldır atlarını Hannah'nın çiftliğinde tutuyordu. Molly onu on yıldır tanıyordu ve hâlâ bu ufak tefek haline alışamamıştı. Koyu renk, bozulmuş yüzü parlak gülümsemesiyle aydınlandı.

"Selam, Pete," dedi Molly. "Hannah'yı nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Pete yavaş adımlarla, elini kemerinden sallanan bir havluya silerek Molly'ye doğru yürüdü. Yüzü ter içinde kalmıştı. Başıyla ormanı, atların toplandığı yerin ilerisini işaret etti. "Yürüyüşe çıktı."

Otlağın diğer tarafı Molly'nin tahmin ettiğinden daha uzaktı. Biraz dinlenmek için dört atın yanında durup çitlere yaslandı. Atların da aynı insanlar gibi zaman geçirmekten hoşlandıkları favori mekânları olduğuna dair bir şeyler duyduğunu hatırlıyordu. Kıymıklı sert tahtaya dayanmış dinlenirken bir an aşağı baktı ve çitin üzerinde yıllardır hep tam olarak o noktadan tırmanılıyormuş gibi gayet açık bot izleri olduğunu gördü. Bu gayet anlaşılır bir durumdu çünkü Hannah binicilik kadar tırmanışla da ilgiliydi. Bu çitin üzerinden birçok kez geçmiş olmalıydı. Molly tekrar ormana döndüğünde ormanın derinliklerine doğru ilerleyen patikayı fark etti. Atları hafifçe okşadıktan sonra çuhaçiçeği ve mavi yapraklı altınbaşakların çevrelediği patikadan yürümeye başladı.

Patika ormanın derinliklerine girdikçe yavaş yavaş gözden kayboluyor, yüksek otların arasında zorlukla seçilebiliyordu. Ağaç dalları yolun üzerine doğru uzanıyordu. Molly uzanıp dal-

Telegram: @cinciva

lan araladı. Arkasına doğru baktı ama bulunduğu noktadan ne Hannah'nın çiftliği görünüyor ne de köpeklerle atların sesleri duyuluyordu. Her yer sessizdi. *Hannah'nın bu patikayı sık sık kullanmasına şaşmamalı.*

Molly düşüncelere dalmışken duyduğu sesle irkildi ve birden takip ettiğini sandığı patikanın bir süredir devam etmediğini fark etti. Etrafına baktı. Orman otlarla kaplı patikaların oluşturduğu bir labirenti andırıyordu. Molly Hannah'yı bulma telaşını bir yana bırakıp yürüyüşün tadını çıkarmaya karar verdi. Eliyle cebini kontrol etti; kolye oradaydı. Yürüyüş temposunu arttırıp White Ground Yolu'nu geçti ve Hoyles Mill Trail'in girişine geldi. Molly, Hannah'nın çiftliğine dönüp dönmemeye karar vermeye çalışırken yolda Hannah'yla karşılaşmamış olduklarını fark etti. Onun nereye gitmiş olabileceğini merak etmişti. Yine de, biraz egzersiz yapmak hoşuna gitmişti ve henüz bu huzurlu kaçamağı bırakmak istemiyordu. Saatine baktı ve kiliseye kadar yürüyüp ana yoldan Hannah'nın çiftliğine dönmek için yeterli zamanı olduğuna karar verdi.

Molly taşların üzerinden atlayıp, asmaların ve diğer dalların altından geçerek ormanda ilerledi ve tanımadığı bir yere geldiğinde Cole'un kulaklarında çınlayan s *ağ elini kullanan bir dünyada* yaşıyoruz sözlerini hatırlayarak sağa döndü. Molly patikanın nereye gittiğinden emin değildi ama bu onu endişelendirmiyordu. Boyds çok küçük bir yerdi ve Molly er ya da geç ya kiliseye, ya kilisenin ötesindeki çiftliğe ya da küçük kasabayı çevreleyen yollardan birine çıkacağını biliyordu.

Güneş batarken Molly ormanın içinde bir yol ayrımına geldi. Bir kez daha sağa dönü ve çalıların ötesinde gördüğü şeyle

Telegram: @cinciva

birden irkileli: yetişkin meşe ve çamlarla çevrili, insan elinden çıkma bir açıklık duruyordu karşısında. Açıklığın ortasında, Molly'nin üç metre kadar ilerisinde yıllar içinde kararmış, eski ve parçalanmış iki piknik masası ile üzerine özensizce isimler ve tarihler kazınmış banklar duruyordu. Bir kuş masalardan birinin üzerindeki ay çekirdeklerini yiyordu. Molly o yöne doğru bir adım atar atmaz uçup gitti.

Açıklığın kenarında yeşil boyalı kapakları eğrilmiş dört büyük tahta kutu duruyordu. Özensizce yapılmış kutuların üzeri örümcek ağları ve sarmaşıklarla kaplıydı. Molly en yakınındaki kutunun kapağını kaldırmayı dendi. Kapak şaşırtıcı derecede ağırdı. Başını uzatıp içine baktığı sırada bir tarla faresi kutunun dibinde telaşla koştu. Molly ağır kapağı elinden atıp bağırarak geriye doğru kaçtı. Yere düşen tahtanın çıkardığı ses karanlık ormanda yankılandı. Molly tiz çığlığını kimsenin duymamış olduğunu umarak utangaç gözlerle etrafa baktı.

"Tanrım," dedi Molly ellerini üzerindeki sudan kurtulmak istiyormuş gibi sallayarak. Ellerini kot pantolonuna sildi ve tekrar kutunun yanına gitti. "Bunu yapabilirim," dedi kendi kendine ve kapağı kaldırıp kutunun içine baktı. Örümcek ağlan kutunun köşelerinden sallanıyordu. Kutunun içinde köşelerinde fare yuvalan olan bir raf vardı. Yuvalardan birinin içinde minik bir fare büzüşmüş duruyordu. Rafın altında özensizce kesilmiş kütükler vardı. Molly kapağı elinden bırakıp kapağın çıkardığı gürültüyle aynı anda geri çekildi. Etrafına bir göz attı. Piknik masaları, yerdeki ufak çukurların üzerine yerleştirilmiş ızgaralar. Manzara Molly'ye çocukluğundaki kamp gezilerini hatırlatmıştı. Gülümsedi. Bu gözlerden uzak yeri hemen sevmişti.

Telegram: @cinciva

6. His

Karanlık iyice bastırmış, Molly yolunu bulamayacağından endişelenmeye başlamıştı. Cep telefonunu almak için elini uzattı ama sırt çantasını minibüsünde, Hannah'nın çiftliğinin önünde bırakmıştı. *Hannah, neredesin sen?* Molly endişeyle Cole'u düşündü. Ormanda kaybolduğunu bilse kızardı. *Kayıp mı oldum ben ?* diye sordu kendi kendine. Açıklıktan çıkan bir patika bulmaya çalışarak etrafına baktı. İki büyük ağacın arasında bir yol vardı ve üzerinde de...lastik izleri? O tarafa doğru yürüdüğü sırada kutulardan birinin dibinde beyaz ve yeşil renkli bir şeyin parladığını fark etti. Kutuya doğru dikkatle yaklaşırken tüm ağzını elma şekeri tadı kapladı. Molly dilini ağzının içinde gezdirdi -tükürüğünün her bir damlası elma şekeri tadındaydı.

Molly tahta kutunun yanma çöküp merakla içine baktı. Kutunun içinde bir Airhead şekerleme kâğıdı duruyordu. Sol elini parlak kâğıda doğru uzattığı anda sağ eli yanmaya başladı Molly'nin.

"Lanet olsun!" diye bağırdı neyle karşı karşıya olduğunu anlar anlamaz. Sağlam eliyle yanan avcunu tutarak geriye doğru birkaç adım attı. "Kahretsin! Anladım, tamam mı? Anladım!" diye bağırdı gökyüzüne doğru başını kaldırıp. Yanan elini biraz olsun serinleştmek için çılgınca aşağı yukarı sallayarak kutudan uzaklaştı ve patikadan geri geri yürüyerek kamp alanından uzaklaştı. Yaralı eli hemen serinlemeye başladı. Molly kamp alanının hemen kenarındaki küçük bir tepenin üzerine oturduğunda elindeki acı dinmek üzereydi. Yara izi beklediği gibi kızarıp şişmişti. Elleri titreyerek genizden gelen bezgin ve sinirli bir sesle konuştu. "Söyle bana!" diye bağırdı öfkeyle. "Söyle bana nerede o kız!"

Telegram: @cinciva

Molly işaretlerin, notların, şekerleme kâğıdı ve gördüğü görüntülerin nasıl birbirine bağlandığını çözmeye çalışarak birkaç dakika oturdu. Gözü tekrar gitmeye korktuğu açıklıktaydı. Tek bir düşünce korkusunu yenip harekete geçmesine yetti: Amanda. Molly tüm duyuları tetikte, elinin tekrar yanmasını bekleyerek kamp yerine doğru ilerledi ama bu kez hiçbir şey olmadı -açıklığa geldiğinde ne yanma, ne ağrı ne de sıkıntı hissi vardı. Molly biraz rahatlamış halde şekerleme kâğıdının olduğu tahta kutunun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Elini dikkatle uzatıp kâğıdı aldı ve kolunu hemen geri çekti. Oyun kâğıdı büyüklüğündeki şekerleme kâğıdı parmaklarının arasındaydı. Kâğıdı hızlıca kolyenin durduğu cebine attı ve bacağındaki şişkinliğe hafifçe vurdu. "Benimlesiniz çocuklar," dedi. "Onu bulacağız." Molly o anda arkasından gelen erkek sesiyle donup kaldı.

"Merhaba!" diye seslendi derin ve endişeli bir ses.

Molly önce cevap vermedi.

"Merhaba?" Kim var orada?"

Molly birden sesi tanıdı ama kafası karışmıştı. "Newton? Dedi tereddütle.

Az önce oturduğu tepenin ardından üzerinde koyu renk, uzun bir pardesü ve gözlerini kapatan bir şapka bulunan bir adam çık-

"Kimsiniz?" diye sordu.

"Molly Tanrıer," dedi Molly. Karanlıkta adamın yüzünü seçemiyordu.

"Molly?" dedi adam. "Bu karanlıkta burada ne yapıyorsun sen?"

Molly derin bir nefes aldı. Rahatlamıştı. "Newton," dedi aya-

Telegram: @cinciva

ğa kalkıp. “Ormanda yürüyüş yapıyordum ve sanırım kayboldum.” Eliyle geldiği yönü ve kamp alanını gösterdi.

“Ben de birinin bağırdığını duydum sandım,” dedi tepeden inip Molly’ye doğru gelirken Newton. “Al, yanımda fener getirmiştim.” Feneri Molly'ye verip tepeden yukarı çıkarken tutunması için kolunu uzattı. Molly bu nazik teklifi kabul etti.

“Bendim,” dedi bir kahkaha atarak. “Burası nedir, Newton?”

“Sen, tatlım, şu anda, ee, Kız ve Erkek İzcilerin kamp alanında bulunuyorsun. Burayı zaman zaman kilise grupları ya da bazı dernekler kullanıyor ama esas olarak izciler için kuruldu. Ee, kilisenin malı.”

Yüksek otların ve ağaçların arasından geçip tekerleklerin açtığı bir yoldan aşağı indiler. Sağ taraflarında kocaman bir çayırlık ve onun bitiminde de bir mısır tarlası vardı. Mısır tarlasının ilerisinde eski bir çiflikevi ve ahır göze çarpıyordu. Uzakta yüksek bir silo vardı. Molly’nin gözleri silonun arkasındaki ağaçların üzerine kaydı. Perkinson Evi’nin kulesi ağaçların üzerinden sapkın bir röntgenci gibi onlara bakıyordu. “Biz neredeyiz Newton?” diye sordu Molly merakla.

“Tabii ki kilisede.” Newton fenerle tepenin aşağısında, çayırlıkla park arasında kalan otları aydınlattı. Kate Plummer’ın kaybolduğu parkın yanındaydılar.

Tepeden inip Newton’in kilisenin park yerinde tek başına duran arabasına doğru yürüdüler. Molly kamp alanının en son ne zaman kullanıldığını sordu.

“Bilmem. Bir düşüneyim,” dedi Newton gökyüzüne bakıp parmaklarını dudaklarında gezdirerek. “Muhtemelen Ağustos’ta.

Telegram: @cinciva

Sanırım Kız İzcilerin toplantısı o sıralarda oluyor." Newton Molly'ye döndü. "Araban nerede, Molly?"

Molly ellerini telaşla ağzına götürdü. "Ah, aman Tanrım! Hannah'nın evinde bıraktım," dedi. Bunu tamamen unutmuştu. "Beni bırakmanın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok -gel hadi."

Molly eski arabanın ön koltuğuna oturdu. Arabanın içinde tek bir çizik bile yoktu. Arka koltuk ise baştan aşağı üzeri yazılı kâğıtlar, dosyalar ve kesilmiş gazete haberleriyle kaplıydı. Yerde üst üste yığılmış dosyalar duruyordu.

"Arşivine mi ekleyeceksin?" diye sordu Molly arabanın altüst haldeki arka koltuğunu işaret ederek.

"Ah, evet, dedi Newton. Utanmış gibiydi. "Boyds'ta olanları takip etmek hoşuma gidiyor." Newton Molly'yle aralarındaki boşlukta duran bir gazete parçasını alıp hüzünlü gözlerle inceledi. "Bütün bu olanlar ne kadar kötü -ne kötü." Gazete parçasını dosyalardan birine koyduğu sırada Molly göz ucuyla Tracey'nin fotoğrafını ve haberin başlığım gördü. "Boyds'lu Kayıp Kız." Newton motoru çalıştırdı, gözlerini önlerindeki yola dikti ve direksiyonu iki eliyle sımsıkı tuttu. Bütün sürücüler White Ground Yolu'ndaki tümseklerin etrafından dolaşmakta zorlanırdı ama Newton normalden çok daha fazla zorlanıyor gibi görünüyordu.

Molly önceki gece olduğu gibi Bilmeler'in yine zihnini ele geçirmek üzere olduğunu hissedince hemen gözlerini kapadı. Sağ eliyle kapı kolunu, sol eliyle de oturduğu koltuğun kenarını tuttu. Tüm bedeni titriyordu. "Lütfen," dedi nefes nefese bir halde. "Biraz daha hızlı gidebilir misin?" Molly'nin gözleri ar-

Telegram: @cinciva

kaya doğru kaydı ve görüntüler eski moda bir slayt gösterisi gibi gözünün önünde belirmeye başladı: *Tracey toprak bir odada tek başına, gözlerini dikmiş karanlığa bakıyor; bir tahta plaka; ormanın içinde bir çalılık.* Molly korkuyla ürperdi. Eski anılar tekrar zihnine hücum etmişti. Molly'nin gördüğü Tracey'ydi. Onun yüzünü, vücudunu, saçlarını görmüştü ama o ölü gibi bakan, buz gibi gözler Amanda'nın gözleriydi. Onu suçlayarak gözlerinin içine bakıyorlardı.

Molly Newton'in uzaktan gelen sesini duyabiliyor ama ona cevap veremiyordu. Arabanın hızlandığını hissetti. Vücudu kapıya doğru devrildi ve Molly çarpmanın etkisiyle birden kendine geldi. Bedeni yolla birlikte önce sola sonra sağa savruldu.

"Molly?" dedi Newton bir kez daha.

"Ben...kendimi pek iyi hissetmiyorum," dedi zorlukla Molly. Hannah'nın yolunun başına geldiklerinde nefesi normale dönmüş, görüşü düzelmişti. Koltukta doğruldu.

"Molly, iyi misin?" diye sordu Newton yavaşça sağa dönerken.

"Evet," dedi Molly olanları büyütmemeye çalışarak. "İyiyim, teşekkür ederim. Yolun o kısmı yüzünden," dedi elini önemsiz bir şeyden söz edermiş gibi sallayarak. "Araba tutuyor işte, anlarsın ya."

Newton rahat bir nefes aldı. "Beni de. Bazen o kadar korkuyorum ki. Yol o kadar dar ve berbat halde ki. Belediye bu konuyla ilgilense iyi olacak." Başım iki yana salladı.

Molly Newton'in onu net olarak görmediğini ve az önce yaşadıklarının ne anlama geldiğini anlamadığını fark edince rahatladı.

Telegram: @cinciva

Newton Hannah'nın yoluna doğru dönerken Molly dönüp arabanın arka koltuğuna bir kez daha baktı. "Newton? Bakabilir miyim?" diye sordu gazete küpürlerinden birine doğru uzanırken Molly.

"Ah, tabii," dedi Newton.

Molly gazete parçasını eline aldı. Kâğıdın arka tarafına bir fotoğraf yapıştırılmıştı. Molly, yapıştığı kâğıttan kurtulup koltuğa düşen fotoğraftaki büyük ve eski evi tanıdı. Renkler değişmişti ve veranda da Molly'nin hatırladığından daha küçük görünüyordu ama ev kesinlikle tanıdıktı. "Newton, bu fotoğraftaki Perkinson Evi mi?"

Newton yüzünde dehşet ve korku dolu bir ifadeyle dönüp baktı. "Ne? Ah, tabii ki değil," dedi arabayı park ederken. Kâğıtları ve fotoğrafı aceleyle toplayıp kucağına koydu.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Molly elini uzatıp.

"Ah Molly. Bunun Perkinson Evi olmadığından eminim." Kâğıt yığınlarıyla fotoğrafı göğsüne sertçe bastırdı. Molly buruşan kâğıtların sesini duyabiliyordu. Newton endişeli bir kahkaha attı.

"Şey, fotoğraftaki ev geçen gece yaptığın konuşmada anlattığın eve benziyor gibi geldi de. Evin ben gittikten sonra gösterdiğin fotoğraflarından biri olabilir diye düşündüm," diye açıklamaya çalıştı Molly.

"Hayır, hayır," dedi Newton başını iki yana sallayarak. "O gece fotoğraf göstermedim. Ben, ee, sadece anlattım." Kâğıtları düzeltirken fotoğrafı hızlıca diğer kâğıtların arasına soktu. "Bu gerçekten de önemli bir fotoğraf değil. Muhtemelen eski albümlerin birinden düşmüştür."

Telegram: @cinciva

"Tamam," dedi Molly ve arabadan indi. "Bıraktığın için sağol. Sana rastlamasam ne yapardım hiç bilmiyorum. Herhalde piknik masasının üzerinde kıvrılıp uyuyacaktım!" Molly bir kahkaha atıp arkasını döndü ve minibüsüne doğru yürürken Newton'ın rahat bir nefes aldığını duydu.

Molly minibüsüne biner binmez az önce gördüklerini defterine karalamaya başladı. "Nerede bu çocuk?" dedi yüksek sesle. Defteri ve iPod'unu çantasına koyup cep telefonunu çıkardı: yedi cevapsız çağrı. Numaralara hızlıca bir göz attı: Cole, Hannah ve bir sürü özel numara. Bu da nesi? Sesli mesaj düğmesine bastı. Beş yeni mesajı vardı.

"Selam bebeğim. İyi olup olmadığını merak etmiştim. Seni seviyorum," dedi Cole'un yumuşak sesi.

"Molly, ben Hannah. Aracının evimin yolunda olduğunu gördüm. Koşuya mı çıktın?" Hannah bir an durdu ve sonra devam etti. "Şey, sanırım yakında karşılaşırız. İyi koşular."

Sıradaki mesaj parazit yüzünden anlaşılmıyordu. Bir dakika kadar devam eden parazitin sonunda Molly mesajı kapatmayı düşündü ama merakı galip geldi ve dinlemeye devam etti. Tam mesajı sileceği sırada çızırtılı bir ses duyuldu. "Adam biliyor." Tekrar parazit sesi duyuldu. Molly sesi tanıyabilmek ve birkaç kelime daha yakalamak için telefonu kulağına sıkıca bastırdı. Sonunda parazit seslerinin arasından kurtulmayı başaran iki kelime Molly'yi şaşkına çevirdi. Sürücü koltuğunda arkasına yaslanıp mesajı bir kez daha dinlemek için telefonunun bir tuşuna bastı. "Tracey'yi kurtar." Bu iki kelime ikinci dinleyişinde de ilkinde olduğu kadar acı vericiydi. Molly titreyen parmaklarını telefonun dokuz tuşuna doğru uzattı, yanlış tuşa basmadığından

Telegram: @cinciva

emin olmak için defalarca kontrol etti ve sakla tuşuna bastı. Bir sonraki mesaj da aynı parazit sesleriyle başlayınca Molly'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Üç dakika boyunca, birkaç kelime ya da arayanın kim olduğunu anlamasını sağlayacak bir ipucu duymak için mesajı heyecanla dinledi Molly. Tek duyduğu, taşıması gereken sesleri iletmek istemeyen, insanın tüylerini diken diken eden cep telefonu parazitiydi. Molly pes etmek üzereydi ki fonda bir erkek ve bir kadının sesi duyuldu. Konuşma sesleri bir an için yükselip hemen alçaldı. Tartışıyorlardı ama Molly konunun ne olduğunu anlayamadı. Sesler boğuktu ve kelimeler birbirine karışıyordu. Molly'nin kalbi bir işaret, arayanın kimliğiyle ilgili bir ipucu bulma umuduyla küt küt atıyordu. Mesaj bitti ve Molly telefonu kulağından çekti.

Tracey korkmuş ve üşümüş bir halde uyandı. "Anne?" diye seslendi, Anne'nin o uyurken dönmüş olmasını umarak. Cevap yoktu. Mum sönmüş oda tam bir karanlığa gömülmüştü. Tracey yavaşça şilteden kalktı ve toprak duvar boyunca ilerleyerek derme çatma masanın başına gitti. Eliyle telaşla yoklayarak kibrit kutusunu buldu. Kibrit yaktığı için başım derde sokmak istemiyordu ama karanlıktan çok korkuyordu. Dudağını ısırıp kutudan bir kibrit çıkardı. Parmaklarını kibritin üzerinde gezdirerek kabarık ucunu buldu ve diğer tarafından tuttu. Tracey babasının ona son kamp ateşi yaktıkları sırada öğrettiği şekilde kibriti kutunun kenarına sürterken titriyordu. Karanlığın içinde küçücük bir kıvılcım parladı. Tracey önce rahat bir nefes aldı ve sonra hayal kırıklığı dolu, boğuk bir ses çıktı ağzından. Kutudan bir kibrit daha çıkardı ve bir kez daha doğru tarafını yoklayarak bulup kibriti parmaklarının arasında sıkıca tuttu. *Lütfen, lütfen*

Telegram: @cinciva

diye yalvardı içinden. Sonunda kibrit alev aldığında bir an içgüdüsel olarak geri çekildi ve sonra hemen eğilip mumu yaktı. Tracey aydınlanan odaya kısık gözlerle baktı. Tahta plaka yerinde duruyor, mumun arkasındaki duvarda ürkütücü şekiller dans ediyordu. Arkasında bir varlık hisetti ve tüm bedeni korkuyla ürpererek yavaşça arkasını döndü. Gözlerinin karanlığa alışana kadar hiç kımıldamadan bekledi. Gözüne odanın diğer ucundaki yuvarlak bir karaltı takıldı -Anne gittiğinde burada değillerdi- arkalarında uzun bir karaltı daha vardı. Tracey yalnız değildi.

Telegram: @cinciva

On Dokuz

Molly sırt çantasını mutfak masasının üzerine attı. Köpekler dışarıda olduğu ve ayağının altında dolaşmadığı için mutluydu. *Washington Post* katlanmış halde masanın üzerinde duruyordu. *Cole.* Molly derin bir nefes aldı. Tracey'nin gülen yüzü sayfanın üst sağ köşesindeydi. Molly'nin bulduğu kolye, kızın boynunda denizin içindeki bir metal parçası gibi parlıyordu. Molly bir iç çekip çantasındaki defteri aldı ve oturma odasına gitti. Yorgunluktan bitkin bir halde koltuğa yığıldı ve başını yumuşacık yastığa dayadı. Gözlerini kapatıp yavaşça derin bir nefes aldı ve *meditasyonu neden bıraktım ki* diye geçirdi içinden. Hayatının nasıl hızla değiştiğini düşündü. Bir gün üç yaşında bir çocuğun peşinden koşuyor, her saniyesini onun ihtiyaçlarına göre yaşıyordu. Günler iç içe giriyor, bazen hangi günün ne zaman başlayıp ne zaman bittiğini bile algılamakta zorlanıyordu. Bazı günler o kadar zor geliyordu ki biraz rahatlayacağı zamana kadar zorlukla dayanıyordu Molly. Nefes alacağı birkaç saniyeye, kendi düşüncelerine ayıracağı birkaç dakikaya, kendi yetişkin

Telegram: @cinciva

dünyasına ait işleri halledebileceği bir boşluğa ihtiyaç duyuyordu. Sonra birden hayatı altüst olmuştu. Amanda olayı olmuş ve hayatını normal bir şekilde sürdürmek onun için sıradan olmaktan çıkıp amaç haline gelmişti. Kayıp yıllar diye geçirdi içinden Molly. Annesinin gücüne ve korumasına güvenemeyeceğini fark ettiğinde Erik'in gözlerinde gördüğü korkuyu hatırlayınca oturduğu yerde doğrulup derin bir iç çekti. Erik'in gözlerindeki bu bakış, Molly'nin boğazına bir bıçak gibi saplanmış ve onu depresyonun derinliklerine itmişti. İçindeki bu acı sonunda onu tekrar yaşama döndüren, kendini toplayıp, kendi ayakları üzerinde durmasını sağlayan itici güç olmuştu. Ve şimdi her şeyi tekrar bir araya getirmiş, özgüvenini ve hayatına yön verme istediği geri kazanmış, oğlunun güvenini sağlamışken, kendini bir kez daha bir soruşturmanın ortasına atıyordu Molly.

"Ne yapıyorum ben?" Molly ayaklarını kıvırıp altına topladı ve defterine göz gezdirmeye başladı. *Olaylarla ilgili görüntüler mi? Yoksa sorunlu bir annenin bilinçaltının uydurduğu sahneler mi?* Cole'un, gördüğün görüntülerin sadece fazla mesai yapan bilinçaltının ürünleri olduğu yönündeki şüpheleriyle baş edemeyecek kadar yorgundu şu anda. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın bu düşünceyi aklından çıkarmayı bir türlü başaramıyordu. Defteri kucağına koyup defterin arkasına koyduğu notları çıkardı. Buruşmuş sayfalara, kendisinin uydurmadığından emin olduğu kâğıtlara baktı. Bunlar birinin, onun Tracey'yi bulmaya çalıştığından haberdar olduğunun somut kanıtlarıydı. Molly bu kişinin neden ortaya çıkıp polise gitmediğini merak ediyordu. İlk okuduğu anda ezberlediği notları çaresizlik dolu bir öfkeyle tekrar katlayıp yerine koydu. Molly biraz rahatlayıp kestiremeyecek

Telegram: @cinciva

kadar gergindi. Cole'un haklı olup olmadığını düşündü. Belki de tekrar terapiye başlayıp Amanda'yı kaybetmiş olmanın neden olduğu suçluluk duygusuyla yüzleşmeye çalışmalıydı. Köpekler arka kapıda havlayıp kapıyı tırmalıyordu. Molly gidip kapıyı açtı. Kendini işe yaramaz hissediyordu. Köpekleri içeri aldı ve bu kez de ön kapıdan çıkıp mektupları aldı. Reklam ve duyuruları şöyle bir göz gezdirmek için ayırıp geri kalan mektupları tezgâhın üzerine bıraktı. Bir katalog ya da sayfalarını çevirip aklını dağıtabileceği bir şeyler bulmayı umarak elindeki reklamları karıştırdı Molly ama işe yarar bir şey yoktu. Derin bir iç çekti. Oysa ki şu anda tek bir indirim kuponu onu mutlu edebilirdi. Köpeklerin yemeğini verdi. Kendini bir robot gibi hissediyordu.

Molly kendine sıcak bir banyo hazırladı ve yaşlanan vücudunun suyun içinde daha da bozulduğunu görmek zorunda kalmamak için suya fazladan köpük ekledi. Pantolonunu çıkarırken cebindeki şişkinliği fark etti. Kolyeyle şekerleme kâğıdını usulca cebinden çıkarıp elinde tuttu ve iç çamaşırlarıyla küvetin kenarına oturdu. Kolyeyi parmakları arasında gezdirdi, avucunda tuttu. Soğuk metal, yalnız ve boş geliyordu Molly'ye. Kalp şeklindeki kolye ucunun üzerinde toprak vardı. Molly yatak odasına gidip kolyeyi ve şekerleme kâğıdını yastığının altına koydu. Banyoya dönüp iç çamaşırlarım çıkardı ve köpüklü ılık suyun içine kendini bıraktı. Zor bir günün ardından...*neyle geçen zor bir gün!* diye sordu kendi kendine Molly. *İş mi? Araştırma mı? Arama mı?* Son günlerde yaptıklarına ne isim vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama yine de bu banyoyu hak ettiğini biliyordu. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Telegram: @cinciva

Telefon çaldığında uykuya dalmak üzereydi.

"Kahretsin," dedi gözlerini açıp ayağa kalkmak için doğrulurken.

"Ben bakarım!" diye bağırdı Cole merdivenlerden yukarı doğru.

Cole'un evde olduğunu duyunca Molly rahat bir nefes aldı. Yorgun zihninin gürültüsü, dinlendirici banyonun verdiği rahatlıkla nihayet dinmişti.

"Bebeğim," diye fısıldadı Cole. Molly onun ılık nefesini yüzünde hissedebiliyordu. "Alışveriş mi yaptın?"

Molly bir iç çekip gözlerini araladı. "Selam."

"Yorgun musun?" diye sordu Cole.

"Hı-hı," dedi Molly ve tekrar gözlerini kapadı.

"Tatlım, sana bir paket geldi." Cole korumalı zarfı kaldırıp Molly'nin gözünün önünde gülerek sağa sola salladı.

"Ben bir şey sipariş etmedim," dedi Molly. "Senin beyzbol kartların olmasın? Ya da Ebay'den aldığın başka bir şey?"

Cole omuz silkti. Paketi yırtıp açtı ve içindekini çıkarmak için sallamaya başladı. Zarfın içinden avucuna bir gazete küpürü düştü. Molly kaşlarını kaldırdı.

Cole haberde yazanlara hızlıca göz gezdirdi. "Rodney Lett hakkında bir haber."

Molly Cole'un gözlerindeki endişeyi görebiliyor, sesindeki kızgınlığı duyabiliyordu.

"Onun Kate Plummer'ın kaçırılması olayının sorumlusu olduğu ve dövülerek öldürüldüğü yazıyor. Mol, bu haber 1989 Ekim'inden."

"Kim göndermiş?" diye sordu Molly telaşla ayağa kalkıp küvetin suyunu boşaltırken.

Telegram: @cinciva

"Kim bilir, Molly? dedi Cole sinirle. "Sen tam olarak ne yapıyorsun? Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Molly içinde gittikçe şiddetlenen kaygılarını ve Cole'un öfkesini yatıştırmak istiyordu. "Muhtemelen önemsiz bir şeydir. Bir şaka falan. Ne yaptığımı kimse bilmiyor." Molly çıplak bedeniyle öne doğru eğilip yüzündeki kızgın ifadeye aldırmadan kollarını Cole'un boynuna doladı. "Hadi ama," dedi yumuşak bir sesle. "Bu geceyi mahvetme."

Cole tepki vermeden duruyordu.

Molly Cole'un yüzünü, boynunu öptü. "Bana kızma, Cole," dedi öpücüklerin arasından. "Notu ben yazmadım."

"Polise haber vermelisin," dedi Cole. Sesi sonunda yumuşamıştı.

"Hı-hı." Cole Molly'yi kendine doğru çekip dudaklarından öperken omuzlarındaki gerginlik yavaş yavaş hafifliyordu.

"Hey, dur bir dakika," dedi Molly bir kahkaha atarak. "Önce hazırlanmalıyız. Bana bir havlu uzatır mısın?"

Cole Molly'nin önünde durdu ve havluyu onun ulaşamayacağı bir uzaklıkta tutarak onu süzdü. "O kadar kolay değil."

Molly kıpkırmızı olmuştu. Öfkelenmiş gibi yaparak Cole'a sırtım döndü. Cole Molly'ye sarıldı. Molly'nin ıslak bedeninden damlayan sular kıyafetlerini ıslatıyordu. Küvetin içinde durmak Molly'nin boyunu Cole'a yaklaştırmıştı. Molly utanarak onu itti. "Pekala, havlu lütfen."

Cole pis pis sırıtarak havluyu ona attı. Banyodan çıkarken biraz önce açtığı paketi eline alıp tekrar içine baktı. "Mol, üzerinde gönderenin adresi yok." Paketi tamamen ikiye ayırdı. Zarfın içinde sarı bir Post-It kâğıdı vardı. Kâğıdın üzerindekileri okur

Telegram: @cinciva

okumaz Cole'un yüzündeki sevgi dolu, şakacı ifade bir kez daha yerini açık bir öfkeye bıraktı. "Molly," dedi son derece ciddi ve sinirli bir sesle. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Molly şaşkın gözlerle ona baktı.

Cole elini yumruk yapıp notu buruşturdu ve yırtık paketle birlikte çöp kutusuna atıp banyodan hışımla çıktı. Molly arkasından hemen çöp kutusuna gidip buruşmuş kâğıdı aldı, hızlıca açtı.

Kâğıda kurşun kalemle ve kötü bir yazıyla şu cümle yazılmıştı:

BIRAK UYUYAN KÖPEKLER YATSIN.

Papaz Lett duvarın kenarında durup ortaya çıkmak için en uygun zamanı bekledi. Çocuk loş odada bir heykel gibi duruyordu. Sonunda titreyen bacaklarıyla yavaşça arkaya doğru döndü.

Göz göze geldiler. "Tatlım," dedi Papaz Lett yumuşak ve alçak bir sesle. "Benim. Sorun yok."

Çocuk ona bir yabancıya bakarmış gibi baktı. Papaz Lett'in içini önce bir suçluluk duygusu kapladı ve sonra bu duygu, gittikçe artan kızgınlığının gölgesinde kaldı. Papaz Lett elindeki çöp poşetlerini toprak yere bırakıp çocuğa doğru yürüdü. Bir anlaşmaya vardıklarını, mutlu olmaları için işlerin nasıl yürümesi gerektiği konusunda anlaştıklarını sanıyordu. Ne değişmişti? Çocuk niye tekrar korkuya kapılmıştı? Ama Papaz Lett bunun nedenini biliyordu. Çizgiyi aştığını, çocuğu korkuttuğunu biliyordu. Fazla büyük görünmemek için yere çömelip yavaşça çocuğa yaklaştı. "Tatlım, sorun yok. Sana bakmaya, seni korumaya geldim. Mutlu olacağız." Çocuğa doğru uzandı ama çocuk geriye, onun uzanamayacağı bir yere çekildi. "Tanrı beni seninle ilgilenmem için Dünya'ya getirdi." Sesi yüksekmeye başlamıştı. Sakinleşip

Telegram: @cinciva

duygularını kontrol altına almaya çalıştı. Parmaklarım oynatarak çocuğu kendine doğru çağırdı. "Hadi gel. Bir şey olmayacak." Çocuk yavaşça, çekingen adımlarla ona doğru ilerledi.

"İşte böyle, tatlım. Bana gel." Papaz Lett elini uzatıp isteksiz adımlarla yürüyen çocuğu kendine çekti. "Ne yapıyordun, tatlım?"

Çocuk kocaman olmuş masum ve korkmuş gözleriyle ona baktı. Papaz Lett çocuğu kolundan tuttu. Kalbi kederle karışık bir sevgi ve tutkuyla küt küt atıyordu. Çocuğu böyle kapalı tutmak hiç hoşuna gitmiyordu. Çocuğun bu lanet zindanda tıkılıp kalmak yerine dışarı çıkıp hayatın tadını çıkarması gerektiğini biliyordu.

Papaz Lett fısıldayarak sordu. "Dua etmeye mi hazırlanıyordun? Tanrı'yla mı konuşacaktın?"

Çocuk endişeyle başını salladı.

"Bunda bir sorun yok. Hepimiz Tanrı'yla konuşuruz."

Çocuk onu duyunca rahatlamış gözlerle ona baktı.

"Ne için dua edecektin? Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordu Papaz Lett.

Çocuk cevap vermedi.

"Tanrı'dan ne istiyorsun? Mutlu değil misin?" diye sordu. Onu rahat ettirmek için elinden gelen her şeyi yapmaya hazırdı.

Çocuk yavaşça sallanmaya başladı. Fark edilmeyecek kadar küçük hareketlerle ileri geri sallanıyordu. Papaz Lett bunu daha önce de defalarca görmüştü; çocuk gergindi ve korkmuştu.

"Tatlım söyle bana. Sana yardım edebilirim," dedi ısrarcı bir sesle Papaz Lett. "Hadi sana neler getirdiğime bakalım!" dedi ve poşetlere uzandı. Çocuk meraklı gözlerle poşetlere baktı. Papaz

Telegram: @cinciva

Lett elini poşete daldırdı ve bir tavşan oyuncak çıkardı. Çocuğun gözlerindeki parıltıyı görünce Papaz Lett oyuncağı gururla uzattı. Çocuk onu karşısında tutup baktı ve kolunun altına kıstırdı.

"İşte o sevdiğim gülümseme," dedi. "Bakalım sana başka neler getirmişim." Çocuk Papaz Lett'e biraz yaklaştı. Daha az korkuyordu, hediyelerin heyecanıyla sallanmayı bırakmıştı.

Papaz Lett elini tekrar poşete daldırıp kahverengi bir tişört ve beyaz bir kazak çıkardı. "Bunlar da neymiş böyle?" dedi şakacı bir sesle. "Kıyafete benziyorlar." Papaz Lett elindekileri havaya kaldırıp inceliyormuş gibi yaptı. "Hmm, tam senin bedenine göre bunlar galiba." Çocuğa bir göz attı. "Bakalım olacaklar mı." Kıyafetleri üzerine doğru tuttu. "Evvet. Harika. Bunlar senin olmalı!"

Çocuk kıyafetleri Papaz Lett'in elinden kaptı. Papaz Lett yüzünde bir gülümsemeyle çocuğun kıyafetleri koklamasını izledi. Neşesi yerine gelmişti. Nesnelerin verdiği mutluluktan nefret ederdi ama bazen tek verebileceği bu oluyordu. Ne yaptığının ve yapmaya devam edeceğinin farkındaydı. Ama onu buna insanlar zorlamıştı. Bir yalanı yaşamaya mecbur bırakılmıştı. Bu haksızlıktı ve o bunun farkındaydı. Çocuk çoğu zaman yalnız kalıyordu. Papaz Lett bu durumdan hiç hoşlanmıyordu ama Tanrı'nın yaşadıkları yere göz kulak olacağını, onları kötülüklerden, dışarıdaki zalim ve acımasız dünyadan koruyacağını biliyor ya da en azından böyle olacağını ümit ediyordu.

Çocuk daha fazlasını ister gibi gözlerini poşete dikti. Papaz Lett kafasındaki melankolik düşünceleri bir kenara bırakıp ufak bir kahkaha attı. "Ah, başka ne getirmiş olabileceğimi merak ediyorsun? O kadarı yetmez mi evlat?"

Telegram: @cinciva

Çocuk gülümsedi.

"Pekala, bir bakalım o halde," dedi muzip bir sesle Papaz Lett. Elini poşete soktu ve çıkaracağı şey içeride sıkışmış gibi çekiştirmeye başladı. "Çıkaramıyorum," dedi telaşlı bir sesle poşettekini çıkarmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi davranarak.

Sıkıntıyla hediyenin ortaya çıkmasını bekleyen çocuk yüzünü buruşturdu.

"Sıkışmış," dedi Papaz Lett. Poşete doğru çekiliyormuş gibi başım ve kollarım sağa sola savurdu ve yere devrildi.

Çocuk bir kahkaha attı.

"İmdat! İmdat! Tatlım, yardım et, sıkıştım!" diye bağırdı poşetin içinden boğuk bir sesle Papaz Lett.

Bir sessizlik oldu ve sonra Papaz Lett poşeti başından çıkarmaya çalışan çocuğun sıcak parmaklarını ensesinde hissetti. Oyuna devam etmek ve çocuğu biraz daha neşelendirmek için bütün gücüyle poşetin içinde kalmaya çalıştı. Bir dakika sonra çocukla birlikte sırtüstü yere devrilmiş loş odanın içinde kahkahalarla gülüyorlardı. Kahkahaları yavaş yavaş azaldığı sırada Papaz Lett tekrar poşetin içine baktı, ellerini iki yana açıp kocaman gözlerle çocuğa baktı. "Oraya bir daha hayatta girmem." Dizlerinin üzerine oturdu. "Sen gir," dedi çocuğa poşeti göstererek.

Çocuk dikkatle poşete yaklaşıp içine baktı ve sonra gözlerini tekrar Papaz Lett'e çevirdi. Başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"I-ıh," dedi Papaz Lett. "Neden bütün pis işleri benim yapmam gerekiyor? Haksızlık bu!" dedi surat asarak. "Sen yapabilirsin. Sen güçlüsün," diye ısrar etti.

Telegram: @cinciva

Çocuk bir kez daha başını salladı.

"Peki, peki, tamam." Papaz Lett elini tekrar poşete daldırırken çocuk heyecandan yerinde duramıyordu.

Sonunda çocuk tek bir kelime söyledi. "Komik!"

Papaz Lett'in kalbi çikolata gibi eriyip yumuşacık olmuştu. O tek kelimeyi alıp sonsuza dek cebinde saklamak istiyordu. Vahşi bir hayvanla boğuşuyormuş gibi poşetin içinde oradan oraya savrulmaya devam etti. Birden durdu ve elinde küçük bir kutuyla poşetten çıktı. Gözleri heyecandan fal taşı gibi olmuş çocuğun yanma, yere oturdu. Çocuk elini uzatıp kutuyu aldı, inceledi ve yavaşça kapağını kaldırıp içindeki altın zinciri çıkardı. Çocuk büyülenmiş gibi bakıyordu. Sevinç gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı. Papaz Lett bir kolyenin böyle büyük bir etki yaratabileceğini hiç tahmin etmemişti. Papaz Lett'in sevgisinin simgesi olarak bir jeton, zincirin ucunda gökyüzündeki bir yıldız gibi parlayarak sallanıyordu.

Çocuk kaybolmasından korkuyormuş gibi kolyeyi elinde sıkıca tuttu. *Endişelenme* dedi içinden Papaz Lett. *O hep yanında olacak ve ben onun ait olduğu yerde kalmasını sağlayacağım.*

Molly sonunda aşağı indiğinde Cole heyecan içinde bir futbol maçı izliyordu. Molly önündeki sehpaya geçip onun televizyonu görmesini engelleyecek şekilde oturdu. Gözlerini gözlerinin içine dikip beklemeye başladı ve sonunda Cole televizyonu kapatıp ona döndü.

"Eee?" diyen gözlerle bakıyor ama Molly nereden başlayacağını bilemiyordu. Gergin bir sessizlik oldu.

Molly çekingen bir şekilde uzanıp Cole'un elini tuttu ve onu sakinleştirmeye çalışarak, yumuşak bir sesle konuşmaya başla-

Telegram: @cinciva

dı. "Cole, bunun olacağını nereden bilebilirdim? Kimse onu aradığımı bile bilmiyor. Gerçekten."

"Kimse bilmiyor," dedi Cole onun sesini taklit ederek. "Biri biliyor işte," dedi sert bir sesle. "Kısa süre önce aldığın o küçük hediye," dedi yüzünde alaycı bir ifadeyle ve devam etti. "Bir tehdit."

Molly gözlerini kaçırdı. "Ben pek san..." diye söze başladı ürkekçe. "Belki de bir tehdit değildir," diye devam etti cılız bir sesle.

Cole ellerini havaya kaldırdı. "Ne?" diye bağırdı. "Bu işin ne kadar tehlikeli olduğu hakkında hiçbir fikrin var mı senin?"

Molly elleri iki yanında öylece durdu. Ona bir şeyler söylemek, buna neden devam etmek zorunda olduğunu anlatabilmek istiyor ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sonunda derin bir nefes aldı, ona diğer notlardan söz etmemeye karar verdi ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak aldığı nefesi yavaş yavaş bıraktı. Döndü ve Cole'un onu küçümseyen gözlerine baktı.

"Ah, Cole," diye başladı. "Elimden bir şey gelmiyor. Onu bulmak *zorunda* olduğumu hissediyorum."

Cole öfkeyle hırladı. "Molly bu kızı bulabileceğini nereden çıkarıyorsun? Amanda'ya yardım edemedin ve Tracey'ye de edemeyeceksin!"

Molly cevap veremeyecek kadar incinmiş ve kızmıştı.

Cole bir an utançla başını çevirdi ama içindeki öfke dinmemişti. "Polisten daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Oradan oraya dolaşıp duruyor, ormana, Perkinson Evi'ne gidiyorsun. Sence de o kız Perkinson Evi'nde olsa biri onu çoktan bulmuş olmaz

Telegram: @cinciva

mıydı? Neden gidip Papaz Lett'e sormuyorsun. Eminim o sana kızın orada olmadığım söyleyecektir."

Molly burnundan soluyordu.

"Tanrı aşkına Molly, kızı o kaçırmadı. Böyle merak ve endişe içinde oradan oraya dolaşarak nasıl yaşıyorsun hiç anlamıyorum. Bu motivasyonu, bu enerjiyi nereden buluyorsun? O senin kızın bile değil."

"Onun benim kızım olmadığım biliyorum Cole!" diye bağırdı Molly öfkeden gözleri yaşararak. "Peki ya onu bulabilirsem? Kolyeyi polisler bulmadı, ben buldum. Ne yapsaydım yani? Bu küçük kıza sırtımı mı dönseydim? Bir yerlerde birileri bana onunla ilgili mesajlar göndermeye çalışırken ben hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi mi davransaydım? Amanda'nın ölmesine izin verdiğim gibi onun ölmesine de izin mi verseydim?"

Cole koltukta oturmuş boş gözlerle bakıyordu.

Molly kapıyı vurup bir daha dönmemek üzere evden gitmekle Cole'la aralarındaki uçurumu kapatmaya çalışmak arasında kararsız kalmıştı. Cole başını ellerinin arasına gömdü. Molly kapıya bir göz attı ve sonra dönüp odanın her yanına dağılmış duran, mutlu günlerine ait fotoğraflarına baktı. Cole'un yanına gidip bacaklarının arasında durdu, ellerini omuzlarına koydu ve eğilip alnını Cole'un alnına yasladı. "Ya kaybolan Erik olsaydı, bir kişiye olayla ilgili bilgiler veriliyor olsaydı ve o kişi bunları görmezden gelseydi?" diye fısıldadı Molly. "Bunun olmasını ister miydin?"

"Hayır, tabii," diye cevap verdi Cole alçak sesle ve Molly'yi kenara itip odadan çıkıp gitti.

Molly Cole'un sert ayak seslerinin ritmini ve koşu bandı-

Telegram: @cinciva

nın vınlamasını dinleyerek bilgisayarının başına yerleşti ve Hannah'dan gelen e-postayı açtı.

Molly, bugün evin önünde arabanı gördüm. Seni kaçırdığım için üzgünüm. Koşmaya mı çıkmıştın? Hannah.

Molly, Hannah'nın e-postasına cevap verdi, birkaç e-postayı daha yanıtladı ve sonunda Newton Carr'dan gelen e-postayı açtı.

Molly, bugün sana rastladığıma çok sevindim. Herkesin kamp alanlarından haberi olduğunu sanıyordum ama sanının yanılmışım. Bir ara bana uğramalısın. Sana Boyds tarihi hakkında birçok bilgi verebilirim. Hatta belki Albay Boyds 'un mezarını bile gösterebilirim. O harika bir adamdı.

Kendine iyi bak, Newton.

Not: Gördüğün fotoğraf artık var olmayan başka bir Boyds evine aitmiş. Daha önce de belirttiğim gibi, Molly, lütfen Perkinson Evi'nden uzak dur. Perkinson ailesinin mahremiyet isteğine saygı duymalıyız.

Molly tekrar gelen kutusuna tıkladı. "Çok hızlı," dedi Hannah'dan gelen yanıtı görünce.

Molly, ormandaki yürüyüşünün hoşuna gitmesine sevindim. Neden bir dahaki sefere ben de seninle gelmiyorum?

Hannah

Kulağa harika geliyor! Diye cevap verdi Molly Hannah'ya.

Gazete haberi Molly'nin aklına takılmıştı. Gazete parçasını masasının üzerine koyup okumaya başladı.

Bugün, Kate Plummer'ın ailesi yüreklerini biraz olsun rahatlatan bir haber aldı. Olayın baş şüphelisi Rodney Lett, ablası Papaz Carla Lett'in evinde dövülerek öldürülmüş olarak

Telegram: @cinciva

bulundu. Ceset aile mezarlığına gömülmek üzere Delaware'e götürüldü. Kate Plummer'in bedeni hâlâ bulunamadı. Rodney Lett ifadesinde kızın "annesi" ile birlikte olduğunu söylemiş, polis bu ifadeyi kızın öldüğü şeklinde yorumlamıştı. Kanser hastası olan Bayan Plummer halen hayatta ancak Rodney Lett'in Kate'in ortadan kaybolduğu dönemde bundan haberi olup olmadığı bilinmiyor.

Molly gazete küpürünü masasına attı. "Bütün kanıtları bu muymuş yani?" Polisin bu kadar sığ bir soruşturma yürütebilmiş olması ve arama çalışmalarına Kate'in bedeni bulunmadan son verilmesi Molly'nin midesini bulandırmıştı.

Bir yandan da Cole'la yaşadığı tartışma ve kendi iç çatışmaları Molly'yi rahatsız edip duruyordu. Molly Cole'la yaşadığı anlaşmazlığı unutmaya karar verdi ve aşağı inip egzersiz odasına gitti. "Neredeyse bitti, ha?" diye sordu.

"Evet," dedi Cole nefes nefese. Cole koşmaktan nefret ederdi ama hayatının birçok alanında yaptığı gibi bu konuda da yapması gerekeni yapıyor, zevk aldığı için değil yararlı olduğu için koşuyordu.

"Bu gece dışarıda yemeye ne dersin? Biraz kafamı boşaltmak iyi gelebilir," dedi Molly ve kendini koltuğa bıraktı.

"Tabii, nasıl istersen," dedi Cole Molly'nin umduğu gibi.

"Cafe Milletto olur mu?"

"Fark etmez, bir dakikaya hazırlanırım."

Molly yemeğe çıkmak için giyindiği sırada yastığının altına bir göz attı. Kanıtı hâlâ oradaydı. Tracey'yi düşündü. Dışarıda bir yerlerde üşümüş, acıkmış ve dehşet içinde olmalıydı. Molly parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirdi ve sonra şekerleme

Telegram: @cinciva

kâğıdını eline aldı. Elma şekeri tadı hemen ağzını doldurdu. Molly, eli ısınırken Tracey'nin küçük, yumuşak elinin şekerleme kâğıdını tutuşunu hissedebiliyordu. Onun içindeki korkuyu, kalp atışlarının hızlanışını kendi içinde duyabiliyordu. Molly daha fazlasını hissedebilmek için gözlerini kapadı ve gri renkli resimler yavaş yavaş gözünün önünde belirmeye başladı: ağaçlar, yapraklar, tahta kutular. Şekerleme kâğıdı buz gibi oldu ve elinden kayıp düştü.

Molly Cole'un elini omzuna koymasıyla irkildi. Yastığı aceleyle kâğıtla kolyenin üzerine çekti. "Tanrım, Cole," dedi Molly. "Ne kadar zamandır oradasın sen?"

"Yeterince uzun bir zamandır," dedi Cole.

Cafe Miletto sakindi. Onlardan başka dört masada daha müşteri vardı. İki genç çift, bir yaşlıca çift ve Molly'nin arkadan görebildiği kadarıyla bir orta yaşlı çift daha yemekteydi. Orta yaşlı çift köşede arkaları Molly ve Cole'a dönük olarak oturuyordu. Molly aralarındaki uçurumu biraz olsun kapatmayı umarak masanın üzerinden Cole'un eline uzandı. Cole elini çekti.

Molly gözyaşlarını engellemeye çalışarak pencereden dışarı baktı. Bir yandan da farkında bile olmadan yakındaki çiftin konuşmalarını dinliyordu. Alçak sesle fısıldar gibi konuşuyorlardı.

"Ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım biri oraya gitmiş," dedi kadın.

"Ah hayır, eminim kimse gitmemiştir," dedi adam.

"Çok uzun zaman oldu, biliyor musun?" dedi kadın ve bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum?"

Telegram: @cinciva

"Mecbur olduğun sürece," diye cevap verdi adam. "Eğer şimdi ortaya çıkarsan durumun kasaba sakinlerinde yaratacağı dehşeti ve güvensizliği hayal edebiliyor musun?"

Molly sesleri tanıdı ve konuşmayı dinlediği için kendi kendine kızdı. Kendini engelleyemiyordu, konuşma çok ilgisini çekmişti ve tamamen meraktan dinlemeye devam ediyordu.

"Sen yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. İnsanlar öfkelenecek, belki üstüne yürüyecekler. Hatta belki de seni hapse atacaklar," dedi onu ikna etmeye çalışarak Newton.

"Çocuğa neler yaşattığıma bir baksana." Papaz Lett'in sesi çok üzgün geliyordu.

Molly kalbi küt küt atarak yavaşça dönüp baktı.

"O çocuğu oraya hapsettim. Peki neden? Bir şekilde, çocukla ilgili olan şey sonunda sadece benimle ilgili oldu çıktı. Çok bencilim."

Molly duydukları karşısında donup kalmıştı. Cole Molly'nin neyle ilgilendiğinden habersiz menüyü inceliyordu. Masanın üzerinden elini uzatıp Molly'nin elini tuttu. Molly içinde bir rahatlama hissetti ama merak bu hissi bastırıyordu.

"Ve bak senin başına da ne işler açtım," dedi Papaz Lett.

Molly birden kendini bir röntgenci gibi hissetti. Elini çekti. Cole başını kaldırıp şaşkın gözlerle ona baktı.

"Ne var?" diye sordu Cole.

Molly menünün arkasına saklandı ve menüyü hafifçe eğip Cole'un gözlerinin içine baktı. "Şşş," diye fısıldadı parmağıyla dudağının önünde sus işareti yaparak. Arkasını gösterdi ve ağzını oynatarak *Seni görmelerine izin verme* dedi.

Cole bütün bedeniyle yana doğru eğilip uzandı ve baktı. On-

Telegram: @cinciva

ları hemen tanıdı ve yüzünü tekrar masaya dönüp Molly'ye baktı. "Papaz Lett ve Newton -ne olmuş yani?"

"Aman Tanrım! Daha ne olsun," diye fısıldadı Molly dehşet dolu gözlerle bakarak. "Papaz Lett'in yaptığı korkunç bir şeyden, bir çocuğu hapis tutmaktan söz ediyorlar!" Molly parmağını tekrar dudaklarına götürdü.

"Kahretsin Molly. Bırak şu işin peşini," dedi Cole dişlerini sıkarak.

Garson Papaz Lett'e hesabı getirdi. Papaz Lett hesabı aldı ve garsona kredi kartını uzattı.

Cole ve Molly sessizce oturdu.

Papaz Lett ve Newton gitmek için masadan kalktığında Molly menüyü telaşla tekrar yüzüne çekti. Cole da aynı şekilde gizlenmeyi denedi ama onun kadar hızlı olamadı -Newton'la göz göze geldiler. Newton kaygılı gözlerle bir Molly'ye bir Cole'a baktı, gözlerini yere indirdi ve sonra tekrar yüzlerine baktı.

"Hey, Molly, Cole," dedi Newton. Papaz Lett'e bir bakış attı ve sonra tekrar Molly'ye döndü. "Nasılsın?" diye sordu titrek bir sesle.

Molly uykudan uyanır uyanmaz elini yastığının altına sokup kolye ve şeker kâğıdını kontrol etti. İkisinin de güvende olduğundan emin olunca rahat bir nefes aldı. Ona neden daha fazla bilgi, daha fazla görüntü getirmediklerini merak ediyordu. Mışıl mışıl uyuyan Cole'a bakıp usulca ona doğru sokuldu ama zihni çoktan harekete geçmiş onu bir türlü uyutmuyordu. Yavaşça yataktan çıkıp peşinde köpeklerle aşağıya indi.

"Tamam çocuklar," dedi köpeklere dönüp fısıldayarak. "Ama sizi uyarıyorum, dışarısı çok soğuk." Kapıyı açıp köpekleri dışarı

Telegram: @cinciva

bıraktı. Aradan birkaç saniye geçmişken Stealth tekrar içeri girmek için gelmiş kapıyı tırmalıyordu. "Size ne dedim ben?" dedi sırıtarak ve Stealth'i içeri aldı. Molly kendine bir bardak su doldurup oturma odasına geçti, battaniyenin altına kıvrılıp televizyonu açtı. Tracey Porter'la ilgili yerel bir haberin sonuna yetişmişti. Muhabir polisin olayı çözmek için kasaba sakinlerinden yardım beklediğini söyledi. Molly polisi arayıp onlara Papaz Lett ve Newton Carr'ı sorgulamalarını söylememek için kendini zor tutuyordu.

Molly telefonun sesiyle irkildi. Telefonu açtı ve çekingen bir sesle cevap verdi. "Efendim?"

"Anne, benim," Erik'in sesi endişeliydi. "Merak etme, her şey yolunda. Sadece seninle konuşmam gerekiyor," diye ekledi, Molly sormaya fırsat bulamadan.

"Tamam, tamam, yavaş ol. Ne oldu?"

"Bu gece televizyonda o küçük kızı gördüm -biliyorsun işte, Tracey'yi."

"Evet, ben de," dedi Molly. Erik'in iyi olduğunu öğrenince rahatlamıştı.

"Anne, o hâlâ hayatta. Bunu biliyorum. Hissedebiliyorum. Onu sen de hissedebiliyor musun?" diye sordu ümitle.

"Bence de hayatta, Erik. Sadece onu nerede bulacağımı çözemiyorum."

"Anne, ne zaman o kızı düşünsem şu adamı görüyorum. Adam kocaman, babam gibi," dedi Erik ve durdu. Molly onun babasının telefonda konuşurken yaptığı gibi hızlı hızlı yürüdüğünü gözünde canlandırabiliyordu. "Adamın kim olduğunu bilmiyorum ama o çok büyük. Kim olabilir sence?"

"Bilmiyorum tatlım. Bunu da çözmeye çalışıyorum." Molly

Telegram: @cinciva

bir an için Erik'e Papaz Lett ve Newton'dan söz etmeyi düşündü ve sonra bundan vazgeçti. Şüphelerinin yersiz çıkması durumunda Erik'in onlara karşı olan hislerini lekelemiş olmak istemiyordu. "Sanırım onun kolyesini buldum. Altın bir zincir

"Kalp şeklinde bir ucu var -biliyorum," dedi Erik.

"Nereden biliyorsun? Baban mı söyledi?"

Erik'in sesinden cevap verip vermemeye karar veremediği anlaşılıyordu. "Hayır Anne, sadece *biliyorum* işte." Erik birden öfkelenmişti. "Bundan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Öylece kurtulamıyorum ya da kapatamıyorum. Birden bir şeyler oluveriyor. Hannah'yı ormanda görmem gibi. Anne, bütün bunların ne anlama geldiğini nasıl anlıyorsun?"

Erik'in sesinde korku vardı. Molly ona sarılıp sevgi dolu kollarının korumasına almak, bir şekilde Bilmeler'in zihnine sızmasının verdiği acıdan kurtarmak istiyordu. "Anlayamıyorum," dedi hüzünlü bir sesle Molly. "Ben de bundan nefret ediyorum. Tek düşündüğüm bize bu bilgilerin onu kurtarmamız için verildiği olduğu." Molly bir an durdu. "Başka bir şey görüyor musun? Başka şeyler hissettin mi?"

"Evet, kız bazen korkuyor, hatta dehşete kapılıyor, Bunu biliyorum. Bazen derste otururken birden içimi bir korku kaplıyor ve beni korkutanın ne olduğunu çözmeye çalıştığımda bütün gördüğüm karanlık."

"Ah, Erik."

"Bazen mumlar görüyorum ve bir keresinde de...bir keresinde de büyük bir adamın ellerini, şey gibi...bilmiyorum, bir şeyi almak ister gibi uzattığını gördüm. Sanki göğe uzanıyordu ama biliyorum bu kulağa saçma geliyor."

Telegram: @cinciva

"Bunu ben de gördüm, Erik. Başka bir şey görebiliyor musun? Mesela nerede olduğunu?" diye sordu Molly.

"Pek sayılmaz. Bazen ürkütücü eski bir ev görüyorum ve bazen de kız bir delikte falanmış gibi sadece karanlık oluyor. Kızın orada olduğunu hissedebiliyorum sayılır ama onu göremiyorum." Erik bir an duraksadı. Molly onun bir şey daha söylemek istediğini anlayabiliyordu.

"Nedir, Erik?"

"Bir keresinde...bir keresinde Tracey'yi dışarıda gördüm." Erik'in sesi alçalmışı[1]. "Dışarıda neresi olduğunu bilmiyorum ve bu beni deli ediyor ama kızı gördüm ve sanki etrafı kızın gözleriyle görüyormuşum gibiydi. Ödüm patladı. Laboratuvar arkadaşlarımdan biriyle ormanda örnek topluyordum ve birden sanki o oldum. Nasıl olduğunu anlatamıyorum. Tanrım! Bu çok sinir bozucu!" Erik telefonu ağzından uzaklaştırıp bir küfür patlattı ve konuşmaya devam etti. "Ormanlar ve çalılar gördüm -babamla avlanmaya gittiğimiz yer vardı ya."

Erik sustu. Molly telefonu kulağına bastırdı. Erik'in görüntüler görmekten kurtulamayacağını düşünmek ona büyük bir acı veriyordu.

"Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum. Seni bunlardan kurtarabilmek isterdim. Sen küçük bir çocukken yaralarına üflerdim ve sen benim büyü yaptığımı, acının nefesimle birlikte uçup gideceğini düşünürdün ama şey, biliyorsun işte. Ben büyü yapamıyorum. Bu berbat bir şey. Sana yardım etmek için elimden hiçbir şey gelmiyor ve bunun için özür dilerim."

"Sorun değil, Anne. Aslında bu iyi bile sayılır. Belki de bir gün çok güzel bir kızı soyunurken falan görürüm. İşte *buna* değer!" Erik güldü.

Telegram: @cinciva

"Haha, Erik. Ben olsam kendimi kandırmazdım," dedi Molly gülümseyerek. "Dinle, sen gidip biraz uyu. Belki de birlikte bu işi çözebiliriz."

"Tamam, Anne."

"Erik, bir şey daha var," dedi Molly. "Kızın yanındakinin bir adam olduğundan emin misin? Bu kesin mi? Hannah'ya benzeyen bir kadın değil, öyle mi?"

"Emin değilim ama bu adamı görüp duruyorum. Sanki onun kıza uzandığını hissedebiliyorum ama aynı zamanda adam orada değil gibi de. "Kahretsin! Bilmiyorum Anne." Erik derin bir nefes aldı. "Hannah konusunda da emin değilim çünkü zaman zaman onu ya da ona benzeyen başka birini bir kütüğün üzerinde otururken görüyorum. Bazen karanlıkta oluyor. Her şey çok ürkütücü, Anne. Bilmiyorum."

"Tamam tatlım, sen git biraz uyu," dedi Molly ve ekledi. "Ve Erik, aramana sevindim. Seni seviyorum."

"Ben daha çok seviyorum, Anne. Görüşürüz."

Molly koltukta arkasına yaslanıp Stealth'i okşarken birden Trigger'ın hâlâ dışarıda olduğunu hatırladı. "Hadi oğlum," dedi Molly köpeğe dönüp. "Gidip Trigger'ı bulalım."

Stealth, Trigger'ın adım duyar duymaz hareketlendi, ayağa kalkıp kapıya doğru koşmaya başladı.

Molly kapıyı açtı. Stealth onu geçip hızla dışarı fırladı. Molly evin arka verandasına çıkıp karanlık gökyüzünde onun kendilerine uzanmasını bekleyerek parlayan yıldızlara baktı ve elini uzattı. Birden Perkinson Evi'nin bodrum kapısının önünde hissettiği o kocaman, sıcak ellerin ağırlığım ellerinde hissetti. Kollarını gökyüzüne uzatmış halde donup kalmıştı. Molly'nin kalp

Telegram: @cinciva

atışları hızlandı. Köpekler delirmiş gibi havlayarak ona doğru koştu. Molly gözlerini kısıp etrafına baktı. Önünde bir yerlerde tüyler ürpertici bir varlık olduğu kesindi. Ellerinde hissettiği baskı kuvvetleniyordu ve Molly yalnızdı.

Telegram: @cinciva

Yirmi

Molly günlerdir inişli çıkışlı bir ruh hali içindeydi. Cole'la günlük kavgaları ve yıllar önce yüzleştiğini sanmasına rağmen onu hâlâ yiyip bitiren suçluluk duygusu arasında kalmış, artık neye ya da kime güvenebileceğini bilemez hale gelmişti. Kendi kararlarından bile şüphe eder durumdaydı artık. Koşu eşofmanlarını üzerine geçirdi. Bu tanıdık kıyafetleri giymek ona eski bir arkadaşın dönüşü gibi yeniden enerji vermişti. Bir kez daha içindeki şüpheleri zihninin derinliklerine gömüp önündeki güne yoğunlaşmaya karar verdi. Önce karakola uğrayacak ve sonra da koşuya çıkacaktı. Arabasını Kasaba Dükkânı'nın önüne park edip Boyds'lu Çocukları selamladı ve bir Power Bar ve bir şişe su almak için dükkâna girdi. Edie birkaç kutunun üzerine eğilmişti.

"Selam Edie. Nasılsın?" dedi Molly çekingen bir sesle.

"İyi," dedi Edie ters ters.

"Seni kızdıracak bir şey mi yaptım, Edie?" diye sordu Molly.

Telegram: @cinciva

"Sen değil, Molly. Sorun sen değilsin," dedi Edie kutularla uğraşmayı bırakıp doğrularak. "Kate Plummer'ın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Rodney'ye neden zarar verdiler? Hiç anlamıyorum." Yıllarca biriken öfke birden açığa çıkmıştı. Edie gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibiydi.

Molly elini uzatıp Edie'nin koluna dokundu. "Bilmiyorum," dedi.

"Polis neden araştırmadı? Ne ceset vardı ne de kanıt!" dedi ısrarla Edie. "Tracey nerede? Nerede o küçük kız?" Edie'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ben de en az senin kadar şaşkınım, Edie," dedi Molly.

Edie birden dönüp dükkânın önüne doğru yürüdü. Molly onun yanından geçerken "O biliyor," dediğine yemin edebilirdi. Tüyleri diken diken olmuştu. Hızlı adımlarla dükkânın önüne ilerleyip aldıklarının parasını ödedi ve kaçar gibi oradan ayrıldı.

Molly beton merdivenlerden telaşla indi. Harley arkasından seslendi. "Bugün koşuyor musun?"

Molly cevap olarak elindeki su şişesini havaya kaldırdı.

"Molly?" Harley'nin ses tonu Molly'nin dikkatini çekmişti.

"Evet?" dedi. Aklında hâlâ Harley'nin önceki günkü tuhaf bakışı vardı.

"Dikkat et de uyuyan bir ayıya denk gelmeyesin. Başına bir şey gelmesini istemem."

Molly karakola girip kolyeyle şekerleme kâğıdını verdikten sonra beş dakika içinde arkasını dönüp oradan çıkabileceğini sanıyordu ama daha olacaklardan habersizdi. Kapıdan içeri girdiğinde masada yine geçen günkü genç memurun oturduğunu gördü. Birbirlerini tanımışlardı.

Telegram: @cinciva

"Merhaba hanımefendi, sizi tekrar görmek ne güzel," dedi memur gülümseyerek.

"Sizi de," dedi Molly utanarak. "Memur Brown burada mı?" diye sordu.

"Kim bilmek istiyor?" diye sordu arkasından gür bir ses.

Molly arkasını döndü ve ellerini kocaman göbeğinin üzerinde kavuşturmuş Memur Brown'in yuvarlak yüzüne baktı. Memur Brown aralarında hiçbir hoşnutsuzluk yaşanmamış gibi gülümsüyordu. Molly de gülümsemeye çalıştı. Onu tekrar görmenin verdiği endişeyi gizlemek istiyordu.

"Memur Brown," dedi Molly. Sırt çantasına uzanıp içine sakladığı hâzineleri kontrol ederken bir yandan da Harley'nin söylediklerini düşünüyordu.

"Sizi *bugün* buraya getiren nedir?" diye sordu Memur Brown.

Ayakkabıları boyasız, eniyle boyu neredeyse aynı uzunlukta olan kahverengi pantolonu buruşuk ve ceketinin önü lekeliydi. Molly üstü başı dökülen bu adamın onu neden bu kadar endişelendirdiğini düşündü. Omuzlarım geriye attı. Bu kez onun kendisini korkutup sindirmesine izin vermeyecekti.

"Bir dakika konuşabilir miyiz diye soracaktım," dedi Philadelphia günlerinden kalma iş kadını sesiyle Molly.

"Tabii ki, kesinlikle konuşabiliriz," dedi Memur Brown. Paytak adımlarla Molly'nin önüne geçti ve birlikte sorgu odasına doğru yürümeye başladılar. Memur Brown bir ara dönüp Molly'ye göz kırptı.

Çok beklersin, diye geçirdi içinden Molly.

Molly Memur Brown'in peşinden yürürken kendini müdürün

Telegram: @cinciva

odasına götürülen bir öğrenci gibi hissediyordu. Elindeki kanıtları suçluymuş gibi görünmeden polise nasıl teslim edeceğini bilemiyordu. Durumu kafasında iyice tartıp biçti ama bir türlü Tracey'ye ait olan bu parçaları polisin eline bırakmaya gönlü razı olmuyordu.

"Önden buyurun, Bayan Tanrıer," dedi Officer Brown kapıyı tutup.

"Teşekkürler," dedi Molly ve elinde sırt çantasıyla odaya girdi.

Molly bir kere daha aynı izbe odadaki aynı soğuk sandalyede oturmuş aynı iki taraflı aynaya bakıyor ama bu kez kendini gerçekten bir şüpheli gibi hissediyordu. Kendi kendine burada kendi rızasıyla bulunduğunu hatırlattı -istediği an kalkıp gidebilirdi. Molly sırt çantasını kucağında sıkıca tutarken, elindeki, kanıtları polise teslim etmeyerek suç işlediğini, gerçekten de bir suçluya dönüştüğünü düşündü ama hemen ardından yeni mesajlar gelebileceğini düşünerek onları bir gün daha saklamaya karar verdi. Bu Cole'la aralarında sorun çıkmasına neden olabilirdi ama Molly şu anda evliliğini düşünecek durumda değildi.

Memur Brown Molly'nin karşısına oturup ellerini göbeğinin üzerine yerleştirdi ve meraklı gözlerle ona baktı.

"Bayan Tanrıer?" dedi gülümseyerek. "Bana söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

Benim buraya suçumu itiraf etmeye geldiğimi mi düşünüyor? Molly bunu beklemiyordu. "Efendim?"

"Sanıyorum," dedi Memur Brown kocaman vücuduyla küçücük sandalyeye yerleşerek. "Burada olmanızın bir nedeni var."

"Ah tabii -üzgünüm," dedi Molly. "Ben sadece," diye konuş-

Telegram: @cinciva

maya başladı ve durdu. Konsantre olmakta güçlük çekiyordu. Başını kaldırıp etrafına baktı ve görüntüler hızla zihnine hücum etmeye başladı: *Oğlu masanın karşısında otururken başını ellerinin arasına almış, utanç içinde ağlayan bir anne; genç bir kıza tecavüz ettiği için tutuklanmış, damarları öfkeyle alnından dışarıya uğramış kocaman bir adam.* Görüntüler çok güçlüydü. Molly uzun bir süre kendine gelemeyince Memur Brown ona iyi olup olmadığını sordu.

"Özür dilerim. Sanırım biraz dikkatim dağıldı, Memur Brown," dedi Molly sandalyesinde doğrulurken. Ziyareti için makul bir açıklama bulmaya çalışıyordu.

Memur Brown sol elinin işaret ve başparmaklarıyla çenesini kaşıyarak tavana baktı. Boynu parmağının her hareketinde titriyordu. "Bayan Tanrıer?"

Molly sandalyesinde sıçradı.

"Başka bir şey var mı. Bayan Tanrıer?" diye sordu Memur Brown.

Molly dirseklerini masaya dayayıp öne doğru eğildi. "Memur Brown, Rodney'nin cinayetiyle ilgili kimse tutuklanmadı, öyle değil mi?"

Memur Brown kaşlarım çattı. "Doğru, evet. Bunu daha önce de konuşmuştuk." Sandalyesinde doğrulup yüzünde ciddi bir ifadeyle Molly'ye baktı.

"Ama Kate Plummer't da bulamadınız?"

"Evet evet, Bayan Tanrıer, nereye varmaya çalışıyorsunuz? Bu davanın üzerinden yirmi yıl geçti. Tracey Porter davasının bu olayla hiçbir ilgisi yok. Neyin peşindesiniz? Her Tom, Dick ya da...Molly'yle," dedi Molly'nin ismini alaycı bir sesle vur-

Telegram: @cinciva

gulayarak, “kapanmış dosyalar hakkında konuşacak vaktim yok benim.” Öne doğru eğildi; Molly onun bayat nefesinin kokusu- , nu alabiliyordu. “Tabii beni yanlış yönlendirip dikkatimi diğer şüphelilere çekmeye çalışmıyorsanız.”

“Efedim?” Molly geriye doğru çekildi. “Memur Brown, benim bir şüpheli olduğumu düşünüyor olamazsınız,” dedi öfkeyle. “Bu tam bir saçmalık ve bunu siz de biliyorsunuz!”

Memur Brown arkasına yaslanıp kısacık kesilmiş tırnaklarına baktı. “Belki de düşünüyorumdur.” Başını kaldırıp masada sinir içinde oturan Molly’ye baktı. “Ama anlayamadığım şey, sizin bu davayla neden bu kadar ilgilendiğiniz. Gelişmeleri kızın ailesinden bile daha yakından takip ediyorsunuz. Bu işten kazancınız nedir? Ya da belki kızı kaçıran kişiyi tanıyorsunuzdur ve polisin attığı adımları yakından takip etmek istiyorsunuzdur?”

Molly’nin göğsünden yukarı bir sıcaklık yükseldi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu. “Bu çok saçma. Ben bir anneyim! Bir oğlum var! Bir çocuğa zarar gelmesini asla istemem ve böyle bir şey yapan birini de kesinlikle korumam!” Gördüğü kâbuslar ve Amanda’nın katilinin yüzü birden gözlerinin önünde belirip kayboldu Molly’nin. Zihnini kaplayan acıyı -bütün bu görüntüleri görmezlikten gelmişti- içine gömüp Memur Brown’a döndü ve gözlerinde biriken öfke dolu gözyaşlarını saklamaya çalışarak, “Kendinizden utanmalısınız,” dedi.

“O zaman söyleyin bana Bayan Tanrıer, bu işten çıkarınız nedir?” diye sordu Memur Brown merakla.

“Ben...” Molly başını çevirip etrafına baktı ve birden ona doğruyu söylemeye karar verdi. Gözlerinin içine baktı ve “Ben biliyorum,” dedi. Memur Brown’in gözleri birden parladı. Onun

Telegram: @cinciva

suçunu itiraf edeceğini sanmıştı. "Hayır, ben yaptığım ya da bir şekilde işe karıştığım için değil," diye açıklamaya başladı aceleyle Molly. "Ben suçlu değilim Memur Brown." Ona gerçeği söylemek için cesaretini toplamaya çalışarak ve bunun bir şeyleri değiştireceğini umarak anlatmaya başladı. "Ben bir şeyler görüyorum...her zaman anlamadığım bir şeyler. Çocukluğumdan beri."

Molly Memur Brown'un çenesindeki şaşkın gevşekliği ve gözlerindeki inanmaz ifadeyi tanıyordu. "Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu kadın ya delinin teki ya da bu işin içinde." Ona doğru eğildi. "Ben deli değilim ama Rodney de değilim. Papaz Lett'in Rodney'nin gördüğünü söylediği tarzda görüntüler görüyorum ama suçlu değilim. Aynı yetenek oğlumda da var." Molly arkasına yaslanıp içtenlikle devam etti. "Ama bu yetenek adeta bir işkence gibi. Bu küçük kızı karanlıkta dururken görüyorum, gökyüzüne uzanan bir adam görüyorum. Ama bütün bunlara bir anlam veremiyorum." Molly, anlattıklarına inandığına dair ufak bir işaret arayarak Memur Brown'in yüzünü inceledi ama o hâlâ boş gözlerle bakıyordu.

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım. Hayatım boyunca bununla yaşadım ben ama Memur Brown, belki de bu o kadar da çılgınca değildir. Belki sizin ve ekibinizin bulduğu ipuçlarının da yardımıyla gördüğüm bu şeyleri bir araya getirebiliriz. Belki de bir ümit vardır. Belki Tracey hâlâ hayattadır," dedi Molly coşkuyla.

"Ve belki de Bayan Tanrıer, suçlu sizsinizdir ve bizi yanlış yönlendirmeye çalışıyorsunuzdur," dedi Memur Brown monoton bir sesle. "Sizi tutuklamayacağım. Bunun için elimde kanıt

Telegram: @cinciva

yok ama," dedi ve daha boğuk bir sesle devam etti. "Gözüm üzerinizde olacak. Üzgünüm Bayan Tanrıer ama bu gerçekten çılgınca." Memur Brown sırıtarak Molly'ye baktı. "Çoğu ev kadınının yapacak daha iyi işleri vardır."

Molly dilini tutması gerektiğini biliyordu ama kendini savunmak zorundaydı; haksız yere suçlanmaya dayanamazdı. Birden elini uzatıp Memur Brown'in elini tuttu. "Memur Brown," dedi Molly ve gözlerini kapatıp elini, elinin ağırlığını, soğuk ve terli cildini hissetmeye çalıştı. Aradığı cevaplar zihninde beliriverdi. Sanki küçük bir çocuk yanma yaklaşıp cebine bazı bilgilerin olduğu bir kâğıt bırakmış ve parmak uçlarına basarak sessizce gitmişti. Molly bulduğu bu parlak fikir için kendini kutladı. "Umarım Charlie Cook ceza almıştır çünkü o gerçekten de o çocuğa tecavüz etti. Bayan Jaden'in oğlu okul müdürünün dizüstü bilgisayarını çalmış olabilir ama yaptığına o kadar pişmandı ki umarım fazla ceza almamıştır." Molly gözlerini açıp Memur Brown'a baktı. Molly bütün bu ayrıntılara böyle kolayca ulaşabilmiş olmasına kendi de şaşırmıştı. Oda ona destek olmuş, onu içinde bulunduğu zor durumdan çekip çıkarmıştı. *Kahretsin!* diye geçirdi içinden Molly. *Keşke Tracey konusunda da yeteneğime bu kadar hakim olabilseydim -ya da Amanda konusunda!* Annesinin melodik sesi kulaklarında çınladı. *Ne dilediğine dikkat et.* Zaman zaman ne olduğu bile belli olmayan görüntüler gören bir kadınken, sık sık detaylı görüntüler gören bir kadına nasıl dönüştüğü belliydi. Cole haklıydı. Bir kemiğin peşinden koşup duran bir köpek gibiydi aynı; durmak bilmiyordu.

"Ne dediniz?" dedi Memur Brown ve telaşla elini çekti.

"Gerçekten de bilmiyorum. Bunları odaya girdiğimde gör-

Telegram: @cinciva

düm. Bu insanların kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hatta isimlerini doğru söyleyip söylemediğimden de emin değilim. Ama odaya girdiğimde," dedi Molly ve durup odayı gösterdikten sonra daha yüksek bir sesle devam etti. "İçeri girdiğimde bunları gördüm. Bunları kendi kendime uyduramazdım. Neden gidip kontrol etmiyorsunuz. Kim bilir, belki de gerçekten delinin tekiyimdir -ama olaylarla ilgili gördüklerime güveniyorum. Güvenmek zorundayım. Tracey'nin iyiliği için."

"Siz delisiniz," dedi Memur Brown kılını bile kıpırdatmadan.

"Memur Brown." Molly onu ikna etmeye çalışıyordu. "Lütfen bir kontrol edin. Eğer yanılıyorsam beni tutuklayabilirsiniz. Ya da beni buradan dışarı atarsınız ve sizi bir daha asla rahatsız etmem -siz nasıl isterseniz. Ama lütfen," dedi yalvaran bir sesle. "Lütfen! Rodney bu yüzden öldürüldü. Her şeyi düzeltebilirsiniz. Bunu benim için yapın lütfen. Koridorun ucuna kadar yürüyeceksiniz o kadar."

Memur Brown derin bir iç çekti, başını çevirdi ve tekrar Molly'nin yüzüne baktı. "Bayan Tanrıer, beni gerçekten fazla zorluyorsunuz," dedi sertçe.

"Biliyorum," dedi Molly. "Ama eğer sizi zorlamazsam korkarım Tracey asla bulunamayacak. Daha esnek düşünmelisiniz. Görmüyor musunuz? Öyle olmadığım açıkça ortadayken beni çatlağın teki ya da suçlu olarak görür ve bir kenara atarsanız sadece Tracey'ye zarar vermiş olacaksınız. Tracey'ye Memur Brown, bana değil."

Memur Brown yüzünde kararsız bir ifadeyle iskemlesini masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Molly'nin gözlerinin içi-

Telegram: @cinciva

ne baktı ve "Oturun," dedi emreder gibi bir sesle. "Ama eğer söylediklerinizyanlış çıkarsa, bir sonraki adımı atmak zorunda kalacağım."

Memur Brown odadan çıkar çıkmaz odanın sıkıntılı havası dağıldı. Molly derin bir nefes aldı ve gördüklerinin doğru çıkmasını umarak ve bunun için dua ederek endişeyle gülümsedi. Gördükleri gerçek değilse olacak olanları da düşünmeden edemiyordu. Ya böyle davalar yoksa? Ya *gerçekten* onunla birlikte çalışmak isterlerse? Ya Memur Brown kolyenin onda olduğunu anlarsa? Molly arkasına yaslanıp derin bir nefes aldı ve odanın diğer tarafındaki cam paneldeki yansımasını izleyerek bekledi.

Molly'ye saatler gibi gelen on dakikanın ardından Memur Brown yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle odaya döndü. Masanın yanına gelip sessizce durdu. Konuşmaya başlamasını beklerken Molly'nin kalbi küt küt atıyordu. Memur Brown masanın etrafından dolaşıp Molly'nin karşısına oturdu ve kollarını önünde kavuşturup konuşmaya başladı. "Bayan Tanrıer. Bunu nasıl yaptığınızı bilmiyorum." Derin bir iç çekti. "Anlattıklarınız gerçekten de bu odada yaşanmış. Sorgular geçen hafta burada gerçekleştirilmiş."

Molly rahat bir nefes aldı.

"Bunu nasıl yaptığınız hakkında hiçbir fikrim yok ama yaptınız. Sizin...gördüğünüz şeylere inanıp inanmadığımdan da emin değilim ama -"

"Tamam," dedi Molly titrek bir sesle. "Ama onu ben kaçırmadım. Birlikte çalışabilir miyiz? Bu olayı birlikte çözmeyi deneyebilir miyiz?" Polisle birlikte çalışıp onların kaynaklarından yararlanabileceği düşüncesi Molly'yi heycanlandırmıştı.

Telegram: @cinciva

"Üzgünüm," dedi Memur Brown. "Uymamız gereken kurallar, belli çalışma yöntemlerimiz var. Soruşturmayı sokaktan geçen herhangi birine açamayız öylece."

"Anlıyorum," dedi Molly. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Soruşturmaya katılmanızı kabul etmem mümkün değil ama bir ihbar hattımız var." Memur Brown Molly'ye bir kartvizit uzattı. "Bu numarayı istediğiniz zaman arayabilir isminizi ister açıklayarak, ister gizli tutarak görevli memura düşüncelerinizi iletebilirsiniz. Her ihbar değerlendiriliyor."

Tam bir zaman kaybı, diye düşündü Molly.

"Bayan Tanrıer, bunun sizi izlemeye devam etmeyeceğim anlamına gelmediğini açıkça anlamanızı istiyorum. Daha önce de söylediğim gibi bu kehanet işlerinden hiç anlamam. Ayrıca Rodney Lett'in yaptıkları ortada ve davada görevli memurların yapılması gerekeni yaptığından ve davayı olması gerektiği şekilde soruşturduğundan da hiç şüphem yok. Bir şeyler gördüğünüzü iddia ediyor olabilirsiniz ama bu durumda da söz konusu olan sizin yeteneklerinizdir, onun değil." Önemsiz bir konudan söz ediyormuş gibi elini salladı. "Kate Plummer davasıyla ilgili hâlâ aynı fikirdeyim. O dava kapandı."

Molly masadan kalkıp odadan çıkmak üzere kapıya doğru birkaç adım attı, elini kapı koluna koydu ve durdu. "Onun hayatta olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Memur Brown masadan kalkıp Molly'ye boş gözlerle baktı. "Bayan Tanrıer, somut bir ipucuna ulaşacak olursanız, hayaller dışında herhangi bir şey," dedi alaycı bir sesle ve devam etti. "Beni arayabilirsiniz." Molly'ye kartım uzattı.

Molly iç karartıcı koridora çıktığında bu işte tek başına ol-

Telegram: @cinciva

duğunu bir kez daha fark etti. Sorgu odasının yanındaki ofisten kahverengi saçlı, tıknaz bir adam çıktı ve ellerini önünde kavuşturup Molly'ye dik dik baktı. Memur Brown kapının ağzına gelip diğer adama başıyla işaret etti. Molly hızlı adımlarla çıkışa doğru ilerlerken koridorda Memur Brown'in kısık sesi duyuldu. "Gözünü bundan ayırma."

Molly tekrar koşacağı için heyecanlıydı ve zihnini boşaltmaya gerçekten ihtiyacı vardı ama White Ground Yolu'na geldiğinde birden durdu. Geçirdiği sabahtan sonra bir görüntü daha görmeyi göze alamazdı. Fikrini değiştirip arabasını gölün üzerinden geçen yolun kenarına bıraktı. Memur Brown'ı kafasından atıp sadece önündeki koşuya yoğunlaşmaya karar verdi. Minibüsünün anahtarını ayakkabı bağcığına geçirdi, iPod'unun kol bandını tekrar kontrol etti ve esneme hareketleri yapmaya başladı.

Köprünün üzerinden geçip Perkinson Evi'nin olduğu yöne doğru koşarken güneş yüzünü ısıtıyordu. Dönüp eve bakmamak için kendini zorladı ama başarılı olamadı. Kendi kendine evle kesinlikle ilgilenmeyeceğine karar vermiş olmasına rağmen ayaklan onu paslı siyah posta kutusunun yanından geçirip demir kapının etrafından dolaştırdı ve yüksek otların sardığı yoldan yukarı doğru çıkardı.

Molly kısa süre içinde tepenin üzerine varmıştı. Durup etrafını inceledi. Evin arka tarafından gelen metal şıngırtısını duyunca hemen ormana daldı. Evin yanında biri yürüyordu. Molly'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Molly Cole'un uyarılan kulaklarında çınlayarak evin ön tarafına koştu ve bir çalının dibine saklandı. Tam o anda Hannah ve Papaz Lett köşeden dönüp evin

Telegram: @cinciva

ön bahçesine girdiler. Molly ayağının altındaki yaprakların onu ele vermemesini umarak mümkün olduğu kadar eğildi.

Pencerelerine tahtalar çakılmış ev, gözleri göz bantlarıyla kapatılmış, kör bir nöbetçi gibi arkalarında dikiliyordu. Hannah girişteki merdivenleri çıkıp kapıdaki metal kilidi yokladı ve tekrar bahçeye indi. Papaz Lett, Hannah'nın yanına gitti. Molly çalıların dibinden izlemeye devam ediyordu. Biraz daha eğilmek isteyince ayağının altındaki dallardan biri kırıldı. Hannah başını Molly'nin olduğu yöne çevirdi ve ona doğru birkaç adım attı. Papaz Lett elini uzatıp Hannah'nın koluna dokundu ve Molly'nin duyamadığı bir şeyler söyledi. Molly onu görmemiş olmalarım umarak gözlerini kapadı. Gözlerini tekrar açtığında ikisi de gitmişti.

Çalıların arasında ona saatler gibi gelen uzunca bir süre bekledikten sonra Molly, ormanın içinden geçerek sessizce tepeden aşağı indi. Papaz Lett'i ziyaret edip onunla bu konuyu açık açık konuşmaya karar vermişti. Öyle ya da böyle ortada neler döndüğünü öğrenecekti. Papaz Lett'in bodrumdaki ışıklarla ilgili iyi bir açıklaması olduğundan emindi. Molly Papaz Lett'e güveniyordu, öyle değil mi? Evet dedi biraz düşündükten sonra Molly, ona güveniyordu. Arabasına binip yakındaki kiliseye gitti ve boş park yerine girdi. Newton'in minibüsü Molly'nin arabasının yanına yanaştı.

Molly el salladı.

Newton minibüsünden indi. "Molly. Nasılsın?"

"Harikayım sağol. Papaz Lett'i arıyordum."

"O bugün gelmeyecek," diye cevap verdi Newton.

"Ah." Molly'nin aklı karışmıştı. "Onu yeni gördüm," dedi

Telegram: @cinciva

Molly ve yaptığı yanlışı fark edip düzeltti. "Papaz Lett'i bu sabah gördüm ve burada bulabileceğimi düşündüm."

Yaşlı, zayıf bir adam mezarlıktan çıkıp Newton'la Molly'ye doğru yürüdü. Hava o kadar serin olmamasına rağmen üzerindeki asker ceketinin fermuarını tepeye kadar çekmiş ve başına yün bir şapka giymişti. Her adımda muazzam bir enerji harcıyormuş gibi yavaş adımlarla yanlarından geçerken Molly adamın arkasında bıraktığı kokuyu duyup geri çekildi.

"Selam, bayan. Bay Carr," dedi adam rahatsız edici bir sesle.

"İyi günler Walter," dedi Newton.

Park alanından geçip yola doğru giderken Molly dönüp adamın arkasından baktı. Kot pantolonunun paçaları asfalt yeri süpürüyordu.

Newton fısıldadı. "Walter'ı tanıyor musun?"

Molly başını iki yana salladı. Kendini bir dedikoducu gibi hissetmiş, utanmıştı.

"Walter Meeks. Yetmiş yıldır burada yaşıyor. Bunun otuz yılını Peachtree Sokağı'nda geçirdi. O, ee, genelde insanlardan uzak durur. Bir karısı ve bir kızı vardı. Arabası yoktur, arabalardan korkar, anlarsın ya."

"Neden?" diye sordu Molly.

"Nedenini tam olarak bilmiyorum ama hep böyleydi. Maden-de çalıştığında işe hergün yürüyerek gider gelirdi. Bir gün eve geldi ve ee, evi yanıp kül olmuştu."

"Ne korkunç."

"Bazıları evin kundaklandığını düşünüyordu ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamadılar. Karısı bu olaydan hemen sonra onu terk etti ve giderken çocuğu da yanında götürdü."

Telegram: @cinciva

"Zavallı adam. Aynı anda hem evini hem de ailesini mi kaybetti?" Molly Newton'ın peşinden mezarlığa doğru yürüdü.

"Kadın gitti ve ortadan kayboldu. Evin yandığı gece halasının evinde kalıyorlardı. Sabah olduğundaysa o ve kızı gitmişlerdi." Newton alışılmadık bir şekilde Walter'in başına gelenlerle ilgili çok fazla ayrıntı veriyordu. Molly dikkatle dinledi. "Beyaz bir kızla evliydi. Kızları da, ee, açık renk sayılırdı -siyah saçlı, beyaz tenli, çok güzel küçük bir kızdı." Newton yürümeyi bırakıp düşünceli gözlerle mezarlığa baktı. "Yanlış hatırlamıyorsam evi aşağı yukarı buradaydı; altmışlı yılların sonuna doğru yandı. Gerçekten çok yazık oldu. Walter'in karısı da yalnızlığı seven bir tipti. Gerçekten tuhaf biriydi." Newton başını iki yana salladı. "Babası asbeste bağlı bir kanserden, meso-bir şey-ya da öyle bir şeyden ölmüş ve o da daha küçük bir kızken ortada kalmıştı." Newton yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle ellerini cebine soktu ve sonra tekrar çıkardı. "O her şeyi iyileştirebildiğini söylerdi. Bazıları onun voodoo, cadılık falan gibi şeylerle uğraştığını söylerdi. Ama ben bu söylenenlerin doğru olduğunu sanmıyorum. Onu böyle bir şey yaparken hiç görmedim." Newton Molly'ye baktı ve güldü. "Üzgünüm. Çok fazla bilgi verdim biliyorum."

"Onun işsiz güçsüz ihtiyarın teki olduğunu düşünmüştüm. Şimdi kendimi çok kötü hissettim," dedi Molly.

"Kasabanın en popüler sakini olmadığı kesindi ama güvenilir bir adamdı. Evet bayan, maden şirketi o ayrıldığında gerçekten çok üzülmüştü. Orada yirmi yıldan fazla çalıştı o. Ayrılacağı zaman onun için, şu mısır tarlasının arkasında, çakıl madeninin karşısındaki arazide büyük bir parti verdiler." Newton kilisenin arkasındaki tepelerden birindeki bir araziyi gösterdi.

Telegram: @cinciva

Onunla birlikte mezarlığa doğru yürürken Molly Newton'in Boyds'un tarihinden çok daha fazlasını bildiğini fark etti.

"Taş ocağını biliyorsun değil mi Molly?" diye sordu Newton konuyu değiştirmeye çalışarak.

Walter konusunun kapanması Molly'yi tuhaf bir şekilde rahatlamıştı. "Şey, madeni Boyds'tan uzak tutmak için kasabalıların çok uğraştığını biliyorum. Sonunda bir kasaba sakininin araziyi almasıyla her şey sona ermiş."

Hikâyenin böyle basitleştirildiğini duymak Newton'ı güldürmüştü. Molly'ye dönüp mezarların durumunu kontrol etmek için mezarlığa gideceğini söyledi ve ona kendisiyle gelmek isteyip istemediğini sordu. Molly bu teklifi kabul etti. "Şuradaki arazi," dedi Newton ve önce tarlaları sonra da demiryolunun olduğu yönü gösterdi. "Taşocağını kasabaya getirmek isteyen maden şirketi var ya. Bütün bu arazi onlarındı. Tüneller şuradaydı," dedi tekrar tarlaları göstererek. "Ee, Martin Chambers'ın hepsini aldığı güne kadar."

"Tüneller m?"

"Şey, aslında tünellerin gerçek olup olmadığı konusu tartışmalı. Söylentiye göre adamlar yollarda herhangi bir sorun yaratmadan çakılları kolayca kasabadan dışarı taşımak için Boyds'un altını boydan boya tünellerle donatmışlar. O zamanlar en önemli sorun yollardı. Sanırım bu konuyu halledenlerse kasabalıların madenin kurulmasına karşı çıkmayacağını düşündüler. Her neyse, aşağı yukarı yedi yüz hektar arazileri vardı. Şimdi düşününce aklıma geldi, sanırım Black Hill Park alanında da terk edilmiş eski bir maden kuyusu vardı. Wicks'in zamanında o bölgeye Altın Madeni Çifliği adı verilirdi.

Telegram: @cinciva

"Chamber yedi yüz hektarın tamamını aldı mı?" diye sordu Molly.

"Evvet, aynen öyle. Arazinin aşağı yukarı üç yüz hektarını hemen korumaya aldı -Hoyles Mili Koruma Alanı ve Parkı'nı biliyorsun değil mi? Bunun için ona teşekkür borçluyuz. Bana sorarsan Boyds'u o kurtardı. Evet, onun gibi biri küçük kasabamıza gelip bölgeyi korumak için bu kadar para harcadığı için gerçekten çok şanslıyız."

Sessizce yürümeye devam ettiler ve sonunda küçük bir grup mezarın başına geldiler. Newton yerdeki birkaç otu kopardı ve mezarların üzerine bırakılmış olan çiçekleri düzeltti. Pembe bir mezar taşının yanına çömeldi. Taş çatlayıp dökülmeye başlamıştı ve üzerinde yazanlar okunmuyordu. Newton hüzünlü gözlerle baktı.

"Bu Albay James A. Boyds'un mezarı. 22 Aralık 1823'te Ayrshire'da doğdu. 21 Aralık 1886'da burada, Boyds'ta öldü."

Molly Newton'ın yanına diz çöküp parmaklarını mezar taşının çatlakları ve oyuklarında gezdirdi. Newton'ı, ordudaki görevinden yeni dönmüş bir genç adam olarak ülkesine ve doğduğu kasabaya yararlı olabilmek için başka neler yapabileceğini düşünürken kolaylıkla gözünde canlandırabiliyordu.

Newton Molly'yi bir tepenin üzerindeki başka bir grup mezartaşının başına götürdü ve bir çocuğun mezarının başında durup diz çöktü. Ellerini mezartaşının üzerinde gezdirdi. Güneş batıyor, sessizliğin içinde çevre yollardaki arabaların uğultusu duyuluyordu. Mezartaşının üzerinde isim yok, sadece tarih vardı: 1979-1979.

Newton Molly'ye döndü. "Burada bir bebek yok. Bu sadece

Telegram: @cinciva

çok sevdiğim bir arkadaşımın çocuğu anısına dikilmiş bir mezar taşı. Bebek sadece birkaç dakika yaşayabildi."

"Çok üzüldüm Newton," dedi Molly elini Newton'in omzuna koyarak. Amanda'nın cenazesini düşündü. Töreni sokağın karşısından, arabasının penceresinden izlemişti. Amanda'nın annesinin hıçkırıklarla sarsılan çökmüş omuzları, Amanda'nın küçük kardeşinin başparmağı ağzında, incecik koluyla annesinin eteğine yapışmış hali ve sonsuza dek kalmak üzere yer altına indirilmeyi bekleyen, askıdaki o minicik tabut.

Newton dönüp yürümeye devam etti. Tepenin iyice yukarısına tırmanıp mezarlığın arka tarafına, Cathy Mall'un fotoğraflar, sarmaşıklar, çiçekler ve oyuncaklarla donatılmış mezarına geldiler. Sekize on boyunda bir çerçevede Cathy'nin tam bulundukları noktada durmuş kollarını güneşe kaldırmış bir fotoğrafı vardı. Yoksa cennete mi uzanıyordu? Newton Molly'ye Cathy'nin anaokulunun kurucusu olduğunu ve meme kanseri olduğunu anlattı. Cathy tümörün kötü huylu olduğunu öğrendiğinde, yattığı yerden çocukları izlemeye devam edebilmek için bu mezarı seçmişti. Cathy sigorta parasının, kilisenin hemen arkasına inşa edilmiş kiliseye ait bir yapı olan Kerr Binası'nın arkasındaki çocuk parkının yapımında kullanılmasını istemişti. Molly sadece beş dakika uzaklıktaki devasa Macera Parkı varken çocukların hâlâ bu basit oyun parkında oynamaya devam edip etmediklerini merak ediyordu.

Molly Cathy'yi düşününce üzüldü. Cathy çocuklarla ilgili hayallerinin gerçek olduğu bu parkın, Kate Plummer'ın kaybolduğu yer olduğunu biliyor olabilir mi acaba diye geçirdi içinden. Hüzün kalbini sarmış göğsüne baskı yapıyordu. Bu sıkıntı hissi-

Telegram: @cinciva

nin gitmesini dileyerek gözlerini kapadı Molly ve bunun hüzün değil Bilmeler olduğunu fark ettiği anda görüntüler ve kokulardan oluşan sahneler gözünün önünden yavaşça geçmeye başladı: *Koyu renk saçlı, uzun boylu incecik bir kız, uçuşan elbisesiyle mısır tarlasının içine doğru ilerliyor. O yürürken ekinler, önünde ilerleyen biri daha varmış gibi yavaş yavaş iki yana açılıyor. Sonra kız kayboluyor. Pudrayı andıran hoş kokusu ateşten çıkan duman gibi havada asılı kalıyor.* Molly dosdoğru ileri bakarken görüntüler gözünün önünden akmaya devam ediyordu -*çocuklar, kızın ortadan kayboluşundan habersiz gülüp oynamaya devam ediyor. Hiç bir şeyin farkında olmayan yetişkinler bir araya toplanmış sohbet ediyorlar.* Molly'nin içinden çığlık atmak, gözünün önündeki bu görüntülere doğru koşup kızı uyarmak geliyordu. *Hayır! Gitme!* Ama bu yemyeşil tepede öylece dururken, geçmişteki bir trajediye tanıklık ediyordu sadece.

Tracey kalbi heyecanla çarparak yeni elbiselerini alıp göğsüne bastırdı. Koşarak Anne'nin yanma gidip ona sıkıca sarıldı. "Bunlara bayıldım!" diye haykırdı sevinçle. "Kendine de bir şey aldın mı, Anne?"

"Evvet," dedi Anne. Elini cebine götürdü ve tekrar çıkarıp avcundakileri görmesi için Tracey'ye uzattı.

"Bunlar ne için?" diye sordu Tracey. Anne'nin neden çeyreklikleri hoş bir hediye olduğunu düşündüğünü merak etmişti.

"Bunlar diğer dua odası yani derin odamız için. Bunları armağan olarak bırakıyoruz ve Tanrı da bizim dileklerimizi kabul ediyor." Çeyreklikleri raflardan birinin üzerindeki yığının içine koydu.

"Derin oda mı?" diye sordu Tracey endişeli bir sesle. Aklına ceza yeri gelmişti.

Telegram: @cinciva

"Benim annemin olduğu oda." Anne bir kütüğün üzerine oturup Tracey'ye elini uzattı. "Oraya yakında gideceğiz," dedi.

Tracey boynundaki kolyeye dokundu. Bu şimdiye kadar aldığı en güzel hediyeydi. Kolyenin ucu köprücük kemiklerinin arasındaki boşluğun üzerinde duruyordu. Tracey parmaklarını kolyenin zincirinin üzerinde gezdirirken gülümsedi. Anne ona cesur bir kız olup uyku odasında tek başına kaldığı için bu hediyeyi hak ettiğini söylemişti. Bundan sonra hep uslu durmaya karar vermişti Tracey. Anne'nin onunla gurur duymasını istiyordu.

Anne Tracey'ye dönüp, sahip oldukları şeyler için Tanrı'ya teşekkür etme zamanının geldiğini söyledi.

"Tracey," diye söz başladı. "Sana küçük kızların bazen dışarıdaki büyük dünyada hasta olduklarından söz ettiğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," dedi Tracey kâküllerinin arasından Anne'ye bakarak.

"İşte bazen küçük kızlar hasta olur ama bunu anlamazlar. Bazen çok hasta olup ölüme yaklaşana kadar bunun farkına varmazlar." Anne doğruca Tracey'nin gözlerinin içine bakıp elini sıkıca tuttu.

"Neden, Anne? Bu neden olur?" diye sordu Tracey titrek bir sesle. Anne'nin kendisinden söz ettiğini anlamıştı.

"Bilmiyorum -kimse bilmiyor. Bu yüzden seni dışarıdaki bütün o toksinlerden uzak tutmalıyız. Seni neyin hasta edeceğini hiçbir zaman bilemeyiz." Boştaki eliyle Tracey'nin eline hafifçe vurdu. Tracey korkuyla ona sokuldu.

"Tamam," dedi rahat bir nefes alarak. Dışarıdaki böğürtlenli yere çıktıklarında o kötü toksinlerden kapmamayı umuyordu.

Telegram: @cinciva

"Ben sana bakacağım," dedi Anne güven veren bir sesle.

"Tamam," diye fısıldadı Tracey.

"Hadi Tracey, sana kilise elbiseni giydirelim." Anne yeşil torbaların birindeki elbiseyi çıkardı. Tracey elbisenin yeni yıkanmış olduğunu fark edince hem şaşırmış hem de sevinmişti.

"Üstümü değiştirmek zorunda mıyım?" diye sordu Tracey hafifçe mızmızlanarak.

"Bugün ibadet ediyoruz. Bu yüzden Tanrı'ya olan saygımızı göstermeliyiz. Gel hadi. Kolyene de çok yakışacak."

Tracey ona gittikçe daha tanıdık gelen kolyesini hatırlayınca gülümsedi. Elbiseyi alıp üzerini değiştirmek için köşeye gitti. Kollarıyla vücudunu kapatarak hızlıca giyinip soyunmayı öğrenmişti artık. Kollarım önünde tutarak Anne'nin yanına gitti ve arkasını döndü. Anne bir şarkı mırıldanarak Tracey'nin elbisesinin fermuarını çekti.

Odadan çıkıp dua yerine giderlerken Anne konuşmaya başladı. "Kalbim sana şarkılar söyler hiç susmadan. Tanrım, sana minnettar olacağım sonsuza dek."

Tracey kollarıyla kendini sıkıca sardı ve Anne'nin arkasından telaşlı adımlarla ilerledi. Toprak duvarlar onu korkutuyordu. Dua yerini önlerinde görebiliyordu ve Anne neyse ki hızlanmıştı.

Anne mumlan yakarken Tracey kapının ağzında sessizce bekledi. "Hadi gel, Tracey," diye çağırdı onu Anne. "Hadi gel de Tanrı'ya bizi koruduğu için teşekkür edelim." Yere diz çöküp yanına gelmesi için Tracey'ye işaret etti.

Dizlerine batan toprak Tracey'yi huzursuz ediyordu. Hasta olmak istemiyordu ama yine de yerin altında olmaktan hâlâ bi-

Telegram: @cinciva

raz korkuyordu. Anne ellerini birleştirdi ve Tracey de ona katıldı. Anne'nin Tracey'ye gözlerini kapatmasını söylemesine gerek yoktu, o kuralları biliyordu. Gözlerini kapadı ve Anne'nin fısıldayan sesini dinledi.

"Heb 12:28. Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapınalım."

Anne elini Tracey'nin bacağına koydu. Tracey birden irkildi ve gözlerini açtı. Anne'nin yüzündeki gülümsemeyi görünce tekrar rahatlayıp gözlerini kapadı.

"Sevgili Tanrım, göz kulak olmam için bana Tracey'yi gönderdiğin için sana teşekkür ederim. Onu güvende ve sağlıklı tutmama izin verdiğin için teşekkür ederim. O harika bir kız ve o benim ailem olduğu için sana minnettarım."

"Aile" kelimesi Tracey'nin tüylerini diken diken etmişti. Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Gerçek ailesini ne kadar özlediğini neredeyse unutmuştu. *Bunu nasıl yapabildim* diye sordu kendi kendine. *Anne ve Baba da beni unutmuş mudur? Peki ya Emma?*

Anne elini Tracey'nin bacağından kaldırdı. "Tracey, tatlım, sorun ne?"

Tracey gözlerini sımsıkı kapadığının farkında bile değildi. Gözlerini açar açmaz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Anne'nin yanında ağlamaması gerektiğini biliyordu. Gözyaşlarını silip gözlerini tekrar kapattı.

Anne Tracey'nin titreyen bedenini kollarının arasına aldı ve Tracey'nin gözyaşları Anne'nin omzuna dökülüverdi. Tracey ağlamasını engellemeye çalıştı ama başaramadı -Anne'nin

Telegram: @cinciva

kollarında hıçkırıklara boğuldu. Anne daha önce de söylediği, Tracey'nin bilmediği o şarkıyı mırıldanarak onu kollarında usulca salladı.

"Sorun yok tatlım. Hastalık kapıp ölmek istemiyorsun. Senin yerin benim yanım. Kurtarılman *gerekiyordu.'"*

Hayır diye geçirdi içinde Tracey. *Toksinler yüzünden ölmek istemiyorum!* Toksinlerin ne olduğunu bilmiyor ama onların insanın derisinin altına girip vücudunda dolaşan küçük böcekler olduklarını düşünüyordu. Anne'nin elini sıkıca tuttu.

Anne tek eliyle Tracey'yi sırtından tutup diğeriyle saçım okşayarak fısıldadı. "Tanrı bana söyledi Tracey. Bana söyledi. 'Öncülük edeceksin sevginle kurtardığın halka, Kutsal konutunun yolunu göstereceksin gücünle onlara,'" dedi. "İşte Tracey, buraya seni bulmak, seni sevmek ve korumak için kondum ben. Burası bizim kutsal konutumuz. Burada bizi hiçbir şey incitemez."

Korunmak, diye geçirdi içinden Tracey. *Toksinlerden korunmak.* Tracey burnunu çekip geriye doğru çekildi ve Anne'nin yüzüne baktı. Korunmak istiyordu o. Ağlaması yüzünden başı derde girmediği için rahat bir nefes alıp burnunu koluna sildi.

Anne Tracey'ye bakıp gülümsedi. "Güven bana. Etrafımıza bir bak. Burada ne toksinler ne de bize zarar verebilecek ya da vücudumuza girebilecek başka bir şey var. Sadece biz varız ve güvendeyiz. Tanrı bizimle."

Tracey Anne'nin kucağından yere inip diz çöktü ve fısıldayarak duasına başladı. "Tanrım, eğer beni duyabiliyorsan, sana beni kurtardığın için teşekkür ederim. Sağlıklı olmak istiyorum." Hızlı hızlı konuşuyordu. "Kolyem için de ayrıca teşek-

Telegram: @cinciva

kür ederim.” Elini kolyesine götürdü ve soğuk altın kolye ucunu parmaklarının arasında sıkıca tuttu. Anne kollarını açar açmaz Tracey sevinç ve coşkuyla ona sarıldı. Gerçek annesinin onu neden toksinlerden korumak istemediği sorusu hâlâ aklını kurcalıyordu. Annesi onu aslında hiç sevmemiş miydi yoksa.

Molly eve gelip köpekleri dışarı bıraktı ve bir araya topladığı notları, çizimleri ve diğer ipuçlarını incelemek için doğruca ofisine gitti. Güneş ışığı masasına vurmuş, defterindeki çizimleri aydınlatıyordu. Defterindeki her çizimin bir listesini yaptı Molly. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalıştığı sırada cep telefonu çalmaya başladı. Molly telefonu üçüncü çalışta açtı. Karşısında tanımadığı kalın bir ses vardı.

“Bayan Tanrıer?”

“Evet?”

“Ben Germantown Polis Teşkilatından Memur Moeler. Memur Brown benden Tracey Porter’ın ortadan kaybolmasıyla ilgili elinizdeki birkaç ipucunu takip etmemi rica etti.”

“Evet,” dedi Molly merakla.

Öğleden sonra buluşmak üzere anlaştılar. Molly telefondaki memura adresini verdi ve hemen Cole’u aramak için diğer telefonu eline aldı.

“Hey!” dedi Cole’un sesini duyunca neşeyle.

“Koşun nasıl geçti?” diye sordu Cole.

“İyiydi. Newton’a rastladım ve biraz konuştuk.”

“Karakola gittin mi?” diye sordu Cole.

“Evet,” dedi Molly.

“Kolyeyle şekerleme kâğıdını onlara verdin mi?”

Molly cevap vermedi. Elindeki kalemle oynayarak, yalan

Telegram: @cinciva

söylemeden bu soruya nasıl cevap vereceğini bulmaya çalışıyordu.

"Molly? Bulduğun şeyleri onlara verdin mi?" diye bir kez daha sordu Cole sertçe.

"Oraya gittim," dedi Molly çekingen bir sesle.

"Mol, yapılacak en iyi hareketin bulduğun o şeyleri polise teslim etmen olduğu konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Başın gerçekten büyük derde girebilir!" Cole çok kızmıştı.

"Şey, oraya giderken bulduklarımı onlara vermeye kararlıydım!" dedi ısrarcı bir sesle Molly.

"Hı-hı."

"Gerçekten öyleydim! Verecektim ve sonra oraya gittiğimde Memur Brown...bilmiyorum... beni sinir etti ve ben de düşündüm ki...ya onlara elimdekileri verirsem ve onlar da bir kenara atarsa ne olur diye düşündüm. Biliyorsun olayların peşini nasıl bırakıveriyorlar. Ve sonra düşündüm ki belki de kolye ve şekerleme kâğıdından öğreneceğim daha fazla şey olabilir. Belki de yeteri kadar dikkatle bakmadım."

"Ver şunları Molly. Saçmalamanın alemi yok. Bu gerçekten başına iş açabilir. Kanıtları alıkoymuş durumdasın şu anda!" Molly onun biraz yumuşayacağını bekliyordu ama Cole aynı öfkeyle konuşmaya devam etti. "Molly, bunu öğrendiklerinde ne olacağını sanıyorsun? Gidip 'Ah, bu Molly Tanrıer'mış, o halde sorun değil, hemen konunun üzerini örtelim' mi diyecekler sence?"

"Hayır!" diye karşı çıktı Molly. "Ama...ben sadece birkaç gün daha bende kalması sorun olmaz diye düşündüm. Belki de bugün onun izini bulabilirim. Ya da belki yarın. Kim bilir?

Telegram: @cinciva

Ama bir şekilde kolyeyi onlara vermek bana doğru gelmedi," dedi Molly, odada dolaşıp durarak. "Kolyeyi onlara verirsem Tracey'ye ihanet etmiş olacakmış gibi hissettim kendimi. Onu bulmak için hiçbir şey yapmıyorlar!" dedi bağırarak.

"Ne istiyorsan öyle yap Molly ama Erik'le beni de düşün, tamam mı?" dedi Cole iğneleyici bir ses tonuyla. "Sen hapiste oturmuş nasıl bu kadar aptallık etmiş olabileceğini düşünürken biz ne yapacağız?"

Molly bir an durdu. Söylediklerinde haklılık payı olduğunu biliyordu. "Cole, kolyenin bende olduğunu bilmiyorlar. Ne kadardır bende olduğunu öğrenmeleri mümkün değil!" dedi yalvaran bir sesle. "Geri verirken onlara ikisini de yeni bulduğumu söyleyeceğim. Ayrıca da," dedi ve derin bir nefes alıp ağzının içinde mırıldanarak devam etti. "Parmak izleri çoktan kaybolmuştur."

"Ne?"

"Parmak izleri," dedi Molly daha yüksek bir sesle. "Çoktan gitmiş olmalılar! Onlara dokundum! Çantamda duruyorlardı! O işi yüzüme gözüme bulaştırdım." İtiraf etmek ona zor gelmişti. Gerçekten de bu işi yüzüne gözüne bulaştırmıştı -bir kez daha.

"Harika!" dedi Cole ve sustu.

Hiçbir şey söylememesi bağırmasından daha kötüydü Molly için. Gözlerini sıkıca kapadı ve cılız bir sesle konuştu. "Sanırım bugün Kate Plummer'ın kayboluşunu gördüm."

"Anlat," dedi Cole monoton bir sesle.

Molly ona gördüklerini detaylarıyla anlattı ve Cole duyar duymaz ona bunun muhtemelen yansıtma mekanizması olduğunu açıkladı -zaten bildikleri Amanda'nın ölümü yüzünden his-

Telegram: @cinciva

settiği suçululuk duygusuyla birleşmiş ve zihni ona bu oyunu oynamıştı.

Molly gözlerini devirdi. *Bilimsel açıklamaların adamı.*

"Elbisesini gördüm. Eğer kaybolduğu sırada ne giydiğini öğrenebilirsem gördüğümün o olup olmadığını da anlayabilirim." diye açıkladı hızlı hızlı.

"Peki bunun Tracey'ye ne yararı olacak?" diye sordu Cole ters ters.

"Bilmiyorum!" dedi Molly öfkeyle. "Bak, kapatmalıyım, tamam mı? Polisler benimle görüşmek için birini yolluyorlar. Seni sonra ararım." Molly tartışma daha fazla ciddileşmeden telefonu kapattı. Evliliğinde açtığı bu yaraları nasıl saracağını düşünerek telefona uzun uzun baktı. Yardım etme fırsatı varken bir çocuğun daha hayatının sona ermesine kesinlikle izin veremezdi.

Molly Cole'la olan tartışmalarını bir kenara bırakıp bugünkü yapılacaklar listesini içinden tekrarladı:

1. Kate'in kaybolduğu sırada ne giydiğini öğren.
2. Bodrum'daki kimdi?
3. Hannah'yı ara.

Molly bilgisayarını açıp kendine bir bardak su almak için mutfağa indi. Musluğa dayanıp dışarıya baktığı sırada, arka kapının yanında oturan Stealth ve Trigger'ı fark etti. Gidip onları içeri aldı, Stealth içeri girerken yaklaşıp Molly'nin bacağına süründü. Evinin huzur veren rahatlığı aklına Tracey, Kate ve Amanda'yı getiriyordu. Güvenli hayatları bir gün öylece ellerinden alınıvermişti.

Telefon çaldı. Molly arayanın Cole olmamasını diledi içinden ve hemen ardından böyle düşündüğü için kendi kendine kız-

Telegram: @cinciva

dı. Arayan kişiyi gösterenler yerine dekoratif bir telefon tercih ettiği için kendi kendine söylenerek, isteksizce uzanıp telefonu açtı.

"Efendim?"

"Molly Tanrıer?" dedi genç bir kız sesi.

"Evet? Siz kimsiniz?"

"Birisi size Kate Plummer'a olanları anlatabilecek olan bir adam olduğunu söylemek istiyor."

Molly'nin kalp atışları hızlandı. "Kimsiniz?" diye sordu telaşla. "Ne adamı?"

"Bilmiyorum," dedi kız sinirli bir sesle hemen. "Tek bildiğim size o adamı bulmak zorunda olduğunuzu söylemem gerektiği."

"Nerede? Bu adamı nerede bulabilirim? Siz kimsiniz?" Molly çaresizlik içinde yalvaran bir sesle sorup duruyordu.

"Size bunu söylemem için bana para verdi," dedi kız sinirli sinirli. "Adamın nerede olduğunu bilmiyorum. Bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi hızlı hızlı. "Kadın dedi ki, adam Tracey'yi de bilirmiş."

"Sana kim para verdi? Bana onun kim olduğunu söylersen sana iki katını veririm!" dedi Molly heyecanla.

"Hayır, söyleyemem. Bu işe karışmak istemiyorum. Ben... ben kapatmalıyım -"

"Dur!" diye haykırdı Molly. "Beni aramanı kim istedi? Sadece bunu söyle."

Kız telefonun ahizesini eliyle kapattı. Molly bazı boğuk sesler duydu. Tekrar telefona döndüğünde kız sordu. "Kate Plummer kim?"

Telegram: @cinciva

Molly iç çekti. Kız sadece bir aracıydı. “Sana kim para verdi? Lütfen söyle bana!” diye yalvardı Molly. “Bir çocuğun hayatı buna bağlı.”

“Ne?!” diye bağırdı kız sesi korkuyla titreyerek.

“Bir çocuk kaçırıldı -Tracey Porter. Eğer bir şey biliyorsan lütfen ama lütfen anlat bana. Bu ölüm kalım meselesi!”

“Tanrım, o kızı duymuştum,” dedi telefondaki kız. “Okuldan eve gönderdikleri Kayıp Çocuk ilanında görmüştüm. Kahretsin! Bu işe karışmak istemiyorum!”

“Lanet olsun. Kahretsin!” Kızın bağrışlar. telefonu ağzından uzaklaştırmış gibi uzaktan geliyordu. Ahizeyi tekrar ağzına yaklaştırdı ve devam etti. “Hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı!” diye bağırdı. “Kadının teki! Bütün bildiğim bu!”

Telefonun kapanma sesini duyduğunda Molly birden çöktü. Lanet olsun! Bir ara verin!” diye bağırdı kendi kendine. Telefona şeytani bir aletmiş gibi ters ters baktı. “Lanet şey! Onu bulmama yardım et! Bu lanet olası bir saçmalık!”

Molly sonraki bir saat boyunca kızla yaptığı telefon konuşmasını kafasında tekrarlayıp durdu. Arayan numaraya ulaşmak için *69’u aramayı denedi ama bir sonuç alamadı. Operatörü aradı ama ona izleme servisi vermediklerini ve bunun için polise başvurması gerektiğini söylediler. Biri kapıyı çaldı, köpekler ön kapıya koşup çılgınca havlayarak zıplamaya başladılar. Molly’nin sinirleri bozulmuştu. Kapıya cevap vermemeye karar verdi. Gelen kişinin vazgeçip gideceğini umuyordu.

Kapıdaki kişi kapıya bir kez daha sertçe vurdu. “Bayan Tanner?” dedi kalın bir ses kapının arkasından. “Benim, Memur Moeler.”

Telegram: @cinciva

"Bir dakika!" diye seslendi Molly polisle randevularını hatırlayınca. Gelen kişiye biraz önceki telefon konuşmasından söz edip etmemeye karar vermeye çalışarak kapıya doğru ilerledi. Eğer öğrenirlerse telefonunu izlemeye alırlardı. Molly ne yapacağına karar veremeden kapıyı açtı.

Sorgu odasından çıkarken gördüğü tıknaz adam yüzünde ciddi bir ifadeyle karşısında duruyordu. Kapının açıldığını görünce kare şeklindeki kocaman ve bembeyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Stealth ve Trigger Molly'nin yanında heycanla kuyruk sallayarak bekliyorlardu.

"Çök!" dedi Molly otoriter bir sesle ve köpekler hemen yere oturdular. Molly gülümsemeye çalışarak baktı. "Merhaba memur bey, geldiğiniz içi teşekkürler."

"Erken geldiğim için üzgünüm, bayan. Bir ara vermiştim ve ben de buraya gelmeye karar verdim." Adamın sıcak bir yüzü ve dostça bakan mavi gözleri vardı. Özenle taranmış kahverengi saçları ve ütülü üniforması onu genç gösteriyordu. Molly'ye elini uzattı ve Molly yüzünde dalgın bir ifadeyle elini sıktı.

Molly kenara çekildi. "İçeri girin. Havlarlar ama ısırmazlar. Tabii gizli komutu duymadıkça," dedi Molly ve güldü.

Oturma odasına geçip oturdular. Memur Moeler, Stealth'ı seviyor Trigger'la oynamak için komik sesler çıkarıyordu. Karşısında oturan bu rahat adam Molly'yi şaşırtmıştı. Kişiliği, karakolun koridorunda ona attığı sert bakışla tam tamına zıttı.

"Herkesle oynamak istiyorlar," dedi Molly sohbet etmeye çalışarak.

"Hayvanları çok severim. Bir Danuam ve bir Pomeranianım var."

Telegram: @cinciva

Molly yüzünde şaşkın bir ifadeyle Memur Moeler'a baktı.

"Biliyorum, tuhaf bir ikili," dedi Memur Moeler. "Danua benimdi ve Pomeranian da ilgilendiğim davalardan birindeki bir kurbana aitti. Onun barınağa gitmesine göz yumamazdım. Her neyse, şimdi çok iyi arkadaş oldular. Danuam Rex, Tippy'yi kendi yavrusu zannediyor. Ona karşı çok korumacı. Birlikte kıvrılıp uyuduklarında çok tatlı görünüyorlar."

Polis memurunun bu açık ve yakın tavırları Molly'yi çok şaşırtmıştı.

Memur Moeler daha ciddi bir sesle devam etti. "Bana şu ipuçlarından söz etsenize."

Molly az önceki telefon konuşmasının gerginliğini üzerinden atmış, günlük dertleri bir süreliğine de olsa kafasından atmanın verdiği huzurla rahatlamıştı.

Notları anlatmaya başladığı sırada Memur Moeler sözünü kesti. "Notlarla ilgileniyorum, ama gerçekten Bayan Tanrıer -"

"Molly."

Memur Moeler tamam der gibi başını salladı. "Molly. Mike," dedi ve gülümsedi. "Sorgu odasında söylediklerinizin tamamı doğruydu."

"Ama nasıl -" diye söze başladı Molly başım şaşkınlıkla iki yana sallayarak ve o anda anladı. "Çift taraflı ayna mı?"

Memur Moeler omuz silkti.

"Yani Memur Brown sizi buraya benim deli olduğumu düşündüğü için mi gönderdi? Ya da benim suçlu olduğumu düşündüğü için?" Molly öfkeyle başım çevirdi.

"Hayır," dedi Memur Moeler ve sonra düzeltti. "Belki. Ama ben böyle düşünmüyorum. Geldim çünkü merak ediyorum. Sorgu odasında olanları nereden bildiniz?"

Telegram: @cinciva

Molly gittikçe artan öfkesini bastırmaya çalışarak cevap verdi. "Aldığım isimsiz mektuplardan ve bunların Tracey'yle ne gibi bir bağlantısı olabileceğinden söz etmek istiyorsanız tamam ama artık gördüğüm şeyler hakkında konuşmak istemiyorum. Ben bir sirk ucubesi değilim. Gerçeken yardım etmek istemiştim ama karakolda kimsenin beni ciddiye almadığını gördüm.". Molly konuşma sona ermiş gibi ayağa kalktı.

Memur Moeler yerinden kımıldamadı.

Molly ellerini beline koyup devam eti. "Memur Moeler, benim hakkımda ne öğrenmeyi umduğunuzu bilmiyorum."

Memur Moeler yüzünde sakin bir ifadeyle ayağa kalkıp gergin ve endişeli Molly'nin yanında durdu ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Molly, ben seni kesinlikle bir sirk ucubesi olarak görmüyorum. Eğer bir şekilde böyle hissetmene neden olduysam senden gerçekten özür dilerim. Yeteneklerine olan merakımın asıl nedeni sen değilsin. Merak ediyorum çünkü neyin bizi o küçük kıza götüreceğini bilemiyoruz."

Molly bir şey söylemeden öylece durdu.

Memur Moeler ona kartını uzattı. "Bak, bu benim numaram. Konuşmaya hazır olduğunda seni dinlemek isterim," dedi, bir an durdu ve sonra devam etti. "Bana notları göstermek istiyor musun?"

Molly bir an tereddüt ettikten sonra kabul etti. Elinde notlarla döndüğünde temkinli ama yine de umutlu bir sesle sordu. "Peki şimdi ne yapıyoruz."

"B/z hiçbir şey yapmıyoruz. Benim bunları ilgili memura vermem gerekiyor." Memur Moeler notlan bir araya topladı ve gitmek için ayağa kalktı.

Telegram: @cinciva

"Memur Brown'a mı?"

"Memur Brown'la bir sorun mu yaşadınız? diye sordu Memur Moeler tek kaşını kaldırarak.

"Şey," diye söze başladı Molly, parmaklarını önündeki masada gezdirerek pencereden dışarı baktı. "Aslında buna *sorun* diyemem. Sadece...şey, şöyle anlatayım...ben sadece onun beni gerçekten ciddiye alacağım düşünmüyorum. Ayrıca pek tuttuğunu koparan bir tipe de benzemiyor. Sanki daha çok 'oturup neler olacağına bir bakalım' diyen tiplerdenmiş gibi geliyor bana."

Memur Moeler, Molly'nin sözlerini onaylar gibi sessizce güldü. "Eh, insanları tanıyorsun ama Memur Brown göründüğünden daha iyidir. Onunla üç yıl birlikte çalıştık ama bütün gün hiçbir şey yapmadan oturuyormuş gibi görünmesine rağmen davaları nasıl bir anda çözüverdiğini gördükçe bugün bile hâlâ şaşırıyorum. Başka bir seçeneğim yok, Molly. Bu bilgileri ona iletmem gerekiyor. Büyük olasılıkla fazla önem vermeyecektir ama ben onun bu işle ilgilenmesini sağlamaya çalışacağım."

Molly kendini oturma odasındaki koltuğa bırakıp ayaklarını koltuğun kenarına dayadı ve polis memuruna kısa süre önce gelen telefondan neden söz etmediğini düşündü. Memur Moeler kapıdan içeri girer girmez bu konu kafasından uçup gitmişti. Köpekler Molly'nin yüzüne doğru nefes alıp veriyordu. Molly onları eliyle itiştirip yanından uzaklaştırdı. Köpekler isteksiz adımlarla odanın diğer tarafına gidip yattılar.

Molly tam gevşemeye başlamıştı ki cep telefonu çaldı. Çağrıyı cevaplamayıp sesli mesaja geçmesini beklemeyi düşündü Molly ama sonra fikrini değiştirip telefonuna uzandı. Arayan Hannah Slate'ti.

Telegram: @cinciva

Efendim?" Molly'nin gerginliği sesine yansımıştı.

"Molly!" dedi Hannah fazlasıyla keyifli ve heyecanlı bir sesle.

"Hannah, selam, nasılsın?" diye sordu Molly, ilgisizliğini saklamaya çalışarak.

"İyiyim, sağol," dedi Hannah. "Yürüyüşe çıkıyordum da senin de gelmek isteyebileceğini düşündüm. Dün seni kaçırdığım için çok üzüldüm."

Molly önce bu teklifi reddetmeyi düşündü ama sonra fikrini değiştirdi.

"Umarım sen nereye gittiğimizi biliyorsundur, Hannah," dedi Molly. "Çünkü benim bu konuda hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki biliyorum," dedi Hannah gülerek. "Seni ormanın ortasına getirip bırakacağımı mı sandın?" dedi ve bu tuhaf cümlenin ardından bir an sustu. Molly birden korkuyla ürperdi ve sonra keşke yola Hansel ve Gretel gibi ekmek kırıntıları bıraksaydım diye geçirdi içinden.

"Hadi gel, Molly," dedi Hannah Molly'yi kolundan çekiştirerek. "Otuz yıldır her gün bu ormana girip çıkıyorum ben. Şu anda, Schaeffer Yolu'na yaklaşmak üzereyiz."

"White Ground'ı geçmeden oraya nasıl geldik biz?" diye sordu Molly yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"White Ground'ı geçtik. Akarsuyun diğer ucundan. Ama sen bunu fark edemeyecek kadar dalgın görünüyordun." Hannah dinlenmek için durdu.

Molly sırt çantasını yere koyup ormanın içinden geçen bir çayın yanına çömeldi.

"Burası en sevdiğim yerlerden biri," dedi Hannah. "Bir dakika buraya gelsene. Sana bir şey göstermek istiyorum." Büyük

Telegram: @cinciva

ağaçlara dikkatle bakarak hafif meyilli ormanda yukarı doğru ilerledi.

Molly Hannah'nın arkasından baktı. Uzun boyu, güçlü bedeniyle hızlı hızlı ilerliyor, at kuyruğu yaptığı saçları her adımında sağa sola savruluyordu. Hannah ellerini büyük bir kayın ağacına dayayıp başım yukarı kaldırdı.

"Gelsene," diye seslendi Molly'ye.

Molly merakla ağaca baktı.

Hannah Molly'yi usulca kendi durduğu yere çekti. "Şimdi görüyor musun?"

"Bir şey görüyorum sanırım," dedi Molly gözlerini kısıp baktıktan sonra.

Hannah hüzünlü gözlerle ağaca bakıp daha alçak bir sesle devam etti. "Bu gördüğün, dostum, Boyds'a ilk geldiğimde bu ağaca kazıdığım kalp."

Molly ağacın kabuğuna dikkatle baktı. Kabuk çatlayıp yukarı doğru kıvrılmış». "Charlie'yle adlarınızın baş harfleri mi var içinde?"

"Hayır. O kalbin içindeki şey benim için çok önemli -ama bizimle ilgili değil. Bazı insanları hatırlamamak daha iyidir."

Yolun başka bir bölümünden tekrar karşıya geçtiler. Molly tek şeritli köprüyü hemen tanımıştı. Köprü o kadar küçüktü ki neredeyse görünmüyordu bile. Altından akan su, onu geçene kadar gittikçe daralıyor ve sonra birden genişliyordu. Köprü White Ground Yolu'nu Schaeffer Yolu'na bağlıyordu. Molly ve Hannah nehrin kıyısından yukarı tırmanıp tekrar ormanın sakinliğine daldılar. Sessizliği, bir sürü küçük motorun birlikte çıkardığı gürültü bölüyordu.

Telegram: @cinciva

Hannah gökyüzüne bakıp yüzünü buruşturdu. "Model uçak parkı. Beni hayattan bezdiriyorlar."

"Boyds'ta bir model uçak parkı mı var?" diye sordu Molly yüzünde şaşkın bir ifadeyle.

"Evet ve şu anda tam yanında duruyorsun, Molly." Hannah sağ eliyle güneşin gözüne girmesini engelleyip sol eliyle çalılıkların ilerisini gösterdi. "Uçakları sadece belli zamanlarda uçurabiliyorlar aslında ama o saatlerde de çok gürültü çıkarıyorlar."

Molly model uçak parkından haberi olmadığı için kendi kendine kızdı.

Parka arkalarını dönüp yürümeye devam ettiler ve sonunda Molly'nin daha önce hiç görmediği diğer bir yer olan Schaeffer Çiftliği Yolu'na geldiler. "Burası çok güzel," dedi Molly. "Boyds'u seviyorum."

"Hâlâ burada olmamın bir nedeni var, anlarsın ya," dedi Hannah.

Molly Hannah'nın bir şeyler anlatacağını sanarak dikkatle dinledi. Ne bekliyordu? Bir itiraf mı? Hannah arkadaşıydı. Onun herhangi bir şekilde suçlu olmasını istemezdi ama Hannah'nın bir şeyler sakladığı hissini bir türlü içinden atamıyordu.

Tracey'nin kayboluşundan ve bu olayın Kate'in kayboluşuna ne kadar benzediğinden söz ettiler. Papaz Lett'in kaybettiği kardeşiyle ilgili üzüntülerini paylaştılar ve sonunda Molly Hannah'ya Rodney'nin suçlu olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu.

"Saçmalama. Rodney'yi oldukça iyi tanırdım. Carla gibi o da çok kibar ve sevecen biriydi. Polisin onu sorgulama işini nereden çıkardığını hâlâ anlamıyorum. Böyle yaparak onun öldü-.

Telegram: @cinciva

rülmesine de zemin hazırlamış oldular." Hannah'nın sesinden olanlara öfkelendiği anlaşılıyordu.

"Sence Kate'e ne oldu?" diye sordu Molly.

"Bilmiyorum. Bazıları onu kasaba dışından binlerinin kaçırdığını söylüyor. Diğerleri onun bir çocuk tacizcisi tarafından bir yerlerde kapalı tutulduğunu düşünüyor. Eğer hayattaysa umarım iyidir." Hannah gözlerini boşluğa dikip konuşmadan durdu. "Şşş, dinle," diye fısıldadı.

Molly dinledi. Belli belirsiz bağrışmalar ve çocuk kahkahaları duyuluyordu. Güneş tepe noktasını çoktan dönmüş, gökyüzünde alçalmaya başlamıştı.

"Macera Parkı," dedi Hannah kızgın ve yüksek bir sesle ve Molly'nin önündeki bir noktayı işaret etti. "Tam orada. Parkı kurduklarında çok rahatsız olmuştum. Harika bir yeri berbat ettiler."

Macera Parkı'na doğru yürümeye devam ettiler. Molly sonunda nerede olduklarını anlamıştı. Hannah doğruca Molly'nin arama çalışması sırasında onu çömelirken gördüğü noktaya, yerin ısındığı o noktaya doğru yürüdü. Diz çöktü ve yere dokundu. Molly donup kalmıştı sanki. Öylece durup onu izledi. Hannah'nın yüzündeki ifade Molly'yi şaşkına çevirmişti. Sanki ağlayacakmış gibi bakıyordu. Suçluluk duygusu? Molly ona nasıl yaklaşacağını ya da bir şey söyleyip söylememesi gerektiğini bilemiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya karar verdi.

Hannah gözlerini kapattı. Molly kendi sırrını düşünerek başını çevirdi.

Hannah ayağa kalktı ve Molly'nin şaşkın bakışları arasında arkasını dönüp geldikleri yöne doğru yürümeye başladı.

Telegram: @cinciva

Papaz Lett, anahtarlarını boynundan çıkarıp arka kapının kilitlerini sırayla açmaya başladı. Önce asma kilit, ardından yaysız kilit ve son olarak da kapının kilidi. Ağır meşe kapı gıcırdayarak açıldı içerinin soğuk ve bayat havası kapıdan dışarı yayıldı. Papaz Lett, ceketini göğsüne doğru çekip eskimiş ahşap zeminde ilerlemeye başladı. Ayak sesleri az sayıda eşyanın bulunduğu evde yankılanıyor, boşluğun sesi evi dolduruyordu.

Papaz Lett parmaklarını çatlamış duvarlarda gezdirdi. Zihni rahatlama ve panik arasında hiç durmadan gidip geliyordu. Gün geçtikçe her şeyin açığa çıkmasından daha çok korkar olmuştu. Çocukla birlikte geçireceği zamanın sonuna geldiğini hissediyordu. Bunun kendi için ne anlama geldiğinden çok çocuk, Newton ve Hannah için ne anlama geleceği onu daha çok endişelendiriyordu. Yavaş adımlarla, bir rüyadaymış gibi mutfağın içinden geçip oturma odasına geldi. İçeride küf kokulu, ağır bir hava vardı. Büyük merdivenlerin altına vardığında görünmeyen bir güç tarafından yönlendiriliyormuş gibi yere diz çöktü. Ellerini dizlerinin üzerine koydu, başını eğdi ve tam gözlerini kapatacağı sırada merdivenin hemen yanındaki duvarda asılı olan aile resmini gördü.

"Lütfen Tanrım, bu çocuğu benden alma." O kadar içten yalvarmıştı ki, Tanrı'nın onu duymamazlıktan gelemeyeceğinden emindi. Tabii ona özellikle karşılık vermiyor değilse. "Lütfen günahlarımızın açığa çıkmasına izin verme. Bu yapılanların gizli kalmasını sağla ve bırak yolumuza şimdiye kadar olduğu gibi, birlikte devam edelim." Papaz Lett utanç içinde devam etti. "Bunun bencilce olduğunu biliyorum Tanrım ama en doğrusu bu. Lütfen yaptığım şey ve bunu yapma şeklim için beni affet."

Telegram: @cinciva

Papaz Lett gözlerini açtı ve başını yukarı kaldırdı. Bakışları önce merdivenin yanındaki pencerelere takıldı ve sonra daha yükseğe, merdivenlerin tepesine, bir kadın ve küçük bir kızın görüntüsünün bulunduğu noktaya gelip dondu kaldı. Papaz Lett gördüğünü düşündüğü şeyi gerçekten görüyor olamayacağından emin, eliyle gözlerini sildi. Nefesi kesilmiş bir halde sendeleyerek ayağa fırladı. Merdivenlerin tepesinde, duvardaki resimden tanıdığı Bayan Perkinson ve küçük bir kız duruyordu. Saydamdılar ama kolaylıkla görülebiliyorlardı. Kadın gözlerini Papaz Lett'e dikmişti. Üzerinde yere kadar uzanan elbisesi ve bağcıklı açık renk önlüğüyle durmuş onu çağırıyor, yanma gelmesi için Papaz Lett'e işaret ediyordu. Papaz Lett ilk basamağa adımını attı ama bacakları kurşun gibiydi. Bacaklarını tek tek kaldırarak yüksek merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Küçük kız annesinin arkasına saklanıp bacağına sarılmış, onu izliyordu. Papaz Lett merdivenin tepesine üç basamak kala durdu, parmaklıklara tutunup fal taşı gibi açılmış hayret dolu gözlerle kadınla küçük kıza baktı. Kadın arkasını döndü ve koridorun sonundaki yatak odasına doğru yürümeye başladı. Küçük kız kadının elini tuttu, dönüp arkasına baktı ve o da kadını takip etti. Papaz Lett kendini zorlayarak son üç basamağı da çıktı ve sonunda merdivenin tepesine ulaşmayı başardı. Kadının elbisesinin etekleri yatak odasının kapısından girip kaybolmuştu. Evde sıkıntılı bir sessizlik vardı. Papaz Lett, içinden gördüklerinin gerçek olmadığını, sadece çok yorgun olduğunu söyleyerek koridorda ilerledi. Ona derslerde öğretilenleri, ruhun ölümlü bedenin ötesinde bir varlık olduğunu kafasından atmaya çalıştı. Yatak odasının kapısına gelip durdu ve ağır tahta kapıyı sertçe itti. Kapı gıcırdayarak

Telegram: @cinciva

açıldı ve duvara çarptı. Papaz Lett kapının çıkardığı sesle irkildi. Küçük hayalet kız odanın ortasında oturmuş Papaz Lett' in birçok kez gördüğü, ahşap bir bebek eviyle oynuyordu -Perkinson Evi'nin bir kopyası. Evin içindeki figürler bu küçük üç boyutlu görüntünün çeşitli odalarına yerleştirilmişti ve kız onları küçük şeffaf parmaklarıyla tutup hareket ettiriyordu. Küçük anne figürü mutfakta, minyatür fırının yanında duruyordu. Baba figürü çalışma odasında, çalışma masası ile kusursuzca kopyalanmış kitaplıkların arasında duruyordu. Bebek evinin üst katında dört oda vardı ve her odada da bir minyatür yatak, bir komodin ve odanın ortasındaki yatağın üzerinde yatan bir bebek figürü bulunuyordu. Bebek evinin alt katındaki odalar birbirinden hiçbir farkı olmayan boş odalardı. Son figür olan erkek çocuk, ilk kattaki boş odalardan birinde, plastik bir mumun yanında duruyordu. Papaz Lett gördüklerine bir anlam vermeye çalışarak saniyelerce baktı.

Küçük kız başını kaldırıp ona baktı ve gülümsedi. Papaz Lett'in yüzü bembeyaz olmuştu; zorlukla nefes alabiliyordu.

Kız ağzını oynattı. "Teşekkürler."

Papaz Lett gözlerini kırpıştırarak başını odanın diğer ucunda, tahtayla kapatılmış pencerenin yanında duran Bayan Perkinson'a çevirdi. Kadın ellerini önünde kavuşturmuştu. Yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi ağır ağır başını salladı. Odada birden bir serinlik oldu ve kadın ve çocuk gittikçe silikleşip gözden kayboldular. Papaz Lett donup kalmıştı. Parmakları odada aniden esen rüzgârla sallandı ve sonra rüzgâr geldiği gibi hızla, duvarların içinde kaybolup gitti.

Telegram: @cinciva

Yirmi Bir

Molly eve döndüğünde Cole'un birkaç hafta önce tuttuğu çatı ustası Steve Moore'u evin önünde, kamyonunda otururken buldu. Molly arabasını park edip Steve'in yanına gitti. Steve öne doğru eğilmiş, cep telefonunu sıkıca kulağına bastırmış biriyle konuşuyordu. Molly'yi görünce bir dakika der gibi parmağım kaldırdı. Molly Cole'un Steve'e ödeme yapmayı unuttuğuyla ilgili bir şeyler söyleyip söylemediğini hatırlamak için hafızasını yokladı. Birkaç saniye sonra Steve penceresini açtı. Bir doksan beş boyundaki bu adamın yanında koca kamyon bile küçük görünüyordu. Steve içten bir gülümsemeyle Molly'yi selamladı.

"Özür dilerim, Molly," dedi. "Cep telefonu işte: insan hem kızıyor hem de vazgeçemiyor." Telefonunu kocaman elinde sağa sola salladı.

Molly gülümsedi. "Bir şey mi oldu, Steve?"

"Geçen gün damdaki bir sızıntıyı halletmiştim. Gelip her şey yolunda mı diye bir bakmak istedim."

Molly ona başka sızıntı olmadığım söyledi ve uğrayıp kont-

Telegram: @cinciva

rol ettiği için teşekkür etti. Eve girmek için yanından uzaklaştığı sırada birden tekrar arkasını dönüp sordu. "Steve, Perkinson ailesi ve evleri hakkında bir şey biliyor musun? Gölün yanındaki şu ev?"

"Tabii ki. O kadar uzun süredir burada çalışıyorum ki bilmediğim hiçbir şey yok. Tabii bu hem iyi hem de kötü, anlarsın ya," dedi Steve ve yüzünde muzip bir ifadeyle Molly'ye bakıp gülümsedi. "Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Aslında bilmiyorum. O evle ilgili içimde tuhaf bir his var, hepsi bu."

"Ev eskiden bir otelmiş. Ayrıca duyduğuma göre hayaletleri de varmış." Steve motoru çalıştırdı.

"Hayaletler hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Molly heyecanla.

Steve güldü. "Şey, eğer kastettiğin buysa, onlarla bizzat tanışmadım. Söylentilere göre Bay Perkinson evin içinde ve bahçede dolaşıp duruyor ve yaşlı Bayan Perkinson da sallanan iskemlesinde oturup örgü örüyormuş,"

"Gerçekten mi?"

"Ee, kulaktan kulağa dolaşan birkaç hikâye vardı ama doğru olup olmadıklarını bilmiyorum. Ah, bu işler nasıldır bilirsin. Lizzie Borden'den Amityville Horror'a kadar hepsi aynı."

Molly merakla baktı.

"Anlatılanların doğru olmadığını söylemiyorum. Ben sadece gerçekte var olmayan bir kız çocuğu ve onlar gerçekten çok yaşlıyken doğan bir erkek çocuğuyla ilgili bir şeyler duydum ama ikisini de gözümle görmedim." Steve başını çevirip bir kahkaha patlattı. "Hikâyeler, burada ağaçlar gibi hızla biti verir."

Telegram: @cinciva

"O halde neler olduğunu bilmiyorsun."

"Newton Carr'ı biliyorsun değil mi? O hiçbir şeyi belgelemeden bırakmaz," dedi Steve gözlerini devirerek. "Newton gidip Chet Perkinson'a, biliyorsun işte, söylenenleri doğrulatmak istemiş. Her neyse, Newton'in anlattığına göre o gittiğinde Chet Perkinson'ın kafası artık eskisi kadar yerinde değilmiş. Adam ona ortada bir çocuk olmadığını, bu hikâyelerin nereden çıktığını hiç anlamadığım söylemiş."

"O evle ilgili emin olduğum tek şey var," dedi Steve ve sesini biraz alçaltıp devam etti. "O da ailedeki herkesin teker teker o evde öldüğü. Hastanelere inanmazlardı. Yaşlı Chet'in hayatta kalması bir mucize sayılır." Steve bir an durdu ve sonra neşeyle devam etti. "Hastane demişken, sanırım özel okulda Çocuk Hastanesi yararına düzenlenen büyük kermesten haberin vardır. Bütün hafta devam edecek. Ben birkaç gece önce bir uğradım."

Kahretsin! Molly bunu tamamen unutmuştu. "Nasıldı?"

"Harikaydı. Orada Newton'la karşılaştım. Çocuk eşyaları alıyordu. Torunları için herhalde. Pantolonlar, tişörtler, hatta oyuncaklar bile satın aldı."

Molly Newton'ın torunlarının, evinin oturma odasında gördüğü fotoğraflarım hatırladı: on ve on iki yaşlarında iki erkek torunu vardı.

Molly içeri girip köpekleri yumuşak dokunuşlar ve tatlı sözlerle iyice şımarttıktan sonra kapıyı açıp biraz dolaşmaları için dışarı bıraktı. Steve'in Perkinson Evi'ndeki hayaletlerle ilgili söylediklerini düşündü. Kendisi de bir hayaletin, Amanda'nın hatırasının peşinden gidiyor olabilir miydi acaba. *Belki de Cole haklıdır,* diye geçirdi içinden. *Belki de yanlışımı düzeltmeye çalı-*

Telegram: @cinciva

şıyorumdur. Yüzünü çaresizlik ve öfkeyle ellerinin arasına gömdü. *Benim suçum değildi!* diye tekrarladı ve sonra omuzlarını arkaya atıp yüksek sesle devam etti. "Şu anda bunu düşünemem." Tezgâha yaslandı ve dikkatini dağıtacak, zihnini Amanda'dan uzaklaştıracak bir şeyler bulmayı umarak etrafa bakındı. Telesekreterin yanıp sönen ışığı tam aradığı şeydi.

"Selam Anne, benim." Molly gülümsedi. Erik'in, sanki on sekiz yıl boyunca her gün duyduğu bu sesi tanımayacakmış gibi, ona kendini tanıtma ihtiyacı duyması Molly'nin hoşuna gitmişti. "Adamı bulabildin mi? Ara beni. Ah, bir de Anne, hesabıma bir yirmilik gönderebilir misin? Biraz paraya ihtiyacım var da. Sağol. Seni seviyorum. Görüşürüz." Molly parmağını silme düğmesine uzattı ve sonra hızla geri çekti. Bunun saçma olduğunu biliyordu ama yine de Erik'in sesinin yakınlarda olması hoşuna gidiyordu. Sıradaki mesajı dinlemeden önce cep telefonunu çıkarıp Erik'e bir mesaj yazdı. *Mesajını aldım. Bir kız için para lazım, ha?* Erik'in mesajı görünce gülümseyip gözlerini devireceğini biliyordu. Telefon bir saniye sonra gelen mesajla titredi. *Haha.* Molly yüzünde bir gülümsemeyle telesekreterdeki mesajları kontrol etmeye devam etti.

İkinci mesajda telefon kapanma sesi vardı ve üçüncü mesaj Memur Brown'dandi. "Bayan Tanrıer, ben Germantown Polis Departmanı'ndan Memur Brown," dedi mesafeli bir sesle Memur Brown. "Memur Moeler'ın bugün size uğrayıp uğramadığını sormak için aramıştım. Eğer hâlâ sizinle bağlantıya geçmediyse lütfen beni arayın."

Molly şaşırmıştı. Memur Moeler evden saatler önce ayrılmış ve giderken, Molly'den aldığı bilgileri ilgilenmesi için Memur

Telegram: @cinciva

Brown'a ileteceğini söylemişti. Molly Memur Moeler'ın kartını bulup hızla numarasını tuşladı. Karşısına telesekreter çıktı.

"Memur Moeler -selam," diye konuşmaya başladı Molly, mutfakta telaşla bir aşağı bir yukarı dolaşarak. Pek sabırlı biri olduğu söylenemezdi ve bu özelliği yüzünden geçmişte başını birçok kez belaya sokmuştu. Burada olsa Cole'un onu Memur Moeler'ı rahatsız etmemesi konusunda uyaracağından emindi ama Cole burada değildi. "Ben Molly Tanner. Bu sabah bazı bilgiler almak için evime gelmiştiniz? Memur Brown'dan bir mesaj aldım. Buraya gelip gelmediğinizi soruyor ve...size verdiğim notlara ne olduğunu merak ettim. Teşekkürler. Bana cep telefonumdan ulaşabilirsiniz. İyi günler," dedi Molly ve Memur Moeler'ın onun şu rahatsız edici ve dırdırcı tiplerden olduğunu düşünmemesini ümit ederek telefonu kapattı. Belki o da söylenmesi gereken her şeyi söyleyen ve sonra birisi gelip azarlayana kadar işi ağırdan alan insanlardandır diye geçirdi içinden. Derin bir nefes aldı ve "Hayır Molly, o öyle biri değil," dedi yüksek sesle, kendi kendiyle dalga geçerek. Buzdolabından bir buzlu çay aldı ve bilgisayarının başına geçti.

Daha sandalyesine yeni yerleşmişti ki telefon çaldı. Erik büyük bir telaş içinde, sözünü ettiği adamı bulup bulmadığım soruyordu.

"Hayır, onu henüz bulamadım," dedi Molly. "Ama üzerinde çalışıyorum."

"Anne, onu bulmak *zorundasın*! Çok geç olmadan!"

"Biliyorum. Uğraşıyorum." Erik'in endişeli sesi Molly'yi meraklandırmıştı. "Neler oluyor Erik? Neden bu kadar endişelisin?"

Telegram: @cinciva

"İçimde berbat bir his var, sanki...sanki onu, o küçük kızı kaybedecekmişiz gibi bir his. O adamı bulmak *zorundasın.* Kızın elimizden kayıp gitmek üzere olduğunu hissedebiliyorum. Şey gibi...kahretsin, hani ben küçükken Cape'teki şu uçurtmamı hatırlıyor musun? Hani ip elimden kayıp gitmişti? Hatırlıyor musun? Ve sonra uçurtma gözden kaybolana kadar ağır ağır gökyüzüne yükselmişti ya? Onu sonsuza dek kaybettiğimi biliyordum ve bununla mücadele etmek yerine bu gerçeği öylece kabul etmek zorunda kalmıştım. İşte aynen böyle bir his içimdeki."

Molly Erik'in çok sevdiği o uçurtmayı hatırlayınca gözlerini kapadı. "Üzgünüm, Erik. Hepsi benim suçum."

"Senin suçun olan nedir?"

"Bu! Bütün bu hisler! Bunların hepsini benim yüzümden görüyorsun. Ben o altıncı hisse, ya da adına ne diyorlarsa artık, ona sahip olduğum için. Ben böyle olmasam sen de bütün bunlarla başa çıkmak zorunda kalmayacaktın."

"Ne olmuş yani? Yaşamak zorunda olduklarım umrumda değil. Bunun ne önemi var? Ben sadece şu kızı bulmak istiyorum," dedi telaşla Erik. "Anne, gitmeliyim. Öğleden sonra laboratuvar dersim var."

"Tamam. Bir şey öğrenebilirsem seni ararım."

"Tamam. Seni seviyorum," dedi Erik.

"Ben daha çok seviyorum." Molly telefonu kapatmak için önce Erik'in kapatmasını bekledi.

Telegram: @cinciva

Yirmi İki

Tracey, bugünün Anne için iyi mi yoksa kötü bir gün mü olacağım kestiremiyordu. Anne erkenden kalkıp üzerine kot pantolonunu, mavi dik yakalısını ve mavi kazağını giymişti. Tracey uyku odalarının serin havasına ve kokusuna alışmıştı artık. Çoğu zaman ikisini de fark etmiyordu bile. Burası da herhangi bir ev gibiydi. Büyükannenin evinin kendine has bir kokusu olması gibi buranın da bir kokusu ve havası vardı.

Anne bütün sabah eşyaları bir sepete toplamakla uğraşmıştı. Incil'i ve diğer dua kitaplarını, su şişelerini ve en üstteki rafta biriktirdiği çeyreklikleri toplamıştı. Tracey battaniyenin altında yatıyordu. Orası hem daha sıcaktı hem de Anne'nin yaptıklarını battaniyenin altından izlemek daha eğlenceliydi. Anne üst rafta duran iki fotoğraf çerçevesini eline aldı. Fotoğraflara bakıp gülümsedi ve sonra onları tekrar rafa bıraktı. Anne'nin elini yavaşça kalbine götürmesi Tracey'yi hüzünlendirmişti. Tracey, Anne'nin kendi annesini özleyip özlemediğini düşündü ve sonra aklına gerçek annesi geldi. Tracey onu düşününce kalbinde bir sızı hissetti ama böyle hissettiği

Telegram: @cinciva

için kendi kendine hemen kızdı. Kendi annesinin onu dışarıdaki toksinlerden korumaya çalışmamış olmasına hâlâ inanamıyordu. Peki ya Emma ne olacaktı? Toksinler yüzünden ölecek miydi? Belki de onlar çoktan hastalığa yakalanmıştı ve gerçek annesi de bu yüzden onun Anne'yle kalmasını istiyordu. Belki de bütün bunları annesi planlamıştı ki Tracey Anne tarafından kurtarılsın.

Tracey yeni oyuncak bebeğini eline aldı. Bebeğini sıkıca göğsüne bastırdı ve boynundaki kolyeye dokundu. Hâlâ orada olduğunu anlayınca keyifle gülümsedi. *Tanrıya şükür* dedi içinden. Tanrı'ya burada öğrendiği bu yeni bakış açısıyla bakmak hoşuna gitmişti. Ona teşekkür etmek ve Onun Anne'yle ikisini izlediğini düşünmek güzeldi.

"Günaydın, Tracey," dedi Anne tatlı bir sesle.

Tracey battaniyeyi yüzünden çekip ona baktı ve gülümsedi. "Günaydın."

"Bugün nereye gideceğiz, tahmin et bakalım?" dedi Anne şiltenin kenarına oturup.

Tracey meraklı gözlerle ona baktı.

"Benim Anne'mi görmeye gideceğiz."

Tracey birden ürperdi. "Ama, dedi çekingen bir sesle. "Ben onun öldüğünü sanıyordum."

"Öldü tatlım ama yine de gidip onu ziyaret edebiliriz." Anne Tracey'ye önceki gün giydiği pantolonuyla kazağını uzattı ve odanın diğer tarafına gitti. Tracey üşümemek için battaniyenin altında giyindi. Toprak oda artık onu korkutmuyordu. İçinde bir yerlerde, bir şeyler değişmişti. Burası ona en sevdiği DVD'lerden biri olan *Little House on the Prairie*'deki kulübe kadar sıcak geliyordu artık.

Telegram: @cinciva

"Bugün çok sağlam bir kahvaltı yapmalısın, Tracey. Çok fazla yürüyeceğiz ve yorulmanı istemiyorum."

"Tamam," dedi Tracey.

Anne kahvaltı hazırlamaya girişti. Mavi renkli küçük Igloo buzluktan tereyağıyla sütü çıkardı. Önce mısır gevreğini hazırladı, masaya koydu ve sahip oldukları üç kaşıktan birini kasenin yanına bıraktı. Tracey soğuk toprağın üzerinden parmak uçlarına basarak geçip ters çevrilmiş kütüğün üzerine sıçradı. Bir yandan kahvaltı ederken bir yandan da Anne'nin mırıldandığı duaları dinliyordu.

Tracey elinde tuttuğu ekmek parçasını yavaş yavaş kemirirken aklındaki soruyu Anne'ye nasıl sorabileceğini düşünüyordu. Sormalı mıydı? Bu aptalca bir soru muydu? Bütün cesaretini topladı ve çekingen bir sesle sordu. "Anne? Tanrı'yla konuşmayı *nasıl* öğrendin?" Tanrı' yla konuşmayı doğuştan bilmiyor olmasının Anne'yi üzeceğinden endişe ederek nefesini tutup cevabı bekledi.

Anne başını çevirdi. Tracey'nin içine birden bir sıkıntı çöktü. Bütün cesareti bir anda uçup gitmişti. "Özür dilerim, Anne," dedi. "Seni üzmek istemedim. Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım." Ceza yerini düşününce Tracey'nin gözleri yaşlarla doldu. Bir daha oraya gitmek zorunda kalmayacağım umuyordu. Yanlış bir şey yapmıştı. Anne'yi üzmüştü.

Anne dönüp Tracey'ye baktı. Dudakları ince bir çizgi gibi dümdüzdü. Tracey gözlerini kapadı ve kendini gelmekte olana hazırladı. Anne onu omzundan sıkıca tuttu. Tracey'nin gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Yanlış anlamıştı; Anne üzülmemiş, ona kızmıştı. Korkudan sesi titreyerek yalvardı. "Anne, gerçekten üzgünüm. İstemeden oldu -"

Telegram: @cinciva

Tracey'nin tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Anne'ye doğru çekildiğini, başının onun yastık gibi göğsüne yaslandığını hissetti. Anne'nin kocaman eli Tracey'nin saçım okşuyordu.

"Şşş," diye fısıldadı Anne. "Ah, Tracey, Tanrı'yla konuşmayı uzun zaman önce öğrendim ben. Bunu öğrendiğimde daha buraya bile gelmemiştim." Diz çöküp Tracey'nin gözlerinin içine baktı ve uzanıp usulca gözlerindeki yaşları sildi. "Derin derin nefes al, tatlım," dedi. "Geçti."

Tracey, gözyaşları yavaş yavaş dinerken derin bir nefes aldı. Kafası karışmıştı. "Ama nasıl öğrendin?" diye sordu fısıldayarak. "Ne söyleyeceğini nasıl bilebiliyorsun?" Anne'nin onunla gurur duymasını istiyordu. Aynı onun gibi, Tanrı'yla konuşabilmek istiyordu. Belki de yeteri kadar dua ederse Emma, Anne ve Baba da Tracey gibi kurtarılırdı.

"Pekala," diye söze başladı Anne. Oturduğu yerden kalkması için Tracey'ye elini uzattı ve hazırladığı sepeti eline aldı. "Annemin söylediklerini büyük bir dikkatle dinledim ve ayrıca ondan dersler de aldım. Her gün birlikte İncil çalışırdık. Tanrı'nın sözlerini hepsini ezberleyene kadar tekrarlardım ve yazılanları doğru okumadığımda ya da derslerimi çalışmak istemediğimde cezalandırılırdım. İşte Tracey, görüyorsun ya, ceza yeri neyin önemli olduğunu, neyi öğrenmen ve nasıl davranman gerektiğini hatırlamana yardımcı olur."

"Demek böyle öğrendin," dedi Tracey. Şiltenin kenarına oturup çoraplarını buz gibi ayaklarına geçirdi ve ayağa kalkıp çizmelerini giydi.

"Evet, kurtarılmak için Tanrı'yla doğru şekilde konuşmayı öğrenmem gerektiğini biliyordum. Sürekli okudum. Ders çalış-

Telegram: @cinciva

madiğimiz zamanlarda bile okuyordum. Annem benimle gurur duyardı. Bazı geceler gözlerim yanana ve sayfadaki yazılar birbirine girip tek bir bulanık satıra dönüşene kadar okumaya devam ederdim."

Tracey bu kadar çok okumanın nasıl bir şey olduğunu tahmin bile edemiyordu. Deneyecekti ama şimdilik okumada pek başarılı sayılmazdı. Bu onu biraz endişelendiriyordu ama ceza yerinden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı.

"Merak etme," dedi Anne odanın köşesindeki lazımlığa çömelen Tracey'ye sırtını dönüp. "Tanrı'ya ne söylemen gerektiğini öğrenmeni sağlayacağım. Önümüzde birlikte geçireceğimiz bir hayat, bunu nasıl yapacağını öğreneceğin uzun yıllar var."

Tracey poposunu silip pantolonunu çekti ve kazağını düzeltti. Anne elindeki eşyalar dolu sepete son olarak bir fener ve birkaç mum koydu ve omzuna bir sırt çantası aldı. Tracey çantanın içinde ne olduğunu merak ediyordu. Bu kadar çok eşya almaları gerektiğine göre çok uzağa gidiyor olmalıydılar. Odadan çıkıp ilk tünele girdikleri sırada Anne Tracey'ye döndü ve ona bir dakika beklemesini söyledi. Odaya girdi ve hemen döndü.

"İşte," dedi Tracey'ye yeni oyuncağını uzatarak. "Bunu bırakmak istemezsin diye düşündüm."

Molly duşun sesiyle kendine geldi. Yatakta yuvarlanıp Cole'a uzandı ama eli buruşmuş, boş çarşafın üzerine düştü. Molly derin bir iç çekti. Önceki gece aralarındaki gerilim ona fazla ağır gelmişti. Cole ona tehdit notu ve inatçılığı konusunda sataşmış ve Molly erkenden yatağa giderek tartışmadan kaçmıştı. Cole sonunda yatağa geldiğinde Molly onunla konuşmak zorunda

Telegram: @cinciva

kalmamak için uyuyormuş numarası yapmıştı. Molly gerinip bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı. Uyanmamış olsa, biraz önce gördüğü ve artık hatırlayamadığı rüyasının içinde kalsa ne güzel olurdu.

Yıllardır ilk defa endişeli adımlarla banyoya doğru ilerledi ve kapıyı itip açtı Molly. Sıcak suyun buharı, okyanustan gelip sabah serinliğinin yerini alan ılık sis gibi yüzüne çarptı.

"Hey," dedi çekingen bir sesle. Cole'un banyo perdesinin arkasındaki silüeti bir an durdu ve sonra tekrar hareket etmeye başladı. Cevap vermemişti. Molly arkasını döndü; kalbi kırılmıştı. Dişlerini fırçaladı ve sonra cesaretini toplayıp tekrar duşa baktı. Cole'un tişörtünü çıkarıp kirli sepetine fırlattı ve yüzünde endişeli bir ifadeyle banyo perdesini araladı. Cole ona baktığında Molly yanlış bir şey yaptığını düşünüp korktu. Kalp atışları hızlanmaya başladığı sırada Cole elini uzattı ve onu usulca suyun altına çekti. Duştan dökülen damlalar Molly'nin göğüslerine düşüyor, süzülerek bacaklarına iniyordu. Cole onu vücudunun her bir santimetre karesini sevgiyle okşayarak yıkadı. Dokunuşu Molly'yi her zaman canlandırıp kendine getirir, aklındaki tüm kötü düşünceleri yok ederdi. Cole Molly'yi çevirip sırtını sabunlamaya başladı. Onun o kocaman güçlü ellerini kalçalarında hissettiğinde, Molly nefesini tuttu. Cole Molly'nin sırtına ve beline öpücükler konduarak yavaş yavaş aşağıya doğru kaydı ve Molly'nin bacaklarını sabunladıktan sonra tekrar doğrulup Molly'yi kendine doğru çekti -duştan dökülen damlalar onları bir aşk şarkısı gibi sarmalıyordu.

Hannah Boyds Postanesi'nin park yerine girdiği sırada Newton postaneden çıkıyordu. Hannah arabasını park etti ve hızlı adımlarla Newton'a doğru ilerledi. Newton park yerine bir göz

Telegram: @cinciva

attı ve Hannah'nın kendisine doğru geldiğini görmesine rağmen arabasına doğru telaşlı adımlarla ilerlemeye devam etti. "Newton," diye arkasından seslendi Hannah. "Geçen gün bana getirdiğin bütün o kıyafetler ve diğer şeyler için sağol. Carla onların tam umduğu gibi olduğunu söyledi !"

"Ah, sorun değil, Hannah," dedi Newton yere bakarak ve sonra gözlerini tekrar Hannah'ya çevirdi. Ellerini telaşla oynatıp duruyordu. "Hepimiz yapmamız gerekeni yapmalıyız, öyle değil mi?"

"Evet, sanırım öyle," dedi Hannah. Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi hissediyordu kendini ve bu ağır yükü taşımasına yardım ettikleri için Newton ve Carla'ya minnettardı.

Newton arabasının kapısını açıp yaşlı bedeniyle yavaşça eğildi ve sürücü koltuğuna oturdu. Hannah ona doğru uzanıp fısıldadı. "Hiç korktuğun oluyor mu, Newton? Şey hakkında... biliyorsun işte?"

Newton iki eliyle direksiyonu sıkıca tuttu ve dosdoğru ileriye baktı. Bir an için başını kaldırıp Hannah'yla göz göze geldi, bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı ve sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle tekrar başını çevirdi. Hannah onun bu tuhaf hallerine, sürekli gergin ve huzursuz görünmesine alışmıştı. Aynı zamanda onun, uzun zaman önce birlikte verdikleri karara uymak ve sessiz kalmak için gösterdiği çabanın da farkındaydı. *Anlaşma* diye geçirdi içinden Hannah. Sessiz, gizli kalmış bir anlaşmaydı bu ama yine de bir anlaşmaydı işte. Hannah şimdi bu anlaşmayı bozduğunun farkındaydı. Korkudan mı yapıyordu bunu? Kendini korumak için mi? Nedenlerinden emin değildi ama yirmi küsur yıldır ilk kez bundan kurtulmak istemiş, artık hayatı ha-

Telegram: @cinciva

line gelmiş bu sırlar hapishanesinden çıkma ihtiyacı duymuştu. Hepsi anlaşmanın kurallarına uymuş, üzerlerine düşen görevleri yerine getirmişti. Bundan hepsi etkilenmişti. Önce Carla, sonra Carla'nın zor günler geçirdiği ve güvenecek başka kimsesi olmadığı zamanlarda ona destek olan Newton ve tabii Newton'ın en yakınındaki kişi, yani kendisi. Newton'in kendi çocuklarım emanet edecek kadar güvendiği başka kim vardı? Safra kesesi ameliyatı ve sonrasında gelişen enfeksiyon sırasında karısıyla ondan başka kim ilgilenirdi? Newton Hannah için bir abi, hatta hiç sahip olmadığı kocası gibiydi. Ona karşı nazik ve ilgili olan, onu çantada keklik gibi görüp bağırmayan ya da onu bırakıp gitmeyen kocası gibi. Yardıma ihtiyacı olduğunda onun yanında olmuş, ona yardım etmek için sağlıkla ilgili kitapçıklar okumuş, tıbbi bilgiler almak için diğer şehirlerdeki meslektaşlarını ve orduda tanıştığı arkadaşlarını aramıştı. O çok iyi bir adamdı ve Hannah onu korkunç bir durumda bıraktığını biliyordu. Newton ona asla böyle bir şey yapmazdı. Hannah, Newton'in cevap vermek için ona dönüp ağzını açtığını görünce onu susturdu.

"Dur. Özür dilerim, Newton. Bunu istemezdim...biliyorsun işte...bundan söz etmek istemezdim. Lütfen bir şey söyleme. Bir şekilde konuşmak durumu çok daha gerçek, çok daha zor bir hâle sokuyor. Çoğu zaman, yaptığımız şeyin çok doğru olduğunu düşünüyorum. Ama bazen de fazlasıyla yanlış geliyor." Hannah Newton'in gözlerine baktı. Bir cevap bulmaya, belki de özür dilemeye çalışıyordu. Hannah bir kez daha onu susturdu.

"Newton, bunlar sadece söz. Sen huzurunu bozma." Hannah gitmek için arkasını döndüğü sırada Newton'ın yumuşak elini kolunda hissetti.

Telegram: @cinciva

"Hannah," dedi Newton özür dileyen, onu anlayan gözlerle bakarak. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi ağzım açtı ve sonra tekrar kapadı. "Sen iyi bir kadınsın Hannah. Charlie aptalın tekiydi." Başını kaldırdı ve devam etti. "Yaptığımız şey, gerekliydi."

Hannah onun haklı olduğunu biliyordu ama yine de böyle yalan üzerine kurulmuş bir hayat sürmeyi nasıl ve neden kabul ettiğini daha önce de binlerce kez yaptığı gibi kendine sormadan duramıyordu.

Molly White Ground Yolu'ndaki eski Viktoryen evlerin yanından koşarak geçti. Rodney Lett'in dövüldüğü yer olan papaz evine geldiğinde yavaşladı. Kırmızı tuğladan yapılmış sıradan görünüşlü evin önüne gelip durdu. Aslında evin şekli sokaktaki diğer evlerden çok da farklı değildi ama aralarındaki tek tuğla Viktoryen ev de oydu. Molly buraya gelmenin muhtemelen pek iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama yine de onu hızla sokağın karşısında geçirip arazinin arka tarafına doğru götüren bacaklarına karşı koymadı. Evin arkası da eski eğimli camdan yapılmış süslemeli, yüksek pencereleri dışında oldukça sıradandı. Üç basamak evin üstü kapalı küçük verandasına çıkıyordu. Verandanın çatısı sanki içeriden dışarı doğru çekiştirilmiş gibi uzamış ve genişlemiş görünüyordu. Verandaya çıkan basamakların zamanla grileşmiş üzeri ince çizgili, 8x20'lik tahtaları hâlâ oldukça sağlam görünüyordu. Molly verandanın kontrplak kapısını küçük paslı kapı kolundan tutup itti ve kapının açılırken çıkardığı gıcırtıyla irkildi. Dikkatli adımlarla verandaya girdi. Diğerlerinden daha yeni olduğu belli olan, sol taraftaki pencereyi görünce bunun saldırganların eve girmek için kırdığı pencere olup olmadığını düşündü. Elini soğuk cama yasladı ama şaşır-

Telegram: @cinciva

tıcı bir şekilde hiçbir şey hissetmiyordu. Pencerenin camından süzülerek gelip onun bedenine ulaşan görüntüler yoktu. Cama doğru eğilip ellerini gözünün etrafına kapattı ve mutfağa baktı. Lett cinayetinden sonra evin içinin değiştirildiği kesindi. Yerler tekrar cilalanmış, duvarlar yeniden boyanmıştı. Molly şimdi bu evde yaşayan tuhaf çifti düşündü. Duvarları arasında öylesine korkunç bir olay yaşanmış olan bu evde kim yaşamak isterdi ki? Molly geri dönüp verandanın merdivenlerinden indi ve evin küçük, yeşil bahçesine bir göz attı. Koşmaktan terlemiş vücudu bahçenin serinliğinde ürpermişti; Molly hızlı hızlı kollarını ovuşturdu. Evin etrafından dolaştı ve tekrar yola döndüğünde başını kaldırdı. Papaz Lett, sokağın karşısındaki kilisenin önünde durmuş, kızgın gözlerle Molly'ye bakıyordu.

Molly kilisenin yanındaki iki mısır tarlasının arasındaki tepeden yukarı, geçen gün gördüğü kamp alanına doğru koşmaya başladı. Papaz evine yaptığı ziyaretin etkisiyle damarlarına akın aden adrenalin kan dolaşımını hızlandırmıştı. Molly tepenin üzerine ulaştığında biraz dinlenmek için durup aşağıdaki ana yola doğru uzanan araziye ve evlere doğru baktı. Evlerin ilerisinde, ağaçların seyrekleştiği nokta Macera Parkı olmalıydı. Molly Tracey'yi düşününce bir an hüzünlendi. Perkinson Evi'nin olduğu yöne doğru baktı. Evin kulelerinin tepesi zorlukla da olsa seçilebiliyordu.

Molly patika boyunca ilerledi ve sonunda yamaçtan aşağı inip kamp alanının ortasına ulaştı. Rüzgâr ağaçların arasından estikçe dallarla yapraklar birbirine sürtünüyor, ürkütücü sesler çıkarıyorlardı. Görkemli ağaçlar bu gözlerden uzak yeri, dışarıdakilerden korumaya çalışıyormuş gibi dallarıyla çepeçevre

Telegram: @cinciva

sarmalamıştı. Molly şekerleme kâğıdını bulduğu yere en yakın olan tahta kutunun yanına gitti. Ağzının bir kez daha elma şekeri tadıyla dolması için bekledi ama hiçbir şey olmadı. Molly aynı zamanda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramıştı. Avcunu kutunun çatlayıp parçalanmış, pürüzlü tahtasına dayadı; tahtanın iniş çıkışları elinin yumuşak kıvrımlarını doldurdu. Molly Bilmeler'in onu ele geçirmesini ümitle bekledi. Gözlerini kapadı ve gelip kendisine Tracey'nin nerede olduğuyla ilgili bilgi vermesi için onu zihnine çağırdı. Rüzgârın ağaçların arasından fısıldayan sesi etrafını çeviriyor, yerde sürüklenirken kırılan yapraklar bu ürkütücü ortama katkıda bulunuyordu. Ama Molly başka bir şey hissetmiyordu. Bir karıncalanma hissi, anlık bir göz kararması hatta hafif bir ürperme bile yoktu. Kendini çıplak ve boş hissetti Molly-görüntüler yoktu.

Molly elini tahtadan çekti. Avucundaki T şeklindeki yara kanamaya başlamıştı. "Kahretsin," dedi bakışlarını gökyüzüne kaldırarak. "Hadi ama, lanet olsun!" dedi öfkeyle. "Burada bir şeyler olduğunu biliyorum! Bana sadece yolu göster, ben gerisini hallederim." Kolları ve bacakları soğuktan titremeye başlamıştı. Terden ıslanmış iç çamaşırları üzerine yapışmış, alnında damla damla ter birikmişti. Kamp alanının etrafında dönerek koşmaya başladı. Bir yandan vücudunu ısıtmaya bir yandan da yapbozun parçalarını bir araya getirip bu yerin anlamını çözmeye çalışıyordu Molly. Tek tek her kutunun yanına gidip elini üzerlerine koydu ve bir işaret, ona yol gösterecek herhangi bir şey görmeyi ümit ederek heyecanla bekledi. Hiçbir şey olmayınca, daha önce de yaptığı gibi kutuların kapaklarını kaldırıp içlerine baktı. Kalbi de en az bu kutuların kapakları kadar ağırlaşmıştı.

Telegram: @cinciva

Molly kendini çaresiz hissediyordu. Bir çözüm bulmaya çalışarak kamp alanında oradan oraya koşup durdu. Bilmeler'i kontrol edebilmeyi, karakolda yapmayı başardığı gibi onu çağırabilmeyi diledi içinden.

Molly derin bir iç çekti, başaramamıştı. İçindeki öfke gittikçe güçleniyor, gözlerini yaşlarla dolduruyordu. Molly ağlamaktan, kendini zayıf bir çocuk gibi hissetmekten nefret ederdi. Derin bir nefes alıp soğuk havayı içine çekti ve gelirken indiği yamacı tırmanıp tepenin diğer tarafından kiliseye doğru inmeye başladı. Bilmeler'in kendisini orada yakalayacağını umarak doğruca White Ground yoluna yöneldi, kulaklıklarım kulaklarına yerleştirdi ve müziğin hızlı ve kuvvetli ritmiyle birlikte koşmaya başladı.

O kadar uzun süredir yürüyorlardı ki Tracey'nin bacakları ağrımaya başlamıştı. Bir tünelden diğerine girip çıkarak dolaşmak aklını karıştırmıştı ama Tracey'nin en çok canını sıkan şey uyudukları yerden uzaktaki tünellerdeki metal yollardı. Yolların orta yerindeki daracık çizgide ilerlemeleri gerekiyordu. Birkaç adımda bir Tracey nereye bastığına dikkat etmeyi unutuyor ve ayağı kayıp yol boyunca devam eden yarığın içine giriyor, bileği burkuluyordu. Anne'nin o kocaman ayaklarıyla burada bir kez bile yarığa düşmeden nasıl yürüdüğünü bir türlü anlayamamıştı Tracey. Geldikleri her yeni girişte, başım uzatıp karşılarına çıkan yuvarlak delikten içeri bakıyor, önlerinde bir oda ya da başka bir tünel olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Her yer karanlıktı. Anne feneri kaldırıp önlerinde tuttuğunda ışık yayılmaya başlıyor, önlerindeki yolu aydınlatıyordu. Çoğu bir dolap gibi daracık yerlerdi ama Tracey yine de içinden geçtikleri ve

Telegram: @cinciva

tünel olamayan her yeri bir oda olarak değerlendiriyordu. Bazı odalar diğerlerine göre daha büyüktü. Uyku yerleri kadar büyük değillerdi tabii ama yan çevrilmiş birkaç dikdörtgen yük arabasını alacak kadar geniştiler. Bu yıpranmış, kirli arabalar, eski ve çatlak bir tahta zeminde, yamulmuş, paslı metal kenarlarının üzerine yatırılmış duruyorlardı. Tracey'nin ilgisini arabaların iki yanında dört sıra olarak dizilmiş duran sekiz küçük tekerlek çekmişti. Arabalarla oynamak, hatta birini uyku yerlerine götürmek istedi. Biraz ağır da olsalar bu arabaların bebek arabası olmaya çok uygun olduğunu düşünüyordu. Ama Anne hayır dedi ve Tracey'ye kendi annesi ölmeden çok önce, bu tünellere ilk geldiklerinde kendisinin de annesinden aynı şeyi istediğini anlattı.

Tracey bebeğini telaşla göğsüne bastırıp kucakladı. Yürürken bebeğin elinde olduğunu unutmuş, yolun büyük bir bölümünde yerde sürüklenen bebeğin parmak uçlan topraktan kahverengi olmuştu. Bebeği sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi sıkıca tutup yüzünde telaşlı bir ifadeyle bir sağa bir sola sallandı Tracey. "Annen öldüğü için üzgünüm," dedi. Tracey yetişkinlerin hasta birinden söz ederken üzgün olduklarını söylediklerini duymuş ve bunun öğrendiği bu sözü kullanmak için çok uygun bir zaman olduğunu düşünmüştü.

"Önemli değil," dedi Anne. "Birlikte çok güzel zamanlar geçirdik." Tracey'ye bakıp gülümsedi.

"Ama o hasta oldu."

"Evet. Annem bana kendisinin doğuştan hasta olduğunu ama benim böyle bir durumum olmadığı için hastalanmaktan korkmama gerek olmadığını söyledi." Anne kollarını iki yana uzattı; parmakları neredeyse odanın duvarlarına değiyordu. "Ben

Telegram: @cinciva

tamamen sağlıklıyım! Ve sen de öylesin, küçük bayan!" İşaret parmağıyla Tracey'nin burnunun ucuna hafifçe vurdu. Tracey kıkırdadı.

"Teşekkürler," dedi Tracey.

"Ne için?"

"Beni kurtardığın için. Hastalanıp ölmeyeceğim için mutluyum."

"Şey, herkes ölür, Tracey. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?" diye sordu Anne.

"Biliyorum ama bu genellikle insan gerçekten ama gerçekten yaşlandığında olur. Büyükannem mesela. O çok yaşlı ama hâlâ yaşıyor." Tracey oyuncak bebeğinin saçlarıyla oynadı. "Hey, nasıl oldu da toksinler onu öldürmedi?" diye sordu.

"Çünkü herkesi öldürmezler. Bazen insanlara bir şey olmaz ama ben senin hastalananlardan biri olmadığından emin olmak zorundaydım," dedi gülümseyerek Anne.

"Eskiden parkta oynadığımız zamanları hatırlıyor musun?"

"Evet." Tracey büyük kalenin etrafında kovalamaca oynadıklarını hatırlıyordu.

"İşte o zaman, senin tam da benim kurtarmam gereken tipteki küçük kızlardan olduğunu biliyordum. Sen de aynı benim gibiydin."

Tracey başını kaldırıp hangi açılardan birbirlerine benzediklerini anlamaya çalışarak Anne'ye baktı. *O büyük, ben küçüğüm. Onun bir annesi yok ama benim vardı, yani* var diye geçirdi içinden.

"Sen ve ben, çok iyi anlaşıyoruz, Tracey." Anne kolunu Tracey'nin omzuna attı. "Senin kurtarılman gerektiğini biliyor-

Telegram: @cinciva

dum. Annen ve Emma'nın birlikte ne kadar eğlendiklerini ve senin onlara ne kadar üzgün gözlerle baktığını gördüm. Senin üzülmeni istemedim. Kurtarılmayı ve mutlu olmayı hak ettiğini biliyordum."

Tracey konuşamıyordu. Boğazına dev bir yumru gelip yerleşmiş, gözleri gözyaşlarıyla dolmuştu. Emma'yı ve annesini özlemişti. Onlarla oynamayı özlemişti. Birlikte yaptıkları kahvaltıları ve sıkıldığında Emma'yla zaman geçirmeyi özlemişti. Emma'yla kavga ettiği zamanları bile özlemişti. Tracey ağlamamak için kendini tutmaya çalışırken Anne onu kendine doğru çekti.

"Zararı yok, Tracey." Anne, aynı Tracey'nin kendi annesinin yaptığı gibi onun sırtını sıvazladı, saçlarını okşadı. "İnsan bazen üzülür. Ben de bazen üzgün oluyorum. Benim annem de gitti, hatırlasana."

Tracey, gözyaşlarını engellemeye çalışarak başıyla onayladı.

"Ama artık sen varsın!" Anne ayağa kalkıp Tracey'nin elini tuttu. "Göreceksin, Tracey. Sana Tanrı'yla ve onunla nasıl konuşacağınla ilgili ne kadar çok şey öğretebileceğimi göreceksin. Birlikte ne kadar eğleneceğimizi göreceksin. Ve biraz büyüdüğünde, buraya gelip yük arabalarıyla oynamana bile izin vereceğim!"

Tracey gülümsedi.

Tünellerin içinde Tacey'ye hiç bitmeyecekmiş gibi gelen uzunca bir süre yürüdüler. Tracey Anne'ye tünellerde altın olduğunu düşünüp düşünmediğini sordu ve parlak bir altın parçası görebilmeyi umarak bastıkları yerlere dikkatle baktı. Yollar git-

Telegram: @cinciva

tikçe derinleşiyor, neredeyse toprağa kadar iniyordu. Anne gittikçe yavaşladı ve sonunda durup sırt çantasını yere bıraktı.

"Tracey," dedi. "Annemin olduğu yere ulaşmak için uzun, karanlık ve dar bir tünelden aşağı inmemiz gerekiyor -daha önce geçtiklerimizden çok daha dar bir tünelden. Biraz ürkütücü bir yol ama yolun sonunda bizi bir bahçe gibi çok güzel bir yer bekliyor." Anne Tracey'nin önünde diz çöküp gözlerinin içine baktı. Kızgın görünüyordu ama sesi sıcak ve tatlıydı. "Yanımdan hiç ayrılmaman gerekiyor, Tracey, tamam mı? Ayrıca onun yattığı yere girdiğimizde sessiz de olmalısın. Anladın mı?"

Tracey tamam der gibi başını salladı. Korku ve heyecandan midesi bulanmaya başlamıştı. Bahçeyi görmek istiyordu. Dışarıya çıkmak istiyordu. Endişeli gözlerle Anne'ye baktı. "Peki ya toksinler?" dedi sesi titreyerek.

"Gittiğimiz yerde toksinler yok. Orada sadece büyük, derin bir kuyu var."

Tracey sakinleşmek için elini uzatıp kolyesine dokundu. "Tamam," dedi fısıldar gibi alçak bir sesle.

"Ciddiyim, Tracey. Yanımdan hiç ayrılmamalısın. Sakın korkup kaçmaya çalışma. Ben seni koruyacağım." Anne Tracey'yi kendine doğru çekti. Saçları Tracey'nin başının üzerine dökülüyordu. Kollarıyla Tracey'yi o kadar sıkı sarmıştı ki Tracey onun, küt küt atan kalbini hissedebildiğinden emindi.

Tracey kollarını Anne'ye doladı ve başım kaldırıp onun yüzüne baktı. Anne'nin koyu renk saçları yüzünün iki yanından perde gibi dökülüyordu. "Söz veriyorum, Anne. Uslu duracağım," dedi Tracey bütün samimiyetiyle. Anne'nin kendisiyle gurur duymasını istiyordu. Güvende olmak istiyordu.

Telegram: @cinciva

"İşte benim kızım. Sana güvenebileceğimi biliyordum! Zaten kolyeyi sana bunun için verdim -benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermek için."

Tracey soğuk, altın zincire dokundu.

Tüneller birbirini izliyor, içinde ilerledikleri boşluk attıkları her adımda biraz daha daralıyordu. Sonunda tünel Anne'nin yan dönmeden geçemeyeceği kadar daraldı.

"Anne," korkuyorum." Tracey tek eliyle bebeğini sıkıca tutup diğer eliyle de Anne'nin kazağının ucuna yapıştı.

"Biliyorum, balkabağım. Sadece yanımda kal. Neredeyse geldik," dedi Anne.

Tracy bakışlarını Anne'nin sırtına sabitleyip aynı cümleyi içinden tekrarlamaya başladı." *Neredeyse geldik. Neredeyse geldik.* Tracey Anne'nin her adımına üç adım atarak yetişmeye çalışıyor, yürürken ayaklan telaşla birbirine takılıyordu.

Anne aniden arkasını döndü ve fısıldadı. "Kımıldama."

Tracey hareket etmeden durdu. Başını yana çevirip Anne'nin arkasından ileriye doğru baktı ve tünelin sonundaki girişi gördü. Anne adımını atmadan başını eğip içeri baktı ve etrafı aydınlatmak için feneri kaldırdı. Karşılarında toprağın içine oyulmuş devasa bir mağara duruyordu. Zemin tahta parçaları ve çürümüş kütüklerle kaplanmıştı. Aynı zamanda içerisi hayret verici bir şekilde bitkiler ve çiçeklerle doluydu -ortası sarı beyaz çiçekler, mavi ve kırmızı renkli çiçekler, büyük turuncu çiçekler. Güneş ışığı girmeyen, su olmayan bu mağaradaki bu akıl almaz bahçe gerçekdışı görünüyordu.

Toprak duvarlara oyulmuş raflara, bir tapmaktaki gibi dizi dizi mumlar yerleştirilmişti. Anne usulca ilerledi. Tracey de pe-

Telegram: @cinciva

şinden gitmek istedi ama donup kalmıştı. Onu kaçıran kişinin mumlan tek tek yakarak duvar boyunca ilerlemesini büyülenmiş gözlerle izledi. Yanan her mumla kalp atışları biraz daha hızlanıyordu. Mum alevleri, yırtılıp toprak duvara çivilenmiş beyaz boyama kâğıtları ve eski gazete sayfalarıyla kaplı duvarlarda dans eden gölgeler oluşturuyordu. Tracey kâğıtlardan birine karalanmış bir yazıyı okuyabilmek için öne doğru eğildi ama önünde duran kelimeleri seçmekte zorlanıyordu.

Anne elindeki kibriti söndürüp dua etmeye başladı. "Beni bir mühür gibi kalbinin, kolunun üzerine koy; aşk da ölüm kadar güçlüdür ve kıskançlık bir mezar gibi hapseder insanı. Kıskançlık ateşi büyük bir yangın gibi devasa bir alevle yanar." Anne yavaşça dönüp Tracey'ye baktı. "Şimdi, Tanrım, lütfen gözlerini ve kulaklarını burada sunulacak dualara açar mısın?"

Yanan mumların ve tütsülerin kokusu odayı doldurdu. Mumların alevi içeride görünmeyen bir esinti varmış gibi kıpır kıpırdı. Tracey kocaman, şaşkın gözlerle ona bakarken Anne, yanma gelip Tracey'nin elini tuttu.

"Peşimden gel," diye fısıldadı. "Ama tek bir söz bile söyleme, tamam mı?"

Tracey başım evet der gibi hızlı hızlı salladı. Büyük, büyülü odayı merak ediyordu. Anne onu odanın ortasına götürdü.

"Vay be." Tracey kendini tutamamıştı. Anne Tracey'nin elini sıkıp ona ters bir bakış attı.

Anne Tracey'yi tutup çevirdi. Tracey geriye doğru koca bir adım atıp nefesini tuttu. Önünde büyük kötü bir göz gibi ona bakan koyu renk deliğe düşeceğinden korkmuştu. Anne Tracey'nin elini bıraktı ve o an Tracey başının dertte olduğunu düşündü.

Telegram: @cinciva

Anne eğilip ayaklarının altındaki yumuşak yeşilliğin üzerine diz çöktü. Tracey de onu izledi. Anne ellerini kaldırıp dua etme pozisyonu aldı. Tracey de aynısı yaptı.

"Tanrı benim taşım, kalem ve benim kurtarıcımdır; Tanrım benim sığındığım taş, korunağım ve kurtuluş boynuzumdur," diye başladı Anne. "O benim sığınağım, korunağım ve kurtarıcımdır -beni saldırganlardan Sen kurtardın. Tanrı'ya sesimi duyurdum ve düşmanlarımdan kurtarıldım." Anne uzanıp Tracey'nin elini ellerinin arasına aldı. "Dinledik, Tanrım, senin gösterdiğin yolu izledik; 'Benim buyruklarıma uyun ve koyduğum kuralları dikkatle uygulayın. Göreceksiniz ki güvenle karaya varacaksınız. Sonra kara meyve verecek ve siz onu yiyerek orada güven içinde yaşayacaksınız."

Anne'nin elleri sıcak ve sertti. Tracey gözlerini yerdeki çiçeklere dikti. Odada hareket eden tek şey alıp verdikleri nefeslerdi. Anne Tracey'nin elini bıraktı ve Tracey başının derde gireceğinden korkarak gözlerini sımsıkı kapayıp bekledi. Anne gözlerini açması için Tracey'nin koluna usulca dokundu. Ellerini cebine daldırıp yanına aldığı çeyreklikleri çıkardı. Her birini tek tek öptü ve yavaşça deliğin içine bıraktı. Tracey çeyreklikler suya girerken çıkaracağı *Plink!* sesini duymak için bekledi ama ses yoktu. Sanki çeyreklikler buhar olup uçmuş, ortadan kaybolmuştu.

"Tracey," dedi anne fısıldayarak. "Benim annem burada." Çenesiyle deliğin içini işaret etti. "Çeyreklikleri, Tanrı'ya bir armağan olarak sunmak, ona bizim için yaptıklarının karşılığını ödemek için yanımızda getirdik."

Tracey ikinci cümleyi duymamıştı bile; aklı ilk cümleye takılıp kalmıştı. "İçinde mi?" diye sordu.

Telegram: @cinciva

"Evet. Burası bizim kutsal kuyumuz. Tanrı bu kuyuyu şans ve zenginliklerle kutsadı. Görüyorsun, annem...şey...büyülü sayılırdı."

Tracey'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Büyü yapabiliyor, istediği şeyleri gerçekleştirebiliyordu."

"Peki o zaman kendini neden iyileştirmedi?" diye sordu Tracey. Kafası karışmıştı.

"İnsanların hayat çizgilerini değiştiremezdi. Tanrı bir kişiyi hasta etmeye karar vermişse onun isteklerine karşı gelip bunu değiştiremezdi. Hasta insanları iyileştirmeyi denedi ama başaramadı."

Anne arkasını dönüp ayağa kalktı ve odanın içinde yürüdü. "Etrafına bir bak. Yarattığı şeye bak: Yaşam. Hiçliğin içinde, yaşamı yoktan var etti o." Yeşilliklerden bir halının üzerinde küçük adımlarla yürüdü. "Bir keresinde bana bitkilerle ilgili bir kitap getirmişti. Bunlar, *Lecanorchis* ya da *Galeola* familyasından olan orkideler olmalı. Kitapta onlarla ilgili yazılanları okuduğumu hatırlıyorum. Diğerinin adı neydi?" Cevabı havanın içinde arıyormuş gibi gözlerini boşlukta gezdirdi Anne. "Ah evet!" diye bağırdı birden. *"Monotropastrum* familyasından *Pyrolaceae!* Onlara leş yiyici denir."

"Leş ne?"

"Leş yiyici. Bu bitkiler güneş ışığına ihtiyaç duymaz çünkü ölü bitkiler ya da hayvan kalıntılarıyla beslenirler. Mesela çürük odunlarla." Eğilip yerden çürümüş bir parça tahta aldı. "Görüyor musun? İşte bunlar gibi. Onlar çürüdükçe bu bitkiler onları yiyerek besleniyor. Ya da en azından benim bildiğim kadarıyla böyle oluyor."

Telegram: @cinciva

Tracey yere çömelip beyaz çiçekleri kokladı. "Mm, bahar gibi kokuyorlar!"

Anne duvarları gösterdi. "Duvarlardaki bu sembolleri ve çizimleri görüyor musun?"

"Bunların hepsini o yaptı. Bunların her biri onun kendi İncil'inden pasajları temsil ediyor. Şurada, yazdıklarını görebiliyor musun?" Kâğıtlardan birini gösterdi. "Bitkileri hayatta tutmak için kendi büyülerini duvarlara yazdı o. Görüyor musun? Bir keresinde bana dönüp, son ayak bastığı toprak parçasını işaretleyen bu çiçeklerin burada sonsuza dek yaşayacağını söylemişti." Anne ellerini iki yana açtı ve yüzünde keyifli bir gülümsemeyle odanın içinde dolaştı. "Ölümünden önceki günlerde buraya gelip dans etti. Odanın her yerinde dolaşarak dans etti, bu bitkilerin tohumlarını kutsadı ve bana o tohumların her bir tanesini buraya ekmemi söyledi." Tracey büyülenmiş halde dinliyordu. "Bana söylediğini yaptım ve birkaç gün sonra, Annem öldüğünde, bütün bu bitkiler birden canlanıverdi. İnanabiliyor musun?" diye sordu Tracey'ye dönüp Anne.

"Masal gibi!" dedi Tracey heyecanla.

"Tanrı buraya bizim için göz kulak oluyor ki biz, Anne'yi ve onun o özel ruhunu hiç unutmayalım ve son yaklaştığında, onun gibi dans etmeyi hatırlayabilelim. Unutma; eğer Tanrı seni yanında istiyorsa bunu kabul etmen ve oraya gitmen gerekir." Anne her bir bitkiyi kıymetli birer hediyeye dokunuyormuş gibi özenle okşarken gülümsüyordu.

"Ama...anneni bir kuyuya atmışsın? Bu biraz...kötü değil mi?" diye sordu Tracey temkinli bir sesle.

"Aslında hayır, bu hiç de kötü bir şey değildi. Orada olmak

Telegram: @cinciva

isteyen kendisiydi. Orayı o seçti. Bana Tanrı'nın onu kabul etmesi için yapmam gerekenleri tek tek anlattı ve ben de onun dileklerini yerine getirdim. Senin de zamanı geldiğinde benim için aynısını yapmanı ümit ediyorum."

"O nereye gitti?"

"Suyun içine, mezarına. Ve hâlâ da orada."

Tracey'nin tüyleri diken diken olmuştu.

"Kuyu o kadar derin ki annemi attığımda onun suya girerken çıkardığı sesi güçlükle duyabildim. Sanki daha suya değmeden bir ruha dönüşüp kayboluverdi o."

"Ben olsam bunu yapabilir miydim, bilmiyorum," dedi Tracey delikten biraz daha uzaklaşarak.

"Benden istediği buydu. Yaptığım kötü bir şey değildi." Anne elini Tracey'nin omzuna koyup eğildi ve doğruca gözlerinin içine baktı. "Tracey, insanlar gömüldüklerinde yerin altına koyulurlar, öyle değil mi?"

Tracey evet der gibi başını salladı.

"İşte benim annem de aynı şekilde yerin altına konmuş oldu. Onun yattığı yerin diğerlerinden tek farkı içinde su olması ve bu da zaten daha iyi bir şey. Böylece hayvanlar ve böcekler ona yaklaşamamış oluyor. O burada, bizimle birlikte güvende. Burada ne yanlışlıkla mezarının üzerine basacak biri, ne de kemiklerini üşütecek kar var. Burası iyi bir yer. İstediği buydu."

"Ah," dedi Tracey Anne'nin anlattıklarım dinleyince ama kendisinin birini bir deliğe atabileceğinden hâlâ pek de emin değildi. "O...o öldüğünde yanında miydin?" diye sordu.

"Ah evet, hem de son anma dek. Elini tuttum ve ona şarkı söyledim." Anne Tracey'nin elini ovuşturup gülümsedi.

Telegram: @cinciva

"Tanrı'ya, Annemi kabul etmesi, onunla ilgilenmesi ve bana göz kulak olması için çok dua ettik. Öldüğünde mutluydu. Uykuya dalıyormuş gibi gözlerini kapadı ve bir daha uyanmadı." Anne, Tracey'nin elini ovuşturmayı bırakıp iki elinin arasında sıkıca tuttu. "O öldükten sonra Tanrı'ya onun ruhunu yanına kabul etmesi için dua ettim. Hep benimle olması için dua ettim." Anne elini usulca kalbine götürdü. "Burada, içimde olması için. Ve biliyorum ki orada. Onu hissedebiliyorum. O çok güzel."

"Sen de çok güzelsin," dedi Tracey utangaç bir sesle.

Anne uzanıp bir kez daha Tracey'yi kollarının arasına aldı ve ona tüm gücüyle sıkıca sarıldı. Kucaklanmak Tracey'yi mutlu etmişti. O da Anne'ye sıkıca sarıldı.

Telegram: @cinciva

Yirmi Üç

Molly planladığından çok daha uzun bir koşu yapmış, Barnesville Yolu'ndan aşağı inip geri dönen beş kilometrelik çemberi tamamladıktan sonra son olarak Kasaba Dükkânı'na doğru yoluna devam etmeye karar vermişti. Bir dizi araba, koşarken onu rahatsız etmemek için karşı şeride geçti. Molly onlara el sallayarak selam verdi. Kasaba yollarında banket olmaması büyük tehlikelere yol açıyordu ve sürücülerin bu kibarlığı Molly'nin çok hoşuna gitmişti. Molly son tepeden aşağı inerken temposunu artırdı. Kasaba Dükkânı'nın önünden geçtiği sırada, Edie pencerenin önünde durmuş yüzünde dehşet ve umutsuzluk dolu tuhaf bir ifadeyle dışarı bakıyordu. Boyds'lu Çocuklar dükkânın önünde, her zamanki yerlerinde oturuyorlardı.

"Selam çocuklar!" diye seslendi Molly el sallayarak.

Harley başını çevirdi, Mac gözlerini yere indirdi ve Molly'ye karşılık vermek için elini kaldırmak üzere olan Joe da Mac'in onu hızlıca dürtmesiyle elini indirip bakışlarını ayakkabılarına çevirdi. Bu davranışlar Molly'yi gittikçe kızdırmaya başlamış, Molly bu

Telegram: @cinciva

üç adam hakkında söylenenlerin doğru olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yolun alt tarafına geldiğinde koşmayı bıraktı. İtfaiye ve polis araçları Perkinson Evi'nin yolunu kapatmış, göl kenarındaki yol boyunca dizilmişlerdi. Yeşil alanlar emniyet şeridine alınmış, üzerinde *Polis Girmeyiniz* yazan san bantlar ağaçlara bağlanmıştı. Molly koşarak yolun karşısına geçip üzerinde hem üniforması hem de turuncu trafik yeleği bulunan memurlardan birinin yanma yaklaştı. Adam Molly'nin yaşlarında gibi görünüyordu, saçları şakaklarından kırlaşmaya başlamıştı ve kemikli bir yüzü vardı.

"Selam," dedi Molly ve polis memurunun kendisini fark etmesini bekledi.

Adam döndü, mavi gözlerini Molly'ye çevirdi ve sinirli sinirli baktı. "Bayan," dedi. Dudakları gergin, dümdüz bir çizgi gibiydi.

"Özür dilerim ama bana burada ne olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Gölde dalgıçlarımız var, bayan."

Gölün tepesinde bir helikopter dönüp duruyordu. "Neden?" diye sordu Molly. Aklına hemen ormanda yere diz çöken Hannah gelmişti.

"Kayıp bir şahsı arıyoruz, bayan," dedi adam ters ters.

"Bunun şu kayıp kız, Tracey Porter'la bir ilgisi var mı?"

"Size bu konuda bilgi veremem, bayan. Gölü arıyoruz."

"Yani onun orada olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Molly duyacaklarından korkuyormuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Biz sadece işimizi yapıyoruz, bayan."

"Peki ya helikopter?" diye sordu Molly. "O da arama çalışmalarının bir parçası mı?"

Telegram: @cinciva

"Evet, bayan. Helikopterlerde termal dedektör vardır. Suyun altındaki cesetleri tespit edebilirler." Ellerini sertçe beline dayadı.

Molly birden kendisinin de sorduğu bu sorulan tekrar tekrar yanıtlamak zorunda kalmanın onun için ne kadar sinir bozucu olabileceğini fark etti. "Teşekkür ederim," dedi ve arkasını dönüp arabasına doğru koşmaya başladı. Sonra birden durdu. "Bayım?" Polis memuru isteksizce ona döndü.

"Böyle bir çalışma ne kadar sürüyor?"

"Kesin bir şey söyleyemem, bayan. Bir şey bulup bulmadıklarına bağlı olarak bir ya da iki gün sürebilir."

"Tekrar teşekkürler," dedi Molly ve polisin yanından koşarak uzaklaştı.

Molly minibüsüne yerleşir yerleşmez başını ellerinin arasına gömdü. Gözyaşları, kapakları birden açılan bir barajdan fışkırır gibi gözlerinden dökülmeye başladı. Tüm vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. *Bu bir kez daha nasıl olur?* diye haykırdı içinden ve çaresizlikle arabanın ön panelini yumrukladı. "O ölmedi," dedi dikiz aynasından kendine bakarak. "Ölse bunu bilirdim. Bunu hissederdim."

Molly arabasının içinde saatlerce oturup dalgıçların suya giriş çıkışlarını, gölün tepesinde dönüp duran helikopterin alçaldıkça suyu etrafa saçılan böcekler gibi çepeçevre savuruşunu izledi. Gölün çeşitli noktalarında çalışmaları izlemek isteyen meraklı kalabalıklar toplanmıştı. Nihayet saat beş civarında dalgıçlar sudan çıktı ve helikopter gölün üzerinden ayrılıp güneye doğru hızla uzaklaştı. Molly arabasından çıkıp bir kez daha üzerinde trafik yeleği olan, şakakları kırlaşmış polis memurunun yanına gitti.

Telegram: @cinciva

Eliyle sırtına hafifçe dokundu. Adam arkasını dönüp karşısında yine Molly'yi gördüğünde şaşırdı. "Ee?" dedi Molly adama gölü göstererek.

"Bayan? Siz hâlâ burada mısınız?"

"Evet. Kızı buldular mı?"

"Hayır, bayan, bulamadılar."

Molly'nin kalbi birden umutla çarptı. Polis memurunun gözlerinde de belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Kesin mi?" diye sordu Molly emin olmak için.

"Kesin," dedi polis memuru başım sallayarak. Ağır elini ona güven vermek istermiş gibi Molly'nin omzuna koydu. "Kız orada değil, bayan. Bundan eminiz."

Molly hiçbir şey söylemeden arkasını döndü. Minibüsüne girip aynada yüzüne bakana kadar gözlerinden süzülen yaşların farkında bile değildi.

Molly eve geldiğinde Cole'un arabası evin önündeydi ama ev karanlıktı. Molly ön kapıyı açarken Cole'a seslendi. Köpekler onu görür görmez coşkuyla üzerine atıldılar. Yumuşak bir müzik sessizliğin içinden süzülerek Molly'ye kadar ulaşıyordu. Molly müziği izleyerek mumlarla aydınlatılmış yemek odasına girdi. Çantasını yere bıraktı ve merdivenlere yöneldi. "Cole?"

Cevap yoktu.

Yatak odasındaki duştan su sesi geliyordu. Molly telaşla dolabından siyah bir kazak, bir kot pantolon ve temiz iç çamaşırları alıp temizlenmek için Erik'in duşuna koştu. Birkaç dakika sonra aşağıya indiğinde Cole onu merdivenlerin başında bir elinde bir kadeh White Zinfandel, diğerinde Molly'nin kadehiyle karşıladı.

Telegram: @cinciva

"Biraz rahatlamak istersin diye düşündüm," dedi ve uzanıp Molly'nin yanağına bir öpücük kondurdu.

"Hem de nasıl," dedi Molly kadehi Cole'un elinden alırken ve merdivenin birinci basamağına, Cole'un göz hizasına indi. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki Molly Cole'un nefesindeki diş macunu konusunu alabiliyordu. "Selam," dedi fısıldayarak.

Cole Molly'nin dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Selam," dedi ve alnını Molly'nin alnına yasladı.

Uzun bir süre konuşmadan ve hareket etmeden, öylece kafa kafaya durdular. Bu rahatsız edici bir sessizlikten çok bir nabız yoklaması gibiydi.

"Bütün bu yaptıkların için teşekkürler," dedi Molly yemek odasına doğru ilerlerken.

"Ben yapmadım ki," dedi Cole. Mutfağa girip gözden kayboldu ve hemen sonra bir elinde artistik biçimde dizilmiş sashimi, California rolls ve sushi'lerin bulunduğu bir tepsi ve diğerinde de salata ve miso çorbasıyla çıktı. "Tsukiji's yaptı," dedi gülümseyerek.

Günün stresini üzerlerinden atmak için birkaç dakika hiç konuşmadan oturup sessizce şaraplarını yudumladılar ve sonunda Molly artık dayanamayarak olanları anlatmaya başladı. Cole'a itfaiye araçlarını görüp görmediğini sordu. Görmüştü. Tracey'nin anne ve babasının ne kadar korkmuş olabileceğinden söz ettiler. Bir ara Molly Cole'a Tracey ölmüş olsa kendisinin bunu hissedeceğini düşündüğünü söyledi. Stres Cole'un gözlerine geri dönmüştü.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Molly dikkatle. "Philly'de

Telegram: @cinciva

değiliz ve o Amanda değil. Bunlar geride kaldı." Acıyla başım çevirdi. "Ona yardım edemedim. Ama belki Tracey'ye edebilirim."

"Her gün kafan bütün bunlarla meşgulken nasıl yaşıyorsun, hiç bilmiyorum," dedi Cole sesi gittikçe yükselerek. "Ben kendi işlerimle zor başa çıkarken sen sabahtan akşama kadar kasabanın altını üstüne getirip polis memurlarının işlerini yapmaya çalışıyorsun."

"Ben onların işini yapmaya çalışmıyorum," dedi Molly elindeki yemek çubuklarıyla oynayarak. "Ben sadece...kendimi onu bulmalarına yardım etmek zorunda hissediyorum. Bunun sana tuhaf geldiğini biliyorum. Ya da delice. Ama Cole, bu olayda bir şeyler var," dedi kendini savunmaya çalışarak Molly. "Bu araştırmanın peşini bırakmama *izin vermeyen* bir şeyler var. Ben bu konuyu düşünsem de düşümesem de her seferinde bir şeyler zihnimi alıp oraya götürüyor. Sanki birşeyler olayı çözmem için...bana yalvarıyor gibi."

"Böyle *hissettiğini* biliyorum," dedi Cole onu küçümseyerek, hafif alaycı bir sesle. "Her şey böyle başlıyor ve sonra bir bakıyorsun ki evin içinde ne yapacağını bilmeden oradan oraya dolaşır, nerede yanlış yaptığım bulmaya çalışır olmuşsun."

"Bana güvendiğin için çok teşekkürler," dedi Molly. Kafalarında birbirine zıt iki düşünceyle karşı karşıya geçmiş birbirlerine bakıyor, bütün çabalarına rağmen birbirlerinin fikrini değiştirmeyi başaramıyorlardı. Molly'nin Tracey'yi bulma ihtiyacı ve Cole'un, Molly'nin aklını başına getirme isteği, bir örümcekağına takılmış gibi havada öylece asılı kalmıştı sanki.

Telefon çaldı ve Molly telefonu açmak için hemen ayağa

Telegram: @cinciva

fırladı; konudan uzaklaşma fırsatı yakaladığı için rahatlamıştı. Cole yüzünde sinirli bir ifadeyle başını çevirdi. Telefondaki ses Molly'ye önce yabancı geldi.

"Kimsiniz?" diye sordu Molly temkinli bir sesle.

"Edie. Dükkândan."

"Edie mi?" Molly'nin sesi tanıyıp Boyds Kasaba Dükkânı'yla bağlantıyı kurması birkaç saniyesini aldı.

Edie hızlı hızlı konuşuyor, sesi korkmuş gibi geliyordu. "Seninle konuşmak istiyorum. Buluşursun benimle?"

"Tabii ki, Edie. Yarın dükkâna uğrayacağım," dedi. Edie'nin onu araması Molly'ye tuhaf gelmişti.

"Hayır. Dükkân değil. Blue Fox'ta biz buluş. Bir saat." Bu bir soru cümlesi değildi.

Telefon kapandı.

Restoran kahverengi kepenkleri, kahverengi bir çatısı ve önünde metal masa ve sandalyelerle süslenmiş fak, tahta bir verandası bulunan küçük, tuğla bir binaydı. Molly içeri girdiğinde kafasında hâlâ Cole'un kapıdan çıktığı sırada söylediği son cümleyle boğuşuyordu. *Amanda'yı öldürmedin Molly ama bizi öldürüyor olabilirsin.* Molly'nin gözlerinin restoranın loş ışığına alışması biraz zaman aldı. Bomboş duran masaların orta yerine yerleştirilmiş olan shot bardaklarının içinde yanan küçük mumların alevleri, kapanan kapının rüzgârıyla titreşti. Kapının hemen yanındaki ufacık barın arkasında, üzerinde daha iyi günler gördüğü her halinden belli, yırtık pırtık bir yelek olan, zayıf ve yaşlıca bir adam duruyordu. Molly adama bakıp gülümsedi. Adam yüzünü ekşitti ve kolunun altından çekip çıkardığı beyaz bezle barı silmeye başladı.

Telegram: @cinciva

Molly aksak bir yürüme sesi duyunca arkasını dönüp sesin geldiği yere baktı. Sırtı kamburlaşmış, ufak tefek bir kadın, üzerinde siyah harflerle *Mu fak* yazan açılır kapanır kapıların arasından geçip Molly'ye doğru ilerledi. Üzerinde barmenin yeleğinden bir gün bile yeni olmadığı belli olan kırmızı ve beyaz renkli polyester kumaştan bir elbise ve elbisenin üzerinde de kalın belinden bağlanmış bir önlük vardı. Minik ayaklarına giydiği siyah ayakkabılarının içinden beyaz çorapları parlıyordu. Molly birden kendini zamanda geriye gitmiş ve yıllarca önce, elektrik ve moda daha yokken kurulmuş bir kasaba işletmesinde gibi hissetti. Kadın yüzünde sinirli bir ifadeyle gelip Molly'nin önünde durdu. Başı ancak Molly'nin çenesine geliyordu. Sırtı öyle kamburlaşmıştı ki bütün bedeniyle sola doğru dönmeden Molly'nin yüzüne bakamıyordu. Kadın dönüp baktı, Molly ona nazikçe gülümsedi. Kadın karşılık vermedi.

"Buradan," dedi kadın sertçe.

Molly restoranın bu kasvetli ortamı ve pek de parlak olmayan servis kalitesiyle nasıl bunca yıl ayakta kalmayı başardığını merak etmişti.

"Pardon," dedi Molly kibarca.

Kadın birden durdu; Molly neredeyse ona takılıp düşecekti. Kadın bir kez daha bütün bedeniyle dönerek Molly'ye baktı.

"Özür dilerim ama burada biriyle buluşacağım," dedi Molly yavaş sesle.

Kadın genizden gelen hırıltıya benzer bir ses çıkardı, zorlukla arkasını döndü, hızlı adımlarla kapının yanındaki masaya gidip başka bir menü aldı ve topallayarak ve söylenerek geri gelip Molly'nin önüne geçti. "Gel," dedi sertçe ve kendisini takip etmesi için Molly'ye işaret etti.

Telegram: @cinciva

Molly birden ne kadar komik bir an yaşadığını fark etti. Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Oturması için gösterilen masa da en az yaşanan an kadar komikti. Kare şeklindeki tahta masa Molly dirseğini her dayadığında keyifle sallanıyordu. Restoranın ön camında bir çift araba farı parladı. Bir saniye sonra ön kapı ardına kadar açıldı ve Edie saçlarını kapatan simsiyah şapkasıyla içeri girdi. Güneş gözlükleri ve kahverengi örgü ceketi kıyafetini tamamlıyordu.

"Sence de güneş gözlükleri biraz fazla olmamış mı, Edie?" diye takıldı ona Molly. Edie yavaşça masaya yaklaştı.

Edie şüpheli hareketlerle hızlıca etrafına bir göz attı. Ceketini ve güneş gözlüklerini çıkardı ama başına sıkıca geçirdiği şapka hâlâ yerinde duruyordu. "İşi şansa bırakmak istemedim. Kimse beni tanımasın istedim," dedi.

"Şey, burada kimse yok," dedi Molly etrafı göstererek. "Hatta bana kalırsa insanı zamanda geri götüren bir restoran bulmuş olabilirsin."

Edie bardakları yıkamakla meşgul olan barmene baktı, adam bir an başını kaldırıp ona hafifçe selam verdi.

Yaşlı kadın tekrar masaya geldi. "İçecekler," dedi monoton bir sesle.

Molly limonlu bir su sipariş etti ve Edie de çay istedi. Kadın hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp topallayarak masadan uzaklaştı ve birkaç saniye sonra elinde içeceklerle tekrar topallayarak geri geldi.

Edie parmağını fincanının kenarında gezdiriyor, gözlerini Molly'nin gözlerinden kaçırıyordu.

"Edie, neler oluyor?" diye sordu Molly.

Telegram: @cinciva

Edie cevap vermedi. Bakışlarını yere indirdi, sonra yavaşça başını kaldırdı ve Molly'ye baktı. "Sana söylememeliyim," dedi Edie çayından bir yudum alıp ve tekrar başım çevirdi.

"Neyi söylememelisin?" diye sordu Molly. Bu kedi fare oyunundan sıkılmaya başlamıştı.

Edie bir süre boş gözlerle masaya baktı ve duygusuz bir sesle birden söyleyiverdi. "Notlar yazdım. Seni arasın diye kıza para verdim."

Molly'nin ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. "Neden?"

Edie, Molly'nin kendisini suçlayan bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini yerden kaldırmadan öylece önüne bakıyordu.

"Anlamıyorum, Edie." Molly sinirlenmeye başlamıştı. "Eğer Tracey'ye yardımı olabilecek bir şey biliyorsan, bana söylemek zorundasın! Küçük bir kızın hayatı söz konusu," dedi Molly.

Edie'nin gözlerinde tuhaf bir şekilde hem korku hem de umut vardı. Edie titreyen elleriyle Molly'nin elini tuttu. "Sen anlamamak, Molly," diye söze başladı. "Birçok insanın hayatlar söz konusu burada, sadece Tracey'nin yok." Başını önüne eğip Korece bir şeyler mırıldandı ve sonra Molly'nin elini bıraktı.

"Edie," dedi Molly sertçe. "Neden buradayız? Kimden saklanıyoruz?"

Edie homurtuya benzer bir ses çıkardı. "Jin yok bilmek ben buradayım," dedi kararlı bir sesle. "Asla!"

"Tamam, tamam," dedi Molly ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak.

"Yıllar önce," diye anlatmaya başladı Edie iki eliyle fincanını sıkıca tutarak. "Kötü, çok ama çok kötü bir şey oldu."

Telegram: @cinciva

"Rodney'nin öldürülmesi mi?"

Edie başıyla onayladı. "Rodney, Kate, hepsi çok kötüydü. Rodney o kızı öldürmedi." Bir an durdu ve sonra devam etti. "O kıza zarar vermedi. O kızı kaçırmadı. O yapmadı."

"Seni duyuyorum," dedi Molly.

"Rodney iyi bir çocuktu. O kimse rahatsız etmezdi. O sadece...farklı." Edie Molly'ye anlamlı gözlerle baktı. "Biliyorsun, Molly. Neden farklı o biliyorsun."

"Evet," dedi Molly. "O biraz yavaştı."

"Hayır, hayır, hayır!" Edie yumruğunu masaya vurdu. "Yavaş diye değil!" Koyu renk gözleri Molly'nin gözlerine bir hançer gibi saplandı; Molly'nin daha önce onun gözlerinde hiç görmediği bir sertlikle bakıyorlar, Molly'yi tedirgin ediyorlardı. "O *farklı senin* gibi," dedi Edie kendinden emin bir sesle.

"Bir dakika, Edie, ne demek istiyorsun sen?" Molly'nin kalbi küt küt atıyor, gözleri bir Edie'ye bir barmene, sürekli gidip geliyordu.

"*Farklı*. Biliyorsun işte, Molly. *Farklı,"* dedi Edie.

Molly konuyu basitçe geçiştirmeye çalıştı. "Hepimiz farklıyız, Edie. Bunun Rodney'yle ne ilgisi var?"

"*Biliyorum*," dedi Edie işaret parmağıyla alnına dokunarak. "Seni biliyorum. Sen Rodney gibi. Sen bir şeyler *biliyor."*

Molly ayağa kalkıp telaşla masanın önünde birkaç adım attı, kollarını kavuşturup tekrar açtı. Onun harekete geçtiğini gören yaşlı kadın masaya doğru ilerlemeye başlamıştı. Molly elini kaldırıp onu geri çevirdi, derin bir nefes aldı ve tekrar Edie'nin karşısına oturdu.

"Tamam o halde, biliyorsun. Ama nasıl?" diye sordu.

Telegram: @cinciva

Edie hiçbir şey söylemeden Molly'ye baktı ve işaret parmağıyla alnını gösterdi.

Molly kendini bir çizgi romanın içine hapsolmuş gibi hissetmeye başlamıştı -bütün bu olanlar berbat bir şaka gibiydi.

"Seninle ilgili bir şey...aynı Rodney gibi," dedi Edie.

"Harika. O öldü." Molly kollarını göğsünde sıkıca kavuşturup sertçe arkasına yaslandı. "Bu bir işimize yaramıyor."

"Rodney, Kate Plummer'la ilgili bazı şeyler biliyordu," dedi Edie. "Onun nerede olduğuyla ilgili şeyler biliyordu."

"Bunu biliyorum, Edie. Bu yeni bir bilgi değil."

"O sadece bazı ayrıntıları biliyordu, hepsini değil. Ama ikiniz," dedi Edie Molly'ye bakarak. "Birlikte, kızla ilgili şeyler öğrenebilirsiniz."

"Bu ne demek oluyor, Edie? O ve ben birlikte hiçbir şey yapamayız. O öldü."

Edie titreyen ellerini birbirine kenetleyip dizlerinin üzerine koydu ve fısıldar gibi kısık bir sesle devam etti. "Rodney tek kişi yardım edebilecek."

"Edie," diye haykırdı Molly öfkeden deliye dönmüş bir halde.

Edie ona doğru eğildi. "Sana söyleyeceğim, benden duymadın."

"Tamam," dedi Molly. Sonunda kendinden daha çılgın birini bulmuştu anlaşılan.

"Sen yok kimseye söylemek. Sen yok Jin söylemek," dedi Edie, Jin'in adını söylerken sesi titreyerek.

"Söz veriyorum, Edie," dedi Molly.

Edie birilerinin birden ortaya çıkıp onu sırrını açıklarken

Telegram: @cinciva

yakalayacağından korkuyormuş gibi tedirgin gözlerle etrafına bakındı. "Rodney onu almadı. Onu sadece gördü, orada," dedi Edie başını göstererek. "İnsanlar kızı o aldı san, o zarar verdi san, çünkü polis al onu."

"Onu bu yüzden öldürdüler," dedi Molly Edie'nin söylediklerini onaylayarak.

"Evet, dövdüler onu."

"Bu korkunç," dedi Molly üzgün bir sesle.

"Ablası onu alıp götürdü, evlerine. O gece al onu. Daha fazla zarar olmadan, arabaya koy götür onu."

Molly birden doğruldu, *Daha fazla zarar mı?*

"Ablası onu götür Delaware ama ailesi yok istemek onu. Çok fazla dert. Onlar

"Dur bir dakika!" diye Edie'nin sözünü kesti Molly. "O ölmüştü. *Çok fazla dert* derken ne kastediyorsun?"

"O yok ölmek. Neredeyse ölmek, hâlâ nefes alıyor."

"Ne?" dedi Molly hayretle.

"O yok ölmek," dedi Edie.

"O ölmedi mi? Rodney hayatta mı?" Molly kulaklarına inanamıyordu.

Edie evet der gibi başını salladı.

"O bizi Kate'in bedenine götürebilir," dedi Molly telaşla.

"Hayır!" dedi Edie bir kez daha yumruğu masaya sertçe indirerek. "O yok karışmak!"

Molly Edie'nin elini tuttu. "Bana yardım etmelisin, Edie. Eğer Rodney bir şeyler biliyorsa belki de sen haklısındır, belki de birlikte Tracey'yi bulabilir ve Kate'e olanları ortaya çıkarabiliriz."

Telegram: @cinciva

Edie restoranın kapısından içeri girdiğinden beri beş yıl yaşlanmıştı sanki. "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Lanet olsun, Edie, hadi ama," dedi Molly yüksek sesle. "Neden korkuyorsun? Nerede olduğunu biliyor olmalısın?"

Edie başını iki yana salladı. "Eğer polisler onu bulurlarsa, yine tutuklarlar. Ya da daha beteri, Rodney yine dayak," dedi tıslar gibi bir sesle.

"Polislere söylemeyeceğim, Edie. Sana söz veriyorum," dedi Molly onu ikna etmeye çalışarak. Zihninde sürekli tek bir şey dönüp duruyordu: Kate'in bedenini bulmak.

Edie endişeli gözlerle etrafına bakıyordu. Molly, Edie'nin kendi düşüncelerini kullanarak onu bir kez daha ikna etmeye çalıştı. Molly ve Rodney, birlikte Tracey'yi bulabilirlerdi. Sonunda Edie yumuşadı. "Çok tehlikeli, senin karıştığın, Molly. Çok tehlikeli." Edie bir kez daha gözlerini önündeki fincana indirdi ve konuşmaya devam etti. "Papaz Lett, o biliyor Rodney nerede. Ben yok görmek Rodney. Ben sadece biliyor o hayatta."

Perkinson Evi diye düşündü Molly pencerelerdeki kilitleri ve bodrum kapısının önünde dururken üzerinde hissettiği büyük ve güçlü elleri hatırlayınca. Molly Edie'ye verdiği sözü tutamayacağım biliyordu. Memur Moeler'ı aramak zorundaydı.

"Neden, neden, neden?" dedi hıçkırıkların arasından Papaz Lett, yumruk yaptığı eliyle kanepenin sırtına arka arkaya vurarak. "Neden? Bütün bunları neden bir daha yaşamak zorundayım?" Ayağa kalkıp yüzünde endişeli bir ifadeyle odanın içinde dolaştı; öfkeliydi, üzgündü. Bir zamanlar sahip olduğu, sevgiyle kucakladığı ve hâlâ da sevmeye devam ettiği kardeşinin hayaleti bir kez daha karşısındaydı işte. Molly'yi ormanda kendisini gö-

Telegram: @cinciva

zetlerken görmüştü. Papaz Lett şimdiye kadar biriktirdiği bütün boş kutulan aldı, üzerine bir ceket, eline eldivenlerini geçirdi ve telefonun ahizesini kaldırdı.

Hannah'nın sesi uykuya dalmak üzereyken uyandırılmış gibi yumuşak ve yorgundu. "Hannah, ben Carla. Geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Sorun nedir, Carla?"

"Konuşmamız gerek. Hemen senin evinde buluşabilir miyiz?" diye sordu Papaz Lett telaşla.

"Evet, evet, tabii ki. Sen mi arayacaksın yoksa ben mi arayayım?"

"Ben ararım. Sen sadece hazır ol. Hızlı hareket etmek zorundayız." Hannah'nın hiçbir soru sormaması Papaz Lett'i rahatlatmıştı. Telefonu kapattı ve tekrar numaraları tuşlamaya başladı.

"Newton, ben Carla. Halletmemiz gereken bir durum var. Bir sorun."

"Carla? Tamam, evet. Ee, nerede?"

"Hannah'nın evinde. Orada görüşürüz." Papaz Lett, Newton'ın cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Papaz Lett arabasıyla Boyds'un boş sokaklarında ilerlerken, kendini yanından geçtiği evlerin karanlık pencerelerinden izleniyormuş gibi hissediyordu. Molly'nin evinin yanından geçerken onu oturmuş, bütün bu olanlar için endişelenirken canlandırdı gözünde. Tracey'yi bulmak istediği için onu suçlayamazdı. Diğer insanlara karşı kötü duygular beslemek hiç hoşuna gitmiyordu ama Molly'yi önce gecenin bir yarısı evinin önünde ve sonra da papaz evinde görmek Papaz Lett'i gerçekten çok yaralamış, hatta çileden çıkarmıştı. İçindeki papaz, zihninde yeşerip

Telegram: @cinciva

büyüyen bu kötü düşünceler ve duygulardan nasıl kurtulacağını, bağışlayıcılığa giden yola nasıl ulaşabileceğini düşünüp duruyordu.

Papaz Lett Hannah'nın evine vardığında Newton'ın arabası evin önündeydi. Evin arkasındaki merdivenleri hızlıca çıktı. Eldivenli eliyle kapıya üç kez vurduğunda köpekler havlamaya başladı. Onu kapıda saçları tepesinde gevşek bir topuzla alelacele toplanmış Hannah'nın gergin yüzü karşıladı. Hannah onu hiçbir şey söylemeden içeri aldı ve birlikte oturma odasına geçtiler. Newton, yüzünde son derece kaygılı bir ifadeyle koltukta oturmuş, elindeki anahtarlarla oyalanarak onları bekliyordu. Önünde *Sadece Üyeler* yazan ceketinin fermuarı çenesine kadar çekilmişti.

"Benimle buluştuğunuz için teşekkür ederim," dedi Papaz Lett aceleyle. "Bir sorunumuz var ya da en azından ben bir sorunumuz olduğunu sanıyorum. Emin değilim ama her ihtimale karşı hemen harekete geçmemiz gerektiğini düşünüyorum." Üçü kaygılı gözlerle birbirlerine baktılar.

"Sorun nedir, Carla? Ne oldu?" Hannah ellerini dizlerine koydu.

"Molly Tanner etrafta dolaşıp duruyor," dedi Papaz Lett odanın içinde telaşlı adımlarla bir aşağı bir yukarı yürüyerek. "Ve Rodney'yle ilgili sorular soruyor." Hannah'nın onlar için hazırlayıp getirdiği gümüş çaydanlıktan kendine bir fincan çay koydu ve çayından küçük bir yudum aldı. Sıcak çay sinirlerini biraz olsun yatıştırmıştı.

"Molly mi?" diye sordu Hannah. "Molly neden Rodney'yi sorsun ki? Anlamıyorum." Hannah kazağını çekiştirip düzeltti.

Telegram: @cinciva

"Sana güvenmemek için hiçbir nedeni yok," dedi Newton aceleyle.

"Aslında onun gerçekten sorun çıkarmaya çalıştığını sanmıyorum ama yine de önlem almalıyız."

"Carla, tam olarak ne olmasından korkuyorsun?" diye sordu Hannah.

Papaz Lett ayağa kalkıp Hannah'nın Viktoryen kanepesinin arkasına geçti ve ellerini saçlarında ve yüzünde gezdirerek düşünceli gözlerle pencereden dışarı baktı. Onu endişelendiren şeyin ne olduğunu bulmaya çalışıyordu. Tekrar koltuğa geçip oturdu ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Bilmiyorum," dedi öfkeyle bir çırpıda. "Perkinson Evi'ni arayacaklarından korkuyorum." Papaz Lett derin bir nefes aldı; rahatlamıştı. Bunca yıldır birbirlerinin ardına saklanarak, dikkatle oluşturulmuş öykülerinin korumasında sessizce gizledikleri şeyi sonunda söylemişti. Ağzından çıkıvermiş, masanın üzerinde, önlerinde duruyordu artık.

"Perkinson Evi'ni mi?" diye sordu Hannah.

"Molly kanoyla oraya gittiğim bir gece beni gördü."

"Ah, Carla," dedi Newton elleriyle oynayarak. "Bu kötü, gerçekten kötü. Ne yapacağız? Bunca yıldan sonra. Perkinson'lar sana güvenmişti. Bir şeyler yapmalıyız." Kelimeler ağzında biraz uzun kalsa dilini yakmaya başlayacaklarmış gibi hızlı hızlı konuşuyordu Newton.

"Biliyorum, Newton!" dedi Carla sertçe. "Oraya gitmeli, bodrumun temiz olduğundan emin olmalı ve eğer bir arama izni almayı başarabilirlerse bulabilecekleri...delik olmadığından emin olmalıyız."

Telegram: @cinciva

"Evet, evet doğru. Hemen gitmeliyiz." Newton evden çıkmak üzere ayağa kalktı.

"Yanıma ne alayım?" diye sordu Hannah.

"Hayır, Hannah, sen burada kal. Saat çok geç ve dışarısı çok soğuk. Senin bu havada dışarıya çıkmanı istemiyorum. Ayrıca, Carla ve ben bu işi birlikte halledebiliriz," dedi Newton korumacı bir tavırla.

"Saçmalama, Newton. Geliyorum, o kadar. Şimdi, neye ihtiyacımız olacak?" Beline koyduğu elleri Newton'a Hannah'nın kararının kesinliğini açıkça gösteriyordu.

"İkinizi bu işe bulaştırdığım için gerçekten çok üzgünüm," dedi Carla dalgın bir sesle. "Yaptığım yanlıştı."

"Saçmalama," diye çıkıştı ona Hannah. "Birbirimize göz kulak olmalıyız." Hannah ve Newton birbirlerine anlamlı bir bakış attılar.

Newton gözlerini yere indirdi. "Evet, evet destek olmalıyız. Carla biz olmasak bunu tek başına yapamazdın. Bize güvenmek zorundaydım" Taşıdığı büyük kutuyu tekrar kucaklayıp gergin bir sesle konuyu değiştirdi. "Şey, ee, gidelim o halde, ha?"

Papaz Lett, Hannah'ya dönüp yanına neler alması gerektiğini anlatmaya başladı. "Ekstra yiyecek ve su. Önümüzdeki hafta ve hatta evi izlemeye almaları ve oraya gitme imkânı bulamamamız durumunda sonrasında da, çocuğun ihtiyaç duyacağını düşündüğün her şey." Papaz Lett bir an durup çocuğu düşündü. İnsanlar evin içinde paldır küldür dolaşırken korkuya kapılabilirdi. "Hannah, kulaklıkları olan küçük bir CD çaların var mı? Polis gelip etrafı aramaya karar verirse, çocuğun çıkacak olan gürültüyü duymasını engellemek için."

Telegram: @cinciva

"Bir dakika. Sanırım öyle bir şeyim olacaktı," dedi Hannah ve telaşlı adımlarla odadan çıktı.

Hannah'nın arabasını yiyecek ve eşyayla doldurdular ve hemen Perkinson Evi'ne doğru yola çıktılar. Yolda arabayı Huntington Brothers' kamyon alanına bırakmalarının daha güvenli olacağına karar verdiler. Hannah'nın arabasını bakım binasının arkasına park ettiler ve getirdikleri eşyaları arabadan indirdiler. Kamyon bakım alanını Perkinson arazisinden ayıran karanlık ormanın kenarına gelip durduklarında gergin ama kararlıydılar. Ellerinde önlerini aydınlatacak bir ışık kaynağı olmadığından onları yol boyunca Hannah yönlendirdi. *Şu dala dikkat edin. Buradan sağa. Newton, dikkat et!*

Tepenin üzerine ulaştıklarında ev bütün heybetiyle karşılarındaydı. Bu muhteşem yapının duvarları arasında gizli kalan yalanlan düşününce Papaz Lett'in kalbine bir ağrı saplandı.

Papaz Lett Newton'a minnettarlık ve suçluluk duygusu dolu gözlerle baktı. Uzun ve acılı bir karar verme sürecinin ardından durumu Newton'la ilk paylaştığı zamanı hatırlamıştı. Newton'in bu işe karışmak istemeyeceğini düşünmüştü ve böyle düşündüğü için onu suçlayamazdı da. Bir ay boyunca her gün ne yapması gerektiğini karar vermeye çalışmış ve sonunda Delaware'e gitmesi gereken tarih kapıya dayandığında şansını denemeye karar vermişti. Newton'dan konuşmak için kiliseye gelmesini istemiş ve geldiğinde ona o ana kadar yaptıklarını, gizli ziyaretlerini, yaptığı şeyin nedenlerini ve tabii ki çocuğu anlatmıştı. Newton duyduklarına sevinmiş görünmüştü. Kimseye söyleyemese de çocuğa ne olduğu hakkında bir süredir endişelendiğini söylemişti.

Telegram: @cinciva

Bodrumdaki tuvalet tesisatını marangozluk, elektrik ve tesisat gibi Carla'nın hiç anlamadığı konulardaki bilgi ve yatkınlığı sayesinde Newton kurmuştu. Bu çok uzun ve göz korkutucu bir süreç olmuş ama toprak zemin sayesinde sonunda sorunları halletmeyi başarmışlardı. Newton'in bu konulardaki becerisi ve Kendin-Yap kitapçıklarında yazanları uygulamadaki rahatlığı Carla'yı hayret ve hayranlık içinde bırakmıştı. Bir ay boyunca her gece birlikte çalışmış, PVC borular için yerde oluklar kazmış, boruları kanalizasyona bağlamış ve eve Huntington Brothers kamyon alanından gizlice elektrik çekmişlerdi.

Hannah'ya sırlarını açıklamaları bundan bir yıl sonra yine zaman sıkıntısı çektikleri bir döneme denk geliyordu. Onlar Carla'nın hayatta tanıdığı en güvenilir iki insandı ve Carla onlara gerçekten çok değer veriyordu. Şimdi onlara bakarken, kendi sorumluluklarının yükünü onların omzuna yüklediği için kendini suçlu hissediyor ama bir yandan da onlar olmasa bunca yıl bu işi nasıl sürdürebileceğini hayal bile edemiyordu.

Evin bahçesinden arka tarafa geçip yanlarında getirdikleri erzağı bodrum kapısının yanına yığdılar. Papaz Lett terli ve yorgun yüzüne çarpan serin rüzgârla ferahlayıp kendine geldi. Boynundaki anahtarları çıkardı, ağır zinciri tutan kocaman metal kilidi açtı ve tepesinde toplanmış her hareketini heyecanla izleyen suç ortaklarına bir göz attı. Aklına bebek eviyle oynayan çocuğun görüntüsü geldi ve Papaz Lett bir an ürperdi. Önce bir kapıyı ve sonra diğerini yukarı doğru açtı. Aşağısı karanlıktı. Eğri büğrü basamaklardan dikkatle aşağı indi. Rafların ve tahta parçasının ardından çocuğun sesi geliyordu.

Uzun ve yorucu bir çalışmanın sonunda nihayet bodrumu te-

Telegram: @cinciva

mizlemeyi tamamladılar. Raflar ve tahta parçasını tekrar yerine yerleştirirken üçü de birkaç saat öncesinden çok daha yavaş hareket ediyor, üçü de durumun ağırlığını ve üzüntüsünü içlerinde hissediyorlardı. Bodrum basamaklarını en son Newton tırmandı ve Papaz Lett kapıları kapatmaya başlamadan önce arkasını dönüp bodruma ve aşağı inen merdivenlere eski tahta parçaları, dallar ve yapraklar serpiştirdi.

"Böylece Perkinson'ların burada tahta sakladığını düşünürler." Yere eğilip biraz daha yaprak topladıktan ve onları da içeri fırlattıktan sonra Newton Hannah'ya dönüp ondan kapının dışına bıraktığı küçük kutuyu kendisine uzatmasını istedi. Hannah etrafına bakınıp kutuyu buldu ve Newton'a uzattı. Kutunun içinde bir şeyler hareket ediyordu.

"Sen aradığında bunu yapmak zorunda kalabileceğimizi tahmin ettim. Ve kendime göre birkaç tedbir almak istedim." Kutuyu açtı, bir canlı fareyi kuyruğundan tutup kaldırdı ve yumuşakça basamaklara bıraktı. Elini tekrar kutuya sokup iki ölü fare çıkardı ve birini merdivenlere ve diğerini de yere fırlattı. Koku o kadar berbattı ki Hannah telaşla geri çekildi.

"Tanrım, Newton. Nereden buldun bunları?"

"Carla eliyle burnunu kapattı. "Newton, bu korkunç!"

"Aynen öyle."

Zinciri kapıya geçirip ağır metal kilidi kilitlediler ve tepeden aşağı doğru yavaş adımlarla inmeye başladılar.

Hannah'nın arabasına vardıklarında saat sabaha karşı ikiydi.

"Pek iyi görünmüyorsun, Carla," dedi Hannah.

"Sadece çok yorgunum. Bütün...bütün bu yaptıklarımız. Bazen hepsi çok yanlış geliyor," dedi.

Telegram: @cinciva

"Hepimiz hayatta bazı şeyleri farklı şekilde yapmış olmayı dileriz," dedi Hannah ona moral vermeye çalışarak. "Bazı şeyleri yapmak zorunda olduğumuz için ve bazılarını da yapılacak en doğru şey olduğu için yaparız. Ve bazen, başta doğru görünen şey, aradan zaman geçtikçe ve biz yaşamaya devam ettikçe değişir," Hannah Papaz Lett'in yanına gelip arabaya dayandı. "Ama artık geri dönmek için çok geçtir. Olan olmuştur ve artık tek yapabileceğimiz devam etmektir," dedi Hannah ve Carla'ya bakıp gülümsedi. Gitmek üzere arabaya yerleştiler ve sıradan bir gece geçirmiş gibi, sessizce yola çıktılar.

Telegram: @cinciva

Yirmi Dört

Hafta sonu sabahlan Molly'ye hep küçük tatiller gibi gelirdi. Önünde ne kadar hareketli bir sabah olursa olsun bedeni her zaman biraz daha yatıp dinlenmek, hep olduğundan daha yavaş hareket etmek ve sabahı her zamankinden daha büyük bir incelikle karşılamak isterdi. Pencereden içeri süzülen güneş ışığı Cole'un yatağa uzanmış bedeninin üzerine düşmüştü. Molly yatakta yuvarlanıp onun güven veren sıcaklığına doğru iyice sokuldu. O gece ne kadar derin ve deliksiz uyuduğunu fark etti birden. Önceki gecenin keşmekeşiyle ilgili düşünceler kafasına sızıp eski yerlerine yerleşmek için sinsice çabalıyor ama zihni, gerçek hayattan uzak birkaç huzurlu saniye daha geçirme arzusuyla onlara karşı koyuyordu.

Cole uzanıp onu kendine doğru çekti, yattığı yerde biraz doğruldu ve yakışıklı yüzü, gülümseyen gözleri ve darmadağın saçlarıyla Molly'ye baktı.

"Selam, yabancı," dedi alnına düşen kâkülleri eliyle arkaya atarak.

Telegram: @cinciva

"Günaydın," dedi Molly. Kollarını Cole'un boynuna doladı ve kendini yukarı çekip Cole'un yanağına bir öpücük kondurdu.

"Dün gece kaçta yattın?" diye sordu işaret parmağını Molly'nin omzundan aşağı doğru yavaş yavaş kaydırırken Cole.

"Bilmiyorum," dedi Molly tüm vücuduna yayılan sıcaklığa rağmen dikkatini Cole'un söylediklerine vermeye çalışarak. "Geç olmuştu."

"Mmm." Cole Molly'nin alnına, gözlerine ve yanaklarına hafif öpücükler konduruyordu.

Molly gözleri kapalı halde yatmış, Cole'un sakallarının teninde yarattığı tatlı gıdıklanma hissinin keyfini çıkarırken telefon çaldı. Cole Molly'nin üzerinden uzanıp telefonu açtı.

"Efendim?" dedi gergin bir sesle. Molly'den uzaklaştı ve telefonu kirli bir çocuk bezi gibi tutup ona uzattı. "Sana. Mike Moeler," dedi Cole ve uzanıp kitabını aldı.

"Efendim?"

"Molly? Mike. Dün gece aradığın için sağ ol."

Molly başını Cole'un omzuna yasladı. Cole gerginleşti. "Edie'ye hiçbir şey söylemeyeceksin, öyle değil mi?" Ona ihanet ettiğini düşündükçe Molly'nin midesine ağrılar saplanıyordu.

"Bu konuyu daha sonra konuşuruz. Tracey'nin davasıyla artık başka bir memur ilgilenecek. Göreve Memur Rozutto'yu getirdiler. Seninle tanışmak istiyor."

"Bunu neden yaptılar?"

"Yeni çıkan davalar yüzünden görev yerlerimiz değiştirildi. Rozutto iyi bir dedektiftir. Bizimle buluşabilir misin? Şimdi?"

Telegram: @cinciva

Memur Moeler'ın sesi telaşlı geliyordu. "Tabii ki." Molly yatakta doğruldu ve Cole'a dönüp özür dileyen gözlerle baktı. Cole gözlerini devirdi.

"Yarım saat sonra Panera Bread'de. Senin için uygun mu?" diye sordu Mike.

Molly uygun olduğunu söyledi ve telefonu kapattı.

Cole kitabının üzerinden Molly'ye bakıyordu. "Ee?" diye sordu ümitsiz bir sesle.

Molly ona doğru sokuldu. "Biliyorum bu hiç hoş değil," dedi başını Cole'un omzuna yaslayıp. "Ama onlarla buluşmalıyım. Dedektif benimle konuşmak istiyormuş."

"Seninle gelmemi ister misin -o...Mike'la nereye gidecekseniz artık." Mike'ın adını öfkeyle vurgulamıştı Cole.

Molly dönüp yüzüne baktı. "Öncelikle Mike'ın adı Memur Moeler, yani o bir polis ve hayır, gelmene gerek yok ama sorduğun için teşekkürler." Molly kolunu Cole'un göğsüne doladı.

"Hı-hı," dedi Cole monoton bir sesle.

"Cole," dedi Molly. Bir yandan yaklaşan randevusuyla ilgili heyecanını kontrol altına almaya çalışıyor, bir yandan da zor durumdaki evliliğini düşünüyordu. "Nasıl gönlünü alabilirim?"

"Bu iyi bir soru," dedi Cole ve tekrar elindeki kitaba döndü.

Molly Sal Rozutto'nun kendisine uzattığı elini sıktı. Bronz teni ve kalın telli siyah saçlarıyla adı gibi kendi de tipik bir İtalyan'dı.

"Memnun oldum," dedi tereyağı gibi yumuşacık ve kibar bir sesle Memur Rozutto. Sıcak ama kesinlikle otoriter bir yaklaşımı vardı. "Bizimle buluşmayı kabul etmeniz büyük incelik. Sizin gibi, nasıl söyleyeyim, konunun *özüne inebilen* insanların

Telegram: @cinciva

davaların çözülmesine büyük katkısı oluyor.” Konuşurken bile gülümsemeye devam ediyordu.

“Şey, konunun özüne ne kadar inebildiğimi bilmiyorum ama yardım edebilirsem çok sevinirim.”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Molly’ye biraz yaklaşarak kısık sesle Memur Rozutto. “Bu davayla ilgili konuların özüne bayağı inmişsiniz.” Bunu kendi aralarındaki bir sırdan söz ediyormuş gibi söylemesi Molly’yi etkilemişti; bu adamı sevmişti. “Bu bizim çok işimize yarayabilir, Bayan Tanrıer.”

Molly’nin yüzündeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalıydı ki hemen ekledi. “Normalde...medyum kullanmayız aslında ama kaybedecek hiçbir saniyemizin olmadığı, pamuk ipliğine bağlı böyle davalarda,” dedi dalgın bir sesle ve biraz düşündükten sonra devam etti. “Bir çocuğu kurtarmak için her bir saniyenin önemli olduğu böyle davalarda, eğer...medyum...güvenilir ve akıl sağlığı yerinde biriyse...bu da kabul edilebilir bir yöntem sayılabilir.”

“Ama Memur Brown dedi ki -”

“Siz Memur Brown konusunu düşünmeyin,” dedi Sal.

“Size benim hakkımda ne söylendi bilmiyorum ama...”

“Neden söz ettiğinizi bildiğinizden emin olmama yetecek kadar çok şey söylendi.” Mike’a bir bakış attı.

Molly derin bir nefes aldı; yanaklarının kızarmaya başladığını hissedebiliyordu. *Kabul görüyorum.* “Pekala,” diye söze başladı Molly. “Size ne anlatabileceğimden pek emin değilim. Yani, gördüklerim hakkında,” dedi. Çevredekilerin konuşmalarını duymaması için sesini iyice alçaltmış, öne doğru eğilmişti. “Gördüklerim pek net ve anlaşılır sayılmaz, biliyorsunuzdur.”

Telegram: @cinciva

"Bilmiyorum ama bu işlerin nasıl olduğunu anlıyorum. Hiçbirinin kaydını tuttunuz mu?"

"Kayıt mı?" Molly ufak bir kahkaha attı ve onlara defterinden söz etti. "Ama ne gördüğümü size ben de anlatabilirim. Çoğu hâlâ tam burada," dedi Molly kafasını göstererek.

Sal başıyla onayladı.

Molly kararsız kalmıştı. "Sal, bu konuda konuşmak benim için sorun değil ama öncelikle bir konuyu kesinleştirmek istiyorum."

Mike ona merakla baktı.

"Basitçe anlatmam gerekirse Memur Brown bana bir şüpheli olduğumu söyledi. Eğer şu anda benimle konuşuyor olmanızın nedeni buysa baştan bilmek isterim. Ben kimseyle oyun oynamam ve benimle oynanmasını da istemem. Eğer şüpheliysem bunu bana şu anda açıkça söyleyin. Gidip kendime bir avukat bulayım ve konuşmamıza ondan. sonra devam edelim," dedi Molly kendinden emin bir ses ve neredeyse küstahça denebilecek bir tavırla.

"Memur Brown'in sizi bir şüpheli olarak görüğünü fark etmemiştim." Sal Mike'a baktı.

Mike söz karıştı. "Bana bakma. Bana direkt olarak böyle bir şey söylemedi."

"Her neyse," dedi Sal. "Şu anda burada bir şüpheli olarak bulunmuyorsunuz. Bu konuda sözüme güvenebilirsiniz. Ama birinin size bazı mesajlar iletmeye çalıştığı da açık. Bu mesajları iletmeye çalışan kişi bu işe bizzat karışmış da olabilir, karışmış olma ihtimali olan birilerini tanıyor da olabilir."

"Notlar," dedi Mike.

Telegram: @cinciva

"Ben bildiklerinizle ilgileniyorum. Bize anlatabileceğiniz ve Tracey'yi -umarım ki kısa zamanda ve canlı olarak- bulmamıza yardımı dokunabilecek olan her şeyle."

"Tamam, güzel." Molly etrafına dikkatlice göz gezdirip, anlattıklarım duyabilecek mesafede tanıdığı herhangi biri olmadığından emin oldu. Onlara neyi nasıl anlatacağına karar vermeye çalışarak bir süre dalgın gözlerle camdan dışarı baktı.

"Molly," dedi Sal koluna dokunarak. "İyi misin?"

Molly Çerin bir iç çekti. "İyiyim. Sadece...şey...bazen, gördüğüm şeyleri anlatmak kolay olmuyor. Gördüklerimin birçok farklı parçası oluyor. Bunların bazılarına hiçbir anlam veremiyorum ve bazılarının da olayla hiçbir bağlantısı olmadığını işin sonunda fark ediyorum." Önündeki suya limon sıktı ve biraz tatlandırıcı ekledi. Mike ve Sal şaşkın gözlerle ona bakıyorlardı. *"Bu* benim kafeinim," dedi Molly gülümseyerek.

Molly ona inanmama ihtimallerine karşı kendini hazırladı ve gördüklerini arka arkaya anlatmaya başladı. Dövülen bir adam, onun tepesinde dikilen üç adam, hissettiği acı ve kahreden üzüntü. Molly kendini ve düşüncelerini toparlayabilmek ve hissettiklerinin derinliğini en iyi şekilde nasıl aktarabileceğine karar verebilmek için sözlerine birçok kez ara verdi. O konuşurken Mike ve Sal onu çeneleri bir karış açık kalmış halde, hayret dolu gözlerle dinliyorlardı. Molly anlattıklarının fazlasıyla ürkütücü olduğunu fark edince sesini iyice alçalttı.

Mike'ın isteği üzerine ağzında oluşan elma şekeri tadını anlatmaya başladı. Olanları anlatırken daha önce olduğu gibi yine ağzı sulanıyodu. Konuşmaya mağaraya benzer, soğuk ve karanlık delikler ve geçitleri, Tracey ve koyu renk saçlı kadının bir

Telegram: @cinciva

sürü mumun önünde diz çökmüş dua ederkenki görüntüsünü ve Tracey'den son zamanlarda aldığı korkudan uzak, huzurlu titreşimleri anlatarak devam etti. Hissettiği bu tuhaf sakinlik ona bir şekilde konuyla alakasız ve yanlış geliyordu.

Molly'nin enerjisi tükenmek üzereydi. Asla açığa çıkmaması gereken hikâyeleri ortaya dökmüş, onları dillendirerek somutlaştırmış gibi hissediyordu kendini. Rahatsız olmuştu ama devam etmek için kendini zorlamak ve White Ground Yolu'nda yaşadığı o korkunç anları bir kez daha hatırlayarak polislere aktarmak zorunda olduğunun da farkındaydı. Derin bir nefes aldı, yutkundu ve onlara gördüğü çiçekli elbiseli kızı, kızın yüzünde mutlu bir ifadeyle kilisenin yanındaki mısır tarlasına doğru ilerleyişini ve tarlanın içinde kaybolup gidişini anlattı. Mike ve Sal tek kelime etmeden dinliyor ve Molly'nin söylediklerini not alıyorlardı. Molly onların konuşmaya çekindiklerini düşündü; herhangi bir yorum yaparlarsa Molly'nin sırlarını ifşa etmekten vazgeçebileceğinden korkuyor olmalıydılar.

Molly'nin nefesi daralmaya başlamıştı. Anlatacak bir görüntü daha vardı. Sonunda derin bir nefes aldı ve Perkinson Evi'nin bodrum kapılarının önünde dururken ellerinde hissettiği büyük ve güçlü ellerden söz etti.

Molly eğilip dirseklerini masaya dayadı. Gördüğü görüntüler kötü bir rüya gibi önlerine serilmişti. Molly başının ağırlaştığını ve sersemlediğini hissediyordu. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve birden gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. İçi boşalmıştı sanki; kendini kendi zihnine ihanet etmiş gibi hissediyordu, tükenmişti. Sal'ın güçlü sesiyle Mike'a söylediği üç kelimeyi güçlükle duyabildi.

Telegram: @cinciva

"Arama izni çıkar."

Papaz Lett evinin arka verandasında elinde sıcak kahvesiyle oturmuş göle bakıyor ve geçmişi düşünüyordu. Rodney'nin dövülmesinden ve bütün bu kandırmacanın başlamasından önceki günleri düşündü. Rodney'yle balığa gidişlerini hatırlıyordu. Rodney küçük bir çocukken ayaklarını iskeleden sallandırıp parmaklarını suyun içinde kıpır kıpır oynatır ve sonra balıkların parmaklarını ısırabileceğinden korkarak ayaklarını hızla yukarı çekerdi. Rodney'ye böyle yaparak balıkları kaçırdığını defalarca anlatmış ama o, bu parmak kıpırdatma oyunundan vazgeçmemişti. Tek bir balık bile yakalayamamışlardı ama yine de her Cumartesi sabahı, gölün üzerindeki sis kalkmadan ve kuşlar yiyecek aramak için yuvalarından çıkmadan, o ve Rodney üzerlerine tam takım balıkçı kıyafetlerini geçirip iskelenin yolunu tutarlardı. Birçok cebi ve deliği olan taba rengi yelekleri, iskeleye varır varmaz çıkarıp attıkları lastik çizmeleri ve Rodney'nin "balık kafası" adını taktığı, sarkık kenarlı, kahverengi balıkçı şapkaları vardı. Papaz Lett bütün bunları hatırlayınca gülümsedi.

Tam o anda gölün karşı yakasında bir hareketlilik fark etti. Polis arabaları geliyor, polis köpekleri arazide dolaşıyordu. Bunda şaşılacak bir şey yoktu; bunun olacağını zaten biliyordu; ama yine de ellerinin zangır zangır titremesini engelleyemiyordu Papaz Lett. Sarsılan fincandan verandaya bir damla kahve döküldü ve korkunç bir yalan gibi etrafa yayıldı. Papaz Lett Molly'yi, onunla yaptıkları uzun sohbetleri, geçirdiği depresyonun en özel ayrıntılarını tartıştıkları saatleri düşündü. Bütün bunlardan sonra Molly'nin ona olan güvenini birden kaybetmesi onu çok yaralamıştı.

Telegram: @cinciva

Papaz Lett kalkıp içeri girdi. Etrafa bakınıyor, bir şeyler arıyor ama aradığının ne olduğunu kendi de bilmiyordu. Perkinson Evi'nde kimin kaldığıyla ilgili bir ipucu mu arıyordu? Evinde bu konuda hiçbir görünür iz olmadığını zaten biliyordu. Bu konudaki tek ipucu, odasındaki üst rafın üzerindeki kilitli metal kutunun içine gizlenmiş olan yasal belgeydi. Papaz Lett, metal kutunun boynunda asılı duran anahtarının soğukluğunu birden göğsünde hissetti. Sinirler. Robot gibi hareketlerle dolaba gidip ağır paltosunu çıkardı ve ön kapının yanındaki küçük, akçaağaç masanın üzerine bıraktı.

Evin önüne yanaşan arabanın sesini duyunca hızlı adımlarla üst kata çıkıp yatak odasına gitti ve Rodney'nin şöminenin üzerinde duran fotoğrafını aldı. Fotoğrafta Rodney çocukken yaşadıkları evin oturma odasının zemininde oturmuş elindeki tahta trenle oynarken bir yandan da kameraya gülümsüyordu. İşler başa çıkamayacağı boyutlara vardığında, onu bu fotoğraftaki haliyle hatırlayacak, bu fotoğraftaki masumiyeti en zor günlerinde yanında taşıyacaktı Papaz Lett. İçinden kısa bir dua okudu ve kendi kendine Rodney'yi ne olursa olsun koruyacağına söz verdi. Kapıya sertçe vuruldu. Papaz Lett fotoğrafı son bir kez göğsüne bastırıp birkaç saniye tuttu ve sonra büyük bir dikkatle tekrar şöminenin üzerine, süs eşyalarının arasındaki yerine yerleştirip merdivenlerden aşağıya indi.

"Bir dakika, geliyorum." Sesindeki huzur ve sükunet kendisini bile şaşırtmıştı.

Evinin ön kapısında bir polis memuru duruyordu.

Memur Moeler kendini hızlıca tanıttı. "Papaz Lett," dedi. "Elimizde Perkinson Arazisi için çıkarılmış bir arama izni var."

Telegram: @cinciva

Papaz Lett, Memur Moeler'ın uzattığı kâğıtları elleri titreyerek aldı. Birden o kadar telaşlanmış ve öfkelenmişti ki ne kâğıtları okuyacak ne de okuduğunu anlayacak hali kalmıştı.

"Binaya hemen girmek istiyoruz, lütfen."

Papaz Lett, Hannah ve Newton'ı düşünüp derin bir iç çekti. "Hiç sorun değil," dedi. Kendini toplamaya çalışarak, ağır adımlarla camlı kapıya doğru ilerledi. Kapıyı kilitledi ve tekrar ön kapıya dönerken yolda durup masanın üzerindeki bir dergiyi düzeltti. Ceketini giyip kapıdan çıktığı sırada zihni çocukla ilgili acı veren düşüncelerle boğuşuyordu.

"Tam olarak ne bulmaya çalışacaksınız?" diye sordu Papaz Lett, Memur Moeler'la birlikte onun arabasına doğru yürürlerken.

"Rodney Lett'i, bayan," diye cevap verdi Memur Moeler.

Papaz Lett, Perkinson Evi'nin girişinde durmuş önlerindeki savaşı andıran manzarayı izliyordu.

"Tanrı aşkına," dedi. Ağır silahlı polis memurları peşlerinde arama köpekleriyle ormana girip çıkıyordu. Papaz Lett, bütün girişlerini özenle kapatıp kilitlediği evin bir kâğıt parçası gibi yırtılıp açılmasını, yabancılar tarafından adeta istila edilmesini izlerken yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Ne yaptım ben?"

"Orada kimse var mı?" diye sordu Molly telaşla.

Papaz Lett Molly'nin yüzüne bile bakmadan başını iki yana salladı. "O evle ben ilgileniyorum! Orası benim sorumluluğumda! Ve şimdi...şu hale bir bak! Onu elimden alıyor, bağıra çağıra içinde dolaşıyor, yer kaplamalarını berbat ediyor, dengeyi bozuyorlar!" Gözlerinde tarifi imkânsız bir hüzün ve kederle, bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Gözlerinin etrafı kırışıklarla dolmuş, ağzı tüm yüzünü aşağıya doğru çekmeye başlamıştı.

Telegram: @cinciva

Molly önlerindeki koşuşturmayı görebiliyor, evden gelen sesleri dinledikçe, tırnaklarıyla zemini çizerek odadan odaya koşturan köpekleri, özensizce açılan dolapları gözünde canlandırabiliyordu. Gergin ve boğucu havanın içinde birkaç yüksek ses duyuldu. "Temiz! Buraya!" Duyu organları bütün bu olanları takip etmekte zorlanıyordu. Papaz Lett'in beyaz sabun ve şekerli parfüm karışımı tanıdık kokusu serin orman havasına karışıyordu.

Yirmi dakika sonra Memur Moeler tepeden aşağıya indi.

"Mesajımı almışsın," dedi Molly'ye. Papaz Lett'e döndü. "Bodrumda bir kemirgen problemiyle karşı karşıyasınız."

Molly onlara baktı. Göz göze gelmemek için harcadıkları çabaya tanıklık etmek onun için çok üzücüydü. Birbirlerine olan güvensizlikleri çok belirgin, Molly'nin içindeki suçluluk duygusu çok acı vericiydi.

"Ev temiz çıktı," dedi Mike yüzünde sinirli bir ifadeyle Molly'ye bakarak.

"Temiz mi çıktı?" diye sordu Molly. Mike başıyla onayladı. Molly Papaz Lett'e döndü. *"Eğer* Rodney hayattaysa, Tracey Porter'ın bulunmasına yardımcı olabilir," dedi yalvaran bir sesle. Kardeşini gerçekten bunca yıl sakladıysa, ondan kolay kolay vazgeçmesi de beklenemezdi.

"Molly," dedi Papaz Lett kendinden emin bir sesle. İşaret parmağıyla başparmağını gözlerine bastırdı, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Rodney sana yardım edemez."

"Molly, ev temizdi. Zavallı kadını yalnız bırak," dedi Mike sertçe. Papaz Lett'in elini sıktı ve yavaş yavaş tepenin ardından kaybolan arama ekibine katılmak üzere yanlarından uzaklaştı.

Telegram: @cinciva

Molly Papaz Lett'in peşinden ayrılmadı. "Bu kızın da Kate Plummer gibi tek bir şansı var." Papaz Lett'in çene kasları kasılmaya başlamıştı. "Polis birincisinde bir hata yaptı. Rodney bir şüpheli olarak hedef gösterilmiş olmasaydı ve sonrasında da... ee...şey...Kate bulunmuş olabilirdi."

"Yaptıkları hata onun hayatına maloldu, Molly," dedi hararetle. "Hayatına!" Papaz Lett başını çevirdi.

Molly bir kez daha ona seslendi. "Küçük kızı düşünün. Tracey'yi düşünün."

"Rodney'yi düşün," dedi Papaz Lett öfkeyle. "Onun *ailesini* düşün."

Papaz Lett Molly'nin gözlerinin içine baktı. Sessizlik onları birleştirmiş, bu sıkıntı verici anın içinde bir araya getirmişti.

Sessizliği Memur Moeler'ın bağrışı bozdu. "Molly! Sana bu işin peşini bırakmanı söyledim. Eğer Rodney hayattaysa, onu biz buluruz."

"Ama dedi Molly.

Papaz Lett onun sözünü kesti. "Memur Moeler, abim *öldürüldü.* Öldürüldü, çünkü o bir şüpheliydi, çünkü bir şeyler *biliyordu.* Kate Plummer'a zarar verdiği için öldürülmedi o! Kate Plummer'ı öldürdüğü için de! Küçük kasabamızdaki güvensiz insanlar yüzünden öldürüldü. Yirmi beş yıldan fazladır hizmet verdiğim, kalbimi ve ruhumu verdiğim, her şeyimi gözüm kapalı emanet edebileceğimi sandığım bu kasabadaki insanlar yüzünden."

Molly ikisinin arasında durdu -aralarında bir uçurum vardı. Yüreği paramparça olmuştu. "Özür dilerim!" Papaz Lett'in yüzüne baktı ve gözlerinde gördüğü nefret dolu bakışla sarsıldı.

Telegram: @cinciva

"Papaz Lett, gerçekten üzgünüm. Ben sadece..." Molly cümlesini tamamlayamadı. "Ben sadece düşündüm ki, eğer Tracey'yi kurtarmamız mümkünse, bunu yapmalıyız. Bunu yapmalısınız."

"İşte yanıldığın nokta burası, Molly," dedi Papaz Lett. "O yapmalı." Tam karşısında duran Memur Moeler'ı gösterdi. "Tracey'yi bulması gereken o. Bu kesinlikle ne *senin*, ne benim, ne de...tanrı aşkına...Rodney'nin işi. Bu *onun* işi. Tracey'yi polisin bulması gerekiyor!"

Mike Papaz Lett'e doğru birkaç adım attı ve konuşmaya başladı. "Kesinlikle haklısınız Papaz Lett. Tracey Porter'ı bulmak bizim işimiz. Ben o soruşturmanın parçası değildim ama Kate Plummer'ı bulmak da bizim işimizdi. Ama eğer ki Rodney hayattaysa, onu bulmak ve onunla konuşmak da bizim işimiz. Bu onun Tracey'nin ortadan kayboluşuyla ilgili soruşturmaya tabi tutulacağı anlamına gelmiyor. Onunla sadece konuşmak istiyoruz."

"Kardeşim polis tarafından *sorgulandığında* ne oldu *biliyor* musunuz, Memur Moeler? Eve gelip ağabeyinizi dövülmüş halde bulmanın nasıl bir şey olduğu hakkında herhangi bir fikriniz var mı?" Papaz Lett kıpkırmızı olmuş, kollarını çılgınca sağa sola savurarak konuşuyordu. "Odaya girip ailenizden birini yerde, her tarafı kan içinde, hareketsiz, nefes bile alamaz halde bulmanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Böyle bir manzarayla karşılaşan bir insanın nasıl bir acı yaşadığı hakkında hiçbir fikriniz var mı?"

Memur Moeler öfkeden deliye dönmüştü. "Evet, Papaz Lett. Aslını isterseniz bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum. Eşim

Telegram: @cinciva

bundan iki yıl önce öldürüldü ve onu ben buldum. İnsanın içinden bir türlü çıkıp gitmeyen, onu uyanıkken takip eden ve rüyalarının içine sızan o acıyı biliyorum." Papaz Lett'in birkaç santim uzağına kadar yaklaştı. "Biliyorum, Papaz Lett. Bunun insanın canını ne kadar yaktığım biliyorum. Ağzınızdan bir türlü çıkıp gitmeyen o berbat, acı tadı, ölümün tadını biliyorum. Kokusunu biliyorum Papaz Lett. Kanın ve ölmekte olan etin kokusunu."

Memur Moeler öfkeden deliye dönmüş bir halde kelimeleri tek tek sıralarken Molly dehşetle onu izledi.

"Her geçen gün yaşadığınız yalnızlığı biliyorum, Papaz Lett ve kafanızı kurcalayan sorulan. Ya evde olsaydım? Ya süt ve yumurta almak için dışarı çıkmamış olsaydım? Ya eve daha erken gelmiş olsaydım?" Gözleri yaşlarla dolmuş, sesi titremeye başlamıştı. "Ayrıca şunu da biliyorum ki Papaz Lett, eğer birinin yaşadığım bu acıyı engelleyebilme şansı ya da elinde eşimi kurtarmama yarayabilecek herhangi bir ipucu olsaydı, onun ortaya çıkıp duruma müdahale etmesini dilerdim. Ve inanın bana eğer sonradan, birinin yardım edebilecekken etmemiş olduğunu öğrenseydim ona muhtemelen zarar verebilirdim."

Papaz Lett'in omuzlan sanki bütün enerjisi emilip gitmiş gibi çökmüştü. Bir süre ikisi de konuşmadan durdular. Sonunda Papaz Lett konuşmaya başladığında sesi değişmiş, yumuşamıştı. "Memur Moeler, ben kilisenin papazıyım. Bu insanlar benim kilisemin üyeleri. Sizce o küçük kızın bulunmasıyla ilgili bu kadar önemli bir konuda size yalan söyler miyim?" Papaz Lett'in sesi yumuşak, konuşması şaşırtıcı derecede sakin ve ikna ediciydi. "Tanrı der ki, 'Günahkâr ruh ölecektir. Oğul, babanın işlediği suçun günahını paylaşmaz."

Telegram: @cinciva

Molly Papaz Lett'in söylediklerinin ne anlamaya geldiğini düşünürken Memur Moeler arkasını döndü ve bir kez daha tepeden aşağı inen memurlara katılmak üzere yanlarından uzaklaştı. Molly Papaz Lett'e baktıkça suçluluk duygusuyla kıvranıyordu. "Papaz Lett? Durumun size güvenmiyor ya da sizi suçluyormuşum gibi göründüğünün farkındayım, ama -"

Papaz Lett Molly'nin cümlesini bitirmesini beklemeden konuşmaya başladı. "Molly, sen yanlış bir şey yapmadın. Bir yalana inandırıldın ve sadece Tracey'yi kurtarmaya çalışıyorsun. Anlıyorum." Nazikçe gülümsedi ve ellerini yalvarır gibi havaya kaldırdı. "Bu işte hepimiz aynı tarafta, birlikteyiz -sen, ben ve Tanrı."

Molly içinde derin bir pişmanlıkla Papaz Lett'in elini tuttu. Onun Rodney hakkında doğruyu söylüyor olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Birden göğsü sıkışmaya, nefesi daralmaya başladı. Papaz Lett'in ellerinden ellerine bir kıvılcım geçti ve onu öyle güçlü vurdu ki Molly az kalsın yere yuvarlanıyordu. Görüşü bozulmaya başladı ve Molly birinin uzaklarda bir yerlerden kendisine seslendiğini duydu. Bir bulutun üzerinde yolculuk ediyormuş gibi sesin üzerinde süzülüyordu. Zihninde birden bir görüntü belirdi. Kocaman bir adam, karanlık bir odada bir köşeye sinmiş, ileri geri sallanıyor, bulunduğu yerden bir şarkı sesi geliyordu. "Karanlık tünel, karanlık tünel." Görüntü yavaş yavaş gözden kaybolur, bacakları artık onu taşıyamaz hale gelirken Molly, Papaz Lett'in bileklerine çaresizlikle sıkıca sarıldı. Cep telefonu cebinde sinirli sinirli çalarken bedeni yavaşça yere yığıldı.

Telegram: @cinciva

Yirmi Beş

Tracey uyandığında Anne onun yatağının kenarında oturuyordu. “Bu sabah sana sıcak süt hazırladım.” Tracey bardaktan yükselen sıcak buhar yüzünü ısıtınca gülümsedi. “Dün gece oradan oraya dönüp durdun. Korkmuş muydun?”

“Tracey omuz silkti. “Biraz,” dedi.

“Bugün güne başlamadan önce,” diye söze başladı Anne. “Tanrı’yla konuşmalı ve ona dün gece bize göz kulak olduğu için teşekkür etmeliyiz.” Anne’nin saçları konuşurken omuzlarına sürünüyordu.

Tracey, saçları böyle savrulurken Anne’nin çok güzel göründüğünü düşündü. Çarşafların altından yavaşça sıyrılıp çıktı. Tanrı’yla doğru şekilde konuşmayı öğreneceği ve böylece hasta olmaktan kurtulacağı için heyecanlıydı. Sütünden bir yudum aldı ve bardağı şiltesinin yanına, yere bıraktı. Tanrıyla konuşmak için önce kilise elbisesini giymesi gerekeceğini hatırlayınca Tracey’nin keyfi birden kaçtı. “Anne,” dedi. Elini Anne’nin koluna koydu ve giydiği kahverengi kazağın yumuşaklığını elin-

Telegram: @cinciva

de hissedince gülümsedi. "Bugün çok üşüyorum. Her zamanki kıyafetlerle dua etsem olmaz mı?" Anne'nin üzüleceğini düşünerek endişeyle bekledi.

Anne üzülüp kızmak yerine elini uzattı ve avucunu Tracey'nin alnına dayadı. "Ateşin yok." Başını eğip dudaklarını alnına dayadı. "Hayır, bir salatalık kadar soğuk," dedi gülümseyerek. Sonunda elini Tracey'nin battaniyesinin altına soktu, küçük ayağını bulup kavradı ve sonra birden elini kaçırır gibi hızla geri çekti. "Sen *gerçekten* üşümüşsün! Ayakların buz gibi olmuş!" dedi gülerek. Tracey keyifle kıkırdadı. "Neyse ki bugün sana ayağını sıcak tutacak çoraplar getirmiştim!" dedi ve Tracey'nin hayatında gördüğü en yumuşak ve kabarık çorapları alıp battaniyesinin üzerine bıraktı.

Tracey onları hemen eline aldı ve yumuşaklığını hissetmek için yüzüne götürdü. "Bunlara bayıldım!"

"Dün çok uslu bir kız olduğun ve bugün bir buzdağı gibi donduğun için bugünlük normal kıyafetlerinle dua edebilirsin."

Tracey çarşafın altından çıkmadan eğilip yeni çoraplarını ayağına geçirdi. Anne'nin ona verdiği yeni kıyafetleri giydi. Tişört biraz dar gelmişti ve tişörtün üzerine giydiği kırmızı kazak da biraz büyüktü. Ayrıca kazağın üzerinde ketçap lekesine benzeyen bir leke de vardı ama Tracey bunlara aldırmadı. Kırmızı en sevdiği renklerden biriydi ve kazak onu birden ısıtmıştı. Temiz iç çamaşırları giyip annenin kazağı gibi kahverengi olan fitilli kadife pantolonunu üzerine geçirdi. Pantolonunun Anne'nin kazağıyla aynı renkte olması Tracey'nin hoşuna gitmişti. Uzanıp yerden bardağını aldı ve ılık sütünü bir dikişte içip bitirdi.

"Belki bugün biraz dışarı çıkabiliriz," dedi Anne.

Telegram: @cinciva

Tracey'nin gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten!" dedi." Bugün halletmem gereken birkaç iş var. O yüzden belki bundan önce biraz dışarı çıkarız. Sonra gidip birkaç şey almam gerekiyor."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu Tracey.

"Üzgünüm balkabağım ama bugün seni yanımda götüremem. Çok sıkıcı ve yorucu bir gün olacak. Ayrıca toksinlere çok fazla maruz kalmanı istemiyorum. Oynamak için dışarı çıkman bile benim için zaten başlı başına bir endişe kaynağı ama bana kalırsa buna değiyor. Seni sıkıcı işler yüzünden tehlikeye atmak istemiyorum," Anne masaya gidip o yokken kullanması için Tracey'nin çizimlerini, kâğıtlarını ve boya kalemlerini masaya koydu.

Bazı işlerle uğraşmak kulağa gerçekten de sıkıcı geliyordu ama her zamankinden farklı bir şeyler yapma fikri de Tracey'nin ilgisini çekmişti. Yeni bir şeyler yapmanın heyecanıyla toksinlere maruz kalmayı yan yana koyup değerlendirdi ve bu konunun fazla üzerine gitmemeye karar verdi. "Umarım hastalanmazsın," dedi.

"Ben büyük ve sağlıklıyım. Sanırım oldukça güvende sayılırım ama tabii yine de sürekli dışarıda olmak istemem, orası kesin!" Anne buzluğa gidip bir elma aldı, dilimledi ve Tracey'ye uzattı. "Gidip bize biraz yiyecek getirmeliyim ve seni sıcak tutacak giysiler de bulmak istiyorum."

"Kıyafetlerimiz nereden geliyor?" diye sordu Tracey.

"Ah, farklı yerlerden. Bizim gibi...daha az şanslı olanlara kıyafet veren insanlar var. Ayrıca parkta ve diğer yerlerde tanıştığım arkadaşlarım da var ve onlar da bize kullanılmış giysilerini veriyorlar."

Telegram: @cinciva

"Peki ya yiyecekler? Sen çalışmıyorsun ve evde bir baba da yok. Yiyeceklerimizi nasıl satın alıyoruz?" diye sordu Tracey.

Anne elini Tracey'nin bacağına koydu ve fısıldadı. "Sen bunları düşünme, tamam mı? Anne'nin arkadaşları var ve onlar ona arada sırada ufak tefek işler ayarlıyorlar. Her zaman bize yetecek kadar yiyeceğimiz olacak. Ayrıca bize yiyecek veren yerler de var."

Tracey ona yan yan baktı. "Çalmıyorsun değil mi?" dedi gözlerini faltaşı gibi açarak.

"Tabii ki hayır! Annem bana asla hiçbir şey çalmamam gerektiğini öğretti -ve sen de hiçbir zaman çalmamalısın. Bu çok yanlış bir şey!"

Kahvaltılarına sessizce devam ettiler. Tracey bir gün iyi bir anne olup olmayacağını düşündü -tabii çocuklarını korumayı başarırsa ve hatta çocuk sahibi olabilirse. Çocuk sahibi olmak için bir baba gerekmiyor muydu? Tracey bütün bunları düşünüp dururken Anne'nin şiltenin üzerine atılmış ceketini gördü. O biraz sonra işlerini halletmek için gidecek ve kendisi bir kez daha yalnız kalacaktı. Birden Tracey'nin bütün neşesi kaçmıştı.

Anne işlerini halletmek için gittikten kısa bir süre sonra odayı aydınlatan mum söndü. Tracey bir türlü mumu tekrar yakamıyor her geçen saniye biraz daha korkuya kapılıyordu. Anne'nin onun için bırakmış olduğunu umduğu feneri bulabilmek için ellerini telaşla masada gezdirirken bütün çizimlerini masadan aşağı devirdi Tracey. Anne döndüğünde dehşet içinde odanın orta yerine sinmiş, yüksek sesle hıçkırarak ağlıyordu. Anne'nin ona bağırarak söylediklerini duymadı, elleriyle başını iki yanından tuttu ve saçlarını çekiştirmeye, etrafını saran karanlığı yok ede-

Telegram: @cinciva

bilmek için ileri geri sallanmaya başladı. Sonra Anne kaçıp gitti ve Tracey bir kez daha karanlığın içinde tek başına kaldı.

Hannah kafede Newton'ın karşısında otururken yirmi yıl öncede kalan o soğuk ve tatsız geceyi düşündü. Her şeyi dün gibi hatırlıyor, o gece yaşadığı korkuyu hâlâ tüm bedeninde hissedebiliyordu. Charlie'nin onu terk etmesinin üzerinden daha sadece birkaç ay geçmişti ve Hannah her dakikasını onun geri dönüp sırrını öğreneceğinden korkarak, dehşet içinde geçiriyordu. Dışarıda halletmesi gereken işleri olduğunda onun kendisini takip etmediğinden emin olmak için sürekli etrafına bakıp duruyor ve geceleri Tanrı'ya şükür ki Newton, her ihtimale karşı arabasıyla birkaç kez Hannah'nın sokağından geçip, Charlie'nin arabasının evin önünde olup olmadığını kontrol ediyordu. Gitmek Charlie'nin kendi seçimiydi ama Hannah ruh hali son derece değişken bu adamın geri dönmeyeceğinden bir türlü emin olamıyordu. O gece, atları beslemekten döndüğünde Hannah'nın tüm bedeni ağrılarla sızlıyor, sırtı, bacakları ve hatta kolları bile ağrıyordu. Bebeğin gelmesine daha çok zaman olduğundan, erken doğum olabileceği aklına gelmemiş, bir yerlerden bir virüs kaptığını düşünmüştü. Hannah içeri girip kendine bir fincan çay hazırladı ve biraz dinlenmesi gerektiğini düşünerek koltuğa kıvrıldı. Her zamanki gibi Newton'ı arayıp eve geldiğini haber verdi ve ona kendini nasıl hissettiğini anlatıp uyumayı deneyeceğini söyledi. Telefon görüşmeleri o kadar dakik ve düzenliydi ki insan onların aramalarına göre saatini bile ayarlayabilirdi. Ama Newton ve Betty ısrar ediyordu. Hannah'nın güvende olduğu bilmek istiyorlardı ve Hannah da kendisine gösterdikleri bu ilgi için onlara minnettardı.

Telegram: @cinciva

6. His

Newton'ı tekrar aradığında neredeyese geceyarısı olmuştu. Newton ve Betty dakikalar sonra yanlarında sağlık kitapçıkları, havlular ve buz torbalarıyla başucundaydılar. Hiçbiri tam olarak neler olacağını bilmiyordu. Newton, Betty oğulları Sam'i doğururken odanın dışında beklemişti ve Betty de sakinleştiriciler yüzünden yaşadıklarını hatırlamıyordu. Newton titreyen bacaklarla odanın içinde bir oraya bir buraya dolaşıp duruyordu. Hannah'yı hastaneye gitmeye ikna etmek için çok uğraşmış, hatta ona yalvarmış ama o kararından dönmemişti. Charlie'nin bebeğin izini bulması ve gelip ondan alması tehlikesini göze alamazdı.

Sancılar saatlerce sürmüş, doğum uzadıkça Betty, Hannah için olduğu kadar Hannah'nın attığı her tiz çığlıkla biraz daha gerilip telaşlanan eşi için de endişelenmeye başlamıştı. Ama Newton güçlü bir adamdı ve Betty onun bu zorlu sınavı da atlatacağından emindi. Hannah vücudunun alt kısmına bıçak gibi saplanan sancılarla kıvranırken bir yandan da dışarı fırlamış olan karnını iki kocaman eliyle sımsıkı tutmuş sıkıştırıyor, bütün gücüyle ıkınıyor ama bebek bir türlü gelmiyordu. Hannah daha fazla devam edebileceğinden emin değildi -bir yanı hemen oracıkta ölüp gitmek ve Charlie'nin korkusundan da doğum sancılarından da sonsuza dek kurtulmak istiyordu.

Betty hiç durmadan serin bir bezle yüzünü ve alnını siliyor, destekleyici sözler ve masajla onu biraz olsun rahatlatmaya çalışıyor, Newton ise bir yandan hastaneye gitmeyi kabul etmesi için ona yalvarmaya devam ediyordu. Hannah bunu kabul etmeyeceğini bir kez daha açıkça belirttikten sonra ikna çabalarının sonuçsuz kalacağını fark eden Newton onun fikrini değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmiş ve ona destek olmak için elinden geleni yap-

Telegram: @cinciva

maya başlamıştı. Hannah'yla birlikte nefes alıp veriyor, her güçlü kasılmada onunla birlikte boncuk boncuk terliyor, Hannah'nın dikkatini içinde bulunduğu bu içler acısı durumdan biraz olsun uzaklaştırmak için saçma öyküler anlatıyor, şakalar yapıyordu. Sonra kasılmalar birden durdu. Önce Hannah'nın ve ardından da Newton'in nefes alıp vermeleri yavaşladı. Üçü birden gözlerini Hannah'nın karnına dikip onlara saatler gibi gelen dakikalar boyunca bir sonraki kasılmayı beklediler. Newton elini Hannah'nın kamının üzerine koydu ve dua etmeye başladı. Sonra Hannah birden, biri sırtından bir tekme atmış gibi çığlığı bastı. Eğilip elinden geldiği kadar kuvvetle ıkındı ve sonunda iki minik ayak göründü. Newton elinde eldivenlerle oradaydı. Altlarına bir battaniye ve *her ihtimale karşı* da yastıklar serilmişti. Newton, Hannah'nın sevgili kızını yakaladı, yukarı kaldırdı ve sonra yavaşça Hannah'nın kollarının arasına verdi. Onun aldığı ilk nefesi duyan da, son nefesini gören de Newton olmuştu. Zorlanarak kısa ve hızlı bir nefes almış ve hemen ardından aldığı bütün havayı yavaş yavaş geri vermişti. Kafasının üzerinde bir tutam kahverengi saçı, melek gibi yüzü ve zayıf, küçük bir vücudu olan çok güzel bir bebekti. Yumuşacık pembe kolları ve bacakları bir oyuncak bebeğinki gibi küçücük ve cansızdı. Hannah onun minicik parmaklarına dokundu. Ellerinde ve ayaklarında, üzerlerinde minicik tırnaklar olan yirmi minik parmağı vardı -ama erken gelmişti. *Daha zurnanı gelmemişti,* demişti Hannah -ama belki de gelmişti.

Hannah elinde Newton'un elinin sıcaklığını hissedince kendine geldi. "*Hannah?"* dedi Newton.

Hannah hafifçe silkinip kendini toparladı. "Özür dilerim." Yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Telegram: @cinciva

Kısa yolculuk tanıdık ve rahatlatıcıydı. Papaz Lett Rodney'nin hayatını, nasıl birlikte büyüdüklerini ve doğduğu günden beri küçük kardeşini nasıl koruyup kolladığını düşündü. Annesi, Rodney'yi ona emanet edip birlikte oldukları sürece hayatta hiçbir zaman yalnız kalmayacaklarını söylemiş ve Papaz Lett bu sorumluluğu çok ciddiye almıştı. Mahalledeki çocuklar onunla dalga geçtiğinde Rodney'yi korumuş, büyük zorluklarla ona okuma yazma öğretmeye çalışmıştı. Onunla kardeşi değil kendi oğluymuş gibi ilgileniyordu. Boyds'a taşınmaya karar verdiğinde Rodney'yi, onun sırtlarında bir yük olduğunu söyleyip duran ailesiyle bırakıp gitmeyi göze alamadı. Rodney'nin hayattaki tek dayanağının kendisi olduğunu biliyordu. Daha yirmili yaşlarındaki genç bir kadın olarak bu sorumluluğu yüklenmeye hazırdı. Rodney Papaz Lett'in mesleğini hiçbir zaman sorgulamamıştı ama onu kendisinden uzaklaştıran işleri olduğunda gerçekten huzursuzlanıyordu. Rodney'nin, Papaz Lett'in çoğu zaman onu papaz evinde tek başına bırakarak gidip kiliseyle ilgilenmek *zorunda* olduğunu anlaması yıllar almıştı. Rodney kalabalıktan korkardı. Kilisedeki küçük cemaat toplantıları bile onun ödünü koparıyordu. Papaz Lett, Rodney'nin insanlar arasında kendini daha rahat hissetmesini sağlamak için onu birçok kez evlerinin bulunduğu tarihi sokakta dolaştırıp komşularıyla tanıştırmaya çalışmıştı. Bu kolay olmamış, Rodney defalarca onu sokağın ortasında tek başına bırakarak doğruca papaz evine geri kaçmıştı. Ama Rodney'nin insanlara alışmasının gerekli olduğunu düşünen Papaz Lett, işin peşini bırakmamış ve sonunda Rodney'nin korkusunu neredeyse tamamen aşmasını sağlamayı başarmıştı.

Rodney en çok Boyds Kasaba Dükkânı'na çıkan yolda yü-

Telegram: @cinciva

rümekten hoşlanıyordu. Rodney'nin Edie ve Jin'e görür görmez hemen kanı kaynamış ve bu ilgisi, onlardan da aynı şekilde karşılık bulmuştu. Papaz Lett Rodney'ye alt geçidi kullanarak oraya nasıl güvenli bir şekilde ulaşabileceğini göstermiş, sesleri dinleyerek geçide bir trenin yaklaşıp yaklaşmadığını anlamayı ve rayların üzerinden asla geçmemesi gerektiğini öğretmişti. Rodney başlarda alt geçide girerse rayların öbür tarafından çıkacağına inanmak istememiş ve Papaz Lett ona bunu bir oyunla öğretmişti. Tüneli koşarak geçip rayların diğer tarafından çıkıyor, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Rodney'ye coşkuyla el salladıktan sonra aynı yolu koşarak geri dönüp onu bunu yapabileceğine ikna etmeye çabalıyordu.

Papaz Lett Jin ve Edie'yle Rodney hakkında konuşmuştu. Onlara Rodney'nin dükkânı her gün ziyaret etmesinin sorun olup olmayacağını sormuş ve bir terslik olması durumunda olaya hemen müdahale edeceği konusunda onlara güvence vermişti. Rodney onlara yük olmaya başlarsa bu ziyaretlerin hemen son bulacağını onlara açıkça söylemişti ama bu hiçbir zaman olmadı. Edie Rodney'yi kendi oğlu gibi seviyor ve onunla yakından ilgileniyordu. Onun iyi beslenmesine ve genel olarak mutlu olmasına özen gösteriyordu. Jin de onun ziyaretlerini dört gözle bekliyor, her gün onun geleceği saatte dükkânın arkasındaki verandaya çıkıp bekliyor, kocaman kafası alt geçidin çıkışında görünür görünmez seslenip onu dükkâna çağırıyordu. Edie ve Jin hem Rodney hem de Papaz Lett'e büyük bir rahatlık sağlıyorlardı. Onların Rodney'ye olan sevgisi sayesinde Papaz Lett onun başına bir şey gelip gelmediği konusunda endişe etmeden rahatlıkla kilisedeki işlerini sürdürebiliyordu. Edie ve Jin'in onun yanında olmaları onu rahatlatıyordu.

Telegram: @cinciva

Aralarında söze dökülmemiş gizli bir güven anlaşması vardı sanki. Rodney'nin dükkâna gitmediği zamanlarda Jin hemen Papaz Lett'i arayıp Rodney'nin iyi olup olmadığını sorardı.

Papaz Lett, Edie ve Jin'e ihanet ettiğini düşündükçe hüzünleniyor, öfkeleniyordu. Rodney'yi kurtarmaya çalışırken birçok insanı istemeden de olsa incitmişti.

Papaz Lett, geçen yirmi yılın ağırlığını üzerinde hissederek, sıkıntılı adımlarla küçücük karanlık odaya girdi. Çocuk odanın ortasında, yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle çılgınca ileri geri sallanıyor, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Boya kalemleriyle yapılmış resimler yerlere yayılmıştı. Yerde ağır bir elin karanlık düşüncelerle çizdiği yirmi, belki de otuz resim vardı.

Papaz Lett bu rahatsız edici manzarayla geçmişte bir kez daha kaşılaşmıştı. Yerdeki kâğıtları aceleyle topladı ve hızlı hızlı gözden geçirdi. Hepsi siyah boya kalemiyle yapılmıştı, çizgiler kalın ve çarpık çurpuktu.

"Bunlar ne?" diye sordu Papaz Lett dehşet içinde. Paniğe kapılmış halde bağırarak bir kez daha tekrarladı. "Bunlar ne?"

Papaz Lett ardına bile bakmadan hızla odadan çıktı. *Ne yaptım ben ?*

Molly geçirdiği duygu yüklü sabahın ardından tükenmiş halde eve dönüp koltuğa yığıldı. Telefonunu alıp yorgun parmaklarıyla Cole'un numarasını tuşladı.

"Selam, tatlım, eve kaçta gelirsin?" diye sordu sesini duyar duymaz.

"Evde olduğuna göre şimdi çıkıyorum," dedi neşeyle Cole. Molly rahat bir nefes alıp gülümsedi. "Ne yapmak istersin? Sinemaya gidelim mi?"

Telegram: @cinciva

"Sen nasıl istersen. Sadece seninle biraz zaman geçirmek istiyorum," dedi Molly. Cole'un aralarını düzeltmeye çalışması onu rahatlatmıştı.

Cole cevap vereceği sırada kapı şiddetle çalındı. Köpekler heyecanla havlayarak kapıya doğru koştular. "Bir saniye bekler misin, tatlım," dedi Molly Cole'a.

Kapıya bir kez daha hızlı hızlı vuruldu. "Kimsiniz?" diye seslendi Molly.

Molly kapının diğer tarafından gelen cevabı duyunca olduğu yerde donup kaldı. "Papaz Lett?" Molly telefonu kulağından indirmeden kapıya doğru ilerledi.

"Açma, Molly. Edie'nin anlattıklarından sonra ona güvenmiyorum," dedi Cole sertçe.

"Hiçbir şey söylemeden öylece arkamı dönüp gidemem, Cole. Rahatla," dedi Molly. Cole'un Papaz Lett'e bu ani güvensizliği ve hislerine olan desteği onu şaşırtmıştı. Köpekleri sakinleştirip kapıyı açtı.

Papaz Lett boynuna mavi bir eşarp dolamış, başında koyu renk bir şapkayla karşısında duruyordu. Ceketinin düğmeleri baştan sona iliklenmişti ve son derece endişeli görünüyordu. "İçeri gelebilir miyim, Molly?" dedi telaşlı bir sesle.

"Yapma, Molly!" diye bağırdı Cole.

Molly kenara çekilip Papaz Lett'i içeri aldı. Stealth ve Trigger hemen yanına yaklaşıp Papaz Lett'in bacaklarını kokladılar. Telefondan Cole'un sesi gelmeye devam ediyordu. "Molly? Ne istiyormuş?"

Cole ona seslenmeye devam ederken Molly telefonu yavaşça aşağı indirdi. "Papaz Lett?"

Telegram: @cinciva

"Bu sabah arama sırasında olanları biliyorum. Bu bakışı binlerce kez gördüm -Rodney'de." Ağzına birkaç tane ayçekirdeği attı.

Molly öfkelenmişti. Tabii görmüşsündür dedi içinden. Avuçları terlemeye, paniğe kapılmaya başlamıştı. Telefonu sıkıca kavradı.

Papaz Lett eline baktı ve sonra gözlerini yukarı, tavana kaldırıp fısıldadı. "Bana bunu yapmam için, doğru olanı yapmam için güç ver. Lütfen Tanrım." Gözlerini Molly'ye çevirip ağzını açtı ama ağzında kelimeler yerine ayçekirdeği parçaları vardı. Elini cebine götürdü.

Molly'nin kalp atışları hızlanmıştı. Bir adım geriye çekildi. İki yanında tetikte bekleyen Stealth ve Trigger hırlamaya başlamıştı.

Papaz Lett cebinden bir sürü çocuk resmi çıkardı, kâğıtları bacağının üzerine dayayıp düzeltti ve Molly'ye uzattı.

Papaz Lett Boyds sokaklarında hızla ilerlerken çok sıkıntılı ve dalgın görünüyordu. Yanında oturan Molly herhangi bir tehlikeli duruma karşı tetikteydi. Cole'un öfkeli sözleri kulaklarında yankılandı. "Molly, aptal *olma*\ Onunla gitme!" İçinden telefonu yüzüne kapatmadan hemen önce ona verdiği ters cevap için kendi kendine kızıyordu. "Aptal mı? Gittim bile!" Kâğıtları hızlı hızlı gözden geçirip, karanlık resimleri kalbi küt küt atarak bir kez daha inceledi Molly. "Kızın hayatta olduğunu biliyordum," diye mırıldandı. Resimlerde mısır tarlalarıyla çevrili küçük bir kız vardı. Başka bir resimde kız mumların önünde diz çökmüş ve bir diğerinde de karanlık tünellerde yürürken görülüyordu. Daracık tüneller tamamen siyah boyanmış, sadece küçük kızın

Telegram: @cinciva

etrafı bir hale oluşturacak şekilde beyaz bırakılmıştı. Molly resimlerde Tracey'yi görebiliyordu. Nefes alıp vermesi birden hızlandı. Elinde tuttuğu kâğıtlarda resmedilmiş olan sahneler, görüntüler halinde gözlerinin önünde hızlı hızlı görünüp kayboluyordu.

Ana yoldan çıkıp evin yoluna saptılar. Molly her ihtimale karşı gözünü Papaz Lett'ten ayırmıyordu.

Dik yokuşu tırmanıp arabayı eski Viktoryen evin önüne bıraktılar.

Molly bir kez daha dizlerinde duran çizimlere baktı. Çizimlerin birini bırakıp birini alırken elleri titriyordu. "Şuna bir b -" Molly cümlesini tamamlayamadı. "Aman Tanrım -şuna bir bakın." Elindeki rahatsız edici resmi Papaz Lett'e uzattı. Papaz Lett'in gözlerinde gördüğü tarifsiz acı gerçekti. Molly'nin ona olan güvensizliği yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

"Sanki bir delikte," dedi Molly çatlayan sesiyle. "Nerede?" diye devam etti. Çizimi kaldırıp göğsüne bastırdı. Birden içinde bir sıkıntı hissetti. Soğuk toprak ve idrar kokusunu alabiliyor, Tracey'nin korkusunu içinde hissediyordu. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla atıyordu. Ve sonra birden, bir rahatlama hissetti Molly. Sanki Tracey kurtulma ümitlerini bir kenara bırakmış ve içinde bulunduğu durumu kabullenmiş, onu kaçıran kişiye teslim olmuştu.

Anne işlerini halletmek için gittikten kısa süre sonra mum sönmüş ve Tracey fitili tekrar yakmayı başaramamıştı. Anne dönüp Tracey'yi odanın ortasında korku içinde ağlarken bulmuştu. Anne ona bağırarak bir şeyler söylemişti ama Tracey korkudan söylediklerinin hiçbir kelimesini anlayamamış ve sonra Anne,

Telegram: @cinciva

Tracey'yi bir kez daha karanlığın içinde tek başına bırakıp gitmişti. Birkaç saniye sonra döndüğünde elinde yeni kibritler tutuyordu.

Anne bir ilahi mırıldanarak mumu yaktı ve sonra Tracey'nin yanına yaklaşıp onu sakinleştirmeye, ona güvende olduğunu anlatmaya çalıştı.

Tracey Anne'nin hiç zorlanmadan, kolayca yaktığı muma baktı. Mumu nasıl yakacağını öğrenmesi gerekiyordu -bir daha asla böyle berbat bir durumda kalmak istemiyordu. "Anne, bugün mumları ben yakabilir miyim?" diye sordu çekingen bir sesle. Günlerdir Anne'nin mumları yakışını izliyordu ve bunu yapmayı öğrenebileceğine inanıyordu.

"Belki birlikte yapabiliriz," dedi Anne.

Tracey Anne'nin yanına dizlerinin üzerine çöktü ve Anne bir kibrit yaktı. Kibritin birden parlaması, parlak kırmızı ve turuncu renkli o anlık kıvılcım onu büyülemişti. En sevdiği kısımsa kibritten gelen ve sadece birkaç milisaniye süren o hafif tıslamaydı. Burnuna sülfürün keskin kokusu geldi. Tracey elini Anne'nin elinin üzerine koydu ve ikisi birlikte mumları tek tek yaktılar. Bu kez ne söyleneceğini de biliyordu Tracey. Kendiyle gurur duyarak, Anne'yle aynı anda konuşmaya başladı; sözleri söylerken sesleri kusursuzca iç içe geçiyordu.

Önce alçak sesle söylediler. "Yüce Tanrım." Tracey'nin duaya katıldığını duyan Anne şaşkın gözlerle ona baktı. "Sana Mezmur 91'de yazılı olanlar için, Yüceler Yücesi'nin gizli barınağında kalmamıza izin verdiğin ve bunu yapabildiğimizi sağladığın için teşekkür ediyoruz."

Tracey bundan sonrasında söyleyeceklerini unutunca endişe-

Telegram: @cinciva

li gözlerle ellerine baktı. Anne yüzünde kocaman bir gülümsemeyle devam etti.

"Her Şeye Gücü Yeten'in gölgesinde barınıyoruz. Sana bizim Efendimiz, sığınağımız, kalemiz ve güvendiğimiz Tanrımız olduğun için teşekkür ederiz. Bizi avcı tuzağından ve ölümcül hastalıktan kurtardığın için teşekkür ederiz. Bizi kanatlarının altına aldığın için teşekkür ederiz. Kanatlarının altına sığınabildiğimiz için teşekkür ederiz. Sadakatin kalkanımız ve siperimiz olduğu için teşekkür ederiz. Gecenin dehşetinden, gündüz uçan oktan, karanlıkta dolaşan hastalıktan ve öğleyin yok eden kırgınlıktan korkmadığımız için teşekkür ederiz. Yanında bin, sağında on bin kişi kırılsa bile bize kimse dokunamayacağı için sana teşekkür ediyoruz."

Tracey bundan sonrasını hatırlıyordu. Burası en sevdiği kısımdı. Yüksek sesle tekrarlarken kelimeler ağzından bir çocuk şarkısı söyler gibi kolayca dökülüverdi. "Her yerde bizi korumaları için meleklerine buyruk verdiğin için ve onlar, ayağımız bir taşa çarpmasın diye bizi elleri üzerinde taşıyacakları için teşekkür ediyoruz. Sana seslenince bizi yanıtlayacağın, sıkıntıda yanımızda olacağın ve kurtarıp yücelteceğin, bizi uzun ömürle doyuracağın ve kurtarışını göstereceğin için teşekkür ederiz."

Anne Tracey'nin elini tuttu ve duayı birlikte tamamladılar. "Amin!" Tracey'yi kendine doğru çekti ve ona bütün gücüyle sarıldı. Tracey kendiyle gurur duyuyor, gözleri heyecanla parlıyordu.

Merdivenlerden yukarı çıktılar. Molly loş koridorda Papaz Lett'in ardından yavaş adımlarla ilerliyordu. Koridorun sonundaki odadan korku dolu bir ses yükseldi. Molly karşılarındaki

Telegram: @cinciva

karanlık odanın ortasına sinmiş, başı dizlerinin arasında, elleriyle bacaklarına sıkıca sarılmış, hiç durmadan ileri geri, ileri geri sallanan bu iri yarı adamı gördüğü görüntülerden hatırlıyordu. Vücudunun üst kısmı onu aşağı çekiyor, hızı her ileri hareketiyle biraz daha artıyordu.

"Rodney," diye fısıldadı Molly.

Papaz Lett ona yüzünde belli belirsiz bir rahatlamayla baktı. "Evet, bu benim kardeşim, Rodney."

"Ne kadar zamandır bu halde?" diye sordu Molly.

"Bilmiyorum. Onu bulduğumda bu durumdaydı," dedi Papaz Lett endişeli bir sesle.

"Bunu hep yapar mı? Yani böyle sallanır mı?"

"Sadece bir şeyler gördüğü zamanlarda -ama hiç bu kadar hızlı sallandığını görmemiştim ve o hiç...o hiç ağlamazdı da." Papaz Lett'in gittikçe daha fazla paniğe kapıldığı sesinden anlaşılıyordu.

Molly ona bakınca bacaklarındaki ıslaklıkları ve yüzünden süzülen yaşları gördü. Papaz Lett Rodney'ye biraz yaklaşıp elini küçük kardeşinin sırtına koydu. Rodney bu tanıdık dokunuşun farkında bile değildi.

"Tatlım," dedi Papaz Lett. "Neyin var? Sorun ne?"

Rodney onun orada olduğunu bile fark etmemişti.

"Rodney, sana yardım ememe izin ver," dedi yalvaran bir sesle Papaz Lett.

Cevap yoktu.

Rodney ne ablasına ne de Molly'ye bakmadı. Gittikçe daha hızlı sallanmaya başlamıştı. Molly onun yanına gitti. Rodney ' nin çizimleriyle kendi gördüğü görüntüler arasındaki bağlantı onu

Telegram: @cinciva

çok etkilemişti. Elini yavaşça Rodney'nin elinin üzerine koydu. Rodney gözlerini açtı ve bakışlarını yukarı kaldırdı. Papaz Lett'in güvenli kollarından uzakta olmak onu huzursuz etmişti. "M..Molly." Molly dehşet içinde geriye çekildi. Rodney gözlerini tekrar yere indirdi; artık daha hızlı sallanıyordu.

Sonra birden durdu. "Rodney biliyor Molly!" dedi fısıldar gibi, ciddi bir sesle. "Molly mavi kuşları görüyor," dedi ve bir cevap bekler gibi başını eğdi. Molly donup kalmıştı. "Rodney mavi kuşlan görüyor," dedi ve ayağa kalkıp upuzun boyuyla Molly'nin tepesine dikildi. Molly biraz daha geri çekilip Papaz Lett'in yanında durdu. Rodney kocaman ellerini uzatıp Molly'nin ellerini tuttu. Molly korkudan taş kesilmişti. Ellerini çevirdi ve avuçlarını Molly'nin avuçlarının üzerine koydu. Gözleri bir an için heyecanla parladı. "Rodney biliyor Molly," dedi şarkı söyler gibi.

"O şendin," dedi Molly. Titreyen küçük ellerinin üzerinde duran bu kocaman pençeleri tanımıştı.

"Molly bul kız." Rodney ellerini geri çekerken Molly'ye ümit dolu gözlerle bakıyordu.

Molly'nin zihni birden görüntülerle doldu. Beyni bir şekilde Amanda'yla Tracey'yi birbirine karıştırmıştı ve Molly artık onları birbirinden ayıramıyordu. *Bir şeyim yok. İyiyim. Benim suçum değil* diye tekrarladı içinden. Geçmişe kaymamak, bugünde kalmak için tüm gücüyle çabalıyordu. Üzerinde bir kadınla bir çocuğun resimlerinin bulunduğu bir kâğıdı eline aldı -birlikte yemek yiyor, oynuyor, arka arkaya yürüyerek bir yere gidiyor, dizlerinin üzerine çöküp dua ediyorlardı. Resimde ayrıca çarpık çurpuk çizilmiş ağaçlar ve çalılar vardı. Molly gergin bir sesle sordu. "Bu kim Rodney? Bu küçük kız kim?"

Telegram: @cinciva

Rodney cevap vermeden bakmaya devam etti.

"Bu kızı tanıyor muyum?" diye bir daha denedi Molly.

Rodney başını hafifçe aşağı indirdi -evet demek istemişti.

"Amanda mı? Bu o mu Rodney?" diye sordu telaşla.

Rodney eliniz uzatıp koluna dokundu ve Molly o anda anladı. Bu Amanda değil Tracey'ydi. Molly telaşla dönüp Papaz Lett'e baktı. "Bu kaybolan kız mı?"

Papaz Lett bir şey söylemeden sadece kaşlarını kaldırdı.

"Kayıp değil," dedi Rodney sakince. "Kız kayıp değil. Kız karanlık bir yer. Sen de görüyorsun."

Papaz Lett öne doğru hafifçe eğilmiş, merakla onları dinliyordu. Derin bir nefes aldı ve sordu. "Kimi?"

"Kızı. Anne."

"Kim bu kız, Rodney?" diye sordu Papaz Lett.

Rodney sertçe Papaz Lett'e döndü ve kızgın ve mesafeli bir sesle cevap verdi. "Molly *biliyor* bu kız kim!" "Carla bilmiyor. Molly biliyor!" Rodney başını çevirdi.

Molly'nin gözleri önlerinde duran bu dev gibi adamla, ellerini yumruk yapmış, kaygı dolu gözlerini hızlı hızlı kırpıştıran Papaz Lett arasında gidip geliyordu. Birden bir gürültü duyuldu. Rodney dizlerinin üzerine çökmüştü. Molly hemen onun yanına gitti. Rodney hafifçe inleyerek sallanmaya başlamıştı. Molly'nin aklına o an birden Erik'in daha önce sözünü ettiği Son Rise programı geldi. Molly hemen Rodney'nin yanına diz çöktü ve ikisi birlikte aynı hızla ileri geri sallanmaya başladılar. "Bu Tracey mi?" diye sordu Molly.

Rodney Molly'nin sesini duyunca sallanmayı bıraktı. Ona bakmadan sessizce oturuyor, gözyaşları çenesinden bacakları-

Telegram: @cinciva

na damlıyordu. Daha yavaş bir hızla tekrar sallanmaya başladı. Papaz Lett yanlarında durmuş endişeli gözlerle onları izliyor, Molly ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Molly çantasını açıp içinden kolyeyle şekerleme kâğıdını çıkardı ve hiçbir şey söylemeden Rodney'nin önüne koydu. Rodney gözlerini kapadı ve bir süre sallanmadan hareketsizce durdu. Papaz Lett kardeşine baktı. Hissettiği sıkıntı ve endişe gözlerinden okunuyordu. Rodney uzanıp kocaman elini bir fareyi hapseder gibi kolyeyle şekerleme kâğıdının üzerine kapattı ve alçak ve acı dolu bir sesle uzun uzun inlemeye başladı. Sadece nefes almak için ara veriyor, kısacık, belli belirsiz bir nefesin ardından inlemeye devam ediyordu. Elini kolyeyle kâğıdın üzerinden kaldırmadan yavaşça yine sallanmaya başladı.

Molly artık tehlikeli sularda yüzdüğünün farkındaydı. Rodney'nin ne tepki vereceğini bilemiyordu. Yumuşak, mesafeli bir sesle ona seslendi. "Anlat bana, Rodney."

İnleme devam ediyordu. Rodney kolyeyle kâğıdı avucunun içine aldı ve yavaşça yüzüne kaldırdı. Gözleri sımsıkı kapalı halde öylece durdu ve burnundan derin bir nefes aldı. Molly bir yandan korkuyor bir yandan da merak ve heyecan duyuyordu. Rodney'nin yaşadığı bu sıkıntı ve acı veren deneyimi çok iyi biliyordu.

Rodney'nin elleri titremeye inlemesi şiddetlenmeye başlamıştı. Papaz Lett telaşla ona doğru koştu ama Molly elini kaldırıp onu durdurdu. Rodney'nin inlemesi tüm bedenini sarsan hıçkırıklara dönüşürken göğsü hızlı hızlı inip çıkıyor, elleri burnunun hemen altında kımıldamadan duruyordu. Hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki Molly ona durması için yalvarmak istiyordu. Tam artık kendini

Telegram: @cinciva

daha fazla tutamayacağını düşünmeye başlamıştı ki Rodney ona döndü ve birden gözlerini açtı. Ellerini yavaşça yüzünden çekti; gözyaşları yanaklarından aşağı ip gibi süzülüyordu.

"Rodney?" diye fısıldadı Molly.

Rodney başını iki yana salladı. Kötü bir haber almaktan korkan Molly'nin gözleri yaşlarla dolmuştu. Rodney ellerini yavaşça Molly'nin ellerinin altına koydu. Molly gözlerini kapadığında asla kaçamayacağı kadar kuvvetli ve ısrarcı bir güçle karşılaştı. Bu şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha büyük bir güçtü. Elma şekeri tadı bir kez daha tüm ağzına yayılmış, dilinin altında biriken tükürüğü dişlerinin kenarından dışarı sızmaya başlamıştı. Korkunç sayıda görüntü birden neredeyse algılayamayacağı bir hızla gözlerinin önünden geçmeye başladı: *tamdık bir tahta açıklıktan giren genç bir kız. Kapkara tüneller ve içi baş, derin bir çukur -bir fener uzun boylu, koyu renk saçlı bir kadınla küçük bir kızı aydınlatıyor.* Molly'nin içini birden bir rahatlık ve kabullenme hissi kapladı. Tracey'den geldiğini bildiği bu hoşnutluk hissi Molly için kızın dehşet içinde olmasından bile daha korkutucuydu. Molly'nin nefesi kesildi; duyduğu inleme artık kendi gırtlağından geliyordu.

Rodney ellerini çekti, Molly gözlerini açtı ve doğruca Rodney'nin gözlerinin içine baktı. Bilmeler bir sır gibi birinden diğerine geçiyordu. Rodney Tracey'nin ellerini ters çevirip kolyeyle şekerleme kâğıdını avucunun içine koydu. Ellerini tekrar geri çekti ve Molly'ye bakıp hadi der gibi başını salladı. Molly bacakları titreyerek zorlukla ayağa kalktı ve suya batmak üzereymiş gibi telaşla Papaz Lett'in kolunu yakaladı. "Kızın nerede olduğunu biliyorum," dedi fısıldayarak.

Telegram: @cinciva

Yirmi Altı

Öğleden sonra bir türlü geçmek bilmiyor, Tracey dışarı çıkıp biraz oynamak istiyordu. Bu sabah duanın sözlerini hatırladığı için kendiyle gerçekten çok gurur duymuştu. Anne'nin yüzündeki neşeyi görmek ve onu sevgiyle kucaklayan kollarını hissetmek ona güven vermişti. Ağzının içinde mırıldanarak günlüğüne bir şeyler yazan Anne'ye baktı Tracey.

"Anne, dışarı çıkabilir miyiz?" diye sordu

Anne dalgın gözlerle ona baktı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzım açtı ve sonra hiçbir şey söylemeden sessizce tekrar günlüğüne döndü.

"Anne?" diye sordu Tracey bir kez daha.

Anne yazmayı bıraktı. "Beni istemediler," dedi gözlerini defterden kaldırmadan kısık sesle ve günlüğüne sinirli sinirli bir şeyler yazmaya devam etti.

Tracey'nin kafası karışmıştı. "Ne dedin Anne?"

Anne cevap vermedi. Tracey daha fazla ısrar etmemesi gerektiğini biliyordu. Ses çıkarmadan şiltesinin üzerinde oturup

Telegram: @cinciva

Anne'ye baktı ve onun neden böyle tuhaf davranıyor olabileceğini düşündü. Şilteye uzanıp başını koluna dayadı.

Anne ayağa kalkıp odanın içinde hızlı adımlarla yürümeye başlamıştı. Tracey sırtüstü yatıp ona bakmaya devam etti ve sonra Anne, sanki Tracey'nin orada olduğunu yeni fark etmiş gibi birden yürümeyi bıraktı ve öfkeli gözlerle ona baktı.

Tracey hemen doğrulup dizlerini korkuyla göğsüne çekti.

Anne başını iki yana salladı. "Bu işe yaramaz," dedi.

Tracey paniğe kapılmıştı. "Özür dilerim!" dedi nefes nefese.

Anne'nin yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Evet, hadi oynayalım."

"Onun nerede olduğunu kimseye söylemedim. Ailemiz bile bilmiyor," dedi Papaz Lett gözlerini yoldan ayırmadan. "Herkes onun öldüğünü ve gömüldüğünü sanıyor." Sesinde tuhaf bir soğukluk vardı. Kızın nerede olduğunu öğrenmenin şokunu henüz üzerlerinden atamamışlardı.

Molly ne diyeceğini bilemeyerek onu teselli etmeye çalıştı. "Bu yükü çok uzun süre sırtınızda taşıdınız."

"Bu bir yük değil," dedi Papaz Lett. "Rodney bir yük değil."

"Hayır, Rodney'den değil bu sırdan söz ediyorum. Yani bunun ağırlığını ayağınızdaki bir zincir gibi üzerinizde hissetmiş, belki de yüzlerce kez ondan kurtulmak istemiş olmalısınız."

Papaz Lett evet der gibi başını salladı.

"Peki ya aileniz? Onlara neden söylemediniz?"

"Çünkü biri senin yaptığın gibi Rodney'yi aramaya başlasaydı," dedi Papaz Lett ve Molly'ye sert bir bakış attıktan sonra devam etti. "Ve eğer Rodney'nin bir mezarı olmasaydı, onu bulabilirlerdi. Ve o zaman Rodney, aynı kaderi bir kez daha yaşamak zorunda kalabilirdi."

Telegram: @cinciva

Molly ona sahte bir gömme töreni düzenlemeyi nasıl başardığını sordu Papaz Lett'e. Yaptığı açıklama akla uygun görünüyordu.

"Adli tıp doktoruna Rodney'yi, tabutuna yerleştirilip son yolculuğuna uğurlanana dek yanımda tutmak istediğimi söyledim. Ölüyü gömülmeye hazırlayacak olan kişi ise zaten eski bir arkadaşımdı ve bana bir iyilik borcu vardı. Ona güvenebileceğimi biliyordum." Ellerini bu düşünceyi zihninden çıkarıp atmak istermiş gibi yüzünde gezdirdi. "O gece Rodney'yi o arkadaşımın evine götürdük ve iyileşip hayata dönene kadar orada baktık. Arkadaşım onu gömülmeye hazırlıyormuş gibi davrandı ve sonunda tabutu, içine kum torbaları koyup kapattık. Annemle babam bir şeyler görmeye başladığından beri Rodney'yle ilgilenmek istemez olmuşlardı. Bu onlara ağır gelmişti. Benimle olduğu süre boyunca onu bir kez olsun ziyaret etmemişlerdi ve ben de onun öldüğünü düşünmenin de onları fazla üzmeyeceğine karar verdim."

"Tanrım," dedi Molly eliyle ağzını kapatarak ve hemen ardından utanç içinde fısıldadı. "Pardon!"

"Önemli değil," dedi Papaz Lett.

Ellerini cebine daldırdı, birkaç ay çekirdeği çıkarıp ağzına attı ve minicik taneleri hızlı hızlı çiğneme başladı.

"Onu sık sık görebiliyor musunuz?" diye sordu Molly.

Papaz Lett başıyla onayladı. "Görüyorum. Bir papaz olmanın en güzel taraflarından biri de bu. Kimse çalışma programınıza karışamıyor. Fabrikalarda falan olduğu gibi bir devam saati yok. Sadece sekreterime gidip birkaç saat kilisede bulunmayacağımı söylüyorum ve hiçbir sorgu sualle karşılaşmadan çıkıp gidiyorum." Papaz Lett derin ve rahat bir nefes aldı.

Telegram: @cinciva

Sessiz geçen dakikalar Molly'ye saatler gibi geliyordu. Sinirleri altüst olmuştu. Papaz Lett, arabayı park ederken Molly usulca sordu. "O günü...dövüldüğünü hatırlıyor mu?"

Papaz Lett başını iki yana salladı. "Benimle birlikte Boyds'ta yaşadığım hatırlıyor ve sürekli annesiyle birlikte karanlık bir yerde kalan küçük kızdan söz edip duruyor. Bazen durumu kötüleşiyor. O zamanlar kendi küçük dünyasına gömülüp, eskiden olduğu gibi aynı şeyleri tekrarlayarak ileri geri sallanmaya başlıyor, ama," dedi ve bir an durduktan sonra gülümseyerek devam etti Papaz Lett. "Ama o hayatta Molly ve benim için bundan değerli hiçbir şey yok." Papaz Lett başını yola çevirdi.

"Ama çizimler," dedi ve Molly'nin yüzüne bakıp devam etti. "Ve bugünkü hali..."

Park yerinden çıktıkları sırada Molly Papaz Lett'e döndü. "Bir karar vermeliyiz. Kendi başımıza mı gideceğiz yoksa polisi mi arayacağız?" Papaz Lett'in söylemesini beklemeden ekledi. "Onlara Rodney'den söz etmeyeceğim. Bunları benim gördüğümü söyleyebilirim onlara."

Papaz Lett'in tüm bedeni birden rahatlamıştı. Çantasından Molly'nin telefonunu çıkardı ve uzattı. Öğleden sonranın güneşli havası gitmiş, yerine serin ve gri bir akşam bırakmıştı. Molly Memur Moeler'ın numarasını tuşladı ve telefon çalar çalmaz açılınca rahatladı. "Mike," dedi.

"Molly," dedi Memur Moeler mesafeli bir sesle.

Ses tonu Molly'yi şaşırtmıştı. "Seninle ve Sal'le konuşmam gerekiyor. Kızın nerede olduğunu *biliyorum."* Telefonun diğer ucunda Mike sıkıntıyla iç çekti. "Mike?" dedi Molly tereddütle.

"Molly, biz artık -"

Telegram: @cinciva

"Mike! Bu önemli. Tracey'yi nerede bulacağımı biliyorum!" dedi Molly kendinden emin bir sesle. Memur Moeler'ın ilgisizliği onu sinirlendirmişti. Ortada ters bir şeyler vardı.

"Molly, artık senin ipuçlarını takip etmeyeceğiz," dedi Memur Moeler soğuk ve son derece profesyonel bir ses tonuyla. "Memur Brown bugünkü operasyonun birimimiz için büyük bir zaman ve para kaybı olduğunu düşünüyor."

Molly ne diyeceğini bilemiyordu. "Ama

"Molly," diye söze başladı Mike onu küçümser gibi ve sonra konuşmasına daha nazik bir tonda devam etti. "Sal ve ben yaptıkların için sana gerçekten de minnettarız. Hatta senin gerçekten bu...görüntüleri görüyor olabileceğini bile düşünüyoruz ama kaynaklarımızı önsezilerinin peşinden koşmak için harcayamayız."

Molly öfkeden deliye dönmüştü. "Önsezi mi? Bunların önsezi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Buna inanamıyorum! Kızın nerede olduğunu biliyorum! Lütfen!"

"Üzgünüm, Molly."

Papaz Lett yüzüne kapanan telefona bakıp küfür eden Molly'ye üzgün gözlerle baktı.

"Üzgünüm." Molly Cole'un numarasını tuşladı ve ona hızlıca olanları anlattı. "Cole benimle gelebilir misin? Lütfen? Sana ihtiyacım var?" Heyecandan kalbi sıkışmaya başlamıştı.

"Tüneller mi, Molly? Gerçekten de gidip o kahrolasıca karanlık tünellerin içinde sürünmek mi istiyorsun? Hayatta olmaz. Artık çok ileri gittin. Bu polisin işi, senin değil." Cole çok kızmıştı.

"Sana söyledim ya, gelmiyorlar!" dedi Molly kendini savunmaya çalışarak.

Telegram: @cinciva

"Bu sana hiçbir şey ifade etmiyor mu, Molly?"

"Polisin ne düşündüğü umrumda değil, Cole. Tracey'nin nerede olduğunu biliyorum! Hepsini gördüm! Geliyor musun gelmiyor musun çünkü ben gidiyorum!" dedi elleri titreyerek. Papaz Lett ona şaşkın gözlerle bakıyordu. Molly gerçekten çok öfkelenmişti ve bu öfke onun tünellere gidip Tracey'yi bulma isteğini daha da artırıyordu.

"Eğer gidersen, Molly, buraya kadar. Artık ben yokum."

"Ne?" Molly kulaklarına inanamıyordu.

"Beni duydun. Bu kez fazla ileri gittin, Molly. Kendini gerçekten büyük bir tehlikeye atıyor olabilirsin. Eğer polis sana inanmıyorsa bu işin peşini bırakmalısın. O tünellerde işin yok senin ve sonunda ellerin bomboş dışarı çıktığında ben de seni bekliyor olmayacağım."

Molly onu tanıdığı günden beri Cole'u hiç bu kadar sinirli görmemişti. Ne söylediğinin farkındaydı ama Amanda'ya yaptığı gibi Tracey'ye de sırtını dönmeyecekti. Beş yaşındaki Amanda'nın bundan on yıl önce, minivanın içine tıkılırkenki dehşet dolu gözleri ve çığlıkları Molly'nin bir an bile aklından çıkmıyordu. Park yerindeki adamın Molly'ye dönüp "İstediği oyuncak bebeği alamadı," derkenki bakışları hep gözlerinin önündeydi. Eğer o anda müdahale etmiş olsaydı. İçgüdülerinin sesini dinlemiş olsaydı. Son üç gündür görüp durduğu o rüyaları görmezden gelmemiş olsaydı. Belki de o zaman Amanda hâlâ burada, hayatta ve onu kaçıran kişi de hapiste oldurdu. Bir çocuğun daha ölümünden sorumlu olmaya dayanamazdı.

Bu belki de evliliğinin bitişi anlamına gelecek olsa da Molly içinde zerre kadar korku ve şüphe olmadan, "Sen yapman ge-

Telegram: @cinciva

rekeni yap çünkü ben de yapmam gerekeni yapacağım," dedi Cole'a ve titreyen parmaklarıyla telefonu kapattı.

Kilisenin bomboş park yeri, alanın iki yanındaki iki büyük ışıkla aydınlatılmıştı. Kaldırımın üzerinden geçip yemyeşil tepeden yukarı, kamp alanına doğru arabayla tırmanırlarken Papaz Lett bilinmeyenin tehlikelerinden söz ederek Molly'yi kararından dönmeye ikna etmeye çalıştı ama Molly'nin kararı kesindi. Dönmemesi ihtimaline karşı Papaz Lett'ten tünelin dışında onu beklemesini rica etti. Dışarıdan bakıldığında kendinden emin ve kararlı görünüyordu ama aslında dehşet içindeydi. Cole'u kaybedeceğini düşünmek onu perişan ediyor ama Tracey'nin bu tünellerin içinde bir dakika daha kalacağı düşüncesi ve ona canlı ulaşamama korkusu bu çıkmazı aşmasını ve yoluna devam etmesini sağlıyordu. Papaz Lett arabasından çıkıp bagajı açtı ve elinde iki sanayi tipi fenerle geri döndü.

Molly sesinin onu ele vereceğinden korkuyordu. Bir şey söylemeden sadece başını salladı.

Ağaçların bitip açıklığın başladığı noktaya kadar arabayla tırmanmaya devam ettiler. Molly sakinleşmek için uzun ve derin nefesler alıyordu. Papaz Lett'e döndü ve "Her şey için özür dilerim," dedi.

Papaz Lett yüzünde ağırbaşlı bir ifadeyle başını salladı. Arabadan indiler ve patika boyunca kamp alanına doğru ilerlediler. Molly'nin enerjisi attığı her adımla biraz daha yükseliyor, fenerin ışığıyla aydınlanan patika ona ümit veriyordu. Papaz Lett elini Molly'nin omzuna koydu. "Bunu yapmak istediğine emin misin? Kendini ve hatta belki Tracey'yi de tehlikeye atıyor olabilirsin," dedi bir kez daha Molly'nin fikrini değiştirmeye çalı-

Telegram: @cinciva

şarak. "Karakola gidip onları ikna edebilir ve buraya daha sonra tekrar gelebiliriz."

Molly derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim. Bunu yapacağım."

Molly, cep. telefonunun tünellerin içinde çekmeyebileceği düşüncesini kafasından atmaya çalışarak telefonunu titreşime aldı. Titreyen ellerini umursamamaya çalışarak ceplerine soktu. O anda aklına birden Erik geldi. Boğazı düğümlenmişti ama artık geri dönemezdi; Molly yutkundu.

"Planın nedir?" diye sordu Papaz Lett.

Molly şekerleme kâğıdını bulduğu ilk kutunun yanına gitti. Bir kez daha duyu organları elma şekeri tadının saldırısına uğramıştı. "Eğer Rodney ve ben haklıysak, sanırım giriş burada olmalı."

Papaz Lett ona hayret dolu gözlerle bakıyordu.

"Hadi. Kutuyu açmama yardım eder misiniz?" diye sordu. Papaz Lett'in gözlerindeki bakış onu sinirlendirmişti.

Kutunun kapağını kaldırıp içine baktılar. Molly'nin kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. Kutunun dibi tahtaydı; geçit falan görünmüyordu.

"Şekerleme kâğıdını bulduğum yer burası. İçeri buradan giriyor olmalı," dedi Molly çılgına dönmüş bir halde etrafına bakarak.

Papaz Lett başını kaldırıp ona baktı. "Şekerleme kâğıdı mı?"

Molly gözlerini devirdi; şu anda bunu açıklamakla uğraşamayacaktı. "Bir şey yok," dedi. Kutunun kenarına bir tekme attı ve kutunun kapağı hızla kapandı. "Kahretsin," dedi Molly. Birlikte kapağı tekrar kaldırdılar.

Telegram: @cinciva

"Bu da neyin nesi böyle?" dedi Papaz Lett kutunun içine bir göz attıktan sonra.

Molly ne olduğuna bakmak için onu itip kutuya baktı.

Kapağın düşüşü sırasında kutunun dibi gevşemişti. Tahtanın sol köşesi aşağı düşmüştü ve ortaya çıkan aralıktan siyah bir boşluk görünüyordu. Molly ve Papaz Lett birbirlerine baktılar. Molly'nin yüzüne gergin bir gülümseme yayılırken Papaz Lett kaşlarım kaldırıp merakla olacakları bekledi. İkisi birlikte yavaşça ve ses çıkarmadan kutunun kapağını tamamen kaldırıp yere koydular.

"Molly oraya girmek istediğine gerçekten emin misin?" diye sordu Papaz Lett.

"Kesinlikle evet, oraya giriyorum." Molly kutudan biraz uzaklaşıp derin bir nefes aldı. Aklında ne korkusu ne de çatırdayan evliliği kalmıştı; tek düşündüğü planıydı. "Bana cebinizdeki ay çekirdeklerinden verin," dedi elini Papaz Lett'e doğru uzatıp Molly.

Papaz Lett ellerini cekedinin cebine daldırdı ve bir paket ay çekirdeği çıkardı.

"Daha fazla," dedi Molly eliyle Papaz Lett'in diğer cebini göstererek.

Papaz Lett derin bir iç çekti ve diğer cebinden bir paket daha çıkardı. "Neden?"

"Yolu işaretleyeceğim," dedi tekrar kutunun yanına yaklaşarak Molly. "Onlara ulaşmak için ne kadar yürümem gerekeceğini bilmiyorum ama birkaç saate kadar dönmezsem polisi arayın -lütfen."

"Molly -"

Telegram: @cinciva

Molly elini kaldırıp onu susturdu. "Ben gidiyorum. Cep telefonumun içeride çekip çekmeyeceğini bilmiyorum ama eğer çekerse, bir şey olduğunda size mesaj atacağım." Molly son bir kez derin bir nefes aldı, kutunun kenarına tırmandı ve ayaklarının altındaki ürkütücü deliğe baktı. Artık Tracey'yle arasındaki tek şey korkusuydu ve Molly onun kendisini durdurmasına asla izin vermeyecekti. Kutunun kenarından deliğin içine atladı ve büyük bir gürültüyle tahta zemin üzerine düştü. Papaz Lett feneri hemen ona uzattı.

"İki saat. Eğer dönmemiş olursan polisi çağırıyorum," dedi.

"Endişelenecek bir şey yok," diye yalan söyledi Molly ona. Feneri önüne tuttu ve sonra yukarı kaldırıp iki buçuk metrelik deliğin tepesinden onu endişeli gözlerle izleyen Papaz Lett'e baktı ve ona hafifçe gülümsedi. "Alice geliyor."

Molly'nin kalbi küt küt atıyordu. Giriş hızla arkasında kalıp gözden kayboldu. Tünelin içi ıslak toprak kokuyordu. Duvarlar ancak onun geçebileceği genişlikte ve tavan başının sadece birkaç santim üzerindeydi. Fener önündeki üç metrelik alanı aydınlatabiliyordu ve ondan sonrası tamamen karanlıktı. Molly pillerin bitmemesi için içinden dua etti. Elini cebine götürüp cep telefonunun yerinde olup olmadığını kontrol etti. Telefonun çalışıp çalışmadığını denemek için dayanılmaz bir istek duyuyor ama zaten Tracey'yi kaçıran kişinin fenerin ışığını göreceğinden endişe ederken bir de telefonla gürültü yapmaktan çekiniyordu. Korkusunu kontrol altında tutmaya çalışıyordu ama içinde gittikçe yükselen hemen buradan koşarak çıkıp gitme isteği karşı konulamaz boyutlara ulaşmak üzereydi. *Bırak bunları!* dedi kendi kendine. *Bir şeyin yok. Bu sefer olanlar senin suçun* ***olma-***

Telegram: @cinciva

yacak. Tünelin karanlık derinliklerine doğru baktı ve Tracey'yi sapasağlam bulup evine döndürmek için içinden sessizce dua etti. Tünelin hemen dışında Papaz Lett'in de aynı şeyi yaptığından emindi. Molly elini hızlıca cebine daldırıp bir avuç dolusu ay çekirdeği çıkardı ve her birkaç metrede bir yere birkaç tane bırakarak tünelde ilerlemeye başladı.

Molly Tracey'yi ve o korkunç gecede, karanlık tünelde bir daha buradan canlı olarak çıkamayacağını düşünerek ilerlerken yaşamış olabileceği korkuyu düşündü. Kaçırılmasının ilk birkaç saniyesinde onu kaçıran kişinin elinden kurtulmak için ona tüm gücüyle karşı koymaya çalışırken Amanda'nın zihninden neler geçmişti kim bilir. *Bu senin suçun değil.* Molly hızla yürürken biraz durdu ve bileğini rahatlatmak için sağa sola kıvırdı. Tracey'nin kurtarılışındaki zayıf halka o olmayacaktı. *Kurtarılış.* Molly bu aramadan eli boş dönebileceğini ve eğer öyle olursa evliliğini bir hiç uğruna gözden çıkarmış olacağını gayet iyi biliyordu.

Lanet olsun! Cole olaylarla ilgili hislerimi desteklemeliydi! Molly bu düşüncenin ne kadar çılgınca olduğunu kendisi de biliyordu. Ama ister Cole'a, ister polise karşı, bir kere bile gardım düşürecek olursa, komik duruma düşüp alay konusu olacağını da gayet iyi biliyordu ve bu durum onu deli ediyordu. Tüm duyuları tetikte, hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Toprak zemindeki hızlı ayak sesleri ve göğsünden çıkacakmış gibi atan kalbinin gümbürtüsünden başka hiçbir ses duyulmuyordu.

Molly Tracey'yle ilgili gördüğü ilk görüntüyü hatırladı. Doğru yerde olduğundan emindi, burası orasıydı. Bir an aklına Bilmeler geldi. Ya burada bayılır ve Tracey'yi kaçıran kişi...ya da katil...onu bulursa? Molly bu olumsuz düşünceleri kafasından

Telegram: @cinciva

hızla uzaklaştırıp dikkatini tekrar yaptığı işe verdi. Yere birkaç ay çekirdeği daha bırakmak için eğildiği sırada birkaç metre ilerisinde, yerde küçük bir şey durduğunu fark etti. Yanma gidip elini uzattı ve küçücük beyaz şekerleme kâğıdını eline aldı. Gözleri birden umutla açıldı. Cebindeki diğer şekerleme kâğıdı parçasını çıkardı Molly ve ikisini yan yana tutup baktı; yırtık yerleri birbirine tam olarak uyuyordu. Artık daha kuvvetli adımlarla ilerlemeye başlamıştı.

Yolun ikiye ayrıldığı ve tünellerin iki ayrı yöne doğru devam ettiği bir noktaya gelince yavaşladı Molly. Sessizce durup dinledi ama iki yönden de belirgin bir ses gelmiyordu. Eğilip tünellerin girişindeki toprağı inceledi. Sonunda sağ taraftan gitmeye karar verdi; sağdaki tünelin zeminindeki ayak izleri daha yeni gibi görünüyordu. Girişe birkaç ay çekirdeği bıraktı ve yol boyunca işaret bırakarak yürümeye devam etti. Bir ara solundaki duvarda karanlık bir açıklık gördü. Hemen durdu. Korkmuştu. Hiç hareket etmeden sessizce içeriyi dinledi ve sonra kendini olabilecek her şeye hazırlayarak başını dikkatlice içeri uzattı.

Odada yere saçılmış birkaç tahta parçasından başka hiçbir şey yoktu. Molly rahat bir nefes aldı ve yoluna devam etti. Karşılaştığı her açıklıkta içinde aynı heyecan ve korkuyla, aynı hareketleri tekrarlamak zorunda kalıyordu. İlerleme hızı oldukça düşmüştü. Her odayı dikkatle inceliyor, odaların her köşesinde Tracey'yle ya da bu yeraltı labirentinde hayat olduğuyla ilgili bir işaret bulmaya çalışıyordu.

Yeni bir yol ayrımına geldiğinde Molly bir kez daha fenerle tünellerin girişindeki toprağı inceledi. Doğru yollan seçtiğini umuyordu. Tüneller o kadar karışıktı ki ay çekirdekleriyle işaret

Telegram: @cinciva

bırakmış olmasa Molly'nin bu labirentin içinden yolunu bulup dışarı çıkması kesinlikle mümkün değildi. Molly soldaki tüneldeki izlerin daha taze olduğuna karar verip o yöne doğru ilerlemeye başladı ve o anda zihninde anlık bir görüntü belirdi. Tracey, ondan uzaklaşıyor, yürürken onu sanki kendine doğru çekiyordu. Molly hemen durdu, fenerle önce arkasına, sonra önüne ve sonra tekrar arkasına bakıp karar vermeye çalıştı. Sonunda geri dönüp az önce yere bıraktığı ay çekirdeklerini topladı ve onları yeni yoluna bıraktı. "Tamam," diye fısıldadı kendi kendine. "Geliyorum, Tracey. Geliyorum."

Molly artık yavaşlamaya başlamıştı. Bileği ağrıyordu ve tünele girerken tüm bedenine yayılan adrenalin yavaş yavaş çekilirken yerine gittikçe büyüyen bir yorgunluk bırakıyordu. Molly tünellerin berbat kokusuna alışmıştı ama bu boğucu ortamda nefes almakta gerçekten zorlanıyordu. Bir kez daha yol ayrımına geldiğinde Molly derin bir nefes aldı; sürekli karar vermeye çalışmaktan sıkılmıştı artık. Bu işe kalkıştığından beri ilk defa ne yaptığını sorguluyordu. Kendini ne *sanmıştı* ki? Belki de Cole haklıydı. Molly daha geniş ve alçak tavanlı olan sağdaki tünele doğru adımını atarken bir yandan da geri dönüp Cole'u bulmayı, yanıldığını kabul edip evliliğini onarmaya çalışmayı düşünüyordu. Düşünceleri tünelin içinden gelen boğuk bir gürültü, belki de insan sesiyle bölündü. Molly hemen durdu, fenerini kapadı ve dinledi. Cole aklından uçup gitmişti bile.

Molly kalp atışlarını bir davul gibi kulaklarında duyabiliyordu. Sessizliğe konsantre olup sesleri duyabilmek için tüm gücüyle çabaladı. Arkasındaki karanlığın içinden gelen sesle donup kaldı.

Telegram: @cinciva

“Senin için yaptım!” dedi Tracey heyecan dolu bir sesle. Çizdiği çok güzel bahçe resmiyle gurur duyuyordu.

Odanın diğer ucundaki rafa getirdiği sebze konservelerini yerleştirmekle meşgul olan Anne ona dönüp gülümsedi. “Bu kadar iyi bir sanatçı olduğunu bilmiyordum.”

“Ben iyi resim yaparım,” dedi Tracey ışıldayan gözlerle ve kullandığı boya kalemlerini masanın ortasındaki kutunun içine bıraktı. “Bayan Tate bütün sınıfın resimleri arasından benimkini seçip sınıfın duvarına asmıştı.” Tracey esnedi.

“Yoruldun mu, tatlım?” diye sordu Anne tatlı bir sesle.

“Biraz,” dedi Tracey. Oturduğu kütüğün üzerinden kalkıp şiltesine doğru gittiği sırada odalarına tanımadığı bir kadın girdi. Tracey gözlerini açıp “Merhaba!” dedi neşeyle. “Sen Anne’nin bir arkadaşı mısın?”

Molly nefes almakta zorlanıyordu. Korkuyla ileri doğru atılıp hızla Tracey’ye doğru ilerlerken yerdeki iki pis şilteye, ters çevrilmiş kütüklere ve derme çatma masanın üzerindeki Incil'e baktı. Gözlerini sanki şoktaymış gibi sessizce olanları izleyen kadından ayırmadan Tracey’yi kendine doğru çekti. “Sen Tracey misin?” diye sordu heyecandan nefes nefese kalmış halde.

Tracey evet der gibi başını salladı.

Kadın gözlerini bir Tracey’ye bir Molly’ye çeviriyordu. Titreyerek geriye doğru çekildi ve sonra birden ileri atıldı. Molly hızlı bir hareketle Tracey’yi çekip göğsüne doğru bastırdı ve arkasını dönüp kadının elinden kurtardı. Tracey çığlık çığlığa bağırıyor gözyaşları yanaklarından süzülüyordu.

“Anne!”

“Onu geri ver!” Kadın Molly’nin sırtına doğru atıldı. “Onu

Telegram: @cinciva

ben kurtardım! Ver onu bana!" Kadın Molly'nin saçlarına yapışıp çekiştirmeye başlamıştı. Molly Tracey'yi korumak için eğilirken kadın saçlarını çekmeye devam ediyor, Molly saçlarının acısıyla kıvranıyordu.

"Hayır!" diye gürledi Molly, iri ve güçlü kadını üzerinden atmak için dirsekleriyle itiştirirken.

Kadın Molly'yi omuzlarının arkasından yakalayıp yere savurdu ve Tracey'yi ellerinden çekip aldı. Molly hızla tekrar ayağa fırlayıp kadının üzerine atıldı ve Tracey'yi bırakması için kollarını yumruklayıp çekiştirmeye başladı. Kadın yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle çığlıklar atan Tracey'yi sıkıca tutuyor, bırakmıyordu.

"Koş, Tracey!" diye haykırdı Molly. "Kaç! Uzaklaş ondan!"

Kadın elinin tersiyle Molly'nin yüzüne sertçe vurdu, Molly savrulup yere yuvarlandı ve tünelin çıkışına doğru sürüklediği Tracey'yi kadının elinden almak için sendeleyerek tekrar ayağa kalktı. Molly'nin beynine kan hücum etmişti. Zorlukla uzanıp Tracey'yi kolundan yakaladı. "Bırak onu!" dedi emreder gibi.

Kadın Molly'yi duymazlıktan geldi. "Tracey, koş!" diye bağırdı. Tracey kendini Molly'nin elinden kurtardı ve korkuyla koşup kadının bacağına yapıştı.

"Anne! Anne!"

Molly şaşkın gözlerle bakıyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu -bir yanlış mı yapmıştı? Bir saniye sonra içindeki bütün kuşkuyu kafasından atıp tekrar kadının üzerine saldırdı. Kadın bacağına tutunmuş duran Tracey'yle birlikte bir adım geri çekildi ve Molly tökezleyip önlerine düşüverdi.

Olduğu yerden Tracey'ye doğru ellerini uzattı. "Ver onu

Telegram: @cinciva

bana!" diye haykırdı. Kadın ona göre çok iri ve çok güçlüydü. Molly kadının bacaklarına doğru hamle yaptı ama kadın ona bir tekme savurdu ve Molly boğazına gelen tekmeyle sendeleyip yere kapaklandı.

"Uzak dur bizden! Git buradan!" diye bağırdı kadın. Yerden bir taş alıp Molly'ye doğru fırlattı. Molly eğildi ve taş yüzünü sıyırarak geçti. Kadın Molly'nin kollarına ve çenesine arka arkaya tekmeler atmaya başladı ve Molly sonunda yere yığıldı. Tracey'nin çığlıkları odanın içinde yankılanıyordu. Molly başını kaldırdığında kadın elinde kocaman bir kütükle tepesinde dikiliyordu.

"Uzak dur ondan!" diye haykırdı kadın. Sonra birden tökezleyip öne doğru devrildi ve acıyla inleyerek yere düştü. Kütük büyük bir gürültüyle hemen yanına devrildi.

Tam o anda Cole kadının arkasından üzerine atlayıp onu yere çiviledi.

"Çıkar kızı buradan!" dedi emreder gibi bir sesle Molly'ye.

"Cole?" Molly gözlerine inanamamıştı.

"Çıkın buradan! Hemen!" diye bağırdı Cole.

Molly elinden kurtulmak için kollarını sağa sola savurup tekmeler atan Tracey 'yi yakaladı, elinden düşürdüğü feneri kaptı ve odadan koşarak çıkıp yere serpiştirdiği ay çekirdeklerini takip ederek çıkışa doğru hızla ilerlemeye başladı.

Tracey hiç durmadan haykırıyor, çığlıklar atıyordu. "Anne! Hayır! Anne, toksinler! Anne, yardım et bana!"

Tünelin sonuna yaklaştıklarında Tracey artık mücadele etmekten yorulmuştu. Çıkışa doğru attıkları her adımda titreyen elleriyle yabancı kadının kollarına daha da sıkı sarılıyordu. Ya-

Telegram: @cinciva

bancı Tracey'ye adının Molly olduğunu, onu annesine götüren bir arkadaş olduğunu ve Tracey'nin başına hiçbir kötülük gelmesine izin vermeyeceğini söylemişti. Duyduklarının Tracey'yi rahatlattığı söylenemezdi. Midesinde sanki bir hız treniyle yüksek bir tepeden daha şimdi inmiş gibi tuhaf bir his vardı *-toksinler.* Tracey ailesine götürüldüğünü duyduğunda önce gözyaşlarına boğulmuştu. *Ben zaten evdeyim! Gitmek istemiyorum! Anne'yle kalmak istiyorum!* Ama bir süre sonra sakinleşmişti Tracey ve gözyaşları yavaş yavaş dinip yerlerini önce kısa hıçkırıklara ve sonra da yorgun nefeslere bırakmıştı. Tracey Molly'ye toksinlerden korktuğunu anlatmış ve ondan kendisini dışarı çıkarmak yerine annesiyle babasını tünellere getirmesini istemişti. Molly toksinlerin ne olduğunu sorduğunda Tracey bu sanki çok önemli bir sırmış gibi birden susmuş ama birkaç üstelemeden sonra durumu ona açıklamaya karar vermiş ve ölmek istemediğini söylemişti. Molly'ye onların tam olarak ne olduğunu bilmediğini ama dışarıda olduklarını ve vücuduna girdiğinde onu öldürebileceklerini anlatmıştı. Molly onu sakince kendine doğru çekti ve bir bebeği tutar gibi eliyle başını arkasından hafifçe kavrayarak yüzüne bakıp hiçbir şeyin onu öldürmeyeceğini söyledi. O güvendeydi.

Molly Tracey'yi tek eliyle sıkıca tutarken diğer eliyle cebinden küçük bir şey çıkardı. Avucunu yavaşça açıp içindekini Tracey'ye gösterdi. Tracey kalp şeklindeki kolyeye baktı. Elini usulca uzatıp küçük parmaklarıyla zincire dokundu.

"Kolyem," dedi Tracey meraklı, kısık bir sesle. Eli hemen bir kuğununkini andıran incecik, kirli boynunda asılı duran kolyesine gitti. "Bende yenisi var," dedi nazikçe. Minicik bedeni yeni doğmuş bir kuşunki gibi tir tir titriyordu.

Telegram: @cinciva

"Gördüm -ama bunu da almalısın," dedi Molly ve kolyeyi Tracey'nin avucunun içine bıraktı.

Molly tünelin girişine yaklaştığında kocaman, kıvırcık saçlı bir adam delikten aşağı doğru uzandı. Molly adamın üzerindeki mavi yelekten onun bir polis olduğunu anlamıştı.

"Molly?" diye seslendi adam.

Molly başıyla ona selam verdi.

Tracey Molly'ye sımsıkı sarıldı. "Kim bu?"

"O bir polis memuru. Bize yardım etmek için geldi." Molly Tracey'yi yere bıraktı ve Tracey telaşla dönüp kollarını Molly'nin bacağına doladı. "Tracey," dedi Molly ve konuşurken korku içindeki küçük kızın gözlerinin içine bakabilmek için yere çömeldi. "Bir şey yok. Bu polis memuru çok iyi bir insan ve şimdi seni tünelden çıkaracak."

"Sen de geliyor musun?" diye sordu Tracey titrek ve kuşku dolu bir sesle.

"Kesinlikle geliyorum. Hemen arkandayım, tamam mı?" dedi Molly kararlı bir şekilde.

Tracey tamam der gibi başını salladı ve polis memurunun delikten aşağı uzanan sıcak elini bir cankurtaran halatını tutar gibi sıkıca yakaladı. Adam onu kolayca yukarı çekti ve tünelin dışından mutlu bağrışmalar yükseldi.

Polis memuru Molly'yi çıkardığı sırada Mike yardım etmek için elini uzattı.

"İyi iş, Molly." dedi.

Molly tünelden çıkar çıkmaz yedi silahlı adam hızla tünele daldı.

Molly'nin Mike'a kibarlık edecek hali yoktu. Birkaç saat

Telegram: @cinciva

önce maruz kaldığı muamele hâlâ zihnindeydi ve Cole'a bir şey olursa diye telaştan ne yapacağını bilemez haldeydi. Mike birkaç kez ondan özür dilmeye çalıştı ama Molly onun konuşmasına fırsat vermeden ona kısaca olanları anlattı. Sonra birden telaşla etrafına ve insanlarla dolmuş olan kamp alanına baktı.

"Tracey nerede?" diye sordu gözlerini açarak.

Mike az ilerideki ambulansı gösterdi. Tracey ambulansın içinde bir battaniyeye sarınmış oturuyor annesiyle babasının gelmesini bekliyordu. Molly hemen Tracey'ye doğru yaklaştı. Bir sağlık görevlisi Tracey'nin tansiyonunu ölçüyor, bir diğeri elindeki telsizle konuşuyordu. Tracey başını kaldırıp Molly'yi görünce hemen yerinden kalkıp yanma gelmek istedi ama polis memurları onu nazikçe engelleyip tekrar yerine oturttular. Molly'nin gözünün önüne bir an için Amanda'nın onu buldukları gün gazetede yayınlanan birinci sınıfta çekilmiş fotoğrafı geldi. Gülen yüzü, dans eden gözleri ve haberin üzerindeki kocaman yazı: Amanda Curtis'in Cesedi Bulundu. Molly o anı unutmak istermiş gibi gözlerini kapadı. Tracey'nin yanma giderken içinde hem muazzam bir ferahlık hissi hem de geçmişten kalan suçluluk duygusu vardı.

"Eve dönüyorsun, küçük kız,' diye fısıldadı Molly Tracey'nin kulağına eğilip.

Tracey ona korku dolu gözlerle bakıp kollarına sıkıca sarıldı. Molly'nin içi parçalanmıştı. Geçirdiği bu bir hafta'nın onda bıraktığı hasar hiçbir zaman iyileşmeyecek, yaşadıkları Tracey'nin tüm hayatını etkileyecekti. Molly kendini zor tutuyordu; Tracey için güçlü olmalı, ağlamamalıydı. Tracey'yi kendine doğru çekip dizine oturttu ve başını onun yamyassı olmuş kirli saçlarına dayadı.

Telegram: @cinciva

Bir polis aracı karşılarındaki yoldan yavaşça onlara doğru geldi ve ambulansın birkaç metre uzağında durdu. Aracın arka kapısı açıldı ve Celia Porter telaşla dışarı çıktı. Molly'nin hatırladığından daha zayıf görünüyordu. Gönüllülere Tracey'nin nasıl kaybolduğunu anlattığı o günden beri on yıl birden yaşlanmıştı sanki.

Celia onlara doğru bakıp "Tracey!" diye haykırdı ve koşmaya başladı. Tracey gözlerinden dökülen yaşlarla Molly'nin güvenli kollarının arasından çıkıp ona doğru bir adım attı. Tracey'nin babası Celia'nın iki adım arkasından hızla yetişti ve Tracey'yi yakalayıp havaya kaldırdıktan sonra sıkıca göğsüne bastırdı. Tracey sıska bacaklarını hemen babasının beline doladı. Celia hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendini Tracey'nin arkasından üzerine doğru attı. Ona o kadar sıkı sarılmıştı ki Tracey bir ara nefes almak için başını dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Mark Porter eşi ve kızını bir kez daha güvenli kollarının arasına aldığında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Onlarla birlikte polis aracından inen Sal yanlarına gelip onları tünelin girişinden biraz uzaklaştırdı. Yüzünde üzgün bir ifadeyle ve hatta belki de utançla Molly'ye baktı. O anda Sal'in ne hissettiği Molly'nin umrunda bile değildi. Başını çevirdi. Aklına tekrar Cole gelmişti.

Molly omzunda güçlü bir el hissedince merakla arkasına dönüp baktı. Papaz Lett karşısında duruyordu. Kollarını iki yana açtı ve Molly ona sarıldı.

"Molly," dedi rahatlamış bir sesle Papaz Lett. "İyi misin?"

"Evet, yani hayır. Bilmiyorum," diye itiraf etti Molly.

"Sen çok cesur bir kadınsın, Molly."

Telegram: @cinciva

Molly onun dua mırıldandığını duyunca hafifçe geri çekildi ve Tracey'nin kayboluşundan beri ilk defa, Papaz Lett'in gözlerinin ardındaki o olağanüstü insanı gördü: son derece güçlü, kendini adamış, çevresindeki diğer insanlara kendinden çok daha fazla değer veren bir kadındı o. Papaz Lett karşısında Rodney'yle birlikte yaşadıkları trajediden önceki haliyle, Rodney'nin ablası olarak duruyordu.

Molly Papaz Lett'in kocaman ellerini ellerinin arasında sıkıca tuttu. "Size...her şey için çok teşekkür ederim. Siz olmasanız Tracey şimdi ailesiyle birlikte olamazdı. Ayrıca bana yardım ederek ne kadar büyük bir risk aldığınızın fakındayım." Molly elini cebine götürüp boş ay çekirdeği paketlerini çıkardı ve yüzünde mahcup bir ifadeyle Papaz Lett'e baktı. "Size bir sürü alırım."

"Gerek yok," dedi tadı tatlı gülümseyerek Papaz Lett.

"Peki ya Cole? Burada olduğumuzu nasıl bildi?" diye sordu Molly.

"Kendisi geldi," dedi Papaz Lett. "Senin arabanla neredeyse uçarak geldi," dedi başıyla hemen ileride duran arabayı göstererek. "Ve hemen seni bulması gerektiğini söyledi. Ben daha ağzımı bile açamadan o çoktan tünele inmişti."

Tünelin girişindeki kargaşa Molly'nin dikkatini çekti. İki polis memuru Tracey'yi kaçıran kadını koltuk altlarından tutup kaldırarak tünelden çıkardı. Kadın boğazından acı çekiyormuş gibi tuhaf bir ses çıkararak yüzünü buruşturdu. Molly onun gözlerinin içine baktı; bu ne acı ne de korkuydu. Gözlerinde yalnızlığın ve çaresizliğin boşluğu vardı kadının. Molly içgüdüsel olarak hafifçe geriye doğru çekildi. Polis memurları hemen ka-

Telegram: @cinciva

dinin etrafını sarıp onu ileride bekleyen polis arabasına götürdüler. Molly telaşla etrafına bakındı ve Tracey'nin orada olup bu sahneyi izlemediğini görünce rahatladı. Kadın polis arabasına bindirilir bindirilmez Molly koşarak tünelin girişine gitti.

"Cole?" diye seslendi koşarken.

Tünelin girişinde çömelmiş bekleyen Mike dönüp ona baktı. Molly onu itip tünele doğru eğildi. "Nerede o? Neler oldu?"

Mike ayağa kalktı. "O geliyor, Molly. Bir şeyi yok."

"Sayende," dedi öfkeyle Molly ve tünelin çıkışında heyecanla bir sağa bir sola yürüyerek Cole'un çıkışını beklemeye başladı.

"Molly

"Konuşma benimle!" dedi Molly öfkeyle. "Sadece...sadece..." Elini sağa sola salladı ve arkasını döndü. Tam o anda Cole'un sivri çenesi, endişeli, sıcak gözleri ve toprak tünelde kirlenmiş güçlü bedeni göründü. Molly'nin içini birden bir rahatlık kapladı. Ona doğru koşacak oldu ama öfke dolu sözlerini hatırlayınca durdu ve panik içinde ellerini birbirine kenetleyip öylece bekledi. *Artık ben yakıtın.*

"Bebeğim," dedi yumuşak bir sesle Cole tünelden dışarı çıkar çıkmaz.

Molly ona doğru koşup o kadar hızla üzerine atıldı ki Cole neredeyse tekrar tünelin içine düşecekti.

Cole Molly'ye onu bir daha asla bırakmayacakmış gibi sımsıkı sarıldı ve Molly Cole'a Tracey'nin ona yaptığı gibi sıkıca sarılıp hıçkırıklara boğuldu. "Özür dilerim," dedi arka arkaya defalarca.

"Şşş," diye susturdu onu Cole. "Ben özür dilerim. Sana inan-

Telegram: @cinciva

malıydım. Çok üzgünüm.” Molly’nin saçlarını okşayıp alnına bir öpücük kondurdu.

“Sen nasıl -”

“Erik,” diye cevap verdi Cole. “Senin hemen arkandan o aradı. Başının dertte olduğunu anlattı ve bana seni nerede bulacağımı söyledi. Bana o söyledi, Molly. O biliyordu.”

Molly saatlerdir ilk defa nefes alabilmiş gibi rahatlamış hissetti kendini birden.

Molly’nin gözyaşları Cole’un yumuşacık gri tişörtünü sırılsıklam etmişti. Molly başını kaldırıp Cole’un yüzüne baktı ama ona olan duygularını ifade edecek kelimeleri bulmakta gerçekten zorlanıyordu. Kalbi mutluluktan ağrıyordu sanki. Molly kendini Cole’un kollarına bıraktı ve yorgun bedeni ondan aldığı güçle ayakta durmaya devam etti. O anda Molly tişörtünü çekiştiren küçük bir el hissetti. Arkasını dönüp gözlerini indirdiğinde Tracey artık kurumuş olan gözyaşlarıyla çizgi çizgi olmuş kirli yüzüyle karşısında duruyordu. Annesi ve babası ellerini Tracey’nin omuzlarına koymuş, hemen arkasında bekliyorlardı. Molly yere çömelip Tracey’ye sarıldı.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadı Tracey Molly’nin kulağına.

Tracey’nin annesi ve babası hıçkırarak ağlamaya başladı ve Molly ayağa kalkıp Celia’ya sıkıca sarıldı. Sadece başka bir annenin anlayabileceği bir sevgi ve sıcaklıkla birbirlerini kucakladılar. Celia Molly’nin gözlerinin içine baktı ama konuşamıyordu. “Tanrı seni korusun,” dedi ağzını oynatarak sessizce.

Molly de konuşamıyordu; boğazında bir yumru vardı sanki. Bir kez daha kucaklaştılar ve ayrılacakları sırada Mark Porter

Telegram: @cinciva

ona dönüp gözlerinin içine baktı. "Senin hakkını nasıl ödeyebiliriz?"

Molly başını salladı. Mark'a sarıldı ve tekrar Tracey'ye doğru eğilip kulağına fısıldadı. "Artık güvendesin, Tracey." Molly onun alnına bir öpücük kondurdu, bir kez daha sarıldı ve onları bekleyen polis arabasına doğru ilerlerken arkalarından uzun uzun baktı.

"Tanrıya şükür ki evine dönüyor," dedi bu muhteşem anın orta yerinde Mike.

Molly ona bu gecenin başında kendini nasıl hissettiğini, ne kadar kızgın, çaresiz ve hayal kırıklığına uğramış olduğunu anlatamayacak kadar yorgundu; sadece dik dik baktı ve sonra gözlerini yanlarına gelen Sal'e çevirdi.

"Başardın," dedi Sal nazikçe.

Cole elini Molly'nin omzuna attı. "Tabii ki başardı," dedi sert ve korumacı bir ses tonuyla.

Sal ona elini uzattı ama Cole onun elini sıkmak yerine başını hafifçe yukarı kaldırıp öylece durdu.

"Kaynaklarımız sınırlı," diye açıklamaya çalıştı Sal. "Mike ve ben Memur Brown'ı ikna etmeye çalıştık ama peşinden gittiğimiz şey..." dedi ve doğru kelimeyi bulmak için durup düşündü.

"Bir zırvalık mı diyecektin?" diye sordu Molly öfkeyle. "Ama işte benim *zırvalıklarım* o kızı kurtardı."

Molly arkasını dönerken Mike onu kolundan yakaladı. Cole Mike'a doğru bir adım attı ve Mike hemen Molly'nin kolunu bırakıp açıklamaya çalıştı. "Sana inanmak istedik, Molly. Gerçekten istedik ama sen de kabul etmelisin ki -"

Telegram: @cinciva

"Biliyorum, tamam mı?" dedi Molly onun sözünü keserek. "Neden peşimden gelmediğinizi anlıyorum," dedi. Bakışlarını Cole'a çevirdi ve hepsinden uzaklaştı. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez? Yani, bunu gerçekten tek başıma yapmak zorunda mıydım?"

"Molly," dedi Cole.

"Hayır, Cole. Geldiğin için sana minnettarım. Orada ölmüş *olabilirdim.* Haklıydın, başından beri sen haklıydın. Kendimi tehlikeye attım ama umurumda değildi. Bunu anlamıyor musun?" Molly'nin bütün öfkesi geri gelmişti. Mike ve Sal'e dönüp hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Siz polissiniz! Birini kurtarma şansınız oluyor ve siz denemiyorsunuz bile. Bu ne biçim bir iş böyle?"

"Peki ya kız orada olmasaydı, Molly?" diye sordu aceleyle Mike.

"O zaman sizin zamanınızı harcamış olacaktım, öyle değil mi?" diye cevabı yapıştırdı hemen Molly.

"Evet! Aynen öyle!" dedi Mike sertçe.

Molly çok sinirlenmişti. "Anlıyorum, tamam mı? Ne yapmanız gerektiği umurumda bile değil ama ben oraya gittiğim için çok mutluyum ve Cole oraya geldiği için daha da mutluyum!" Molly o anda Cole'un ikna olmasını, Erik'in gördüklerinin sağladığını fark etti. Omuzları düştü; birden bütün enerjisi tükenmiş, onlara karşı koyma yeteneği yok olmuştu sanki. Parmaklarıyla burnunun üzerini tuttu ve yaklaşan bir fırtına gibi gittikçe kuvvetlenen ağlama isteğini bastırmak için bütün gücüyle çabaladı.

Cole beden dilinden onun ağlamak üzere olduğunu anlamıştı. Yanma gidip ona sarıldı ve artık gitmelerini ister gibi Mike

Telegram: @cinciva

ve Sal'e baktı. Mike ve Sal başlarıyla Cole'a selam verip oradan uzaklaştılar. Cole hiçbir şey söylemeden Molly'nin dağınık kâküllerini gözlerinin önünden çekti, omuzlarına dökülen bukleleri topladı ve saçlarını yavaş hareketlerle arkasında topladı. İşaret parmağıyla çenesinden tutup başını yukarı kaldırdı ve ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözlerinin içine baktı. "Ödümü koparttın, Molly. Erik aradığında aklıma neler neler geldi," dedi aşk dolu gözlerle ona bakarak. Molly cevap vermek için ağzını açtı ama Cole işaret parmağını dudaklarına götürüp onu susturdu. "Seni kaybedemem, Molly. Sana aşığım. Beni çok korkuttun ama seninle gurur duyuyorum. Değişmeni asla istemezdim, seni böyle seviyorum ben." Cole Molly'yi bir kez daha kollarının arasına aldı ve ona sıkıca sarıldı.

Sonunda, tam o anda baraj kapakları birden patladı ve Molly ağlamaya başladı. Tracey için ağladı Molly. Amanda için ağladı. Cole'un onu kurtarmış olmasının verdiği mutlulukla ağladı. Hafta boyunca, günlerdir içinde tuttuğu bütün gözyaşları bir anda gözlerinden dökülmeye başlamıştı. Sonunda bitmişti.

Telegram: @cinciva

Yirmi Yedi

Tracey'yi kaçıran kişinin sinirleri altüst olmuş haldeydi. Tüm vücudu titriyor, Tracey'yi bir türlü aklından çıkaramıyordu. *Neredeydi? İyi miydi? Güvende miydi?* Onun üzgün olmasından ve toksinler yüzünden hastalanmasından korkuyordu. Onu özlemişti.

Gri odanın ortasındaki soğuk metal iskemlede, elleriyle kendine sıkıca sarılmış oturuyordu. Kendini küçücük ve bunca yıl tünellerde hissettiğinden çok daha yalnız hissediyordu. Duvarlardan birindeki aynada gördüğü kadını tanıyamıyordu bile. Kendini aynada o kadar az görmüştü ki kendi görüntüsünü düşündüğünde, büyük bir kadın değil küçük bir kız resmi canlanıyordu zihninde. Başını çevirdi. Polis memuru ona beklemesini söylemişti ama o, ne için beklemesi gerektiğini bile tam olarak bilmiyordu. Tanrı'nın sesini duyacağını ümit ederek dua etmeye başladı. "Tanrım, sen nesillerdir bizim sığınağımız oldun -"

Kapı birden açıldı ve iki adam gürültüyle içeri girdi. Onları Tracey'yi aldıkları ve evlerinin o kadın tarafından istila edildiği o günden hatırlıyordu.

Telegram: @cinciva

Önce daha yaşlıca olan koyu renk saçlı adam konuştu. "Bayan, neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?"

Evet der gibi başını salladı.

"Tutuklusunuz." Adam durdu, dönüp daha genç olan, kapının hemen önünde duran, kot pantolon ve kazak giymiş diğer adama baktı. Sonra devam etti. "Tracey Porter'ı kaçırmak suçundan tutuklusunuz."

Tracey'yi kaçıran kişi hiçbir şey söylemeden öylece durdu.

Daha genç olan adam ona haklarını okudu ve söylediklerini anlayıp anlamadığını sordu.

"Evet," dedi alçak bir sesle.

"Neden tutuklandığınızı anlıyor musunuz?"

Gözlerini kaldırıp ona baktı. Adamın bakışları yumuşaktı ama o hâlâ neler olduğunu anlayamamıştı. "Evet?" dedi tereddüt ederek.

"Bayan, isterseniz bir avukat tutabileceğinizi anlıyor musunuz?"

Evet der gibi başını salladı Tracey'yi kaçıran kişi ve yüzünde endişeli bir ifadeyle parmaklarını birbirine kenetledi.

"Bir avukat tutmak ister misiniz, Bayan?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim," dedi fısıldar gibi alçak bir sesle.

"Tamam."

Diğer adam masanın üzerine bir kayıt cihazı koyup çalıştırdı.

"Bayan, benim adım Memur Moeler," dedi genç adam ve onu başıyla selamlayıp gülümsedi. "Konuşmamızı kaydedeceğim. Bunun sizin için bir sakıncası var mı?"

Telegram: @cinciva

"Yok," dedi.

Yaşlıca adam konuşmaya başladı. "Benim adım Memur Rozutto ve bu soruşturmayı ben yürütüyorum. Adınızı söyleyin, lütfen."

Yüzünde utangaç bir ifadeyle yere baktı.

Memur Rozutto gözlerini devirdi. "Bayan, adınız lütfen?"

"Ben...ben gerçekten bilmiyorum." Gözünden aşağı yavaşça bir damla yaş süzüldü.

"Bayan, adınızın ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" diye sordu Memur Rozutto. Uyanıklık mı yapıyor yoksa gerçekten kim olduğunu bilmiyor mu, anlamaya çalışıyordu. Masanın üzerinden ona doğru eğildi.

"Ben...ben adımı biliyorum ama soyadımı daha önce kimse bana söylemedi," dedi.

Memur Rozutto yanındaki sandalyeye oturmuş olan Mike'a bir göz attı.

"Tamam," dedi. "Hiç yoktan iyidir. Adınız nedir?"

"Adım..." Elleri titriyor, kalbi küt küt atıyor, gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Konuşmaya çalıştı ama en son ne zaman bu kadar şiddetli ağladığını hatırlamıyordu bile. Annesi öldüğünde miydi? O zaman mıydı? Ona ağlamaması öğretilmişti. Boğazında hissettiği yumru ona çok yabancı geliyordu. "Benim adım..." dedi, derin bir-nefes aldı ama cümlesi hıçkırıklarla kesildi. Bir kez daha denedi. "Benim adım...Kate. Annem bana Kate derdi."

Odadaki iki adam arkalarına yaslandılar. Memur Rozutto eliyle yüzünü sıvazladı.

"Buna inanamıyorum," dedi Memur Moeler.

Telegram: @cinciva

Molly odaya dolan tatlı fındık ve krema kokusuyla uyandı. Önceki gece olanlar bedenini o kadar hırpalamıştı ki aklına gelmeyecek yerleri bile ağrıyordu. Her yanındaki morluk ve kesikler sürekli sızlayıp duruyor, Molly'ye yaşadıklarını hatırlatıyordu. Uyandığında içinde muazzam bir ferahlık hissi vardı ama kendini huzurlu hissettiği söylenemezdi. Sanki alışveriş listesindeki bir şeyi almayı unutmuş gibi tuhaf bir sıkıntı vardı içinde. Bunun stresten ve Cole'un sesi korkunç -yüksek televizyonunda açık olan ESPN kanalından gelen seslerden kaynaklandığını düşündü. Molly bacaklarını yatağın kenarından aşağı sallandırdı ve uzanıp perdeyi açtı. Sabah güneşi çoktan gökyüzünde yükselmişti.

Molly aşağı inip mutfak masasında oturan Cole'un yanma yerleşti. Cole onu görür görmez Tracey'nin bulunmasıyla ilgili ona övgüler yağdırmaya başladı ve bu konuda konuşmak isteyip istemediğini sordu. Molly ona tuhaf tuhaf baktı. Bu konudan söz etmek şu anda yapmak istediği en son şeydi. Birlikte geçirecekleri zamanın bir dakikasını daha bu konuya vermek istemiyordu Molly. Birikmiş sorunlar vardı ve Molly işler iyice büyümeden hepsini halletmek istiyordu.

"Bugün programında neler var?" diye sordu Cole.

"Bir bakalım. Hiçbir şey...hiçbir şey...ve daha fazla hiçbir şey," dedi ve güldü Molly.

"Hı-hı, tabii," dedi Cole gözlerini devirerek. "Şimdi söyle bakalım, programında gerçekten neler var?"

Molly şöyle bir düşündü ve saymaya başladı. "Pekala, bildiğim kadarıyla bütün gün boyunca halletmem gerekenler arasında karakola gitmek, yolda Edie'ye uğramak, Rodney'yi ziyaret etmek-ah Tanrım, Rodney," dedi Molly ve şimdiden yorulmuş

Telegram: @cinciva

gibi yüksek sesle iç çektikten sonra saymaya devam etti. "Ve Erik'i de aramam gerekiyor ama bu konudan söz etmek istemiyorum. Biraz huzura ihtiyacım var." Elini uzatıp Cole'un elini tuttu. "Biraz huzura ihtiyacımız var."

"Bu konulardan söz etmek zorunda değiliz Molly. Sadece senin anlatmak isteyeceğini düşündüm. Erik'le çoktan konuştum yani listendeki bir maddeden kurtuldun sayılır." Cole ona doğru eğildi ve yüzünü ellerinin arasına aldı. Gözlerinin içine uzun uzun baktı ve "Bir daha hiçbir şeyle tek başına başa çıkmak zorunda kalmayacaksın. Ben her zaman yanında olacağım," dedi sevgi dolu, güven veren sesiyle.

Papaz Lett diz çökmüş dua ederken kendini tam bir ikiyüzlü gibi hissediyordu. Kasabalılara inanç, günahlar ve doğruluk üzerine vaazlar verirken kendi karanlık sırlar saklamaya devam ediyordu. Gereklilikten kaynaklanan sırlardı bunlar belki ama yine de sırdılar. Papaz Lett gözlerini kapadı ve dua etti. "Tanrım, lütfen sesimi duy. Bunu hak etmediğimden neredeyse eminim ama yine de şu anda bir iyiliğe ihtiyacım var. Bir işaret gönderdin ve bana güvenen insanların dileklerini yerine getirmeye devam ederek doğru şeyi yaptığımı söyledin ama artık bunu kendime açıklayamıyorum. Artık bunun doğruluğunu ya da gerekliliğini göremiyorum. Zaman değişti, insanlar değişti. Şimdi yeni bir işarete ihtiyacım var. Senden bu kadar çok şey istediğime inanamıyorum," dedi kendinden iğreniyormuş gibi başını iki yana sallayarak. "Artık kendime dayanamıyorum. Çocuğun o tepenin üzerinde tek başına yaşadığını bilirken hayatıma nasıl devam edebileceğimi bilemiyorum. Onu o şekilde kapalı tutmaya devam etmek dünyadaki en korkunç şey."

Telegram: @cinciva

Papaz Lett omzunda hissettiği yumuşak dokunuşla donup kaldı. Elleriyle yüzünü kapatıp gözyaşlarını gizlemeye çalışarak yavaşça arkasını döndü. Newton ve Hannah karşısında duruyorlardı. Ayağa kalkıp onlara sarıldı. *Bir işaret.*

Kate her şeyiyle tükenmişti. Fiziksel olarak, zihinsel olarak ve en önemlisi de duygusal olarak bitmiş haldeydi. Sanki kalbi ve ruhu vahşice parçalara ayrılıyordu. O sabah öğrendiği şeyi düşündü.

Duvarında büyük bir ayna olan boş odada, cana yakın polis memurunun karşısında oturuyordu.

"Soyadınız Plummer olabilir mi, Bayan?" diye sordu polis memuru.

Bu isim Kate'in tüylerini diken diken etmiş, uzun süredir zihninin ücra bir köşesinin derinliklerinde gizlenen yaşlı bir kadın ve adamla ilgili anılar birden tekrar yüzeye çıkmıştı. Elleriyle yüzünü kapatıp gözlerinde biriken yaşları geldikleri yere geri göndermek için çaresizce çabaladı Kate. Bu anılarla çok uzun yıllar boyunca savaşmak zorunda kalmıştı! Her şeyi tekrar yaşamak istemiyordu.

"Kate?" dedi Memur Rozutto onu sakinleştirmeye çalışarak. Uzanıp koluna dokundu. "Kate, soyadın Plummer olabilir mi?"

İsmi duyunca Kate bir kez daha ürperdi. Damarlarına pompalanan kanı hissedebiliyor, kalp atışlarını boynunda duyabiliyordu. Yüzüne kapadığı ellerinin arkasından, hıçkırarak cevap verdi. "Bilmiyorum. Bilmiyorum." Kate hıçkırıklara boğulmuştu. Arka arkaya birçok kez derin derin nefes alıp verdi. Elleriyle yüzünü saklamaya devam ediyordu. Karşısındaki polis memurlarıyla, Tracey'yi ondan alan bu iki adamla, hayatta kalmak için

Telegram: @cinciva

çok uzun bir süre kilit altında tuttuğu ve daha sonra dönüp bakmayı reddettiği anılarını ortaya döken bu iki adamla yüz yüze gelmek istemiyordu. İçindeki acı çok büyük, özlem çok şiddetliydi. Adamların ağlaması konusunda bir şey yapacağından korkuyordu. Zayıf olmaması gerektiğini biliyordu. Ona zayıf olmaması gerektiği öğretilmişti. Derin bir nefes aldı ve ellerini gözlerinin altına kadar yavaşça indirdi. Ağzı ellerinin arasından zorlukla görülebiliyordu. Gözyaşlarını durdurmak istiyor ama ne kadar çabalarsa çabalasın, zihnindeki anılar gibi onların da hiç durmadan akmasını engelleyemiyordu. Anılarıyla mücadele ediyor ve onları zihninden uzaklaştırmak için çabalayıp duruyor ama bir yandan da hepsini ortaya dökmek istiyordu. Onu toksinler gibi içten içe kemiriyorlardı.

Kate, adam ¿onunda rahatsız olup gözlerini kaçırana kadar Memur Moeler'ın gözlerinin içine baktı ve sonunda fısıldar gibi alçak bir sesle cevap verdi. "Bu...olabilir."

"Kate?" Kate, Memur Moeler'ın yumuşak sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

Onun kendisine baktığını hissedebiliyor ama çok uzun bir zaman önce derinlere gömdüğü anıların acıları içinde boğulurken karşılık veremiyordu.

Memur Rozutto ona bir kez daha tünellerde yaşamaya nasıl başladığını ve onu oraya götüren kişinin nerede olduğunu sordu.

"Annem...toksinler yüzünden öldü. Ben de o yüzden ölmek istemiyorum." Annesine verdiği ve artık tutmasının mümkün olmadığını bildiği sözü hatırlayınca sıkıntıyla ellerini sağa sola oynattı Kate. "Tracey'yi kurtarmalısınız," dedi yalvaran bir ses-

Telegram: @cinciva

le. “Annem bana onu kurtarmamı söyledi ve ben de kurtardım ama şimdi o ölebilir!” Toksinlerin korkusu zihnini sararken sesi yükselmeye başlamıştı. Telaşla Memur Rozutto’nun koluna dokundu. “Lütfen, Tracey’yi bulmalısınız. Onu kurtarmak zorundayız.” Nefes nefese etrafına bakıyordu. Ama aradığı neydi? Tracey mi? Bir çıkış mı? Bilmiyordu.

“Kate, sakin ol. Sanırım pek doğru olmayan şeyler öğrenmiş olabilirsin. Tracey iyi olacak. O hastalanmayacak. Bunun için sana söz veriyorum.”

Kate’in kafası karışmıştı ve hâlâ Tracey için endişeleniyordu. Gözlerini kapadı ve sessizce dua ederek Tanrı’dan Tracey’ye göz kulak olmasını istedi.

“Kate, eğer sen Kate Plummer’san seni gördüğünde sevinçten deliye dönecek bir annen ve baban var,” dedi Memur Moeler ve onun sözüne güvenmiyormuş gibi şüpheyle Kate’e baktı.

Kate ellerini dizlerinin üzerine koymuş, endişeyle oynatıp duruyordu.

“Senin Kate Plummer olduğunu kanıtlamalıyız. Bunun için senden DNA örneği almamız gerekecek.”

“Ah, anlıyorum,” dedi Kate ama aslında onun neden söz ettiğini anlamamıştı. Aklı karışmıştı. Bir o polis memuruna bir diğerine baktıktan sonra gözlerini yavaşça masaya çevirdi ve çekingen bir sesle sordu. “Peki ya ben...Kate Plummer değilsem?”

“O zaman senin gerçekte kim olduğunu bulmaya çalışacağız,” dedi Memur Moeler kendinden emin bir sesle.

Memur Rozutto karşısındaki sandalyede oturmuş, ellerini burnunun hemen altında birleştirmiş düşünüyordu. Sonunda ar-

Telegram: @cinciva

tık Kate'e sıkıntı vermeye başlamış olan sessizliği bozdu. "Kate, bu senin için çok zor olacak ve bunun için senden şimdiden özür dilerim ama yeraltında yaşamaya nasıl başladığını hatırlıyor musun? Seni oraya kimin götürdüğünü hatırlıyor musun?"

Kate gözlerini kapadı. Anı parçacıkları zihninde kötü montajlanmış bir film gibi kesik kesik görünüp kayboluyorlardı. Gözleri bir kez daha yaşlarla doldu. Kate onlarla konuştuğu için kendini annesine ihanet ediyormuş gibi hissediyordu ama kafasının içinde bir yerlerde ona bunları anlatması gerektiğini düşünüyordu. Yapılması gereken buydu. Ona yalan söylememesi öğretilmişti. Boğazındaki düğüm ona gerçeği anlatmamasını söylüyor olabilirdi ama Molly eğer gerçeği anlatmazsa Tanrı'nın onun hakkında düşüneceklerinden endişe ediyordu. Gözlerini açtı, derin bir nefes aldı ve gözlerindeki yaşlara aldırmadan onlara annesinin ne kadar nazik ve güzel olduğunu ve tünellerde saklambaç oynayarak ve seslerinin yankısını dinleyerek geçen çocukluğunu anlatmaya başladı. Onlara küçük bir kızken gecenin bir yarısı korku içinde uyandığında annesinin onu kolları ve bacaklarıyla arkasından sarmalayarak sakinleştirişini ve kalpleri üst üste ve birlikte atarken Kate uykuya dalana dek öylece bekleyişini anlattı.

Memur Rozutto bir kez daha ona annesinin adını hatırlayıp hatırlamadığını sordu ve Kate ona tüm samimiyetiyle cevap verdi. "Onun gerçek adını bilmiyordum. O bana hiç söylemedi ve ben de ona sorduğumu hiç hatırlamıyorum. O evimizden aldığınız fotoğraftaki o küçük kızdı. Tracey'nin bana dediği gibi ben de ona Anne derdim." Tracey'nin kendi dudakları arasından dökülen ismini duyunca Kate'in kalbine birden bir ağrı saplandı.

Telegram: @cinciva

Annesini hayal kırıklığına uğratmıştı, Tracey'yi hayal kırıklığına uğratmıştı.

Memur Rozutto bir kez daha kibarca sordu. "Onunla yaşamaya nasıl başladığını hatırlıyor musun?"

Kate bir kez daha gözlerini kapadı ve başını iki yana salladı. "Üzerimde Tracey'nin dua ederken giydiği elbise vardı. O çiçekli elbiseyi hatırlıyorum" Kate ona acı veren bir anı yavaş yavaş zihninin yüzeyine doğru ilerliyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Memur Moeler ve Memur Rozutto birbirlerine baktılar.

"Sorun değil, Kate. Eğer istersen biraz ara verebiliriz," dedi Memur Rozutto.

Kate gözlerinden yaşlar süzülerek başını iki yana salladı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ayağa kalktı. Memur Moeler ve Memur Rozutto da telaşla yerlerinden kalktılar. Kate odanın içinde telaşlı adımlarla dolaşmaya başladı. "Ben -" diye cümleye başladı ve tekrar sustu. Memur Rozutto, Memur Moeler'a geri çekilmesi için işaret etti.

"Ben hatırlıyorum," dedi Kate. Kelimeler ağzından cam kırıkları gibi teker teker dökülüyordu. Elleriyle başını iki yanından tuttu. Memur Rozutto arkasından yaklaşıp onu nazikçe sandalyesine götürdü. Kate oturdu, ellerini dizinin üzerinde birleştirdi ve hızlı hızlı ileri geri sallanmaya başladı. Memur Moeler'ın da Memur Rozutto'nun da yüzüne bakmıyordu. "Ben...ben kilisenin yanındaki çocuk bahçesinde oynadığımı hatırlıyorum. Orada arkadaşlarımla birlikteydim ve elbisemi kirletmemek için çok uğraştığımı hatırlıyorum," dedi kıpkırmızı olmuş kederli gözlerle etrafına bakarak. "Bu elbiseyi özellikle bu partide giymek için almıştım. Yüzünde bir an için çarpık, acı dolu bir gülüm-

Telegram: @cinciva

seme görünüp kayboldu. Bir kez daha elleriyle yüzünü kapadı. "O mısır tarlasının kenarına gelmişti. Otların arasından sadece yüzünü görebiliyordum. Çok sevinmiştim. Benimle daha önce de oynadığı için o gün onu gördüğümde çok sevindiğimi hatırlıyorum." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama anı onu üzmemişti; sadece kafası karışmıştı. Mısır tarlasının içinden ona doğru yürüdüm ve o beni kamp alanına götürdü. Bana annesinin öldüğünü ve gerçekten bir arkadaşa ihtiyacı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Bunun üzerine ben de onunla gitmeye karar verdim." Ellerini yüzünden indirdi ve daha yüksek bir sesle tekrarladı. "Ben onunla gittim. Ben gittim."

"Ve seni o gün yeraltına mı götürdü?" diye sordu Memur Rozutto.

Kate başıyla onayladı. Neler olduğunu hatırlıyordu. "Bunu bir oyuna çevirdi. Oranın onun gizli saklanma yeri olduğunu ve orada bizi kimsenin bulamayacağını söyledi. Orada sonsuza dek oyun oynayabilecektik ve ayrıca okula gitmek ya da istemediğim başka şeyleri yapmak zorunda da kalmayacaktım. Bu... eğlenceliydi. Tabii ben eve dönmek isteyinceye kadar. Ondan sonra -" dedi ve cümlesini tamamlamadan başını çevirdi. Gözlerindeki yaşları sildi ve bakışlarını ellerine indirdi. Anne'yi uğraştırdığı, ağladığı ve ceza yerine gönderilmesi gerektiği için utanmıştı. Memur Moeler ve Memur Rozutto'nun onun hakkında ne düşündüğünü merak etti birden. Onun yaramaz küçük bir kız oluğunu ya da bencil hatta belki daha da kötü olduğunu düşünüyor olabilirlerdi.

"Oradan kaçmaya çalıştın mı? Hatırlıyor musun?" diye sordu Memur Moeler sertçe.

Telegram: @cinciva

Kate evet der gibi başını salladı ve ona tuhaf bir bakış attı. "Ama ben...ben ondan kaçmak istediğimi hatırlamıyorum," dedi annesini korumaya çalışarak. "Ben sadece ona eve gitmek istediğimi söylediğimi hatırlıyorum." Kate tekrar gözlerini yere indirdi ve cılız bir sesle devam etti. "Ama eve dönmek yoktu. Anne bana toksinleri ve dışarıda yaşadığında onların bedenini nasıl ele geçirdiğini anlattı. Bazen insanın iş işten geçene kadar hasta olduğunu bile anlamadığını söyledi. Onun annesi böyle ölmüştü. Otuz yıl kadar dışarıda yaşamıştı, yeraltına girdiklerinde hastaydı ve girdikten sonra durumu daha da kötüleşmişti. Ama bunu Anne'yi...benim annemi kurtarmak için yapmıştı o. Onun çok hasta olduğunu biliyordu ve ölmesini istemiyordu. Ve sanırım hastalığın nedeni toksinlerdi çünkü Anne öldüğünde aynı kendi annesinin öldüğü gibi, onunla aynı şekilde öldü." Polis memurlarının bakışları Kate'i rahatsız etmeye başlamıştı. Ağzından çıkan her kelimeyi hayretle, ona inanmayarak dinliyorlardı. "Ve sonra bana küçük bir kızı kurtarmam gerektiğini, bunun benim görevim olduğunu, Tanrı'nın benim birini kurtarmamı beklediğini ve eğer yapmazsam bana çok korkunç şeyler yapabileceğini söyledi Annem." Kate yine sinirlenmişti. "Ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Kate, bütün bunları yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm," dedi Memur Rozutto masanın üzerinden ona doğru eğilerek. "Ama Tracey'yi ailesinden almanın da en az annenin seni ailenden alması kadar yanlış olduğunu anlıyor musun?"

Kate'in gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Gözlerini sımsıkı kapadı ve dişlerini sıkarak konuşmaya başladı. "Ama o beni *kurtardı.* Onun yaptığı yanlış *değildi* -ve ben de Tracey'yi kur-

Telegram: @cinciva

tardım. Belki de onun ailesinin toksinlerden haberi bile yoktur, bilmiyorum." Yüzüne düşen saçını geriye savurup arkasına yaslandı. "Ben onu *kurtardım*!" dedi öfkeyle.

Molly telefonu kapattı ve kendini koltuğa, Cole'un yanına bıraktı. "Arayan Mike'tı. Özür dilemek için aradı, *yine.* Ve sonra telefonu Sal'e verdi. Tracey'yi kaçıran kişinin Kate Plummer olduğunu düşünüyorlar."

"İnanılmaz," dedi Cole hayret dolu gözlerle bakarak.

"Sal, Tracey'nin anne ve babasının Kate hakkında şikayetçi olacaklarını söyledi," dedi Molly ve ekledi. "Ama onun için tedavi mi yoksa hapis cezası mı talep edeceklerine daha sonra, kimliğinin doğrulanmasının ardından karar vereceklermiş." Molly başını çevirdi ve Cole onu kendine doğru çekti.

"Amanda ve ailesini düşündüğünü biliyorum."

Molly ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Onun hiçbir şansı olmadı, Cole. Keşke bir şey yapmış, o adamı durdurmaya çalışmış olsaydım. Keşke çığlık atmış, 911'i aramış olsaydım. Herhangi bir şey yapsaydım! Ne olursa!" Molly gözlerindeki yaşlan sildi. "Ama yapmadım ve artık bunu değiştiremeyeceğimi biliyorum. Amanda gitti."

Cole Molly'nin gözlerinin içine baktı. "Ama Tracey hâlâ burada."

Cole bir saati aşkın süredir marketteydi ve Molly onun yokluğunda koltukta biraz yatıp dinleniyordu. Ön kapının açıldığım duyunca Cole odaya girdiğinde biraz daha az yorgun görünmek için hafifçe doğruldu. Odanın kapısına baktığında karşısında Cole değil Erik duruyordu. Hemen büyük bir enerjiyle ayağa fırlayıp ona doğru koştu ve kollarını açıp sarıldı Molly. "Erik!"

Telegram: @cinciva

"Annecik! Nefes alamıyorum!" dedi gülerek.

"Nasıl geldin buraya?" Molly sevinçten deliye dönmüştü. Gülümseyerek ağzına bir üzüm tanesi atan Cole baktı. Cole omuz silkti.

"Seni tanıyorum, Mol. Onu görmen, ona dokunman lazımdı," dedi Cole göz kırparak.

Erik de sırıtarak üzümleri ağzına dolduruyordu.

"Siz harikasınız çocuklar!" diye haykırdı Molly. "Nasıl bu kadar hızlı geldin?"

"Geçen gece arayıp uçuş için ayarlamaları yapmıştım. Köpekleri aramaya gittiğin şu gece anladığından emindim. Hani içeri girip beni cep telefonuyla şifreli şifreli konuşurken yakaladığın gün var ya?"

Molly ona şaşkın gözlerle baktı. Hiçbir şeyden haberi yoktu.

"Bir havaalanı taksisi onu bu sabah alıp Carters'a götürdü. Saatlerdir orada bekliyordu."

"Ama ben onunla daha birkaç saat önce konuştum," dedi Molly.

Erik cep telefonunu havaya kaldırdı. "Harika olan da bu ya," dedi ışıldayan gözlerle. "Cep telefonu sayesinde gerçekten nerede olduğumu hiçbir zaman bilemiyorsun." Kolunu annesinin beline atıp onu şefkatle alnından öptü.

Molly de kolunu Erik'in beline doladı; daha sadece birkaç hafta önce evden ayrıldığı günden beri büyümüştü sanki. Onu *gerçekten* de görmek, ona gerçekten de dokunmak istiyordu. Onun yanında olmasını özlemişti Molly.

"Aç mısın? Sana ne pişirmemi istersin?" diye sordu. Molly bisiklet sürer gibi kolayca anne moduna geçivermişti.

Telegram: @cinciva

"Yok, değilim. Babamla biraz önce bir şeyler yedik," dedi Erik keyifle.

"Ah, Tanrım!" dedi Molly. "Neredeyse unutuyordum. Papaz Lett'in arayacaktım. Özür dilerim! Bir dakika sonra geliyorum, tamam mı?" Baba ve oğul dönüp birbirine inanmaz gözlerle baktılar.

"Hadi gel evlat, bir film izleyelim. Annen ancak gelir," dedi Cole.

Artık ev farklı, diye yazdı günlüğüne Tracey. Her şey ona farklı geliyordu. Sıcak köpük banyosu hoşuna gidiyor, temiz kıyafetler, yumuşacık çarşaflar ve en sevdiği oyuncaklar onu mutlu ediyordu ama Tracey yine de kendini tuhaf hissediyordu. Annesiyle babası ona sanki kırılacakmış gibi davranıyorlardı. Tracey Anne'yi özlemişti. Onun nerede olduğunu, iyi olup olmadığını ve toksinlerin onu korkutup korkutmadığını bilmek istiyordu. Tracey Anne için endişelenmemesi gerektiğini biliyordu -annesiyle babası ona Anne'nin kötü bir insan olduğunu ve onu almasının yanlış olduğunu söylemişlerdi. Ama Tracey onun o kadar da kötü olduğunu düşünmüyordu. Sonuçta ona hiç zarar vermemişti -ve bir de toksinler vardı! Tracey'nin aklı çok karışmıştı. Annesiyle babasına toksinleri, onların Anne'nin annesini ve büyükannesini nasıl öldürdüğünü anlatmaya çalışmıştı ama ikisi de ona inanmamışlardı. Tracey onların toksinlerden haberleri bile olmadığından emindi. Annesi ona toksinlerin sadece Anne'nin onu yanında tutmak için uydurduğu bir hikâye olduğunu söylemişti. Tracey gerçekten de Anne'yi görmek istiyordu. Ve her ihtimale karşı, Tanrı'yla nasıl doğru şekilde konuşulacağını da öğrenmesi gerekiyordu.

Telegram: @cinciva

Tracey'nin annesi ona yakında tekrar polis memurlarıyla görüşmeleri gerekeceğini söylemişti. Ona nerede tutulduğu ve oraya nasıl gittiğiyle ilgili sorular soracaklardı. Annesi bir sürü insanın onu bulmak için çok uğraştığını söylemişti! Tracey o kadar insanın kendisini neden bir türlü bulamadığını merak etti; polis dizilerinde herkesi hemen buluyorlardı. Annesine Anne'nin ona hiçbir kötülük yapmadığını söyledi ama ceza yerinden söz etmedi. Tracey Anne'nin başının derde girmesini istemiyordu. Annesiyle babası ona neden Anne'yle birlikte tünellere gittiğini sorduklarında onlara cevap verememişti. Bütün hatırladığı kolyesini geri istediğiydi. Bunu duyunca annesi ağlamaya başladı. Tracey'ye dönüp onun neden gittiğini anlamak istediğini ve iyi bir anne olamadığı için çok üzgün olduğunu söyledi. Tracey kendini berbat hissetti! Annesine iyi bir anne olduğunu ve toksinlerden haberi olmamasına rağmen bunun onun suçu olmadığını söyledi ama anne sadece ellerini havaya kaldırdı ve Tracey'nin babasının yanına gidip ağladı. Tracey uslu durmak için bu kadar uğraşmasına rağmen annenin neden bu kadar üzüldüğünü bir türlü anlayamıyordu. Belki de toksinler yüzünden endişeleniyordu.

Emma önceki gece sessizce Tracey'nin yatağına gelmiş, Tracey'nin uykuya daldığını düşündüğü sırada gelip önüne usulca kıvrılmıştı. Tracey ona kızmadı; o da Emma'yı çok özlemişti. Emma'nın önünde yatarken ağlıyormuş gibi burnunu çektiğini duyduğunda çok üzüldü Tracey. Kollarını kocaman bir oyuncak bebeğe sarılır gibi Emma'ya doladı ve ona sıkıca sarıldı. Sonra Tracey de ağladı.

Artık o ve Emma tekrar birlikte oynayabiliyorlardı ama

Telegram: @cinciva

Emma ne zaman Tracey'nin oyuncaklarından birini alsa anne Emma'ya bağırıyordu. Tracey annesinin ona bağırmasını istemiyordu. Emma'nın oyuncaklarını alması onu rahatsız etmiyordu. Sadece bir tanesi, Anne'nin ona verdiği oyuncak bebek faklıydı. O paylaşılamazdı. Özeldi.

Tracey Molly'yi de yine görmek istiyordu. Annesi kameralar ön bahçelerinden ayrılır ayrılmaz gidip onu görebileceklerini söylemişti. Tracey annesi bakmadığı zamanlarda perdenin arasından dışarıyı izliyordu. Evlerinin birden neden bu kadar özel olduğunu anlayamamıştı ama seyretmesine izin verilmemesine rağmen evin televizyona çıktığını bilmek hoşuna gidiyordu. Dışarı çıkıp fotoğraflarını çekmelerine izin vermek istiyordu ama annesi ona da izin vermiyordu. Annesi onlara köpekbalıkları diyordu ama Tracey'ye kalırsa onlar köpekbalığına hiç benzemiyorlardı.

Bu evin bu kadar sıcak görüneceğini kim bilebilirdi ki? diye geçirdi içinden Papaz Lett Perkinson Evi'nin kütüphanesindeki rafları silerken. Saat neredeyse öğleden sonra dörde gelmişti ve o, Hannah ve Newton bütün gün evi temizlemişlerdi. Her odayı silip tozunu almış, yerleri cilalamışlar ve yılların kirini silip temizlemişlerdi. Papaz Lett evi tekrar yaşanabilir hale getirdikleri için çok mutluydu. Üst kattaki yatak odalarına gitmekten çekiniyordu. İçindeki heyecan, Bayan Perkinson'la kızının görüntülerinin verdiği korkuyla birleşiyordu ve bu onun için çok fazlaydı. Neyse ki Hannah yatak odalarının temizliğini yapmayı seve seve kabul etmişti ve işi bittikten sonra aşağı indiğinde odalarda olağandışı herhangi bir şey görmediğini belirtmeyi de unutmamıştı. Newton evin dışını onarmakla uğraşıyor, basamakları yenileyip.

Telegram: @cinciva

çürümüş tahtaları değiştiriyor, pencerelerdeki tahtaları kaldırıyordu. Hannah birkaç eski kilim getirmişti ve Newton ve Betty bir sürü ikinci el eşya almıştı.

Papaz Lett bir kez daha sadakatleri için arkadaşlarına içinden teşekkür etti. Bütün bunları tek başına asla halledemeyeceğini biliyordu. Dışarı çıktı ve serin öğleden sonra havasını içine çekti. Evin etrafındaki kasvetli hava sonunda dağılmaya başlamıştı. Sanki dışarıdaki hava bile artık daha temiz ve daha az boğucuymuş gibi geliyordu Papaz Lett'e. Verandadan geçip bahçeye indi. Evin pencereleri tahtalarla kapalı değilken ne kadar sıcak ve sevecen göründüğünü fark edince şaşırdı. Belki de bunun nedeni evin bir parçası haline gelmiş olan o çirkin yalanın yakında ortadan kalkacağını bilmenin verdiği rahatlama hissiydi.

Yirmi Sekiz

Molly, Boyds Presbiteryan Kilisesi'nin yanından geçerlerken Cole'un elini tuttu. Papaz Lett'in arabasının hemen arkasındaydılar ve her beraber Rodney'yi ziyarete gidiyorlardı. Molly kilisenin arkasındaki araziyi örümcek ağları gibi sarmış olan sarı emniyet şeritlerini görünce birden ürperdi. Papaz Lett'in, Rodney'yle buluşmasına izin vermesine çok sevinmişti ama bir yandan da onunla karşılaşacağı için endişeliydi. Cole da yanında olduğu için mutluydu. Dönüp arka koltukta cep telefonuyla mesaj yazmakla meşgul olan Erik'e bir göz attı. Günlerdir süren koşturmaca ve karmaşadan sonra nihayet içinde bir sükunet hissediyordu.

Tanıdık Viktoryen eve doğru çıktılar. Evin önündeki verandada üç tane renkli, sallanan sandalye duruyordu ve girişteki tabelada şöyle yazıyordu: Hepiniz dostumuzsunuz ve bütün dost-

Telegram: @cinciva

larımız davetlidir. Bahçedeki yeşil otların üzerine yer yer gri taşlar serpiştirilmişti. Bahçedeki devasa söğüt ağacı uzun ve ince dallarını evin sağ yanından akan suyun üzerine doğru uzatmıştı. Kollarının gölgesinde demir bir bank duruyordu. Molly, Newton ve Betty'nin bunca yıldır Rodney'yi saklamayı başarabildiklerini düşündükçe tekrar tekrar hayretler içinde kalıyordu.

Rodney ön kapıdan dışarı fırlayıp kendini Papaz Lett'in onu bekleyen kollarına attı. Papaz Lett'in gözleri sevgi ve mutlulukla parlıyordu. Molly kendi gözleriyle görmese onun bu kadar hızlı hareket edebileceğine hayatta inanamazdı. Rodney yanında cüce gibi kalan ablasının bedenini kocaman kollarıyla kolayca kavrayıp kaldırmış, neşeyle bağırarak döndürüyordu. "Carla, geri geldi! Carla, geri geldi!"

Rodney nihayet Papaz Lett'i bıraktı ve Papaz Lett büyük bir gürültüyle yere indi. Rodney heyecanlı bir çocuk gibi hareket ediyor ellerini sağa sola sallıyor, önlerinde bir ileri bir geri hızlı hızlı gidip geliyordu. Dizlerinin altında torba gibi genişleyip bileklerinin üzerinde toplanan kot pantolonu sanki bir başkasınınmış gibi görünüyordu. Üzerindeki tişört kocaman göğsünde ve tombul midesinde iyice gerilmişti.

Papaz Lett kolunu Rodney'nin beline attı. Rodney gözlerini açıp Molly'ye yan yan baktı ve ablasının kollarından kurtulup yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Molly'ye doğru koştu. Saniyeler içinde onu kucaklayıp yerden kaldırmış gülüyordu. "Molly buldu kız!" Coşku dolu gür sesi bulutlara kadar yükseliyordu.

Papaz Lett hemen yanlarına koşup Molly'yi bırakması için Rodney'nin kolunu çekiştirmeye başladı.

Telegram: @cinciva

"Annecik?" diye bağırdı Erik. Cole bir şeyler yapmasını bekleyerek Papaz Lett'e bakıyordu.

Rodney onu döndürmeye devam ediyordu ve Molly'nin artık midesi bulanmaya başlamıştı. "Rodney! Bırak Molly'yi!" diye haykırdı Papaz Lett.

Tam o anda Betty koşarak Molly'nin yardımına yetişti. "Rodney Lett, hemen o kızı yere bırak." dedi son derece otoriter bir sesle.

Rodney dönerken dönerken birden durdu ve Molly'yi yavaşça yere indirdi. Molly'nin başı dönüyordu. Hafifçe sendeledi ve düşmemek için yere oturdu. Rodney faltaşı gibi açılmış kahverengi gözleriyle yanına çömelip endişeli gözlerle Molly'ye baktı. Betty ve Papaz Lett Rodney'nin onu tekrar kaldırmasını önlemek için hemen Molly'nin yanına geldiler.

"Molly incindi mi?" diye sordu Rodney kaygıyla.

"Ben iyiyim," dedi Molly fısıldar gibi alçak bir sesle. Yerden destek alıp yavaşça ayağa kalktı. Rodney de ayağa kalkıp Molly'nin gözlerinin içine baktı.

"Rodney seni incitti mi?" diye sordu yüzünde mahcup bir ifadeyle.

Molly uzanıp elini Rodney'nin devasa koluna koydu. "Sorun değil, Rodney," dedi gülümsemeye çalışarak. "Bu çok eğlenceliydi. Ben iyiyim." Rodney'nin yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldı.

"Molly sevdi mi?" diye sordu Rodney kısık sesle.

"Evet, Molly sevdi," dedi Molly başını sallayarak ve dönüp Papaz Lett'le Betty'ye bir şeyim yok der gibi bir bakış attı.

"Erik?" dedi Rodney birden.

Telegram: @cinciva

Molly başıyla oğlunu gösterdi. “Evet o Erik. Ve bu da kocam Cole.”

Onlara tavuklu sandviçler ve meyveler servis eden ve herkesin yeteri kadar yiyecek, içecek ve çatal bıçak aldığından emin olmak için çırpınıp duran Betty onları kusursuz bir şekilde ağırlıyordu. O ve Molly bir ara onun ne kadar zamandır Rodney’yle ilgilendiğini konuştular. Rodney’nin dövülmesinin üzerinden iki ay geçtikten sonra Rodney’yi gizlice buraya getirmişlerdi ve o günden beri ona Betty bakıyordu. Evlerinin gözlerden uzak oluşu Rodney’yi bunca yıl başarıyla saklayabilmelerini sağlamıştı. Neşeli ama bir yandan da görgü kurallarına son derece bağlı bir kadındı Betty. Otururken dizlerini sıkıca birbirine bitiştirip bacaklarını bileklerinden çaprazlıyor, Papaz Lett’in tuza ulaşamadığını görünce hemen yerinden fırlayıp ona derhal tuzu uzatıyordu. Onun herkesi rahat ettirmekten büyük keyif alan insanlardan olduğu belliydi. Betty mutfaktan bir şey getirmek için izin isteyip yanlarından ayrıldı ve Molly onun evin içinde oradan oraya koşuşturmasını izledi.

Rodney sanki bütün gün ağzına hiçbir şey atmamış gibi, büyük bir iştahla yiyordu. Papaz Lett ona kızdı. “Yavaş ol, tatlım. Yemeğin hiçbir yere gitmiyor.”

Rodney hemen yavaşladı ve çiğneme hızını sambadan valse düşürdü. Yemeğini yerken bir yandan da göz ucuyla Molly’ye bakıyordu. Molly ona bakıp fısıldadı. “Ben de çok hızlı yemek yerim.” Rodney kahkahalarla güldü.

Yemekten sonra Rodney Molly’ye yatak odasını göstermek için ısrar etti. Odasının iki yanında da pencereler vardı ve pencerelerin koyu renk perdeleri içeri güneş girmesi için açılmıştı.

Telegram: @cinciva

Molly kısa süre önce ziyaret ettiğinde zifiri karanlık olan odayı neredeyse tanıyamamıştı. Bilmeler'in gelmesini bekleyerek dikkatli adımlarla içeri girdi ama olağandışı bir şey hissetmiyordu. "Ne kadar güzel bir oda, Rodney," dedi. Rodney'nin gözleri gururla parladı.

Rodney birden kocaman bedeninin imkân verdiği kadar hızlı adımlarla odadan dışarı fırladı. Başını vurmamak için eğilerek, büyük bir gürültüyle merdivenlerden yukarı çıktı. Molly, Cole ve Papaz Lett de peşinden yerleri cilalanmış tavanarasına çıktılar. Oyuncaklar yerlere saçılmıştı ve bir köşenin duvarları tamamen Rodney'nin resimleriyle doluydu. Molly meraklı gözlerle Papaz Lett'e baktı.

"Burası Rodney'nin oyun odası," dedi Papaz Lett alçak sesle.

Molly duvardaki resimlere doğru baktı. Cole hemen yanma geldi. "Molly, lütfen bunların hiçbir anlamı olmadığını söyle bana."

Molly bir kahkaha atıp ona sarıldı. "Merak etme. Hiçbir şey hissetmiyorum."

Rodney Molly'nin önünden koşarak merdivenlere gitti. "Rodney git. Erik'i bul."

Aşağı indiklerinde Rodney ve Erik arka bahçedeydi. Rodney eve sırtını dönmüş, gözlerini Erik'in gözlerine dikmiş öylece duruyordu.

"Rodney?" dedi Molly. "İyi misin?" Rodney cevap vermedi. Molly Erik'in yanına gitti. "Erik? Sorun nedir?"

Papaz Lett yüzünde endişeli bir ifadeyle Rodney'nin yanına koştu.

Telegram: @cinciva

"Anne," dedi Erik gergin ve sıkıntılı bir sesle. "Adamı hâlâ hissediyorum."

Molly dönüp Rodney'ye baktı. "Rodney?"

"Hayır, başka adam yok," dedi Rodney ve gözlerini Papaz Lett'e çevirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Molly Papaz Lett'e dönerek.

Papaz Lett bakışlarını yere indirdi. Erik bekliyordu.

"Bu o, Anne," dedi.

"Papaz Lett," dedi Molly kafası karışmış bir halde. "Burada neler dönüyor?"

Papaz Lett Molly'ye doğru bir adım atıp gözlerinin içine baktı. "Size bir şey göstermem gerekiyor."

Papaz Lett, Betty'yle alçak sesle bir şeyler konuşarak önden yürüyor, Molly, Cole ve Erik onların peşlerinden geliyordu. Newton ve Hannah Perkinson Evi'ndeydiler. Onların da orada olması Papaz Lett'i biraz olsun rahatlatıyordu.

"Bir günde bu evi nasıl da değiştirmişsiniz, Papaz Lett," dedi Molly evle ilgileniyormuş gibi davranarak. Erik aceleyle evin yanından dolaşıp arka tarafa geçti. Papaz Lett Molly'ye cevap bile vermeden telaşlı adımlarla Erik'i izledi.

"Molly," dedi Papaz Lett evin arkasına yaklaştıklarında. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Erik ne kadar zamandır bir şeyler görüyor?"

"Bunu neden -" diye söze başladı ve o anda başını çevirip bodrum kapılarının önünde yere diz çökmüş, ellerini soğuk metale dayamış öylece duran Erik'i gördü. "Aman Tanrım!" Cole'la birlikte hemen Erik'in yanına koştular.

Newton hızlı adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu.

Telegram: @cinciva

Erik bodrum kapılarının üzerindeki ellerini hiç kımıldatmadan duruyordu. Başını çevirip acı dolu gözlerle annesine baktı.

Molly yanına diz çöküp elini Erik'in sırtına koydu.

"Bu o," dedi Erik ve gözlerini tekrar bodrum kapısına ve kapıdaki kilide çevirdi.

"Kim?" dedi Molly. Ellerini Erik'in ellerinin üzerine koydu ve "Aman Tanrım," dedi fısıldar gibi alçak bir sesle. Başını çevirip öfke dolu gözlerle Papaz Lett'e baktı. "Nasıl böyle bir şey yapabilirsiniz?"

"Molly, düşündüğün gibi değil!" dedi Papaz Lett aceleyle. Molly kendi çabalarıyla öğrenmeden ona durumu açıklayabilmeyi umuyordu.

Newton telaşla Molly'yle Papaz Lett'in arasına girdi. "Molly," diye söze başladı. "Papaz Lett yanlış bir şey yapmadı. Lütfen, izin ver açıklasın."

"Neden bodrumda kilitli bir adam olduğunu açıklamasına mı izin vereyim? Newton, ne diyorsun sen?" dedi Molly öfkeyle. Gözlerini yerde hareket edemiyormuş gibi duran Erik'e çevirdi.

"Neler oluyor burada?" dedi Erik'in gözlerindeki korkuyu ve Molly'nin gözlerindeki öfkeyi gören Cole sertçe. Kimseden çıt çıkmıyordu. "Erik?" Cole telaşla yanına gidip Molly'nin gözlerinin içine baktı. "Molly?"

"Orada bir adam var. Kilitlemişler."

Cole öfke dolu buz gibi gözlerle Papaz Lett'e döndü. Molly'yi ayağa kaldırdı ve sonra Erik'i omuzlarından tutup, canını yakmamaya çalışarak bütün gücüyle çekerek bodrum kapısından uzaklaştırdı. Molly hemen yanma gidip Erik'e sarıldı. Erik zihni bir şekilde bu sahneden zarar görmüş gibi boş gözlerle öylece ileriye bakıyordu.

Telegram: @cinciva

Cole öfkeyle Papaz Lett'in yüzüne baktı. "Açın şunu!" dedi emreder gibi.

Papaz Lett konuşamadı; paniğe kapılmıştı.

"Açın şu lanet kapıyı. Papaz!" diye bağırdı Cole.

Newton durumu sakinleştirmeye çalışarak öne atıldı. "Cole, lütfen işler iyice kötüleşmeden bizi dinle. Açıklamamıza izin ver."

Bağrışmaları duyan Hannah evin arka tarafından çıkıp koşarak yanlarına geldi. "Ne oluyor burada? Etrafına baktı: Erik annesinin kolları arasına büzülmüş, titriyor; Cole öfkeyle Papaz Lett'e bakıyor ve küçük, tatlı Newton aralarında durmuş onları sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ah, Tanrı aşkına Cole," dedi Hannah basamaklardan inerken. Elini usulca Cole'un koluna koydu ama Cole silkinip geri çekildi. "Cole!" dedi Hannah çocuğuna bağıran bir anne gibi. "Beni dinle, Cole Tanner. Carla yanlış bir şey yapmadı. O sadece ailenin dileklerini yerine getirdi. Şimdi sakin olmaya çalış ve hemen buraya gel de konuşalım, tamam mı?" dedi ve sözünü bitirir bitirmez hızla arkasını dönüp çardağa doğru yürümeye başladı.

Cole öfkeden deliye dönmüş gözlerle bir kez daha Papaz Lett'e baktı ve sonra Hannah'nın peşinden gitti. "Sizi dinliyorum," dedi elleri belinde. Tüm bedeni sinirden kasılmıştı.

Hannah ellerini kot pantolonuna sildi ve Cole'un gözlerinin içine bakıp sakin bir sesle anlatmaya başladı. "Cole, yıllar önce Carla'dan Perkinson'ların çocuklarından biriyle ilgilenmesi istendi. O biraz yavaş gelişen bir çocuktu, anlarsın ya ve aile korkmuştu. Bunlar olaydan hemen sonra olmuştu. Rodney'nin,"

Telegram: @cinciva

dedi ve bir an durup döndü ve Papaz Lett'e baktı. "Rodney'nin dövülmesinden sonra. William'i kasaba halkından saklamaları gerektiğini düşündüler. Onun da başına korkunç bir şey gelmesinden hatta öldürülmesinden korkuyorlardı!" Hannah kederli gözlerle dönüp tekrar Papaz Lett'e baktı. "Bu bölgede hiçbir akrabaları yoktu ve basitçe söylemem gerekirse toplumdan uzak yaşayan bir aileydiler. Kimseye güvenmezlerdi. Çocuğu yıllarca evin içinde kapalı tutmuşlardı ve sonra Rodney'ye olanlardan sonra onu kapalı tutup herkesten saklamaya devam etmenin en doğrusu olacağına karar verdiler." Hannah gözlerini yere indirdi ve sonra tekrar Cole'a baktı. "Şimdi düşününce yanlış geliyor. Artık dünya değişti ve herkes olduğu gibi kabul ediliyor ama o zamanlar, onun doğduğu zamanlarda, ee...işler farklıydı. Farklı olan çocuklar kurumlara kapatılır, orada kilitli tutulurdu ve aile bunu yapmak istemiyordu."

Papaz Lett omuzları düşmüş, başı önünde yavaş adımlarla çardağa doğru yaklaştı ve Hannah'nın sözünü kesti. Cole'u daha fazla sinirlendirmek istemiyordu ama aklındakileri söylemek zorundaydı. "Yakın zamana kadar evin içinde yaşıyordu. Onu orada tutmak beni rahatsız ediyordu. Her gün hatta bazen günde birkaç kez onu görmeye gelirdim. O benim için aileden biri gibiydi. Dediğim gibi, onunla ilgilendiğim zamanlarda o bodrumda değil evin içinde yaşardı. Ve sonra o lanet çocuklar tepedeki hayaletli evle ilgilenmeye başladılar." Papaz Lett bir an durup düşünceli gözlerle arkasında yükselen eve baktı. "Çocuğa bakmak zorundaydık," dedi yumuşak bir sesle. "William kaçıp çocukluğunda yaşadığı bodruma saklandı." Papaz Lett başını önüne eğip iki yana salladı. Bütün kasabalılarla yüzleşmek zorunda

Telegram: @cinciva

kalacağını biliyordu; bu daha sadece başlangıçtı. Cole'un öfkesi onun beklediğinden daha çabuk dinmiş görünüyordu ama Papaz Lett boğazında hâlâ tuhaf bir ağrı hissediyordu. Yaptıklarının üzüntüsü zihnini ve bedenini sarmalamıştı. "Bu çok korkunç, Cole, bunu biliyorum," dedi bütün samimiyetiyle ve utanç dolu gözlerle Cole'a baktı. "Yıllarca bu duyguyla boğuştum. Bunun ne kadar acı verici olduğunu tahmin bile edemezsin," dedi sesi yükselerek. "Ama ben bir papazım ve o aileye söz verdim!"

Anlayış ve bağışlama göreceğini umarak Molly'nin gözlerinin içine baktı. Erik Molly'nin yanında tükenmiş halde, hiç kımıldamadan duruyordu. "Fikrimi değiştirmemi sağlayan Molly oldu. Onu Rodney'yle birlikte gördükten sonra, Perkinson ailesi ne istemiş olursa olsun o çocuğun, yani William'ın da bir hayatı olması gerektiğini anladım." Papaz Lett'in yüreğindeki keder sesine açıkça yansıyordu. "Yıllar boyunca birçok kez çocuğu o yerden çıkarıp serbest bırakmak istedim ama Chet Perkinson onun orada kasaba halkının gözlerinden uzakta, kilitli tutulması konusunda kararlıydı. Kendimi adeta bir hapishanede gibi hissediyordum. Onu orada kapalı tutmanın yanlış olduğunu biliyordum ama bir yandan da onlara söz vermiştim." Papaz Lett utanç içinde başını çevirdi.

Cole önce ona ve sonra Hannah'yla Newton'a baktı. "Buna bu kadar uzun bir süre nasıl devam edersiniz? Orada bir adam var! Tanrı aşkına, Papaz Lett, hem de siz!"

"Biliyorum," dedi Papaz Lett sakin bir sesle. "Bunu kendi kendime bile açıklayamazken senden anlayış bekleyemem. Şu anda yaptığımız yanlışı düzeltmeye, onun hayatım iyileştirmeye, ona gerçek bir hayat vermeye çalışıyoruz."

Telegram: @cinciva

"Newton, Hannah? Yoksa sizler de mi?" Cole acı dolu gözlerini onlara çevirdi.

Hannah başıyla onayladı. "Evet, Cole. William'in bakımına hepimiz yardım ettik. O çok tatlı bir adamdır, gerçekten çok tatlı." Omuz silkti. "Bir aile sizden bir şey istediğinde, onların isteklerine ne zaman karşı geleceğinizi nasıl bilebilirsiniz? Ne zaman sözünüzden döneceğinize nasıl karar verirsiniz?"

"Bunun yıllar önce sona ereceğini sanıyordum," diye ekledi Papaz Lett. "Başka bir yer, içinde bir ailenin yaşadığı bir ev falan bulunacak sanıyordum ama yıllar geçmeye devam etti ve hiçbir şey olmadı ve sonunda onunla ilgilenmek bir alışkanlık gibi, sıradan ve normal bir iş haline geldi." Papaz Lett'in sesi yavaş yavaş alçaldı. "Affedilmeyi beklemiyorum. O artık bir adam oldu ama zihinsel olarak hâlâ beş yaşındaki bir çocuk gibi. Size onu kaç gece yanımda eve götürmek istediğimi anlatamam ama bunun bile başımı derde sokacağından korkuyordum. Rodney dövüldükten sonra bu kasabadaki hiçbir şeye güvenim kalmadı. Hannah," dedi ve toprak ve toz içinde kalmış elleri önünde, rüzgârda hafifçe dalgalanan kahverengi saçlarıyla, yüzünde anlayış ve gözlerinde acıma duygusuyla ona bakan Hannah'ya baktı. "Ve Newton." Newton ellerini haki pantolonunun ceplerine sokmuş, spor ayakkabısının burnuyla toprağı eşeliyor, endişeli gözlerle yere bakıyordu. "Bu kasabada bir hayatı emanet edecek kadar güvendiğim başka kimse yoktu. Papaz Lett Molly'ye baktı. "Ta ki Molly geçen gece gözlerimi açana ve bana dünyada iyi insanlar da bulunduğunu ve bazen bedeli ne olursa olsun kendini ortaya atmanın en doğru şey olduğunu hatırlatana dek." Papaz Lett acı dolu gözlerini Molly'ye çevirdi; Molly hafifçe gülümsüyordu.

Telegram: @cinciva

Cole ortada bir sağa bir sola dolanıp duruyordu. Koyu renk saçlarını eliyle arkaya taradı. "Lanet olsun. Molly?" Cole bütün cevaplar ondaymış gibi Molly'nin gözlerinin içine bakıyordu.

"Cole," diye söze başladı Molly. "Papaz Lett bizi buraya davet etmek zorunda değildi." Neredeyse fısıldar gibi alçak bir sesle konuşuyordu. "William'ı açıklamak zorunda değildi. Bu kesinlikle yaptıklarını hoş karşıladığım anlamına gelmiyor tabii ki ama bana kalırsa o, ne yapacağını bilememiş ve üzerine daha sonra yanlış olduğunu fark ettiği bir sorumluluk almış. Ve şimdi bu yanlışını düzeltmeye çalışıyor." Molly elini uzatıp Cole'un alnına dökülen saçları usulca geriye taradı. Cole eğildi ve sanki cevaplar onun zihninden kendisininkine süzülüverecekmiş gibi yanağını Molly'nin başına dayadı.

Sonra Cole Molly'nin elini tutup Papaz Lett'e döndü ve "Ee, daha ne bekliyoruz?" dedi etrafına bakınarak, yumuşak bir sesle. "Hadi William'ı o delikten dışarı çıkaralım ve bu yeri onun için iyice bir güzelleştirelim. Ne kadar hızlı yaparsak o kadar iyi." Başını çevirip çardağa baktı. Erik biraz kendine gelmiş, oturduğu yerden onları izliyordu. "Erik, sana ihtiyacım var: Derhal!

Erik koşarak yanlarına geldi. "Baba?"

Cole ellerini Erik'in omuzlarına koydu. "İyi misin, evlat?"

Erik evet der gibi başını salladı.

"Güzel. Bu yeri yaşanabilir bir hale sokmak için senin gücünü kullanabilir miyiz?"

Erik dönüp onay bekler gibi annesine baktı, Molly başını salladı. "Kesinlikle kullanabilirsiniz!" dedi Erik gülerek.

Hannah Molly'nin yanına yaklaşıp elini yavaşça omzuna koydu. Molly dönüp Hannah'nın acı dolu gözleriyle karşılaştı-

Telegram: @cinciva

ğında biliyordu: dahası vardı. Hannah Molly'nin elini tutup onu gruptan uzağa, ormanın kenarına doğru götürdü.

"Hepimiz itiraf ettiğimize göre," diye fısıldadı Hannah. "Benim de sana söyleyecek bir şeyim var." Gözlerinden yaşlar süzülerek dönüp göle doğru baktı. "Biraz yürüyelim mi?" dedi ve birlikte tepenin üzerinden geçip göle doğru indiler. "Seni ormana götürdüğüm günü hatırlıyor musun?"

Molly kaygılı gözlerle ona baktı. "Bana hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin, Hannah," dedi.

Hannah durdu ve Molly'ye baktı. "Ama anlatmak istiyorum. Bunu çok uzun zamandır içimde tutuyorum." Derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalışarak yavaş yavaş verdi. Suyun üzerine bir kuş indi, Hannah sudaki halkaların kıyıya süzülüşünü izledi. "Diz çöktüğüm o yer vardı ya?"

Molly evet der gibi başını salladı.

"Benim...benim bir kızım vardı. Sadece birkaç saniye yaşadı ve Charlie de delinin tekiydi." Kelimeler dudaklarından püskürür gibi hızlı hızlı dökülüveriyordu.

"Hannah, hayır."

Hannah başını salladı. "Çok korkmuştum. Charlie öğrense bana neler yapardı kim bilir. Yaptığımın yanlış olduğunu, onu doğru şekilde gömmem gerektiğini biliyordum ama yine de elimden geleni yaptım."

Elimden geleni yaptım. Molly onun bu sözleri ne kadar içten söylediğini hissedebiliyordu. "Çok üzgünüm," diyebildi sadece.

Telegram: @cinciva

Son söz

“Acele edin çocuklar, partiye geç kalacağız!” diye seslendi Molly merdivenlerden aceleyle inerken. Üzerine yapışan, siyah elbisesinin kumaşındaki pırıltılar yılbaşı ağacından yansıyan ışıkla her hareketinde parıldıyordu. Molly arkasından yavaşça yaklaşıp Erik’e sarıldı. Erik’in, ona annesi değilmiş gibi davrandığı ve insanların içinde gösterdiği her türlü ilgiden utanıp rahatsız olduğu günleri düşündü. Kolunu omzuna atmış yanında duran bu genç adamın aynı insan olduğuna inanamıyordu; o günlerde, bu dönem hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti Molly’ye. Koltuklan kabararak, gururla Erik’e baktı. “Eve gelip tatilini bizimle geçirdiğin için teşekkürler.”

“Başka nereye gidecektim ki, Annecik?”

“Jenna’lara?” dedi Molly kuşkulu bir sesle.

“Evet, tabii. O babamla senden daha eğlenceli olabilirdi diyorsun, ha? Hiç sanmıyorum.” Ağzına bir badem attı. “Ayrıca da,” dedi pişmiş kelle gibi sırıtarak. “Onun da zaten kendi ailesiyle birlikte olması gerekiyordu.”

Telegram: @cinciva

Molly Erik'e daha fazla anlat der gibi baktı ama cevap beklediği gibiydi. "Hiç sorma." Molly Erik'in yanından ayrılıp oturma odasına girdi. Cole üzerinde frak gömleği ve iç çamaşırlarıyla oturmuş televizyon seyrediyordu. "Cole!" diye bağırdı Molly ona kızgın bir sesle. "Sen burada ne yapıyorsun? On dakika sonra orada olmamız gerekiyor!" Öfkeden deliye dönmüş bir halde ellerini havaya kaldırdı ve gözlerini Cole'a dikip onun giyinmek için yukarı çıkmasını bekledi. Cole yerinden kalkmak yerine sakince başını çevirip Molly'ye baktı. Işıkta parlayan tutku dolu, koyu renk gözleri Molly'nin ona kızmasını neredeyse imkânsız hale getiriyordu. Yüzündeki tatlı gülümseme ona en başta neden aşık olduğunu Molly'ye bir kez daha hatırlatıyordu. Ve tabii yaşadıkları zor dönemin ardından geçirdikleri son birkaç haftada ona neden bir kez daha aşık olduğunu da.

"Bir dakika gelip yanıma otursana," dedi yanındaki boş yeri göstererek Cole. "Çok güzel görünüyorsun." Elini tutmak için uzandı.

"Yağcılıkla bir yere varamazsın, dostum. Hadi kalk," dedi Molly bir kez daha deneyerek. "Saat ilerliyor ve ben onlara söz verdim. Sekizde orada olacağız, unuttun mu?"

"Hayır, unutmadım." Cole Molly'ye oturması için bir kez daha işaret etti.

"Ahh," dedi Molly ve söylenerek koltuğa doğru ilerledi. Cole, önünden geçerken ellerini tutkuyla Molly'nin bacaklarının arkasında gezdirdi. Molly koltuğa oturup yüzünde hafif sinirli bir gülümsemeyle baktı.

Cole tek eliyle Molly'ye sarıldı, diğer elini yavaşça dizine koydu ve onu kendine doğru çekti. "Son zamanlarda delirmiş

Telegram: @cinciva

gibiydik. Sadece seninle baş başa bir dakika geçirmek istedim." O konuşurken Erik odaya girdi. "Sana hediyeni vermek için ortalığın biraz sakinleşmesini bekledim."

Molly yüzünde temkinli bir ifadeyle Cole'un elindeki kutuyu aldı ve paketini heyecanla yırtıp açtı. Kutunun içinde üzerinde bir yazı olan deri kapaklı bir defter duruyordu. Molly yazıyı okudu. 'Artık şüphe yok, aşkım. Sana inanıyorum. Git yakala onları, bebeğim! Seni çok seviyorum ve her zaman seveceğim, Cole.'

"Ah, Cole." Molly kendini Cole'un kucağına atıp onu öpmeye başladı.

"Ah, hadi ama! Kendinize bir oda falan bulun! Bunu görmek istemiyorum," dedi Erik bir kahkaha atarak ve gülerek hızla odadan çıktı.

Papaz Lett Perkinson Evi'nin oturma odasında durmuş heyecanla partinin başlamasını bekliyordu. Yılbaşı ağacının dibinde oturmuş, eggnog içip bir şeyler yiyen Hannah, Betty, Rodney ve William'a baktı. Doğru şeyi yaptıklarından hiç şüphesi yoktu ama bunu yıllar önce yapabilmiş olmayı dilerdi. Bağışlandığını bilmek istiyor ama bunu hemen beklemenin de çok fazla olacağını biliyordu. Tanrının onun için neler hazırladığını bekleyip görmesi gerekecekti. Olanların duyulmasının ardından Papaz Lett, kasaba halkından bazı olumsuz tepkiler almış ve hakkında çocuğa kötü muamele suçlamasıyla bir soruşturma açılmıştı. Papaz Lett soruşturmadan ufak bir cezayla kurtulmayı başarmış ve insanlar da onun böyle bir şey yapmaması gerektiği, bu kadar beklemesinin yanlış olduğu ve hiç olmazsa çocuğa başka bir ev bulması gerektiği gibi kendisinin de hak ettiğini düşündüğü

Telegram: @cinciva

şeyler söyledikten sonra yavaş yavaş işin peşini bırakmıştı. Soruşturma komitesi William'ın, Chet Perkinson'un doğum sırasında ölen zihinse] engelli kız kardeşinin gayri meşru çocuğu olduğunu öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Bu gerçek, durumu öğrendiğinde en az soruşturma komitesi kadar şaşıran Papaz Lett açısından hiçbir şey değiştirmemiş, hatta çocuğu eskisinden daha da çok sevmesine neden olmuştu. Sonunda kasaba halkının desteği ve Boyds Presbiteryan Kilisesi cemaatinin katkılarıyla Papaz Lett, Perkinson Evi'ni, Engelliler için Perkinson Bakım Evi'ne dönüştürdü. Tuttuğu bakımevi görevlisi Lauren harika bir insandı. William'la kendi kardeşiymiş gibi yakından ilgileniyor, onu özenle yıkayıp temizliyor, tekrar tekrar anlattığı hikâye ve esprileri dinliyor, ona sevildiğini ve istendiğini hissettirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Polisler yaptıkları yanlış yüzünden Papaz Lett'ten tekrar tekrar özür dilediler ve Papaz Lett özürlerini memnuniyetle kabul etti. Rodney'nin başına yeni bir felaket gelmesini önledikleri için onlara özellikle minnettardı. Kilisede yaptığı duyuruyla, kasaba halkına Rodney'nin hayatta olduğunu açıkladığı gün herkes neşeyle etrafına toplandı. Edie ve Jin mutluluktan kendilerinden geçmişlerdi. Edie Papaz Lett'e Rodney'nin hayatta olduğunu uzun zamandır bildiğini anlattı. Hatırlamamasına rağmen Papaz Lett bunu ona yıllar önce söylemişti. Kasaba halkının hem Rodney'i hem de William'i kabul etmiş olması Papaz Lett'i çok mutlu etmişti. Kardeşini böyle çirkin bir suçla suçlayan kasaba halkına ve onu döven Harley Mott, Mac Peterson ve Joe Dillon'a karşı içindeki öfke mutluluğunu gölgeliyordu ama Tanrı o işin de icabına bakmış, ona William için kendisinden

Telegram: @cinciva

beklediği şeyi, yani bağışlamayı hatırlatmıştı. Tanrı gerçekten de çok esrarengiz yöntemlerle çalışıyordu.

Rodney'yi birlikte yaşamak için kendi evine götüremeyeceğini kabullenmek Papaz Lett için hiç kolay olmadı. Betty, Rodney'yi son yirmi yıldır yaşadığı kendi evinden ayırmanın onun için çok zor olacağı konusunda ısrar etti ve sonunda Papaz Lett pes ederek Rodney'yi, sadece bakılmakla kalmayıp çok da mutlu olduğundan emin olduğu Newton ve Betty'nin evinde bırakmayı kabul etti. Molly ve Rodney aradan geçen birkaç hafta içinde çok güçlü bir bağ kurdular. Molly her Salı, Papaz Lett'le birlikte Rodney'yi ziyarete gidiyor ve Rodney onu her görüşünde sanki ilk defa görüyormuş gibi neşeyle kucaklayıp havada döndürmeye devam ediyordu.

Hannah'nın bebeği Clara Ann'in doğumu ve ölümüyle ilgili itirafı Papaz Lett'i çok şaşırtmıştı. Arkadaşına baktıkça içine bir hüzün çöküyor, neler yaşamış olabileceğini düşündükçe kalbi sıkışıyordu. Çocuğu ormanda, adeta bir hayvan gibi gömülüyken, geçirdiği her günün onu nasıl yiyip bitirdiğini tahmin bile edemiyordu. Newton bu konudaki çabalarıyla ne kadar harika bir insan olduğunu bir kez daha göstermişti. Clara Ann'in vefatının ardından yaptığı mezar taşı mezarlıkta yıllarca fark edilmeden kalmış, sessizce o küçük bedenin yanına geleceği günü beklemişti. Papaz Lett, Clara Ann'in bedeninin kilise mezarlığındaki yerine taşınmasının, Hannah'nın içini yıllarca kemiren suçluluk duygusu ve acıyı biraz olsun dindirmiş olmasını umuyordu. Aklına birkaç gün önce gerçekleşen cenaze törenini gelince dönüp Hannah'ya baktı. Sanki o günden beri yüzü daha yumuşak ve gözleri daha huzurlu bakıyordu.

Telegram: @cinciva

Papaz Lett odadan yükselen kahkahayı duyunca dönüp sesin nereden geldiğine baktı. Newton ve Betty son bir haftadır iplere dizdikleri patlamış mısırları ağaca asmakla meşguldü. Okul çocukları gibi kıkırdıyor, sadece onların bildiği bir sırra gülüyorlardı. Betty uzanıp Newton'ın yanağına bir öpücük kondurdu. Elleri Newton'in esmer teninin üzerinde bir güvercin gibi bembeyaz görünüyordu. Elini usulca uzatıp Betty'nin elini tutarken Newton'in yanakları kıpkırmızıydı. Papaz Lett yıllar boyunca atlattığı bütün o zor dönemleri düşündü; Newton yanında olmasa nasıl ayakta kalırdı bilmiyordu. Newton Papaz Lett'e, William'a neden baktığını, Perkinson ailesinin ona ne kadar güvendiğini ve her şeyin bir gün nasıl tamamen yoluna gireceğini sık sık hatırlatarak, bütün o zor günleri onun için daha katlanılabilir hale getirmişti. Ve haklı çıkmıştı. *Tanrı onu korusun.* Papaz Lett duvara yaslanıp Newton'la Betty'ye baktı. Evin içinde olmasına rağmen Newton'in *Sadece Üyeler* ceketinin fermuarı hâlâ çenesine kadar çekiliydi. *O gerçekten de son üye olsa gerek!* diye geçirdi içinden Papaz Lett gülümseyerek. Onlara bakarken kendini biraz rahatsız hissetti ve onları rahat bırakmaya karar verip başını çevirdi. Tam o anda kapıya hafifçe vuruldu. Papaz Lett dönüp baktığında kapının önünde ellerinde yılbaşı çiçekleri ve çikolatalı keklerle duran Molly, Cole ve Erik'i gördü.

Molly arkasında gizlediği güzelce paketlenmiş kocaman kutuyu Papaz Lett'e uzattı ve ona sıkıca sarıldı. "Seni görmek çok güzel." Papaz Lett sonradan kutunun içine baktığında dört büyük paket ayçekirdeğiyle karşılaştı.

Rodney, Molly'nin sesini duyar duymaz cüssesiyle ters orantılı hantal adımlarıyla ona doğru ilerledi. Ablasının yanında du-

Telegram: @cinciva

ran Molly'yi kucakladı ve kahkahalar atarak döndürmeye başladı. "Molly geldi! Molly Rodney'yi gör!"

Molly yere inmeyi başarır başarmaz parmak uçlarında yükselip Rodney'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Rodney kıpkırmızı oldu.

Tam o anda Papaz Lett kendini birden tamamlanmış hissetti: sırlar nihayet açığa çıkmıştı ve artık geceyarısı kano gezintileri, zincirler ve kilitler olmadan her gününü mutluluk içinde geçirebilirdi. Başını çevirip kapının yanında asılı duran eski kolyesine ve ucunda asılı duran anahtarlarına baktı. Yıllarca üzerinde taşıdığı bu büyük ağırlıktan nihayet kurtulduğu için çok mutluydu ama yine de anahtarları, bir insan olarak gösterdiği zayıflığı ona hep hatırlatması için saklıyordu.

Sal ve Mike geldiklerinde Molly ve Cole dans ediyorlardı. Molly yanağını Cole'un göğsüne yaslamıştı ve bedenleri mükemmel bir uyumla hareket ediyordu. Molly omzunda bir el hissetti.

"Bölebilir miyim?" Molly arkasını dönmeden bile Mike'ın yüzündeki çocuksu gülümsemeyi gözünde canlandırabiliyordu.

Cole Molly'yi Mike'ın ellerine bırakıp yanlarından ayrıldı.

"Evet," dedi Mike dans etmeye başladıkları sırada. "Görüşmeyeli nasılsın bakalım?"

"Harika. Ya sen?"

"Fena değil. Bu benim için oldukça zor bir dönem," dedi Mike açık sözlülükle.

Molly karşısında duran bu bir çift hüzünlü göze baktı. Karısının son nefesini verirken bu gözlere son bir kez daha bakmak istemiş olduğundan emindi. "Biliyorum. Burada olmana çok se-

Telegram: @cinciva

vindim," dedi Molly. Olayın ardından birbirlerine yakınlaşmışlardı ve Molly onun tatilleri birlikte geçireceği bir aileye ihtiyacı olduğunu hissetmişti.

"Sal sana haberleri verdi mi?"

Molly başını iki yana salladı.

"DNA sonuçları geldi. Kate gerçekten de Kate Plummer'mış ve bulunan iki ceset Walter Meek'in karısıyla çocuğuna, yani Maribelle ve Leah'ya aitmiş. Sonuçlar daha bugün elimize ulaştı. Ayrıca senin Boyds'lu Çocuklar da tutuklandı."

Boyds'lu Çocuklarla ilgili haberler Molly'yi üzmüştü. İçten içe Rodney'yi dövenlerin onlar olmamasını ümit ediyordu.

Molly odanın diğer tarafındaki Cole'a baktı. Cole ağzım neredeyse hiç oynatmadan Erik'e bir şeyler söyledi ve kolunu onun omzuna attı. Onlara bakarken Molly bir kez daha Cole'la birbirleri için yaratılmış olduklarını düşündü. Şarkı bitti ve Molly ve Mike Cole'la Erik'in yanına gittiler. Molly o anda birden Tracey'yi bulmak için neden bu kadar mücadele ettiğini, Kate'e olanların neden bu kadar acı verdiğini ve Amanda ve Walter için neden o kadar üzüldüğünü anladı. Ufacık bir sevgi pırıltısı bile insanı mutlu etmek için yeterliydi ve bu sevginin 28 gramı çalınıp gittiğinde arkasında kalan boşluk asla doldurulamıyor, o yalnızlık ve çaresizlik hissi asla dinmiyor, insanın ruhunda açılan bu delik sonsuza dek hep boş kalıyordu. Molly güvende olduğunu ve sevildiğini biliyordu. Cole'un desteğiyle bir daha asla yolunu kaybetmeyeceğinden emindi.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Cole.

Mike yüzünde utangaç bir gülümsemeyle Molly'ye baktı. 'Tekrar Çözülmemiş Olaylar Birimi'ne atandım işte. Anlarsınız ya."

Telegram: @cinciva

Molly'nin gözleri parladı. Cole yüzünde bir gülümsemeyle homurdandı.

Tracey Yılbaşlarına bayılırdı! Annesi her yılbaşında Tracey'nin en sevdiği yemek olan domuz budu ve soslu patatesten yapardı. Bu günün Tracey'ye göre en güzel tarafıysa Yılbaşı gecelerinde o ve Emma'nın geç saatlere kadar uyanık kalmasına ve televizyondaki yılbaşı filmlerini seyretmesine izin verilmesiydi. Ama bu gece bu filmler onu üzüyordu. Tracey Anne'yi düşünüyordu. Onu özlemişti. Kendi annesine Anne'ye bir hediye almak istediğini söyler söylemez annesi onu düzeltmişti. Kate, Tracey. Onun adı Kate. Hediyeyi onun seçmesine izin vermişlerdi ve Tracey, Kate için bir oyuncak bebek seçmişti. Böylece bir daha asla kendini yalnız hissetmeyecek ve başka annelerin küçük kızlarını çalmak zorunda kalmayacaktı Kate. Tracey bebeği paketlemeden önce boynundan kendi kalp uçlu kolyesini çıkarıp ve kolyeyi bebeğin boynuna takmıştı.

Tracey'nin annesi Kate'in hapishaneye gönderilmeyeceğini söylemişti. Polisle bir anlaşma yapmışlardı ve böylece Kate hapishane yerine yardım alabileceği başka bir yere gidecekti. Tracey Kate'in neden yardıma ihtiyacı olduğunu anlamamıştı ama annesi onun da çok uzun bir zaman önce ailesinden çalındığını ve Kate'i yeraltında büyüten kadının onu toksinlerin varlığına inandırdığını anlatmıştı. Kate'in toksinlerin gerçek olmadığı öğrenmek için yardıma ihtiyacı vardı. Tracey annesinin toksinlerin gerçekten var olmadığını düşündüğünün farkındaydı ama kendisi bu konudan o kadar da emin değildi. Annesine inanmak istiyordu ama bazen, soğuk algınlığına yakalandığı gün gibi zamanlarda öleceğinden korkuyordu. Annesi o gün onu hemen

Telegram: @cinciva

doktora götürmüştü ve doktor da Tracey'ye toksin diye bir şey olmadığım söylemişti. Tracey içten içe onların belki de gerçeği bilmiyor olabileceklerini düşünüyordu.

Tracey eve ilk geldiğinde Kate'i görebilmek için çabalamıştı. Kate için endişeleniyor, onun tek başına ya da yabancılarla birlikte olduğunu düşünmek onu rahatsız ediyordu. Ama Tracey ne zaman annesine Kate'i görmek istediğini söylese annesi gözyaşlarına boğuluyordu. Tracey sonunda annesini üzmemek için bu konuyu babasıyla paylaşmaya karar vermişti. Babası ona her şeyi unutmasını, yerin altında geçirdiği zamanı kafasından atmasını söylemişti ama Tracey Kate'i bir türlü unutamıyordu. Sonunda Tracey'nin babası gidip Tracey'nin eve geldiği günden beri her hafta görüşmek zorunda olduğu danışmanıyla konuştu. Terapist onun Kate'i görmesinin sorun olmayacağını söyledi. Hatta bu durum, Tracey'nin olayı atlatmasına katkı sağlayabilir ve Kate'in iyileşmesini hızlandırabilirdi bile. Tracey kendisine sürekli sorular soran terapistini pek sevmiyordu ama Kate'i görmesine izin vermiş olması onu sevindirmişti. Çoğu zaman annesiyle birlikte gidip Molly'yi de alıyorlar ve Kate'i görmeye hep beraber gidiyorlardı. Kate Tracey'ye hastane gibi gelen bir yerde kalıyordu. Yaşadığı yerin bütün duvarları beyazdı ve içeride annesinin Tracey'nin yaralarını temizlerken kullandığı şeyi andıran tuhaf bir koku vardı. Tracey artık Kate'in eskisinden daha güzel göründüğünü düşünüyordu. Kate eskiye göre kesinlikle daha temizdi ve Tracey'yi her gördüğünde gözleri sanki uzun zamandır onun gelişini bekliyormuş gibi heyecanla ışıldıyordu. Kate'i ziyaret etmek Tracey'nin de hoşuna gidiyordu ve Kate, her gelişinde onu anne ve babasından aldığı için Tracey'den özür

Telegram: @cinciva

diliyordu. Kate'in gördüğü terapi onun, Tracey'yi almasının neden yanlış olduğunu anlamasına yardımcı oluyordu. Kate'in iyi olduğunu görmek Tracey'yi mutlu ediyordu ama Tracey ona bir yandan da toksinleri sormak istiyordu. Bunu sorarsa annesinin üzüleceğini bildiği için çekiniyordu ama yine de bir Aralık akşamı Kate'e gizlice fısıldayarak ceza yerini hiç sevmediğini söylemekten çekinmemişti. Kate ondan özür dilemiş ve ağlamaya başlamış ve bunun üzerine Tracey bu konudan da bir daha söz etmemeye karar vermişti.

Bazı geceler Tracey gözlerini kapatıp Anne'yle yeraltında geçirdiği günleri hatırlamaya çalışıyordu ama sanki biri eline bir silgi alıp her şeyi silmiş gibiydi. Toprak zemini ve duvarları ve dışarıya çıktıklarında oturdukları yeri hatırlayabiliyordu Tracey ama bütün gün boyunca ne yaptığını ve hangi odada ne olduğunu bir türlü net olarak anımsayamıyordu. En iyi hatırladığı şey bebek arabası olarak kullanmayı düşündüğü yük arabalarıydı. Tracey ailesiyle birlikte her kiliseye gidişinde Kate için dua etmeye çalışıyordu. Kate'le birlikteyken okudukları duanın tamamını hatırlayamıyordu ve bu onu zaman zaman çok rahatsız ediyordu ama duanın son kısmını hatırlıyordu Tracey. Ve geceleri odasında tek başınayken gözlerini kapatıp sessizce dua ediyordu. "Sana seslendiğimizde bizi yanıtladığın ve bizimle olduğun için teşekkür ederiz."

Telegram: @cinciva

Teşekkür

Bana olan inançlarını hiç kaybetmeyen ve sonsuz desteklerini benden esirgemeyen özel insanlara teşekkür ederim. Son birkaç yılda hayatıma dokuna herkese teşekkür etmek istiyorum. Beni Solstice Publishing'e öneren Geraldine Solon ve çalışmamı şirketi tarafından temsil edilmeye değer bulan Melissa Miller olmasaydı 6. His basılamazdı.

Yakın dostum ve editörüm Dominique Agnew'in ve metinde sık sık yaptığım değişikliklerle çılgına çevirdiğime emin olduğum güvenilir ön okuyucularım Hilde Alter, Doreen Guarino, Cathy Hunter, Ave Parnell, Maria Meyers, Beth Grimmeth, Alisin Rotich ve tabii ki eşim Les Foster'ın yardımları olmasa böylesine uzun bir öykü yazamazdım.

The Women's Nest Derneği'ndeki kız kardeşlerime en zor zamanlarımda yanımda oldukları, bana yazmaya devam etmem için cesaret verdikleri ve yol boyunca fikirlerini benimle paylaştıkları için özellikle teşekkür etmek istiyorum: Clare Karstaedt, Sharon Spearo, Jacklyn Reed, Kian Vencill, Linda Markley, Jessie Ford ve beni yüreklendiren daha nice sıcakkanlı kadın.

Telegram: @cinciva

Boyds'la ilgili tarihi gerçeklerin çoğu bana, memleketiyle ilgili bir insanın hayal edebileceğinden çok daha fazla bilgiye sahip olan Arthur Virts tarafından aktarıldı.

Germantown Polis Departmanı'ndan, Emekli Üsteğmen Michael Mancuso tüm sorularımı büyük bir sabır ve kibarlıkla yanıtladı ama buna rağmen polislerin çalışma yöntemleriyle ilgili yaptığım bütün hatalar sadece ve sadece benden kaynaklanmaktadır.

Wayne Bierbaum, Amanda Bergner ve Elizabeth "Bizzy" Seay (ve ailesine) romanın harika kapak fotoğrafı için tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Ayrıca yakın dostlarım Greg ve Dale Cassidy'ye ve Brooke Rendzio'ya (ve ailelerine) kapakla ilgili sağladıkları yardımlardan dolayı teşekkür etmek isterim.

Son olarak, bazen bana, bazen de benimle birlikte gülen aileme, her zaman arkamda durdukları için teşekkür etmek istiyorum. Sahneleri oluşturmama çok yardımcı oldular ve bilgisayar başında sonsuz saatler geçirmeme izin verdiler. Beni her zaman sevdiğiniz ve bu romanın basılmasına kadar geçen zamanda beni her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim. Tek tek her birinize sahip olduğum için bu dünyadaki en şanslı kadın olduğuma tüm samimiyetimle inanıyorum: annem Hilde Alter, eşim Les ve çocuklarımız Noah, Zach, Brady, Devyn, Jess ve Jake.

Telegram: @cinciva